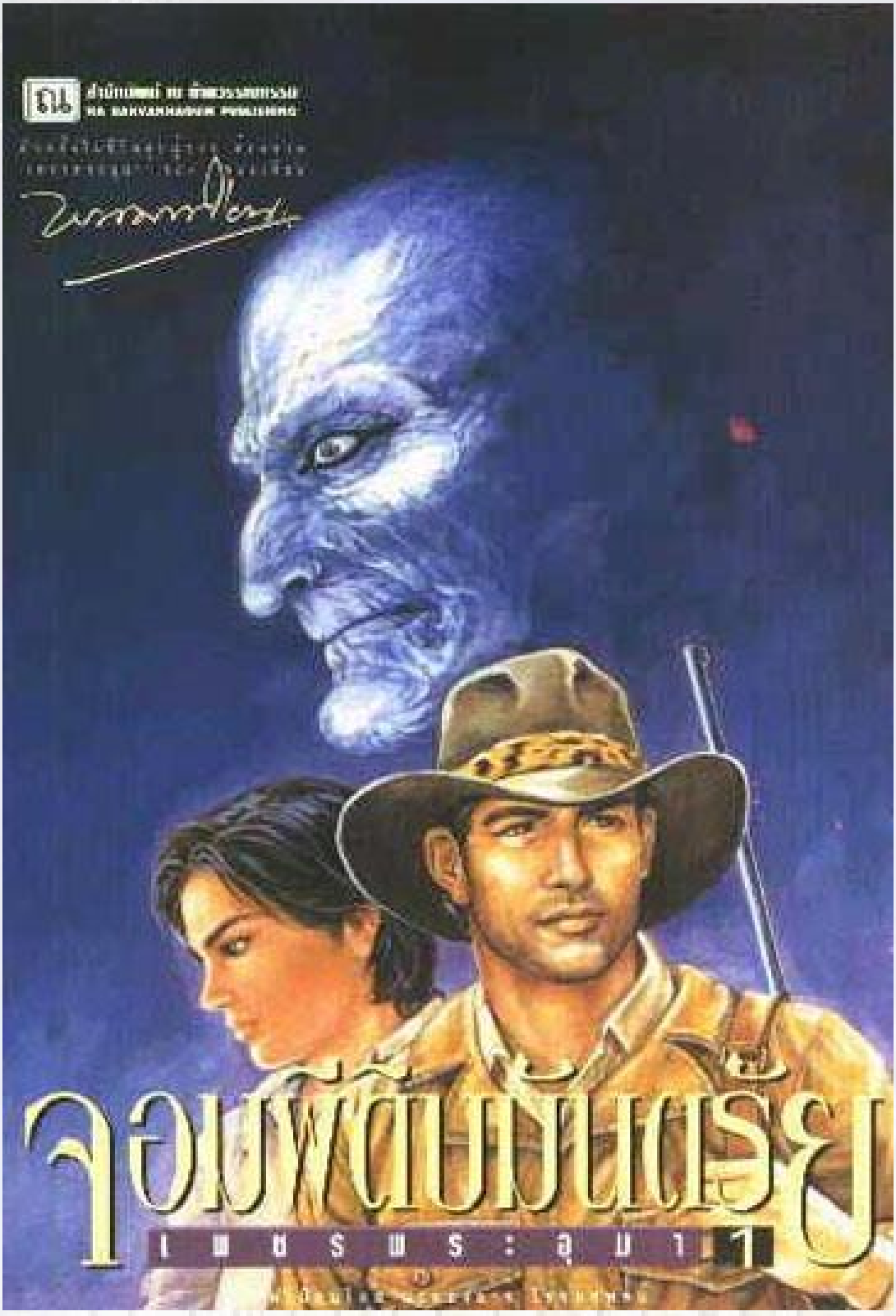
สำนักพิมพ์ หมู่บ้านวรรณกรรม
HA BANVANNAKAM PUBLISHING
จอมพลันมหาศัย
เพชรพระอุมา 1

66

พรานใหญ่กัดริมฝีปากเบาๆ หันไปมองหน้าบุญคำอีกครั้ง แกกำลังจ้องเงียบๆ มาที่เขาด้วยสีหน้าอันปราศจากสีเลือดอยู่เช่นเดิม เขากวาดตามองขึ้นไปยังส่วนสูงตระหง่านของกิ่งก้านสาขาที่ดกไปด้วยใบ ราวกับจะเป็นพุ่มฉัตรมหายักษ์ มีต้นไม้ขนาดย่อมๆ และเป็นเถาวัลย์ขึ้นแซงอยู่ใกล้เคียงประหนึ่งบริวาร แล้วบังเกิดอาการขนลุกเกรียวด้วยสัมผัสประหลาดๆ หันมาฝืนยิ้มให้ตาพรานเฒ่า พลางเอื้อมมือไปแตะของเหลวสีแดงคล้ำที่ไหลข้นเป็นทางลงมานั้นมาขยี้ดมดู

“โธ่! ก็ยางตะเคียนนั่นแหละ บุญคำ”

“นายเคยเห็นยางตะเคียน หรือว่ายางต้นไม้ชนิดไหนมาก่อนหรือ ที่แดงเถือกเป็นสีเลือดแบบนี้”

จอมพรานปาดนิ้วเช็ดกับยางไม้ อันมีลักษณะเหมือนเลือดสดนั่นอีกครั้ง ส่งไปให้บุญคำดม พร้อมกับกล่าวเรียบๆ ว่า

“บ่อยไป ที่ยางไม้มันมีสีแดงแบบนี้ มันแล้วแต่ชนิดและสิ่งแวดล้อมของลำต้นมัน โดยเฉพาะ กลิ่นมันก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นยางไม้ เลือดแลดที่ไหนกัน”

บุญคำก้มลงดมมือเขา ทำจมูกฟุดฟิด แล้วเหลือบตาขึ้นมองสบ

“นายดมว่าเป็นยางไม้ แต่บุญคำก็ดมดูว่ามันมีกลิ่นคาวเลือดอยู่นั่นเอง”

เสียงของแกเกือบเป็นกระซิบ

“เหลวไหลน่า บุญคำ!”

เขาทำเสียงดุ แล้วตบไหล่โดยแรง

“ไป! กลับกันเถอะ ไม่มีอะไรหรอก”

พยักหน้ารั้งแขนบุญคำออกเดินผละออกจากโคนตะเคียนใหญ่ต้นนั้น เสียงบุญคำพึมพำอะไรอยู่ในคอฟังไม่ได้ศัพท์ รพินทร์เอาแขนข้างหนึ่งกอดคอเดินเคียงคู่มาด้วยกันอย่างปลอบขวัญ กล่าวต่อมาว่า

“สั่งอะไรหน่อย บุญคำ”

“นายจะสั่งอะไร?”

“เฉยๆ เงียบๆ เสีย อย่าเอาเรื่องนี้ไปพูดให้พวกเราคนใดฟังทั้งสิ้น ประเดี๋ยวจะขวัญเสียเปล่าๆ เชื่อฉันเถอะรับรองว่าไม่มีอะไร แล้วบุญคำก็ลืมเสียด้วย อย่ามัวแต่กังวลอยู่เลย”

“เฉยๆ ก็ได้นาย แต่ไอ้เรื่องไม่ให้คิดนี่เห็นจะไม่ไหว คืนนี้เรายังนอนพักกันอยู่ที่นี่เสียด้วย ถ้าลำพังบุญคำคนเดียว เห็นเข้าแบบนี้บุญคำห้อแน่บแล้ว ไม่อยู่แถวนี้ต่อไปอีกหรอก”

“เอ๊ะ! ไหนว่าเราก็ศิษย์มีครูเหมือนกันไม่ใช่รึ?”

เขาถามย้ำๆ เจตนาจะชวนพูดขบขันเป็นการปลอบใจแก แต่บุญคำไม่ขำด้วย สีหน้าเป็นทุกข์

“ใช่หรอกนาย ศิษย์มีครู แต่ครูคือพ่อของบุญคำเอง ก็ไม่เคยให้วิชาอะไรบุญคำไว้ให้ลองฤทธิ์กับตะเคียนยักษ์แบบนี้ บุญคำปราบได้แต่ผีตายโหง ผีโป่งผีป่า แต่นางตะเคียนมันคนละอย่างกัน บทแม่จะเฮี้ยนขึ้นมาละก็ สิบหมอผีก็เอาไม่อยู่ เราไประรานเขาเข้าก่อน พวกเราทำผิดเองนานาย”

“ก็ทำไมบุญคำไม่ทำพิธีบอกกล่าวขอขมาเขาเสียล่ะ พวกเราไม่ได้มีเจตนานี่”

จอมพรานพูดยิ้มๆ

แกสั่นสีหน้าอย่างลำบากใจ

“บุญคำก็นึกบนบานขอขมาอยู่ในใจแล้ว แต่กลัวว่าจะไม่รับ นายเชื่ออะไรบุญคำสักหน่อยได้ไหมล่ะ บุญคำไม่ได้เป็นตัวต้นเหตุแล้วก็ไม่ได้เป็นหัวหน้าของทุกคน”

“จะให้ทำยังไง?”

“บุญคำจะปลูกศาลขึ้นที่โคนต้นเดี๋ยวนี้ แล้วนายไปลากคอไอ้แงซาย เชิญนายใหญ่ ซึ่งเป็นนายของเราทั้งหมด ให้แงซายกับนายใหญ่จุดธูปขอขมาเขาเสียที่นี่”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“อย่าให้มันเกี่ยวข้องไปถึงนายใหญ่ดีกว่า เขาไม่เชื่อด้วยหรอก ขืนไปแนะให้เขาทำอย่างนั้น เขาจะหาว่าเราสองคนบ้าเสียเปล่าๆ เหอะน่า เฉยเสียเถอะ”

“แปลว่านายไม่เชื่อบุญคำรึนี่?”

“ฉันไม่เคยขัดอะไรบุญคำนะ เราอยู่ด้วยกันมานาน เราเผชิญอะไรต่ออะไรร่วมกันสารพัด และในวินาทีคับขันขีดสุด ฉันก็พาตัวเองและบุญคำให้รอดมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน บุญคำเชื่อฉันบ้างดีกว่า ลำพังฉันเองจะเอายังไงก็เอากัน แต่นี่เรามีนายมาด้วย เขาเป็นคนเมืองหลวง คนสมัยใหม่ จะไม่มีวันเข้าใจอะไรได้อย่างเราหรอก สำหรับบุญคำนั้นพลาดพลั้งอย่างใดลงไปก็ยังไม่เป็นไร เพราะเขาอภัยให้บุญคำได้ แต่สำหรับฉันเขาจะดูหมิ่นและหมดความไว้วางใจลงไปในทันที มันเป็นไปไม่ได้ในการที่ฉันจะไปบอกให้เขามากราบไหว้ต้นไม้ เขาจะหัวเราะเยาะเอา”

บุญคำพยักหน้าอย่างเข้าใจ แล้วถอนใจเฮือก

“ถ้างั้นก็ตามใจนายเถอะ คืนนี้เป็นน่าชมละ นายเตรียมตัวไว้ได้ ผิดจากบุญคำพูด ยอมให้กุดหัวเลย”

“เถอะน่า มันจะเกิดอะไรขึ้นทำนองไหน ก็ให้มันเกิดขึ้นเสียก่อน ค่อยแก้ไขทีหลัง”

“ลำพังนายน่ะ เห็นจะไม่กระไรหรอก บุญคำรู้ว่านายมีอะไรดีๆ อยู่ในตัวสารพัด แต่คนอื่นๆ นี่ซิจะลำบาก”

“ฉันก็ไม่ได้มีดีอะไรอย่างบุญคำว่านั่นหรอก แต่รับรองว่า หมอผีอย่างบุญคำเอง ถ้ามีผีตัวไหนมันเฮี้ยน ฉันก็เคยไล่ออกมาเสียหลายครั้งแล้ว”

“ใช่สิ! นายเล่นต่อยบุญคำจนสลบเหมือดไป บางทีก็เล่นเอาไฟจากแบตเตอรี่รถยนต์มาช็อตบุญคำ ถึงผีมันไม่ยอมออก บุญคำก็ต้องไล่ให้มันออกไปเอง เพราะทนไม่ไหว ผีมันกลัวนายอีตอนนี้แหละ”

“รีบไปกันเถอะ ค่ำแล้ว เดี๋ยวพวกเราจะสงสัย”

เขาตัดบทและเร่งฝีเท้าขึ้น

ทั้งสองกลับมาถึงบริเวณแค้มป์ก็ค่ำลงพอดี ทุกคนกำลังชุมนุมเตรียมกินอาหารเย็นอยู่ริมกองไฟ เชษฐากับไชยยันต์ร้องทักมา

“ไปไหนกันมา รพินทร์ เห็นเสี่ยบอกว่า คุยกับบุญคำพากันเดินข้ามไปฝั่งโน้น”

“เดินตรวจอะไรเล่นๆ งั้นเองครับ”

เขาตอบเรียบๆ แล้วจ้องไปทางมาเรียอย่างแปลกตาที่เห็นหล่อนตัดผมสั้น หน้าตาเปลี่ยนไป

“อ้าว! นั่นใครกล้อนผมให้น่ะ?”

พรานใหญ่ถามพรรคพวกลอยๆ ขึ้นเป็นภาษาไทยกันเอง ทำหน้าตื่นมองไปทางเชษฐากับไชยยันต์ อดีตนายทหารหนุ่มหัวเราะ

“ไม่มีใครจับกล้อนหรอก เจ้าตัวมาอ้อนวอนให้เชษฐาช่วยตัดเอง คงจะรู้สึกว่ารำคาญและเห็นตัวอย่างจากน้อยเข้ากระมัง แต่ก็เหมาะแล้ว”

เจ้าตัวที่ถูกกล่าวถึง แม้จะฟังไม่รู้เรื่อง ก็พอจะรู้ว่าคงมีการพูดอะไรพาดพิงถึงทรงผมของตน ยกมือขึ้นลูบหัว หันไปกระซิบถามอะไรดาริน แล้วมองไปทางพรานใหญ่ ยิ้มจืดๆ เศร้าๆ อยู่เช่นเดิม

“ฉันดูเป็นยังไงบ้าง ไพรวัลย์?”

“สวยขึ้น!”

เขาตอบสั้นๆ ยิ้มให้ มาเรียมีแววฉงน พึมพำอยู่ในลำคอแต่ไม่กล่าวเช่นไรอีก

ระหว่างที่นั่งรวมกลุ่มรับประทานอาหารและสนทนากัน รพินทร์สังเกตเห็นราชสกุลสาวมีอาการเงียบขรึมซึมๆ ไปอย่างผิดปกติ นัยน์ตาเหม่อเลื่อนลอยเหมือนคนที่ตกอยู่ในห้วงภวังค์ คนอื่นๆ มารู้สึกในความผิดสังเกตนั้นต่อเมื่ออยู่ไม่อยู่หล่อนก็โงกฟุบลงไปกับพื้นตรงหน้าเฉยๆ

“น้อย! เป็นอะไรไป!!”

มาเรียร้องลั่น หล่อนเห็นเป็นคนแรกเพราะนั่งอยู่ใกล้ที่สุด ถลันเข้าไปประคองพลิกร่างของ ม.ร.ว.สาวให้นอนพาดตัก พร้อมทั้งประคองใบหน้าเขย่าเรียกถี่ๆ เชษฐากับไชยยันต์จ้องตะลึงแล้วปราดตรงเข้าไปโดยเร็ว ในขณะที่พรานใหญ่ถลันพรวดขึ้นยืนด้วยความตกใจ

ทุกคนเห็นสีหน้าของดารินซีดเผือด ลมหายใจรวยๆ ดวงตาทั้งสองปิดสนิท พี่ชายกับเพื่อนหนุ่มช่วยกันจับตัวสำรวจและร้องเรียกชื่อถี่ๆ ชุลมุนแก้ไขกันอยู่อึดใจใหญ่ หล่อนจึงลืมตาสว่างโพลงขึ้น พยายามยันตัวลุกขึ้นนั่ง เหลียวไปรอบๆ กาย

“เอ๊ะ นี่ นี่ฉันเป็นอะไรไป?”

หล่อนร้องถามขึ้นแผ่วเบา เสียงแทบไม่ผ่านลำคอออกมา ท่ามกลางทุกสายตาที่จ้องมาอย่างกระวนกระวายเป็นห่วง

“อยู่ไม่อยู่เธอก็ฟุบไปเฉยๆ งั้นแหละ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง น้อย!”

มาเรียละล่ำละลักถาม เต็มไปด้วยความตื่นตระหนกโอบกอดไว้แน่น นักมานุษยวิทยาสาวตกอยู่ในภาวะมึนงง หน้ายังซีดอยู่เช่นนั้น

“เหรอ? ฉันไม่รู้สึกตัวเลย บางที ฉันอาจเป็นลมไปก็ได้”

“มีอะไรผิดปกติน้อย? รู้สึกไม่สบายหรือเปล่า?”

พี่ชายถามโดยเร็ว สีหน้ากังวล คว้าข้อมือน้องสาวไปกุม เขารู้สึกว่ามือของหล่อนเย็นชีด ดารินนิ่งงันไปครู่ หายใจยาวๆ เหมือนจะพยายามสำรวจตัวเองให้แน่ชัด ไชยยันต์เอามือมาแตะที่หน้าผากแล้วก็พึมพำมาว่า

“เอ๊ะ! ตัวก็ไม่ร้อน ไม่มีไข้นี่ กรากกรำมาก อาจเป็นลมไปเฉยๆ ก็ได้ ตอนนี้เธอรู้สึกยังไงบ้างล่ะ?”

หญิงสาวสั่นศีรษะ

“ก็ไม่รู้สึกตัวว่าเป็นอะไรนักหรอก เพียงแต่ใจมันหวิวๆ ยังไงบอกไม่ถูกเท่านั้น ใช่แล้ว ฉันเพียงแค่เป็นลมไปชั่วขณะเท่านั้น”

“ปวดหัว ตะครั่นตะครอหรือเปล่า? ในท้องล่ะ รู้สึกว่ามีอาการประเภทผิดอาหารหรือมีอะไรเป็นพิเศษบ้างไหม?”

เชษฐาซักอย่างร้อนใจ พยายามลูบคลำไปตามตัวน้องสาว

“ไม่หรอกค่ะพี่ใหญ่ แค่มึนๆ งงๆ หนักหัวเท่านั้น เมื่อสักครู่นี้มันวูบไปเฉยๆ”

ไปนอนเถอะน้อย เธอกำลังจะไม่สบาย ฉันพาเธอไปเอง”

มาเรียกระซิบ แล้วประคองเพื่อนสาวขึ้นยืน เชษฐากับไชยยันต์ก็เห็นพ้องด้วย พากันเดินตามเข้าไปส่งยังที่พักนอน รพินทร์ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิมครู่ใหญ่ ไชยยันต์ก็โผล่กลับออกมาเพียงคนเดียว ด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

“ชมอยู่หยกๆ ว่ากระดูกแข็งมาก มาอีคืนนี้โดนเข้าตัวเองแล้วยังไง คุณหมอดาริน”

ไชยยันต์กล่าวพร้อมกับโคลงหัว

“อาการเป็นไงบ้างครับ?” พรานใหญ่ถามอย่างเป็นห่วง

อดีตนายทหารหนุ่มขมวดคิ้วยุ่ง แล้วหัวเราะเบาๆ

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน เขาเป็นหมอด้วยตนเอง น่าจะรู้ดีว่าตัวเป็นอะไรแค่ไหน แต่สังเกตดูก็ไม่เห็นมีไข้ หรืออาการหนักหนาอะไรนัก นอกจากหมดแรงอ่อนกำลังไปเฉยๆ บ่นว่าเพลีย อยากนอน เห็นหายากินเอง แล้วก็นอนห่มผ้าหลับตานิ่งไปแล้ว ถามอะไรก็ไม่พูด ได้แต่สั่นหัว เมย์กับเชษฐากำลังนั่งดูอยู่”

“บางทีให้นอนพักเสีย อาการจะดีขึ้นกระมังครับ”

เขาพูดเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ผมก็ว่ายังงั้นแหละ หมอก็หมอเถอะ ไม่กระดูกเหล็กไปได้เท่าใดนักหรอก สมบุกสมบันเข้ามากๆ ก็มีโอกาสจะเจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนคนธรรมดาได้เหมือนกัน โชคดีหน่อยที่ผลัดกันเป็นเมื่อคืนนี้เมย์ทำท่าจะแย่ มาคืนนี้เมย์หายดีแล้ว คุณหมอดารินม้วนเสื่อไปเสียเฉยๆ เมื่อตอนกลางวันก็เห็นยังแข็งแรงดีอยู่แท้ๆ เฮ้อ! นี่ขืนเป็นอะไรมากพรุ่งนี้ก็อดเดินทางต่อกันเท่านั้นเอง”

“เธอก็พูดอยู่เมื่อคืนนี้เองว่า ถ้าเธอเป็นอะไรลงไปใครจะช่วยได้ มาคืนนี้เป็นเข้าจริงๆ เธอทานยาแล้วหรือครับ?”

“ไม่ต้องห่วงหรอกเรื่องนั้น เขาจัดการกับตัวเองเรียบร้อยแล้ว เมย์ก็ดูท่าจะเป็นพยาบาลที่ดีที่สุด ไม่มีอะไรกังวล เขาผลัดกันดูแล ผมก็ว่าน้อยคงไม่เป็นอะไรมาก ท่าทางอยากนอนพักอย่างเดียวเท่านั้น ตัวเขาเองก็ยืนยันว่าไม่เป็นอะไร ขออย่าให้พวกเราห่วง”

นั่งสูบบุหรี่ ดื่มกาแฟสนทนากับพรานใหญ่อีกครู่ใหญ่ ไชยยันต์ก็กลับเข้าไปนอน ส่วนเชษฐากับมาเรีย ตั้งแต่เข้าไปส่งดารินแล้ว ก็ไม่ได้กลับออกมาอีก คงจะเข้านอนกันตั้งแต่ตอนนั้น

รพินทร์ตรวจตราดูแลความเรียบร้อยของบริเวณทั้งหมด แล้วเอนตัวลงนอนข้างๆ บุญคำซึ่งนอนลืมตาโพลงอยู่

“นายหญิงเป็นอะไรไป?”

เสียงแกกระซิบถามเบาๆ

“เป็นลมนิดหน่อยเท่านั้น นอนกันเถอะบุญคำ พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางแล้ว”

“ผมได้ยินนายสั่งให้ไอ้พวกนั้นนอนกันหมดทุกคน ไม่มีใครอยู่ยามเลยคืนนี้”

น้ำเสียงของบุญคำแฝงกังวลเต็มเปี่ยม

“ใช่! ไม่จำเป็น ระยะนี้เราไม่ได้อยู่ในเขตอันตรายจนถึงกับจะต้องมียามคอยเฝ้า ทุกคนต้องนอน เพื่อเอาแรงไว้แบกหามพรุ่งนี้”

“บุญคำดูฤกษ์ลมแล้ว มันจะไม่เหมาะนานาย...”

รพินทร์จุ๊ปากเบาๆ

“อยากจะตื่น ก็ตื่นอยู่คนเดียวเถอะ ฉันสั่งให้พวกนั้นมันนอนกันหมดทุกคน ฉันเองก็กำลังจะนอนอยู่เดี๋ยวนี้แล้วง่วงเต็มที อย่ามาชวนพูดอะไรอีก”

ว่าแล้วเขาก็พลิกนอนตะแคงหันหลังให้เสีย ตาพรานเฒ่าบ่นอะไรพึมพำอยู่ในลำคอ แล้วชั่วอึดใจเดียว เขายังไม่ทันจะหลับเสียด้วยซ้ำ ก็ได้ยินเสียงแกกรนอยู่ครอกๆ

เคลิ้มๆ กำลังจะหลับสนิทนั่นเอง เขาก็ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นอย่างกะทันหัน เพราะใครคนหนึ่งมาเขย่าปลุกทางปลายเท้า พอลืมตาขึ้นก็แลเห็นส่างปา พรานต่องสู่ของมาเรีย หน้าซีดตาเหลือกโพลง

“เสือ! นาย-ใหญ่มาก สูงเท่ากับม้า!...”

เสียงอันสะท้านสั่นนั้นหลุดลอดลำคอส่างปามาอย่างยากเย็น

จอมพรานผงกตัวขึ้นนั่งโดยเร็ว ไรเฟิลข้างตัวงุบขึ้นมาอยู่ในมือ อีกมือหนึ่งคว้าไฟฉาย

“มันอยู่ที่ไหน?”

เจ้าต่องสู่อึกอักอยู่ในลำคอ แล้วชี้มือไปทางหมู่โขดหินประชิดแนวละเมาะอันจะเป็นทางลงไปสู่ธารน้ำเบื้องล่าง

“มันโผล่ออกมาจากปากทางนั่น เดินเฉียดพุ่มไม้หายลับไปทางด้านขวา เกิดมาส่างปายังไม่เคยเห็นเสืออะไรใหญ่ถึงแค่นี้ หลังมันสูงกว่าก้อนหินนั้นอีก ยาวสัก 5 วาเห็นจะได้...”

รพินทร์จ้องหน้าอันซีดเผือดนั้นอย่างคลางแคลง ลุกขึ้นยืนในทันทีนั้น ย่องกริบตรงไปยังตำแหน่งซึ่งส่างปาชี้บอก กราดไฟฉายสำรวจไปรอบๆ แล้วตรวจไปตามพื้น ส่างปาเดินตามหลังมาด้วยอาการสะท้านสั่น

“เจ้าเห็นได้อย่างไรส่างปา เจ้าไม่ได้นอนหลับหรอกรึ?”

“ส่างปายังไม่ได้นอน ส่างปานั่งอยู่ที่โคนต้นไม้โน้นกำลังสูบกัญชา”

“ควันกัญชามันทำให้เจ้าตาฝาด เสืออะไรจะสูงเท่าม้ายาวห้าวาอย่างเจ้าว่านั้น”

เขาพูดอย่างหัวเสีย กราดไฟไปตามพื้น แล้วพยักหน้า

“ดูเสีย มีร่องรอยอะไรบ้างไหม”

พรานชาวต่องสู่ลืมตาโพลงอยู่เช่นนั้น กลืนน้ำลายลงคอแล้วทำหน้าเหยเก

“ถ้าเจ้ายังสูบกัญชาอยู่อีก เจ้าจะเห็นอะไรไปได้สารพัดอย่าง เพราะฉะนั้นเลิกสูบแล้วนอนเสีย”

เขาบอกห้วนๆ ส่างปายืนอึ้งไปครู่ ก็ปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี เดินไปเก็บบ้องกัญชาแล้วล้มตัวลงนอน จอมพรานก็เดินกลับมายังที่ของเขาโดยไม่สนใจอะไรอีก

เขาจะนอนหลับต่อไปอีกสักเท่าใดไม่ทราบ มารู้สึกตัวขึ้นอีกครั้ง เพราะเสียงพูดกันพึมพำแซดอยู่รอบกาย แลไปก็เห็นเกิด เส่ย จัน และคะหยิ่นนั่งล้อมวงพูดอะไรกันอยู่จนฟังไม่ได้ศัพท์ สีหน้าของแต่ละคนเหล่านั้นแสดงอาการตื่นเต้นตระหนกตกใจ ส่วนบุญคำยังคงนอนกรนครอกอยู่ตามเดิม

“อะไร ลุกขึ้นมานั่งกันทำไม?”

พรานใหญ่ร้องถามไปเบาๆ จ้องสำรวจสีหน้าอาการอันแปลกๆ ของคนเหล่านั้นทีละคน

“นาย...คืนนี้มันยังไงเสียแล้วละ...”

คะหยิ่นพูดเสียงเครือ ทำหน้าปั้นยาก

“...คะหยิ่นนอนไม่หลับเลย พอจะหลับลงทีไร เห็นช้างมันแล่นเข้ามาจะเอางาลงทุกที ตัวมันเท่าภูเขา พอลืมตาลุกขึ้นจะหนี มันก็หายไป พอลงนอนเผลอๆ กำลังจะหลับมันก็วิ่งเข้ามาแทงอีก 5-6 ครั้งเห็นจะได้แล้ว คะหยิ่นนอนไม่ได้”

“ผมก็เหมือนกัน นาย...”

จันชองบอกมากระหืดกระหอบ หน้าเหลือสองนิ้ว

“...ตีนใหญ่เท่าใบตาล ก้าวลงมาจากยอดป่าโน่นเหยียบบอกผมไว้ จะร้องก็ร้องไม่ออก ดิ้นอยู่เป็นนาน ทีแรกว่าฝันที่ไหนได้ ลืมตาขึ้นแล้วก็ยังมองเห็นอยู่ชัด พอร้องเรียกชื่อนายพ้นปากออกมาได้คำเดียวมันก็หดวูบหายไป ผมลุกขึ้นนั่ง ไอ้คะหยิ่นก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามา...”

“งูเหลือมตัวเท่าต้นรัง มันกลืนผมเข้าไปครึ่งตัว...”

เกิดสำลักออกมาบ้าง ตกอยู่ในอาการเดียวกับคะหยิ่นและจันปากคอสั่นเทา

“...แปลกที่สุดเลยนาย ตัวมันเป็นงู แต่หน้าเป็นผู้หญิง ผมตะโกนเรียกให้ช่วย แต่ก็ไม่มีเสียงเหมือนกัน มันขยอกผมเข้าไปเกือบหมดตัวแล้ว ก็พอดีได้ยินเสียงน้าจันร้องลั่นขึ้น มันก็หาบวับไปเฉยๆ ขวัญหนีดีฝ่อหมด ใจยังเต้นตึกๆ อยู่นี่”

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่เส่ย ซึ่งนั่งเอามือประสานโปะอยู่กลางหัว หน้าเขียว

“แกละ เส่ย?”

เส่ยมองสบตาเขา ยิ้มแห้งๆ

“ผมไม่อยากบอกให้นายรู้เลย ตั้งแต่เข้านอนเมื่อหัวค่ำนี่แล้ว ผมเห็นอะไรก็ไม่รู้ มันมายืนล้อมปางพักเรารอบด้านไปหมด ยืนสี่ขาบ้าง สองขาบ้าง บางตัวก็หัวไม่มี มันโผล่อยู่ตามก้อนหินตามพุ่มไม้ ฉายไฟไปมันก็หายไปหมด พอดับไฟประเดี๋ยวเดียว ออกมาเต็มอีกแล้ว ผมกระซิบบอกไอ้เกิด มันว่าผมตาฝาด ผมก็เลยนึกว่าตัวเองตาฝาดเหมือนกัน พอลงนอนหลับตาก็ยิ่งเห็นชัด ผมไม่ได้หลับลงเลยนาย พอดีได้ยินเสียงไอ้พวกนี้ตื่นขึ้นมาเลยลุกขึ้นมาบ้าง”

“เหลวไหลกันใหญ่ไอ้พวกนี้ หลับแล้วก็ฝันเลอะเทอะกันไปเองแท้ๆ”

เขาทำเสียงดุต่ำๆ

“เอ...ผมว่ามันพิกลอยู่นา นาย...”

จันคร่างอ่อยๆ ขนลุกชันขึ้นที่แขนทั้งสองข้าง จนมองเห็นเป็นตุ่มๆ ได้ถนัด

“ทำไมถึงมาฝันไม่ดีเหมือนๆ กันหมดอย่างนี้ ใครจะนอนก็นอนเหอะ ผมไม่นอนแล้ว”

“ผมก็เหมือนกัน นอนไม่ได้ หลับตาทีไรเห็นงูหัวเป็นผู้หญิงเลื้อยเข้ามาหาทุกที”

เกิดพูดโดยเร็ว ห่อไหล่ลงอย่างสยดสยองพองขน

ก่อนที่พรานใหญ่จะกล่าวเช่นไรต่อไปนั่นเอง ส่างปาผู้นอนเอากระสอบคลุมหัวอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ก็ดิ้นพรวดพราดร้องอยู่อีกอักตะกุยตะกายทำกิริยาเหมือนจะต่อสู้กับอะไรสักอย่าง ทุกคนหันขวับไปมองเป็นตาเดียว รพินทร์เผ่นพรวดขึ้นยืน กระโจนเข้าไปที่เจ้าพรานต่องสู่โดยเร็ว อีกสี่คนก็วิ่งพรูตามเข้ามาด้วย เขากระชากกระสอบป่านที่คลุมหัวส่างปาออก หิ้วคอมันขึ้นมาพร้อมกับเขย่าเรียกโดยแรง

“ส่างปา! เป็นอะไรไป!!”

ส่างปายังคงหลับหูหลับตาแน่นอยู่เช่นนั้น แยกเขี้ยวเหวี่ยงกำปั้นออกไปทั้งซ้ายขวาไม่ยอมลืมหูลืมตาดูโลก ปากก็สบถผรุสวาทไม่เป็นภาษา รพินทร์สะบัดหลังมือฉาดเข้าให้ที่ใบหน้าเป็นการปลุกให้คืนสติ ร่างของพรานต่องสู่เซถลาไปล้มก้นกระแทกกับพื้น แล้วลืมตาสว่างโพลงขึ้นเหลียวไปรอบๆ คะหยิ่นกับจันก็เข้ามาประคองหิ้วแขนขึ้นยืน

“นาย!...”

มันร้องลั่นกระหืดกระหอบออกมา เมื่อมองเห็นหน้าพรานใหญ่และทุกคนที่แวดล้อมอยู่

“มันไปไหนแล้ว นายมาช่วยส่างปาไว้ได้ยังไง?”

“มันน่ะ อะไร?”

“เสือ! ไอ้เสือใหญ่เท่าม้าตัวนั้น! ตัวที่ส่างปาเห็นและบอกนายเมื่อหัวค่ำ มันย่องเข้ามาตะครุบส่างปา”

จอมพรานยืนอึ้ง ทุกคนก็เงียบกริบ ได้แต่มองหน้ากัน คงมีแต่เสียงหายใจหอบฮัก...แทบจะไม่เป็นคนของส่างปาเท่านั้น ในที่สุดเขาก็ฝืนยิ้มให้ เอื้อมมือมาตบแขนพรานต่องสู่ร่างเล็ก กล่าวด้วยน้ำเสียงปลอบโยนว่า

“ไม่มีเสือตัวไหนมาตะครุบเจ้าหรอก ส่างปา เจ้าฝันไปน่ะ เอาละอย่าเพิ่งนอนกันเลย มานั่งกินกาแฟกันทางนี้ก่อนดีกว่า”

เขาชวนคนเหล่านั้นเข้ามานั่งรวมกลุ่มอยู่ริมกองไฟกลาง ซึ่งสุมให้ลุกโชติช่วงสว่างขึ้น เล่ยยกหม้อกาแฟที่ต้มใส่น้ำตาลไว้เสร็จเรียบร้อยแล้วตั้งแต่หัวค่ำขึ้น ตั้งไฟอุ่นรินแจกจ่ายกัน พวกพรานพื้นเมืองทั้งห้าต่างจับกลุ่มเล่าความฝันอันน่าหวาดสยองสู่กันฟัง ทุกคนเต็มไปด้วยความพรั่นพรึงระคนพิศวงเหลือที่จะกล่าว

รพินทร์เองก็พูดอะไรไม่ออก แน่ละทำไมเขาจึงจะไม่รู้สึกในสิ่งอันผิดวิกล ซึ่งเกิดขึ้นกับคนของเขาราวกับจะนัดกันไว้เช่นนี้ นิมิตร้ายเหล่านี้ได้อุบัติขึ้นรบกวนคนของเขาในลักษณะต่างๆ จนไม่สามารถจะหลับนอนได้ ต้องลุกขึ้นมานั่งอกสั่นขวัญหาย จะว่าคนใดคนหนึ่งฝันร้ายไปเองเพราะธาตุหรือเลือดลมไม่ปกติก็ใช่ที่ เพราะมันเกิดขึ้นพร้อมกันทั้ง 5 คนในเวลาเดียวกัน

บุคคลเหล่านี้ เขาก็ล้วนรู้จักอุปนิสัยใจคอมาอย่างดีแล้วทั้งสิ้น แต่ละคนขวัญดี และกล้าหาญมั่นคงกันทั้งนั้นไม่ใช่พวกขลาดตาขาว และพวกที่ชอบสร้างมโนภาพอุปาทานขึ้นเองเลยไม่ อีก

ประการหนึ่ง จะว่าพวกนี้คิดเพ้อฝันไปเองก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเขากับบุญคำก็ไม่ได้แพร่งพรายให้ใครรู้มาก่อนเลยถึงเรื่องตะเคียนใหญ่ต้นนั้น

นี่มันแปลว่า อำนาจลี้ลับชนิดหนึ่งได้แผ่เงาเข้ามาคุกคามเล่นงานคณะของเขาเข้าแล้วหรือ

มันจะเป็นไปได้อย่างไร?

สำหรับตัวเขาเองสาบานได้ว่าขณะที่หลับอยู่นั้น เป็นการหลับอย่างปกติสุขที่สุด ไม่ฝันอะไรแม้แต่สักอย่างเดียวด้วยซ้ำ แต่ก็ต้องมาตกใจสะดุ้งตื่นอยู่หลายครั้ง เพราะคนเหล่านี้

จ้องมองไปยังเงาตะคุ่มของกลุ่มโขดหินอันเป็นเพิงพักของคณะนายจ้าง เห็นสงบเงียบเชียบเป็นดุษณีภาพ นั่นแสดงว่าทุกคนคงจะหลับสนิท โดยไม่มีอะไรแผ้วพานเข้าไปรังควานรบกวน ช่วยทำให้ใจชื้นขึ้นเล็กน้อย

ขณะนั้นเอง ชะรอยจะได้ยินเสียงพูดกันแซ่อยู่รอบตัว ตาพรานเฒ่าบุญคำก็ตื่นลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว

“เฮ้ย! นั่นมันเกิดอะไรกันขึ้น”

แกร้องถามขึ้นรวมๆ

ไม่กี่อึดใจ พวกนั้นก็ช่วยกันเล่าความให้บุญคำฟังโดยตลอด ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึมอันอาวุโสที่สุดในกลุ่มพรานพื้นเมือง แลไปสบตาพรานใหญ่ที่มองจับมาก่อนแล้วแวบหนึ่ง

“พวกเอ็งแดกมาก ก็เลยฝันมาก!”

แกพูดกลบเกลื่อน แล้วก็หัวร่อเหอะๆ อยู่ในลำคอ

“ลุงนอนหลับสบายดี ไม่ได้ฝันร้ายอะไรอย่างพวกฉันเลยรึ?” เกิดถาม

“ข้าก็ฝันเหมือนกันว่ะ ฝันว่านางฟ้าไม่นุ่งผ้า มาชวนข้าเล่นไล่จับ แม๊ะ! กำลังเพลินทีเดียว ข้าก็ตกใจตื่นขึ้นเพราะเสียงพูดกันเป็นหมีกินผึ้งของพวกเอ็ง”

“ทำไมฉันถึงไม่ฝันอย่างลุงมั่งก็ไม่รู้...”

เส่ยคร่างเกาหัวยิกๆ

“...ฉันมองไปเห็นแต่ผีเต็มป่าไปหมด ไอ้เกิดถูกงูขยอก ไอ้จันมีตีนเท่าใบตาลมาเหยียบอก ไอ้คะหยิ่นช้างไล่แทง ส่างปาเสือตัวเท่าม้าขบหัว นอนกันไม่ได้ทุกคน”

“ฤย! พวกเอ็งนี่จะรวมหัวกันสร้างสถานการณ์ร้ายขึ้นหรือยังไงวะ นอนๆ กันเสียทีเถอะ ข้ากำลังหลับสบายก็เลยต้องพลอยตื่นขึ้นด้วย”

บุญคำเอ็ดตะโรขึ้น แล้วพูดจากลบเกลื่อนปลอบโยนพวกนั้น รพินทร์ลุกขึ้นเดินออกมาจุดบุหรี่สูบอยู่ในเงามืดริมก้อนหินลูกหนึ่ง ตามองฝ่าสีดำสนิทของป่าใหญ่ยามวิกาลออกไปด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก อย่างไรก็ตาม พลังจิตของเขายังคงกร้าวแข็งมั่นคงอยู่เหมือนเดิม **บุญคำจัดว่าฉลาดและเป็นผู้ใหญ่ได้คนหนึ่ง ที่พยายามพูดกลบเกลื่อนปลอบขวัญพวกนั้น โดยไม่ผสม**

โรงด้วย แต่สายตาของแกที่มองมาสบเขา รพินทร์ย่อมจะอ่านได้ชัดว่าอะไรเป็นความรู้สึกภายในของพรานเฒ่า แม้ปากแกจะพูดไปอีกอย่างหนึ่ง

ครู่หนึ่ง บุญคำก็เดินตามเข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ เขา

“เอาเรื่องแล้วไหมละนาย เห็นจะไม่สนุกแน่...”

แกกระซิบกับเขาเบาที่สุด

“เชื่อเถิดน่าว่าไม่มีอะไรหรอก พวกนั้นฝันไปเองแท้ๆ มันเป็นเรื่องบังเอิญ ทีฉันกับบุญคำไม่เห็นเป็นอย่างพวกนั้นเลย”

เขาพูดน้ำเสียงปกติ ตบแขนพรานเฒ่าคู่ใจ แกถอนใจเฮือก

“ใครบอกนายล่ะว่าบุญคำไม่ได้เป็นอย่างพวกนั้น บุญคำไม่อยากพูดให้มันขวัญเสียกันไปใหญ่”

“อ้าว! ไหนบอกว่าฝันเห็นนางฟ้าแก้ผ้า...”

“โธ่! นาย บุญคำพูดหลอกพวกมันไปงั้นเอง บุญคำฝันว่าถูกธรณีสูบ กำลังจะมิดหัวอยู่แล้ว นายเป็นคนจับมือบุญคำฉุดไว้ แล้วก็ถูกดูดลงไปอีกคน บุญคำร้องจนสุดเสียงพอดีตกใจตื่นเพราะได้ยินเสียงพูดแซดของไอ้พวกนั้น นายไม่ได้ฝันร้ายอะไรบ้างเลยเรอะ?”

“ฉันนอนหลับสบายที่สุด ไม่ได้ฝันอะไรสักอย่าง ไม่ว่าร้ายหรือดี แต่ต้องตื่นบ่อยเพราะไอ้พวกนั้นทำเหตุขึ้น ว่าแต่บุญคำบอกให้พวกนั้นรู้หรือเปล่า เรื่องต้นตะเคียน”

“สาบานก็ได้นาย บุญคำไม่ได้พูดกับใครเลย ตามที่นายสั่ง บุญคำบอกแล้วนายก็ไม่เชื่อ คืนนี้มันกวนพวกเราทั้งคืนแหละ”

พรานใหญ่บุ้ยปากไปที่พักนอนของนายจ้างที่สงบเงียบอยู่

“เจ้านายของเรานอนกันได้อย่างสบาย ไม่เห็นเขาตื่นขึ้นโวยวายอลหม่านเหมือนพวกเราเลย ไปบอกให้พวกนั้นนอนเสียเถอะ แล้วบุญคำก็นอนให้หลับด้วย ตั้งสติสวดมนต์ให้ดี อย่าปล่อยให้ฝันร้ายมันเข้ามาอีก”

“บุญคำบอกให้มันนอน แต่พวกมันไม่ยอมนอนกันอีก จะนั่งกันจนสว่างเลย เห็นมันบอกกันเป็นเสียงเดียวว่า พอจะหลับทีไรเป็นเจอดีทุกที สำหรับบุญคำเองน่ะไม่เป็นไรหรอกนาย”

รพินทร์สาดตาไปรอบๆ บริเวณอีกครั้ง แล้วมาชะงักจับนิ่งอยู่ที่กองไฟเล็กๆ ซึ่งกำลังมอดแดง ห่างออกไปทางหนึ่งซึ่งชิดกับร้านย่างเนื้อ เงาตะคุ่มของแงซายผุดนั่งผุดนอนอยู่ตรงนั้น ต่อมาก็เห็นใสฟืนเข้าไปในกอง ชะโงกไปเป่าให้เปลวไฟลุกติดขึ้น แล้วหมุนตัวเปลี่ยนทิศทางนอน เอาหัวหันเข้าหากองไฟ ปลายตีนหันออกราวป่า

เขามองอยู่ครู่จึงเดินตรงเข้าไปโดยมีบุญคำตามหลังมาด้วย ร่างนั้นผุดลุกขึ้นนั่งอีกครั้ง มองมาด้วยสายตาแฝงความกระวนกระวายบางประการที่ซ่อนเร้นอยู่ลึก

“รู้สึกว่าแกจะนอนไม่เป็นสุขอยู่เหมือนกันนะแงซาย มีอะไรผิดปกติหรือ?”

คนใช้ชาวดงหัวเราะเสียงพิกลอยู่ในลำคอ

“ผู้กองล่ะครับ รู้สึกมีอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า?”

“ฉันถามแก ไม่ใช่ให้แกย้อนถามฉัน!”

แงซายหัวเราะเบาๆ อีกครั้ง ลุกขึ้นยืนบิดตัวจนกระดูกลั่น ตามองออกไปยังความมืดมนของป่ารอบนอก

“ผู้กองจะต้องรู้ดีเท่าๆ กับผมและคนอื่นๆ นั่นแหละ แม้ว่ามันจะไม่ได้บังเกิดขึ้นกับตัวผู้กองเอง...”

“หมายความว่ายังไง?”

“อำนาจลึกลับอันแรงกล้าชนิดหนึ่ง มันแฝงอยู่ในเงามืดรอบตัวเราทุกคนในขณะนี้อย่างประสงค์ร้าย ผมสัมผัสกับอำนาจของมันมาตั้งแต่ตะวันตกดินแล้ว แรกก็คิดว่าเลือดลมไม่ปกติ แต่มาแน่ใจเอาสักชั่วโมงที่แล้วมานี่เอง ผู้กอง สิ่งที่ไม่ดีสำหรับเรา ผู้กองเป็นหัวหน้าของพวกเราทุกคน เตรียมรับมือหรือแก้ไขเถอะ มันเอาเราแน่”

“เอ็งนั่นแหละ ไอ้ตัวดี แงซาย นี่เอ็งรู้ตัวแล้วซิว่ามันเกิดขึ้นเพราะอะไร?”

บุญคำกระซิบมาเร็วปรื๋อ ตาลุกโพลง

แงซายหัวเราะห้าวๆ อยู่ในลำคอเช่นนั้น

“ฉันไม่ได้เจตนา ลุงคำ และก็ไม่รู้ตัวเลยจนกระทั่งเมื่อชั่วโมงที่แล้วมานี่แหละ...”

แล้วแงซายก็หันไปทางพรานใหญ่

“...ถ้าผู้กองอนุญาต ผมจะขอไปที่ตะเคียนใหญ่ต้นนั้นตามลำพังเดี๋ยวนี้ บางทีอะไรๆ อาจดีขึ้น”

“แกจะไปทำไม?”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าผมจะไปทำไม แต่รู้สึกว่านั่นเป็นความต้องการของหล่อน”

“หล่อนน่ะใคร?”

แงซายยักไหล่ ยิ้มในลักษณะแยกเขี้ยว

“ผมก็ไม่ทราบอีกเหมือนกัน แม้ในขณะนี้ผมก็มองเห็นอยู่นะผู้กอง...”

พร้อมกับเสียงพูดแผ่วเบาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง แงซายจ้องออกไปในเงามืดอันน่าสะพรึงกลัวของไพรทึบกลางราตรีดำสนิท ซึ่งดูเหมือนจะเต็มไปด้วยสรรพสิ่งที่แอบแฝงซ่อนเงาอยู่ แล้วบุ้ยปากไปที่เงาตะคุ่มของไม้ใหญ่ต้นหนึ่งปลายลำห้วยเบื้องล่าง

“นั่นไงล่ะ หล่อนยืนอยู่ที่นั่น สูงเทียมยอดสะเดาดง ตาราวกับคบไต้ บริวารแวดล้อมเต็มไปหมด กระจายอยู่รอบปางพักของเราราวกับทหารสักหนึ่งกองพัน เมื่อแรกหลับตาเห็น แต่เดี๋ยวนี้ลืมสองตาอยู่นี่ก็ยังเห็น ผมไม่ทราบเหมือนกันว่าผู้กองกับลุงคำเห็นอย่างผมด้วยหรือเปล่า”

เสียงบุญคำอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง แทบจะกระโดดโหยง รพินทร์หน้าเครียดขรึมลงในทันทีนั้น

“แกไม่สบายไปเสียแล้ว แงซาย!”

“ผมสบายดีผู้กอง...”

แงซายตอบด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ เป็นปกติ ตายังจับจ้องที่เป้าหมายเดิมเช่นนั้น เหมือนจะดูอะไรสักอย่างในความมืด

“อาจเป็นไปได้ที่ใครสักคนหนึ่งมองเห็นอะไรสักอย่างหนึ่งในขณะที่คนอื่นไม่เห็น ให้ผมออกไปเถอะผู้กอง”

“เอ็งขืนออกไปพ้นเขตที่ข้าลงไว้นี่ เอ็งก็ตายห่าเท่านั้น!”

บุญคำร้อง

แงซายหันกลับมาจ้องหน้าบุญคำกับพรานใหญ่อีกครั้ง ยิ้มนั้นประกาศความกล้าหาญและเด็ดเดี่ยว

“ฉันไม่หวั่นว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นกับฉัน ลุงคำ บางทีหล่อนอาจต้องการอะไรจากฉันและช่วยให้พวกเราทุกคนปลอดภัยขึ้นก็ได้ ลักษณะของหล่อนไม่ใช่สิ่งที่ร้ายอะไรจนเกินไปนัก แต่เกรี้ยวกราดข้องใจที่ฉันบังเอิญไปล่วงเกินเข้า”

“หยุดเพ้อเสียทีแงซาย แล้วไม่ต้องนอนตรงนี้อีกต่อไป เข้าไปรวมกลุ่มกับพวกเราโน่น!”

รพินทร์ตัดบทมาอย่างเฉียบขาด แล้วหัวเราะเสียงกระชากกล่าวต่อมาว่า

“เอาละ ให้มันรู้ไปว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

แงซายถอนใจลึก ก้มศีรษะลงนิดหนึ่งอย่างรับคำสั่งเขาโดยเคร่งครัด ฉวยได้ไรเฟิลและห่อของประจำตัว ขยับจะเดินเข้าไปที่กองไฟกลาง อันมีพวกพรานพื้นเมืองนั่งชุมนุมคุยกันอยู่ไม่เป็นอันหลับอันนอน

ทันใดนั้นเองทั้งรพินทร์ บุญคำ และแงซายก็สะดุ้งขึ้นสุดตัว ยืนชะงักนิ่งเหมือนถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ

ปรากฏเสียงตูมสนั่นลงมากลางร้านย่างเนื้อ ไม้ที่ก่อเป็นร้านไว้พร้อมทั้งเนื้อกวางรมควันอยู่ ถล่มลงมาหากองไฟเบื้องล่างที่คุเป็นถ่านแดงกระจายว่อน

ก้อนหินขนาดมะพร้าวห้าวเขื่องๆ ลูกหนึ่ง เป็นต้นเหตุอันนี้ มันจะลอยมาจากทางใดก็เหลือที่จะบอกได้ถูก และบัดนี้กระเด็นกลิ้งขลุกๆ ด้วยอำนาจแรงเหวี่ยง กลิ้งมาหยุดอยู่ตรงหน้าของจอมพราน อีกห้าหกคนที่นั่งอยู่ยังกองไฟกลางลานก็พลอยสะดุ้ง หันขวับมาพร้อมกัน

ฝ่ามืออันเย็นเฉียบของบุญคำ จับแขนเขาไว้บีบแน่น พร้อมกับเสียงพูดที่แทบไม่ผ่านลำคอออกมา

“ชัดหรือยัง...นาย...นี่มันของจริงเสียแล้ว...”

“เฉยๆ ไว้บุญคำ อย่าเอะอะอะไรไป”

เขากระซิบตอบโดยเร็ว ส่องไฟกราดออกไปยังราวป่าด้านนั้นอย่างระมัดระวัง พร้อมกับไรเฟิลที่พร้อมอยู่ในมือ แงซายก็ช่วงส่องค้นหาอีกคนหนึ่ง อีกห้าคนที่นั่งล้อมกันอยู่ที่กองไฟกลาง

พากันเผ่นฮือตรงเข้ามาสมทบอย่างตื่นตกใจ แต่ไม่มีใครปริปากคำใดขึ้นทั้งสิ้น นอกจากตาที่เบิกโพลงพากันสอดส่ายสายตาไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง

ป่ารอบด้านสงัดนิ่งเป็นดุษณี ไม่มีวี่แววเลยว่าก้อนหินเขื่องลูกนั้นปลิวมาจากไหน พรานใหญ่กัดริมฝีปากแน่นเดินช้าๆ ตรงเข้าไปที่หินก้อนนั้นแล้วใช้เท้าเขี่ยดู มันเป็นหินภูเขาธรรมดาที่เห็นกลิ้งกลาดเกลื่อนอยู่ทั่วๆ บริเวณแถวนั้นนั่นเอง ครั้นแล้วก่อนที่เขาจะตัดสินใจอย่างไรถูก ก็ปรากฏเสียงก้อนหินระดมขว้างปาเข้ามาอีกราวกับจะเกิดขึ้นจากน้ำมือมนุษย์ ก้อนเล็กขนาดเท่ากำปั้นก้อนหนึ่ง ปลิวเข้ามากระทบหินใหญ่ที่เขายืนอยู่ใกล้ๆ โดยแรง แล้วแตกเป็นสะเก็ดกระจายดังเผี๊ยะแฉลบไปกับพื้นดิน และไล่ๆ กันกับที่รพินทร์กระโดดหลบ อีกหลายก้อนขนาดต่างๆ ก็ลอยละลิ่วเข้ามาราวกับห่าฝน บางก้อนมีขนาดใหญ่เท่าครกตำน้ำพริก ถูกเข้ามีหวังคอหัก

“ระวัง หลบเร็ว!”

เขาตะโกนออกมาสุดเสียง พุ่งตัวปราดเข้ากำบังอยู่ริมโขดหินลูกหนึ่ง ทุกคนก็แตกฮือกันออกไปอย่างตื่นตระหนกเหลือที่จะกล่าว คะหยิ่นร้องออกมาไม่เป็นภาษาอย่างหมดสติด้วยความกลัว แล่นถลาไม่รู้ทิศทางจะเผ่นออกนอกบริเวณ บุญคำก็ไวทายาด ปัดขาเจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้างล้มกลิ้งลง แล้วกระโจนเข้าตะครุบกดคอไว้ ร้องบอกเสียงหลง

“อยู่กับที่คะหยิ่น ขืนวิ่งออกไปนอกปางพักมึงตายแน่”

คะหยิ่นตาเหลือก ร้องโวยวายฟังไม่เป็นภาษาคนอยู่เช่นนั้น บุญคำก็กอดคอไว้แน่น ท่ามกลางฝนหินที่ประดังซัดพรูเข้ามาหล่นอยู่ทั่วบริเวณ เฉียดทุกคนที่กำลังวิ่งหลบกันจ้าละหวั่นไปมาอย่างหวุดหวิด ความโกลาหลอลหม่านเกิดขึ้นตลอดทั้งแก้มป์ พวกพรานพื้นเมืองร้องกันอยู่อื้ออึงอย่างขวัญหนีดีฝ่อ

แล้วมันก็สงบเงียบไปอีกอย่างลึกลับ อันเป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียตกใจตื่นขึ้น ฉลันออกจากเพิงพักมาพร้อมกับไฟฉายและไรเฟิลประจำตัว ตะโกนถามลั่นมาด้วยความตื่นตกใจ

“ระวังก้อนหินจะหล่นมาถูก เข้าที่กำบังก่อน!”

พรานใหญ่ร้องบอกสวนออกมา

ทั้งสามชะงักแล้วเผ่นเข้าหาที่มั่นอันปลอดภัยตามคำเตือนนั้น ทั้งๆ ที่ยังตื่นงง ไม่สามารถจะทำนายเหตุการณ์ใดๆ ได้ ความเงียบคลอบงำอยู่ชั่วขณะ อีกอึดใจเต็มๆ รพินทร์กับพวกพรานพื้นเมืองจึงเริ่มเคลื่อนไหวออกจากที่ซ่อน เชษฐา ไชยยันต์และมาเรียก็ปราดตรงเข้ามา ทุกคนเข้ามาออรวมกลุ่มกันด้วยสีหน้าลักษณะต่างๆ

“อะไรกัน นี่เกิดอะไรขึ้น?”

หัวหน้าคณะถามโดยเร็ว กวาดสายตาไปยังก้อนหินที่กลิ้งเกลื่อนอยู่ทั่วบริเวณแล้ว มองปราดไปยังสีหน้าของทุกคน มาหยุดจับนิ่งอยู่ที่พรานใหญ่ซึ่งมีอาการพิกล...ผิดไปกว่าทุกครั้งที่เชษฐาเคยเห็น

“แค้มป์ของเราถูกระดมขว้างปาด้วยก้อนหินจากมือลึกลับ”

“มันเกิดขึ้นได้ยังไง?” ไชยยันต์ร้อง อัศจรรย์ใจไปหมด

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันครับ”

แล้วเขาก็ตัดสินใจเล่าความจริงให้คณะนายจ้างทราบถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เชษฐา ไชยยันต์และมาเรียเต็มไปด้วยความงงงัน

“ถ้าไม่เกิดขึ้นจากน้ำมือของคน แล้วมันจะเกิดขึ้นจากอะไร...”

มาเรียพูดเสียงกระซิบ ส่งสายตาคมกริบออกไปยังราวป่าอันมืดมิด แล้วกราดไฟฉายไปมา

“เป็นไปได้ไหม ที่สางเขียวลอบเข้ามาก่อกวนเราอีก หรือมิฉะนั้นอาจเป็นสัตว์ประเภทลิงขนาดใหญ่”

“สางเขียวจะไม่ใช่วิธีขว้างปาเราด้วยก้อนหินแบบนี้ แต่จะจู่โจมเข้าถึงตัวทีเดียว ธนูและหอกของมันเป็นอาวุธที่ดีกว่าก้อนหิน ส่วนถ้าเป็นลิงใหญ่...”

เชษฐาชะงักคำพูดด้วยอาการเฉลียวใจบางอย่าง ถือไฟฉายกับปืนขยับจะเดินออกไปสำรวจนอกบริเวณ แต่ทันทีนั้นบุญคำก็เข้าสกัดหน้าไว้ พูดมาอย่างร้อนรน

“อย่า! นาย...เชื่อบุญคำสักครั้ง อย่าออกไปเป็นอันขาด มันไม่ใช่คนหรือสัตว์ชนิดใดทั้งสิ้น”

“หมายความว่ายังไง?”

หัวหน้าคณะขมวดคิ้ว จ้องหน้าบุญคำ แล้วเปลี่ยนไปจับอยู่ที่จอมพรานเหมือนจะหาคำตอบมาให้ได้ ก็แลเห็นแววตาฉายแสงประหลาดของรพินทร์มองตอบมา มันเต็มไปด้วยปริศนาอันตีไม่แตก

“แงซาย เอ็งบอกนายใหญ่ไปตามจริงดีกว่า ว่าที่มันเกิดขึ้นนี่นะ มันหมายถึงอะไร?”

ตาพรานเฒ่าหันไปพูดกับเจ้าคนใช้ชาวดง เชษฐากับไชยยันต์ยิ่งเต็มไปด้วยความสงสัยประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว หันขวับไปมองแงซายผู้ยืนเงียบสงบอยู่

แงซายอึกอักในลำคอพูดอะไรไม่ออก รพินทร์จึงทำหน้าที่ตอบขึ้นแทนด้วยเสียงอ้อมแอ้มไม่เต็มปากนัก

“เมื่อเช้านี้แงซายลองปืน โดยยิงเข้าไปที่ต้นไม้ต้นหนึ่งเป็นเป้า มารู้กันทีหลังว่าต้นไม้ต้นนั้นเป็นต้นตะเคียน ผมก็ไม่อยากจะคิดว่ามันจะเกิดอาเพศผิดวิกลอะไรขึ้นอย่างที่เราเผชิญกันอยู่นี่ แต่บุญคำและแงซายมีความเชื่อมั่นเช่นนั้น”

เชษฐากับสหายของเขาลืมตากว้างชะงักงันไป ส่วนมาเรียอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

“เป็นไปไม่ได้ ทำไมถึงเชื่อกันในเรื่องที่ไม่มีเหตุผลอย่างนี้ละ”

ไม่มีใครสนใจกับคำพูดของแหม่มสาว ซึ่งแน่ละในชีวิตการเผชิญภัยอยู่ในป่าของหล่อนคงไม่เคยเผชิญกับความลี้ลับมืดมนอย่างที่คณะของเชษฐาได้ผจญกันมาแล้ว

เชษฐากับไชยยันต์หันมองตากันเอง ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ทันใดนั้นเอง ก่อนที่ใครจะเอ่ยเช่นไรต่อไป เสียงหนึ่งก็แว่วมาในความเงียบสงัด กระทบเข้าโสตประสาทของทุกคนพร้อมกันหมด

มันเป็นเสียงหัวเราะ! เสียงนั้นแหลมเย็นกังวานออกมาจากความมืดที่ใดที่หนึ่ง ใกล้หรือไกลไม่มีใครสามารถกำหนดได้ แต่บอกได้อย่างเดียวว่ามันเป็นเสียงของผู้หญิง!!

กระแสเสียงหัวเราะเยือกนั้น มันแฝงไปด้วยแววเยาะและมุ่งร้ายหมายขวัญ!!

“เฉยไว้ อย่าออกไปนอกเขตปางพักเป็นอันขาด บุญคำรับรองว่ามันทำอะไรเราไม่ได้ ถ้าเรายังอยู่ในบริเวณของเรา!”

ตาพรานเฒ่าประกาศก้องขึ้น ด้วยเสียงอันสะท้านสั่น เตือนสติทุกคน ไชยยันต์ขยับไรเฟิลจะระเบิดกระสุนขึ้นฟ้าออกไป แต่รพินทร์คว้ากดไว้ กระซิบ

“อย่าครับ ไม่มีประโยชน์หรอก”

มาเรียไหวตัว จะปราดออกไปตามทิศทางของเสียงเท่าที่หล่อนจับได้ แต่แงซายก็คว้าไหล่ยึดไว้มั่น ทุกคนยืนตรึงอยู่กับที่ไปอีกวาระหนึ่ง

เชษฐานั้นเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจและด้วยอาการอันสงบ เค้าหน้าเต็มไปด้วยอาการไตร่ตรองขบคิด

เสียงนั้นจะหายไปชั่วขณะ แล้วก็ปรากฏขึ้นอีกเป็นระยะ ประเดี๋ยวดังอยู่ทางด้านโน้น ประเดี๋ยวย้ายมาดังอยู่ด้านนี้ และในที่สุดก็ดูประหนึ่งว่าจะแว่วออกมาจากความมืดอันลี้ลับรอบด้าน

“เอาละวิเศษแท้ คืนนี้ขอให้ชมอะไรกันชัดๆ เป็นขวัญตาสักครั้งเถอะ...”

ไชยยันต์ตะโกนก้องออกไปด้วยอารมณ์ดีเดือดกึ่งประชด พร้อมกับหัวเราะดังสนั่น

“...อย่าหาว่าท้าทายลองดีเลยนะแม่คุณ มีฤทธิ์เดชอะไรก็สำแดงออกมา!”

“นายทหาร ทำไมพูดอย่างนั้น!”

บุญคำตาเหลือกสำลักออกมา

“เอาเถอะน่ะ ให้มันรู้ไป...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่...ยิ่งตะโกนขึ้นอย่างไม่หวั่น ทั้งๆ ที่ขนลุกซู่ชันทั้งกาย

“...พวกเราได้ยินเสียงของเธอแล้ว ความจริงมันก็หวานไพเราะมาก อยากเห็นเหลือเกินว่าเธอจะสวยแค่ไหน โผล่ออกมาให้ยลโฉมหน่อยเป็นไรมี แม่ย่านางกลางไพร! ข้องใจอะไรก็บอกกล่าวกันได้ อย่ามาทำตัวเป็นศัตรูกับเราอย่างนี้”

ท่ามกลางความตะลึงของทุกคน ไชยยันต์ป้องปากประกาศออกไป เสียงของเขาดังเอ็ดอึงไปทั้งความเงียบอันน่าสยองใจนั้น

เสียงหัวเราะเงียบหายไปอีกครั้งอย่างปราศจากร่องรอย ดูราวกับว่าหูของทุกคนจะฝาดไปพร้อมๆ กัน

ครั้นแล้ว อึดใจต่อมานั้นเอง ก็มีอีกเสียงหนึ่งแว่วเข้ามาแทนที่ มันเป็นเสียงของพายุที่กระหน่ำป่าลั่นอื้อมาแต่ไกล และใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว กระแสลมเย็นเฉียบระลอกแรกพัดวูบผ่านทุกคนไปสะท้านเยือกเข้าไปถึงขั้วหัวใจ ก่อนที่ใครจะไหวตัวอย่างไรต่อไปนั่นเอง ฝุ่นจากบริเวณแค้มป์ที่พักก็หมุนตลบปลิวฟุ้งเป็นเกลียวราวกับลมบ้าหมู กองไฟดับลงไปทันที เสียงกิ่งไม้หักสนั่นครืนโครม บางต้นถอนรากล้มโค่นฟาดลงมา ทั้งคณะผงะกระจัดกระจายไปคนละทางแทบจะตั้งตัวไม่ติดตลอดทั้งแค้มป์มืดมิดอลวน ได้ยินแต่เสียงสายลมที่หวีดหวือปานเสียงคำรามของปีศาจในขุมนรก

“ระวังปืนกับไฟฉายติดมือไว้ แล้วทุกคนหลบเข้าไปรวมกันที่เพิงพักก่อนเร็ว!”

เสียงเชษฐาตะโกนออกคำสั่งกึกก้องฝ่าเสียงพายุที่กำลังปั่นป่วนอยู่ในขณะนี้ ทั้งหมดพากันวิ่งฝ่าลมตรงเข้าไปยังเพิงพักนอนของคณะนายจ้าง อันจัดว่าเป็นกำบังที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ท่ามกลางมหาวาตภัยที่คุกคามอยู่ในขณะนี้ ต้นไม้ย่อมๆ ที่ขึ้นอยู่ใกล้เคียงบริเวณที่พัก หักล้มฟาดลงมาระเนระนาด กิ่งก้านสาขาของมันเฉียดร่างของทุกคนไปอย่างหวุดหวิด จนต้องหลบกันอย่างชุลมุนชนิดตัวใครตัวมัน

มาเรียยืนตัวงอเอามือปิดหน้า เพราะฝุ่นพัดเข้าตาจนลืมไม่ขึ้น หาทิศทางไปไม่ถูก แล้วหล่อนก็รู้สึกว่าถูกกระชากเอวปลิวถลาไปล้มอยู่ทางหนึ่ง ร่างของใครคนหนึ่งคร่อมทับอยู่เหนือร่างมันเป็นชั่วระยะกึ่งอึดใจเดียวเท่านั้น ก่อนหน้าที่ตะคร้อต้นหนึ่งจะหักฟาดลงมายังตำแหน่งที่หล่อนยืนอยู่ ต่อมาก็ถูกฉุดแขนให้ลุกขึ้นยืนแล่นลิ่วไปด้วยแรงฉุดของผู้นั้น

มาเรียจำได้ว่า เขาคือพรานใหญ่รพินทร์

เมื่อต่างเข้ามาล้มกลิ้งอยู่ด้วยกันในบริเวณเพิงพัก ในวงล้อมของกลุ่มโขดหินใหญ่รอบด้าน บัดนี้ใบไม้แห้งที่มุงไว้ด้านบนเพื่อกันน้ำค้างปลิวกระจายหายไปหมดสิ้น เหลือแต่โขดหินแทนกำแพงห้อง ถึงอย่างไรมันก็ย่อมปลอดภัยกว่าจะอยู่ในที่โล่ง เพราะถ้าต้นไม้ล้มฟาดทับลงมา มันก็ยังติดก้อนหินก่อนที่จะถึงตัวคน

ทั้ง 11 คนเข้ามาเบียดกันอยู่ภายในบริเวณแคบๆ นั้นอย่างขลุกขลัก มันเต็มไปด้วยความฉุกละหุกสับสนไปหมด จากลำไฟฉายหลายอันที่สาดออกไป แลเห็นแต่ฝุ่นและใบไม้แห้งปลิวหนาทึบมืดคลุ้ม ป่ารอบด้านโอนเอนไหวสะท้านอยู่ไปมา และบางต้นก็สั่นสะเทือนอยู่โครมๆ ราวกับมีมือยักษ์มาจับเขย่า ไฟทุกกองที่ก่อไว้ไม่เหลือร่องรอยให้เห็นอีกเลย มันถูกกวาดกระจายหายไปหมดเพียงชั่วพริบตาเดียว

และในท่ามกลางพายุมหาภัยนี้เอง ทุกหูก็ได้ยินเสียงหัวเราะอันเยือกเย็น แทรกมาในสายลมที่กำลังคราง้ออยู่อีกครั้ง

ไชยยันต์กับมาเรียหน้าซีดเผือด นั่งกอดปืนจังงังทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ นอกจากเบิกตาโพลงจ้องตามแสงไฟออกไปยังป่าที่ป่วนไปด้วยมิคสัญญีอันน่าสะพรึงกลัวนั้น คะหยิ่นเอาหัวซุกลงไปในระหว่างเข่า มือทั้งสองไขว้ปิดหัวไว้ตัวสั่นเทาเป็นลูกนกด้วยความหวาดกลัวขวัญเสียเหลือ

ที่จะกล่าว ส่างปาก็นอนอ้าปากตาเหลือก กลิ้งทับกันนัวเนียอยู่กับเกิด เส่ย และจัน บุญคำนั่งขัดสมาธิหลับตาสวดบริกรรมอะไรพึมพำอยู่ในลำคอเร็วปรื๋อฟังไม่เป็นภาษา แงซาย เชษฐา และรพินทร์ก็พากันตะลึงไปหมด

มันไม่เพียงแต่เสียงหัวเราะอันเย็นเฉียบแสยงเข้าหัวใจนั้นเท่านั้น แต่มีเสียงประหลาดๆ ปะปนมาด้วยอย่างจำแนกไม่ถูก เป็นเสียงขู่คำราม เสียงตะโกน และร้องกรีดหวีดโวยลักษณะต่างๆ ประหนึ่งว่าขุมนรกทั้งหมดจะแห่กันขึ้นมาแวดล้อมอยู่รอบที่พักในขณะนี้

“รพินทร์! นี่เราไม่ได้ฝันไปหรอกหรือ?”

หัวหน้าคณะอุทานออกมา จับไหล่พรานใหญ่บีบแน่น

“บุญคำ!...” เสียงไชยยันต์ร้องแหบๆ “ทำไมไม่หาทางแก้ให้ตก ขืนปล่อยให้พายุกระหน่ำอยู่อย่างนี้ ข้าวของเราบรรลัยหมด สัมภาระของเราทิ้งอยู่ข้างนอกโน่น”

“บุญคำแก้ไม่ไหวหรอก นายทหารปล่อยมันเถอะ พวกเราหลบอยู่ในนี้แหละ มันจะพังป่าให้มันพังไป เราอยู่ในนี้ก็ไม่เป็นไร นายทหารไม่ควรจะไปท้าทายเขา”

ตาพรานเฒ่าตอบเสียงสั่น

“กรุณาช่วยฉายไฟให้ผมที ฉายไปที่กลางแค้มป์ตรงที่ผมเคยนอนนั่น ผมจะออกไปเอาอะไรสักหน่อย”

รพินทร์สำรวมสติได้อีกครั้ง กระซิบบอกเชษฐา

“ไม่เหมาะกระมัง ทำไมหรือ คุณจะออกไปเอาอะไร?”

“เป้หลังของผม มีอะไรบางอย่างอยู่ในนั้น บางทีเราอาจหยุดความวิปริตอาเพศนี้ได้”

เขาตอบโดยเร็ว หัวหน้าคณะจ้องหน้าในความมืดอันอลวนนั้น แล้วก็ตัดสินใจอย่างรวดเร็วตามนิสัย ทั้งๆ ที่เต็มไปด้วยความพิศวง ไม่ได้เอ่ยซักอะไรอีก พยักหน้าแล้วก็ฉายไฟปราดตรงออกไปยังตำแหน่งกองสัมภาระ ที่รพินทร์และพวกลูบหาบใช้เป็นที่นอน

พรานใหญ่แล่นออกจากที่กำบัง ฝ่าพายุเข้าไปโดยเร็ว ทุกคนเห็นเขารื้อค้นอะไรอยู่ชั่วอึดใจ ท่ามกลางกระแสลมที่พัดจนตัวซวนเซไปมา อึดใจเดียวก็หิ้วเครื่องหลังของเขาวิ่งเข้ามาวางลงพยายามรื้อค้นอะไรอยู่ครู่ ปากก็ร้องบอกให้เชษฐาช่วยส่องไฟให้

สิ่งที่เขาหยิบขึ้นมาเป็นไส้สีดำคล้ำเก่าคร่ำคร่าเล็กๆ ใบหนึ่ง ลักษณะเป็นไส้สำหรับใส่เครื่องรางของขลัง อย่างเช่นที่พวกชาวป่านิยมใช้กัน จัดการรูดปากไส้ออก

“อะไรนั่น? แล้วจะทำอะไร?”

ไชยยันต์กับเชษฐาถามขึ้นพร้อมกันอย่างสงสัย อีกหลายคนก็เบียดกันเข้ามามุงดู ช่วยกันฉายไฟให้ รพินทร์แยกเขี้ยวยิ้ม ค่อยๆ เทวัตถุอันเป็นชิ้นเล็กๆ ลักษณะต่างๆ ออกมาจากไส้อย่างระมัดระวังไว้บนฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามันเป็นอะไร มีอะไรอยู่หลายๆ อย่างในนี้ หนานไพรถอดออกจากคอแก มอบให้ผมไว้เมื่อก่อนที่แกจะตาย แล้วก็บอกวิธีไว้ด้วยว่า ถ้าพบกับสิ่งอะไรก็ตามในป่าที่ผิดธรรมชาติ ให้นำมันออกมาใช้ ผมเองก็ไม่เคยสนใจมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้เราจะลองดู เมื่อหนามยอกก็ต้องเอาหนามบ่ง”

สิ่งที่ทุกคนเห็นพรานใหญ่เขี่ยเลือกไว้ในอุ้งมือ จากบรรดาวัตถุแปลกๆ หลายๆ ชิ้นปะปนกันอยู่เหมือนกองขยะนั้น เป็นเบ็ดเล็กๆ หนึ่งตัว ข้าวสารเจ็ดเม็ด เส้นหวายขนาดเท่ากับนิ้วก้อยที่ตัดไว้สั้นประมาณครึ่งองคุลี กรวดสีดำเม็ดเล็กๆ ลักษณะเหมือนเหล็กไหล เศษหินจากสะเก็ดดาว แล้วก็โลหะผสมเนื้อชินอีกชิ้นหนึ่ง นอกนั้นเขาเขี่ยกลับเข้าไถ้ตามเดิม ปากก็ร้องบอกไชยยันต์ให้เอากระสุนลูกซองมาแกะเอาลูกปรายออกเสีย

ไชยยันต์ปฏิบัติตามคำสั่งโดยเร็ว ใช้ปลายมีดพับแงะฝากระดาษของกระสุนลูกซองออกเทลูกปรายทิ้งแล้วส่งมาให้เขา พรานใหญ่รับมาบรรจบเทสิ่งที่ถืออยู่ในมือลงไปในปลอกกระสุนเอาฝีปิดอัดไว้ตามเดิม แล้วยกขึ้นจบนิ่งเหนือศีรษะ ครู่เดียวก็บรรจุลูกปืนนัดนั้นลงไปในรังเพลิงเอฟเอนกึ่งอัตโนมัติที่เรียกเอามาจากจัน แล้วส่องปากกระบอกขึ้นเป็นมุมสี่สิบห้าองศา หันออกไปยังป่าที่ปั่นป่วนแทบถล่มทลายอยู่ด้วยพายุ และสรรพสำเนียงอันลึกลับน่ากลัวกระหึ่มแซ่อยู่นั้น

เขากระดิกนิ้วลั่นไกตูมออกไปในอึดใจนั้น!

เสียงของมันดังกระหึ่ม กลบเสียงพายุคำรนอยู่ มีกังวานซ่าอย่างประหลาด แล้วทุกคนก็ขนหัวลุกชันขึ้นพร้อมกันหมด เมื่อได้ยินเสียงเหมือนคนหลายๆ คนร้องโอดโอยขึ้นเซ็งแซ่ ฟังไม่เป็นสรรพสำเนียงชัดเจนนัก เสียงกรีดแหลมยาวเหมือนสัตว์บางชนิดได้รับความเจ็บปวด เสียงป่าแตกคึ่กๆ ประหนึ่งว่ากองทัพของอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่แทรกตัวอยู่ในพายุกระเจิดกระเจิงถอยร่นไปสลับไปกับเสียงกู่ตะโกนซึ่งจางหายไปเป็นลำดับ จนกระทั่งในที่สุดก็เงียบหาย

พายุกำลังโหมกระหน่ำอยู่ บัดนี้อ่อนกำลังลงอย่างรวดเร็ว และแล้วไม่ถึงชั่วกลั้นหายใจมันก็สงบนิ่งลงเป็นดุษณีภาพเหมือนเดิม ราวกับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้เป็นภาพฝันร้าย เหลือพยานความจริงไว้ให้เห็นแต่เฉพาะซากของต้นไม้ที่ล้มโค่นอยู่เกลื่อนกลาด

รพินทร์ถลันลุกขึ้นยืน ตะลึงงงในปรากฏการณ์อันแสนมหัศจรรย์นั้นไปอีกครั้ง ในขณะนี้ทุกคนอุทานออกมาด้วยความตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว ไชยยันต์นั้นถึงกับยกแขนตนเองขึ้นกัดเชษฐากับมาเรียนั่งตัวแข็งอยู่เช่นนั้น แทบจะไม่เชื่อหูเชื่อตาตนเองเสียมิได้ เสียงพวกพรานพื้นเมืองโห่ร้องเอ็ดอึงสนั่นหวั่นไหว พากันลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจจนบอกไม่ถูก

“นาย!...เด็ดแท้...นายรับมือมันไว้ได้แล้ว”

บุญคำร้องลั่น ขวัญของทุกคนในขณะนี้เริ่มกลับดีขึ้น ในทันทีนั้นเชษฐากระโดดขึ้นมายืนเคียงข้าง พรานใหญ่กราดไฟฉายในมือสำรวจยังแนวป่ารอบด้าน ซึ่งบัดนี้แทบจะเรียกได้ว่ากลับคืนสู่สภาพปกติเหมือนเดิม คงเหลืออยู่บ้างแต่เพียงปลายกระแสลมอ่อนๆ เท่านั้น ไชยยันต์ก็กรากเข้ามายืนเคียงอยู่อีกด้านหนึ่ง

“ผมก็อธิบายไม่ได้เหมือนกันครับคุณไชยยันต์ เพราะนี่มันเป็นประสบการณ์ครั้งแรกในชีวิตของผมเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้มันก็พิสูจน์ออกมาได้แล้วว่า เมื่ออำนาจลี้ลับเหนือธรรมชาติมันมีจริง และสามารถแผ่อิทธิพลเข้าคุกคามเราได้ อำนาจของขลังที่จะแก้กันให้ตก ก็มีจริงได้เหมือนกัน เพียงแต่ว่าเราจะนำมาใช้ได้ถูกต้องหรือไม่เท่านั้น โชคดีเหลือเกินที่ผมมีเครื่องรางของหนานไพรติดตัวมาด้วย โดยไม่ขว้างทิ้งเสียเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ไม่เคยคิดเชื่อมาก่อนว่ามันจะให้ประโยชน์อะไรได้ จนกระทั่งเห็นประจักษ์ชัดกับตาเดี๋ยวนี้”

“ผมพอจะเข้าใจแล้ว...”

หัวหน้าคณะพึมพำ เต็มไปด้วยความอบอุ่นเชื่อมั่น

“...ของเหล่านี้ผ่านเข้าพิธีปลุกเสกไว้ด้วยอิทธิอำนาจอันขลังที่สุด เพื่อสำหรับแก้อาถรรพ์ มีอยู่หลายอย่างที่มีคุณสมบัติด้วยตัวของมันเองอยู่แล้ว เศษหวายนั่นคงจะต้องตัดมาจากหวายที่เขาใช้เข้าพิธีลากลูกนิมิตเวลาสร้างโบสถ์ พวกเหล็กไหล ปรอท หินจากสะเก็ดดาว และเบ็ด สิ่งเหล่านี้ทางไสยศาสตร์ถือว่าเป็นของขลัง ที่มีอำนาจอยู่ในตัวของมันเองอยู่ก่อน ผมเคยได้ฟังมาก่อนเหมือนกันในเรื่องเหล่านี้ แต่ก็เพิ่งจะมาเห็นชัดกับตาเดี๋ยวนี้เองว่ามันเป็นความจริง คุณไหวดีเหลือเกินที่คิดถึงพวกนี้ขึ้นมาได้ แล้วอัดใส่ลูกปืนยิงข่มอาถรรพ์ออกไป มันได้ผลอย่างศักดิ์สิทธิ์ทันตาเห็นทีเดียว”

ทันใดนั้นเอง ระหว่างที่ทุกคนกำลังตื่นเต้นยินดีอยู่กับปรากฏการณ์ประหลาด อันเกิดจากลูกปืนลงอาคมของพรานใหญ่ ก็ต้องสะดุ้งเฮือกในหายวาบขึ้นอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงมาเรียร้องแหลมขึ้น

“น้อยอยู่ที่ไหนนี่ ใครเห็นบ้าง!”

ทั้งหมดหันขวับพร้อมกับไฟฉายที่สาดจ้ากราดไปมา ในบรรดาพวกกันเองที่ยืนจับกลุ่มกันอยู่ภายในบริเวณเพิงนอนแคบๆ นั้น เสียงเชษฐากับไชยยันต์ตะโกนเรียกราชสกุลสาวก้องขึ้นพร้อมกัน **ทุกคนเพิ่งจะรู้สึกตัวเดี๋ยวนี้เองว่า ดาริน วราฤทธิ์ ไม่ได้รวมกลุ่มอยู่ด้วยในจำนวนคณะทั้งหมด 11 คนนั้น และไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า หล่อนอันตรธานไปอยู่ที่ไหน ตั้งแต่เมื่อใด** ต่างกวาดไฟฉายค้นหาและสอบถามกันอลหม่านไปหมดด้วยความตกใจเหลือที่จะกล่าว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างฉุกละหุก ท่ามกลางความตื่นตระหนก ดารินได้สูญหายไปตั้งแต่เมื่อใด เพิ่งจะรู้ตัวขึ้นก็เพราะมาเรียโวยวายขึ้น

การสอบถามกันเองไล่เลียงลำดับภาพมา ก็สรุปผลลัพธ์ออกมาได้ว่า ขณะที่เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียตกใจตื่นขึ้นเพราะเสียงเอะอะของพวกพรานพื้นเมือง แล้วพากันวิ่งออกมาจากที่นอนนั้น ทุกคนไม่เห็นดารินร่วมอยู่ด้วย ทว่าตอนนั้นไม่มีใครทันเฉลียวใจคิด เพราะความฉุกเฉินอลหม่านที่เกิดขึ้น

ทั้งคณะพากันยืนตะลึงตัวเย็น จ้องหน้ากันเองไปมาอยู่อึดใจใหญ่ เชษฐา ไชยยันต์และมาเรีย ช่วยกันเลิกผ้าแบล็งเก็ตผืนใหญ่ ที่อาศัยคลุมนอนทั้งสี่คนขึ้น จ้องมองไปยังตำแหน่งที่ดารินเคยนอน แล้วช่วยกันสำรวจไปรอบๆ สิ่งที่เหลืออยู่ให้เห็นก็คือเข็มขัดปืนสั้นของหล่อน ที่กองทิ้งอยู่ตรงบริเวณหัวนอน ซึ่งมาเรียบอกว่าหล่อนเป็นคนถอดออกจากเอวของราชสกุลสาวด้วยมือเอง และวางไว้ตรงนั้น ขณะที่พาดารินเข้ามานอนเมื่อตอนหัวค่ำ ภายหลังจากที่นักมานุษยวิทยาสาวเกิดอาการไม่สบายขึ้น

“โอ! พระเจ้า...มันหมายความว่าอะไรกันนี่ น้อยหายไปไหน”

มาเรียคราง ออกมาด้วยเสียงสั่นเครือ หน้าซีดเผือด มือทั้งสองกุมอยู่เหนือทรวงอก อาการของหล่อนดูเหมือนจะเป็นลม เชษฐากับไชยยันต์ก็มึนงงทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ แล้วก็มาได้สติขึ้นเมื่อเสียงห้าวๆ ของรพินทร์ดังทำลายความเงียบงันขึ้นมา

“ลองช่วยกันคิดดูให้ดีซิครับ เราจะต้องหาเวลาสุดท้ายที่ใครเห็นคุณหญิง นั่นจะช่วยให้เราได้เวลาใกล้เคียงที่สุดกับเวลาที่เธอหายไป มีอยู่เพียงสามคนเท่านั้นที่ใกล้ชิดกับคุณหญิงที่สุดในขณะที่นอนอยู่ในเพิงนี่ คุณชาย คุณไชยยันต์แล้วก็เมย์ พวกผมนอนกันอยู่ข้างนอก และไม่เห็นคุณหญิงอีกเลยนับตั้งแต่เธอไม่สบายแล้วเข้าไปนอนเมื่อตอนหัวค่ำ แล้วเมื่อตอนที่เกิดเหตุก็เห็นเพียงคุณชาย คุณไชยยันต์และเมย์สามคนเท่านั้น ที่วิ่งออกมาจากเพิงพักนี่”

“น้อยนอนอยู่ในระหว่างขนาบของผมกับเมย์ ถัดไปก็เป็นไชยยันต์...”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นแหบพร่า หรี่ตาลง พยายามนึกภาพทบทวนเหตุการณ์ก่อนที่ตนเองจะหลับไป

“...ตอนที่เขาไม่สบาย เมย์ประคองเข้ามา ผมก็เดินตามเข้ามาด้วย ภายหลังจากกินยาเข้าแล้วก็นอน เมย์เป็นคนถอดเข็มขัดปืนและห่มผ้าให้ ผมนั่งสูบบุหรี่คุยกับเมย์อยู่ครู่ เห็นเขาเงียบไปก็แน่ใจว่าหลับสนิท จึงลงนอนบ้าง แล้วผมก็หลับไปเลย มาตื่นขึ้นอีกครั้งตอนที่ตกใจเสียงเอะอะแล้วก็พราดพราดวิ่งออกไป ตอนนั้นไม่ทันสังเกตว่าน้อยนอนอยู่ที่เก่าหรือเปล่า”

รพินทร์เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่มาเรีย แหม่มสาวก็บอกมาโดยเร็ว ลิ้นพันกันว่า

“ฉันก็เหมือนกันกับพี่ใหญ่นั่นแหละ ฉันนอนพร้อมเขาแล้วหลับไป รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาครั้งสองครั้งเหมือนกัน สัมผัสก็บอกว่าน้อยยังนอนอยู่ที่เดิม เพราะเบียดชิดกันอยู่แต่ไม่ได้ลืมตาขึ้นดู มาตื่นขึ้นอีกครั้งก็คือตอนนั้น ไม่ทันได้สังเกตเหมือนกัน คว้าปืนกับไฟฉายได้ก็วิ่งออกไป”

“ถ้าเช่นนั้นคุณไชยยันต์ก็น่าจะเป็นคนสุดท้ายที่เห็นคุณหญิง เพราะขณะที่สามคนเข้าไปนอนแล้วนั้น คุณไชยยันต์ยังนั่งคุยอยู่กับผม แล้วกลับเข้าไปนอนทีหลัง”

“ใช่แล้ว ผมเป็นคนเข้านอนทีหลัง”

ไชยยันต์ตอบเร็วปรื๋อ

"...ตอนที่เข้ามานอนก็สาบานได้ว่า ยังเห็นน้อยนอนหลับอยู่เป็นปกติดี ขณะนั้นเชษฐาก็หลับ แต่เมย์ยังหลับไม่สนิทนัก เพราะตอนที่ผมล้มตัวนอน เมย์เป็นคนสลัดผ้าห่มแบ่งให้ผม ขณะที่ตื่นขึ้นเมื่อตะกี้ก็ไม่ทันสังเกตอีกเหมือนกันว่าน้อยอยู่หรือเปล่า"

รพินทร์กัดริมฝีปากแน่น พึมพำออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

"ผมสั่งให้พวกนี้นอนกันทั้งหมด โดยไม่มีใครอยู่ยามเลย เพราะให้เอาแรงไว้สำหรับเตรียมเดินทางพรุ่งนี้ ตัวผมเองก็หลับสนิทไปครึ่งคืน แต่เจ้าพวกนี้คงไม่มีใครหลับสนิทนักเพราะถูกภาพฝันร้ายเข้ามารบกวนอยู่ทุกคน"

แล้วเขาก็หันไปสอบถามคนของเขาทุกคน แม้กระทั่งส่างปาและแงซายเป็นรายตัวไป

ทั้งหมดยืนยันว่า ไม่มีใครเห็นดารินโผล่ออกมาจากเพิงพักนอนเลย บรรยากาศอันเคร่งเครียดเต็มไปด้วยสังหรณ์ร้ายปกคลุมไปทั้งคณะ ต่างกระสับกระส่ายเต็มที่ แงซาย บุญคำและคะหยิ่น ออกสำรวจดูบริเวณใกล้เคียงกับเพิงพักนอนโดยเร็ว แต่ก็ไม่มีร่องรอยของอะไรที่จะแปลกปลอมผิดสังเกตปรากฏให้เห็น นอกจากรอยเท้าของพวกกันเองที่ย่ำไว้กลาดเกลื่อน

"นึกออกไหม ขณะที่นั่งกินข้าวเย็นอยู่ด้วยกัน อยู่ๆ น้อยก็ฟุบหมดสติไปเฉยๆ"

ไชยยันต์กระซิบขึ้นมองไปยังเชษฐาและพรานใหญ่

"มันน่าจะเป็นลางออกให้เรารู้ว่า มันจะเกิดเหตุอะไรขึ้นสักอย่าง และมันต้องเกี่ยวข้องกับที่น้อยกายไปอย่างลึกลับนี้แน่ๆ แต่ตอนนั้นพวกเราไม่ทันเฉลียวคิด"

"จริงของแก ไชยยันต์ ฉันก็เพิ่งจะคิดขึ้นได้เดี๋ยวนี้เอง"

เชษฐาเอ่ยแทบไม่มีเสียง

"คุณคิดยังไงไพรวัลย์ มันเป็นไปไม่ได้ไม่ใช่หรือ ที่อยู่ไม่อยู่น้อยจะหายตัวไปเฉยๆ แบบเดียวกับล่องหน ถ้าไม่ใช่อะไรสักอย่างเอาตัวเขาไป เขาจะต้องเคลื่อนที่ไปด้วยตนเอง และนั่นมันต้องทิ้งร่องรอยอะไรไว้บ้าง"

มาเรียหันมาพูดกับพรานใหญ่ และเขาก็เห็นด้วยกับเหตุผลของแหม่มสาว ถูกของหล่อนแล้ว **การสูญหายไปของดาริน จะต้องมีร่องรอยอะไรให้เห็นไว้บ้าง ราชสกุลไม่ได้ละลายหายไปเป็นอากาศธาตุในขณะที่นอนหลับอยู่แน่ๆ ขณะเดียวกันก็ไม่ได้ติดปีกบินไป**

"ช่วยกันกระจายค้นหารอยเถิดครับ"

รพินทร์กล่าวโดยเร็ว แล้วสั่งการกับคนของเขา แงซาย ส่างป คะหยิ่น และพรานพื้นเมืองทั้งสี่ ก็แยกกันออกตรวจรอบๆ บริเวณที่ตั้งแค้มป์ ในทันทีนั้น รพินทร์กับคณะนายช้างและมาเรียก็ออกสำรวจไปอีกทางหนึ่ง โดยอ้อมไปทางหลังละเมาะด้านที่ฝังศพ ดร.ฮอฟมันไว้แล้วก็พบกับความหนักใจเป็นอย่างยิ่ง พื้นดินปนหินบริเวณรอบเหล่านั้นแห้งและแข็งมาก ไม่มีร่องรอยอะไรที่จะสังเกตได้ชัดเลย ระหว่างที่ช่วยกันเอาไฟฉายส่องกวาดไปตามพื้นและพุ่มพง เขาก็ได้รับคำตอบมาว่าไม่พบร่องรอยอะไรทั้งสิ้น นอกจากซากต้นไม้ที่ล้มอยู่ระเนระนาดอันเกิดจากพายุวิปริตเมื่ออึดใจใหญ่นี้

ดารินสูญหายไปไหน ไปอย่างไรและทำไม?

นี่เป็นปัญหาที่ขบคิดอยู่ในสมองอันประหวั่นหวาดของทุกคน ความรู้สึกของแต่ละคนในขณะนี้ ไม่มีใครสามารถที่จะบอกได้ ตระหนักได้ประการเดียวว่า สถานการณ์ร้ายขีดสุดมันได้เกิดขึ้นกับคณะเสียแล้ว โดยรูปการที่ทำนายอะไรไม่ถูก

ครู่ใหญ่ต่อมา ทั้งหมดกำลังส่องไฟตรวจหารอยอยู่ก็ได้ยินเสียงกู่เรียกของใครคนหนึ่ง ดังขึ้นมาจากลำธารน้ำเบื้องล่าง ต่างลดตามเสียงลงไปในทันที แสงไฟฉายหลายลำสาดไปมาวูบวาบ และในลำแสงนั้นอีกเก้าคนก็แลเห็นแงซายกับส่างปายืนอยู่ริมฝั่งธารด้านตรงข้าม กำลังโบกมือเรียกทุกคนมาด้วยอาการอันร้อนรนกระสับกระส่าย

รพินทร์ออกแล่นลงไปตามทางด่าน ลุยข้ามธารน้ำตรงเข้าไปถึงทั้งสองเป็นคนแรก ติดตามด้วยเชษฐา ไชยยันต์และมาเรีย ชั่วพริบตาเดียวคณะทั้งหมดก็มายืนรวมกลุ่มกันอยู่ยังบริเวณฝั่งธารนั้น แล้วทุกคนก็มองเห็นหลักฐานร่องรอยที่แงซายกับส่างปาค้นพบด้วยความมหัศจรรย์ใจ

พื้นลำธารตำแหน่งนั้น เป็นดินอ่อนปนทราย รอยเท้าย่อมๆ จากรองเท้าเดินป่าคู่หนึ่งเหยียบประทับไว้และเห็นชัดเจน รอยนั้นปรากฏอยู่ทั้งใต้พื้นน้ำตื้นๆ และย่ำเป็นทางขึ้นไปยังริมฝั่งชายน้ำ บ่ายหน้าขึ้นสู่ตลิ่งและตัดเข้าป่าฟากตรงข้าม พอพิจารณาเห็นได้ถนัดทั้งเชษฐาและไชยยันต์ก็อุทานออกมาพร้อมกันว่า

“น้อย!”

ไม่มีปัญหา ทุกคนจำได้อย่างแม่นยำ รอยเท้าชนิดนี้จะเป็นของใครไม่ได้ นอกจาก ม.ร.ว. หญิงดาริน วราฤทธิ์

ตรงตำแหน่งที่ย่ำไว้ริมน้ำ ยังปรากฏรอยขุ่นจางๆ แสดงว่าเจ้าของรอยผ่านไปเมื่อไม่นานมานี่เอง ตรงที่เป็นพื้นแห้งเหนือฝั่งขึ้นไป ก็ยังปรากฏรอยเปียกจากน้ำที่ติดพื้นรองเท้าขณะประทับพื้นดินเห็นได้ชัด จากลักษณะร่องรอยที่เป็นหลักฐานยืนยันได้ทันทีว่า นักมานุษยวิทยาสาวได้ออกเดินจากบริเวณแค้มป์ในเวลาหนึ่งเมื่อไม่นานมานี่เอง ลุยตัดข้ามลำธาร แล้วหายเข้าไปในป่าใหญ่ฟากตรงข้าม

การพบรอยเท้าของหล่อนโดดเดี่ยว โดยไม่มีร่องรอยอย่างอื่นเข้าปะปน ย่อมบอกให้ทราบได้ว่าหล่อนเดินไปด้วยตัวเองเพียงคนเดียวตามลำพัง ท่ามกลางราตรีสยองขน ไม่มีอาวุธใดๆ ติดตัวอยู่เลย แม้แต่ปืนสั้นสักกระบอกหนึ่ง ไม่มีแม้แต่ไฟฉาย!

ภาพของร่องรอยหลักฐานที่เห็นอยู่ในขณะนี้ แทบว่าจะทำให้คณะทั้งหมดช็อกไปด้วยความตกใจ และค้นหาคำตอบไม่ถูก

“ไม่เกินครึ่งชั่วโมงมานี่เอง อาจก่อนเวลาที่เกิดพายุเพียงเล็กน้อย หรือมิฉะนั้นก็เป็นเวลาเดียวกับที่เกิดพายุนั่นแหละ”

จอมพรานพึมพำแหบๆ

“มันหมายความว่ายังไงกันนี่...?”

เชษฐาพูดด้วยเสียงที่แทบไม่ผ่านริมฝีปากออกมา ตาเบิกโพลงจ้องสำรวจรอยเท้าของน้องสาว หัวใจแทบจะหยุดเต้น

รพินทร์ปาดแขนขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ซึ่งเต็มไปด้วยริ้วรอยย่น สีหน้าของเขายามนี้แลดูกร้านเกรียมปราศจากความรู้สึก ประหนึ่งภาพแกะสลักจากหินหยาบๆ ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น แต่สาวรอยขึ้นไปบนฝั่งตลิ่งอันสูงชันอย่างรวดเร็ว แล้วมาหยุดยืนชะงัก กราดไฟสำรวจถี่ถ้วนอีกครั้ง หัวหน้าคณะและไชยยันต์ก็สาวเท้าตามติดเข้ามา

ในขณะที่มาเรียส่งภาษาพม่ากับส่างปาเร็วปรื๋อ กระโดดขึ้นเนินตลิ่งอีกด้านหนึ่ง ออกตรวจในรัศมีที่แยกห่างออกไปทางด้านซ้ายมือ แงซายกับคะหยิ่น ก็ค้นไปทางด้านขวา แต่ชั่วครู่เดียว ทั้งสองฝ่ายที่แยกออกไปก็ย้อนกลับเข้ามาบรรจบกับรพินทร์อีกครั้ง

“มีแต่รอยของน้อยเพียงคนเดียว”

มาเรียพูดร้อนรน เสียงสั่นอยู่เช่นนั้น

“...มันแปลว่า ระหว่างที่พวกเราทุกคนหลับไม่รู้สึกตัว น้อยได้แอบหนีออกมาจากที่นอน แล้วเดินลงจากแค้มป์ข้ามลำห้วยนี่มาตามลำพังอย่างผิดปกติวิสัยที่สุด ฉันกับส่างปาพบรอยเท้าของเขา เดินเลาะลัดวนเวียนอยู่ในระหว่างพุ่มไม้และก้อนหินด้านโน้น ราวกับจะเดินชมดงเล่นอย่างสบายอารมณ์ทีเดียว เป็นการเดินวกเวียนไปมาในสภาพปกติ ไม่ได้มีอาการรีบร้อน สังเกตจากรอยเท้าที่สม่ำเสมอได้ระดับหลังพุ่มมะลิป่าริมโขดหินนั่นก็มีรอยหยุด แล้วช่อมะลิป่าช่อหนึ่งก็มีรอยหักเด็ดไปใหม่ๆ”

และมันก็จริงตามรายงานของมาเรีย รพินทร์ถลันพรวดตรงไปยังตำแหน่งที่แหม่มสาวบุ้ยปากบอก พบรอยเท้าของดารินเดินทอดน่องไปตามสุมทุมพุ่มไม้ ประหนึ่งหล่อนจะท่องเที่ยงชมดงยามวิกาลเล่น ด้วยสายตาและประสาทสัมผัสประหนึ่งสัตว์ป่า ที่แลเห็นทางในเวลากลางคืน แล้วมาหยุดอยู่ที่ดงมะลิป่าซึ่งส่งกลิ่นหอมเย็น ช่อหนึ่งมีรอยเด็ดหักไป ใบและเศษของดอกบางส่วนยังร่วงอยู่

ไชยยันต์เห็นเข้าเช่นนั้นก็คางอยู่ในลำคอฟังไม่เป็นภาษา ตาเหลือกด้วยความหวาดสยองขีดสุด ในความวิกลวิการผิดธรรมชาตินั้น เชษฐาหน้าซีดจนเขียว พยายามรวบรวมสติคุมไว้มั่น

“รอยเท้าเหล่านั้นเป็นรอยเท้าของน้องสาวผม แต่พฤติการณ์มันไม่ใช่น้องสาวของผมเสียแล้ว!”

อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวอย่างยากเย็น เร่าร้อนหวั่นวิตกจนแทบทนไม่ได้ต่อไป ครั้นแล้วทันทีนั้น ก่อนที่ใครจะไหวตัวเช่นไรต่อไปนั่นเอง กระแสเสียงชนิดหนึ่งก็ลอยฝ่าความเงียบตามลมโชยมาสัมผัสโสตอีกครั้ง มันเป็นเสียงฮัมทำนองเพลงอันแสนที่จะเยือกเย็น ลีลาฟังคล้ายๆ เป็นเห่กล่อมในแบบบ้านป่า มีแต่เสียงเอื้อนเท่านั้นไม่มีถ้อยคำร้อง กระนั้นมันก็ไพเราะจับจิตพอๆ กับ

สะท้านหัวใจ โสตประสาทของใครไม่ได้ฝาดไปทั้งสิ้น เพราะได้ยินกันทั้งหมด กลิ่นดอกมะลิป่ายังหอมจัด ตลบอบอวลไปหมดทั้งราวป่า จนทำให้บังเกิดอาการวิงเวียน คะหยิ่นตาเหลือก ตั้งท่าจะเผ่นตามประสาคนขี้ขลาดผีอย่างมัน แต่บุญคำคว้าคอไว้มั่น คนอื่นๆ ยืนสงบอยู่กับที่แทบไม่หายใจ

ชั่วขณะเดียวเท่านั้นที่เสียงลึกลับนั้นแว่วมา แล้วมันก็จางหายไป

รพินทร์สะบัดหน้าแรงๆ ไล่ความมึนงง แล้วออกติดรอยของดาริน เท่าที่พอจะสังเกตเห็นได้เหล่านั้นไปโดยเร็ว ทั้งขบวนก็ติดหลังเขาไปกระชั้นชิด รอยเท้าของหญิงสาวเดินแวะเวียนไปตามกอดอกไม้ป่า แล้วก็ตัดทางด่านไต่ขึ้นเนินเขาฝั่งตรงข้าม บุญคำที่เดินเคียงคู่ไปกับพรานใหญ่สะกิดแขนโดยแรง กระซิบเบาที่สุด

“ไม่ผิดหรอกนาย-นายหญิงจะต้องตรงไปที่ตะเคียนต้นนั้น”

ระหว่างที่ยืนงงกันอยู่ เสียงหัวเราะเยือกๆ ก็ดังกังวานแผ่วเบาลงมาจากเบื้องบน เหนือศีรษะของทุกคน!!

ไฟฉายทั้ง 11 กระบอกก็ประสานกันพุ่งปราดขึ้นไปในบัดนั้น แล้วต่างก็ยืนตัวเย็นเหมือนถูกสาปให้กลายเป็นหินอ่อน ในภาพที่ปรากฏกับคลองจักษุ

กลางของลำต้นอันเป็นคาคบแรก ซึ่งขึ้นแซมเป็นที่เลื้อยพันของเถาวัลย์ ประดับไปด้วยเอื้องผึ้งออกช่อเหลืองอร่าม ร่างหนึ่งนั่งเอนอย่างทอดอารมณ์อยู่บนกิ่งเถาวัลย์ย้อย ประดุจสายชิงช้าธรรมชาติขณะที่แกว่งไกวโยนตัวน้อยๆ อย่างแช่มช้าเป็นจังหวะ

โดยเครื่องแต่งกายที่แลปราดเดียวก็บอกได้ทันทีว่านั่นคือดาริน แต่...คุณพระช่วย! ใบหน้าวงนั้น ซึ่งปรากฏขาวนวลอยู่กลางแสงไฟในขณะนี้ **ทุกคนสาบานได้ว่าไม่เคยเห็นมาก่อนเลย มันเป็นใบหน้าของดรุณีหนึ่งที่แกะออกมาจากภาพวาดในจิตนาการอันแพรวเพริด ของจิตรกรผู้เพ้อฝัน หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ เป็นคนสวยก็จริง แต่หล่อนก็ไม่ได้สวยจนผิดธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชนเช่นกับใบหน้าที่ทุกคนเห็นอยู่ในขณะนี้** ช่อมะลิป่าทัดอยู่บนกลุ่มผมข้างหู ที่คอประดับด้วยมาลัยดอกเอื้องหลากสี ดวงตาทั้งคู่กระทบแสงไฟเป็นมันขลับ ทอดจับนิ่งลงมาพร้อมกับริมฝีปากที่มีรอยยิ้มน้อยๆ ด้วยอาการหยัน ระยะนั้นห่างจากระดับที่ทุกคนแหงนเงยตะลึงค้างอยู่ขึ้นไปประมาณ 5-6 เมตร

บริเวณชิงช้าเถาวัลย์ ประดับไปด้วยดอกดวงของกล้วยไม้ป่าอันงดงามดุจฉากวาดนั้น ดูประหนึ่งจะมีแสงสว่างเรืองรองขึ้นด้วยตัวของมันเอง

“น้อย!”

มาเรียร้องสุดเสียง ขยับจะถลันเข้าไป แต่เชษฐาคว้าไหล่ไว้อย่างรวดเร็ว กดให้แหม่มสาวชะงักนิ่งอยู่กับที่เช่นนั้น

“อย่า เมย์! นั่นไม่ใช่น้อย...อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในขณะนี้”

ร่างนั้นคงทอดกายไหวชิงช้าเถาวัลย์น้อยๆ อยู่ตามเดิมอย่างเฉยเมย รพินทร์หลับตาสะบัดหน้าแรงๆ อีกครั้ง แล้วลืมขึ้นจ้อง จากจักษุภาพที่สะท้อนเข้ามาในแก้วตา เขาแลเห็นภาพใบหน้าเดิมของน้องสาวนายจ้าง ถูกซ้อนคลุมเครืออยู่ด้วยใบหน้าอันงามประหลาดนั้นอย่างเลือนๆ รางๆ ราวกับว่าจะเกิดขึ้นจากภาพลวงตา ในขณะนี้สายตาอื่นๆ จะมองเห็นเหมือนเช่นเขาด้วยหรือไม่ ไม่อาจทราบได้ แต่ทุกคนก็ได้แต่ตะลึงจังงังกันหมด

พรานใหญ่วางปืนกับไฟฉายลงกับพื้น ก้าวล้ำออกไปเบื้องหน้าของทุกคนแล้วถอดหมวกออก

“ท่านจะเป็นใครก็ตาม หากว่าสิ่งใดที่พวกเราทั้งหมดได้ล่วงเกินต่อท่านไปแล้วโดยมิได้มีเจตนา เราทั้งหมดก็ขอขมาต่อท่าน โปรดอย่าได้มีเวรกรรมต่อกันอีกเลย”

เขาประกาศขึ้นด้วยภาษาชาวเขาแขนงหนึ่ง ดังก้องไปทั้งความเงียบที่แทบจะได้ยินเสียงหัวใจเต้นนั้น

ทุกคนเห็นริมฝีปากนั้นแย้มสยายออกไป แล้วเสียงอันเย็นฉ่ำกังวานใส ก็ดังตอบลงมาเป็นภาษาเดียวกันอย่างแช่มช้าชัดเจน ได้ยินทั่วกัน

ทุกคนสาบานได้ว่าเสียงนั้นไม่ใช่เสียงของ ดาริน วราฤทธิ์!

“นายพรานใหญ่ ในอาณาจักรไพรอันกว้างใหญ่ไพศาล ท่านย่อมเจนจบ และตระหนักได้เป็นอันดีในสิ่งที่ควรไม่ควร ตัวท่านเองไม่ได้กระทำการบังอาจลบหลู่รุกรานต่อเรา และเราเองก็คารวะยกย่องในสัจจะแห่งพรานไพรเช่นท่าน แต่คณะของท่านอาจไม่เข้าใจสิ่งนี้ ส่วนท่านในฐานะผู้นำก็ไม่พยายามที่จะช่วยให้เขาเข้าใจ ดังนั้น แม้ท่านจะไม่เจตนาหมิ่นก็เหมือนหมิ่นเราในข้อนี้...”

แล้วใบหน้านั้นก็แหงนขึ้น เปล่งเสียงหัวเราะกึกก้องออกมา พลางกล่าวต่อว่า

“...เราได้ส่งสัญญาณเตือนไปถึงท่านแล้ว แต่ท่านก็มิพักจะสนใจ จริงอยู่ สัจจะแห่งพรานไพรอันเคร่งครัดของท่าน สร้างให้เกิดตบะและพลังอำนาจ ท่านขับไล่สกัดกั้นบริวารของเราทั้งหลายให้แตกพ่ายถอยร่นไปได้ แต่ท่านอย่าคิดว่าจะมีชัยอยู่เหนือเรา ถ้าหากจะกระทำตัวเป็นศัตรูต่อกัน”

ระหว่างที่เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ยืนตะลึงต่อการประจันหน้าโต้ตอบนั้น จอมพรานซึ่งทำหน้าที่ตัวแทนของคณะทั้งหมด สั่นศีรษะช้าๆ กล่าวตอบไปว่า

“เราและพวกเราทุกคน ไม่ได้คิดที่จะเป็นศัตรูต่อท่านเลย ขอได้โปรดรับขมาโทษจากเราด้วย ขออย่าให้เกิดเหตุร้ายแรงใดๆ มากไปกว่านี้ ท่านมีทิพยสถานเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และอยู่เหนือภาวะของมนุษย์โลกอันต่ำต้อย การข้องเกี่ยวอยู่ในอารมณ์และอกุศล อันเป็นกิเลสในชั้นของมนุษย์รังแต่จะทำให้ท่านมัวหมอง และห่างไกลจากภพภูมิที่ท่านปรารถนาออกไปอีก”

ดวงตาอันวาววับราวกับดาวเพลิง จับนิ่งมาที่จอมพรานอย่างฉงนสนเท่ห์ วงหน้าอันงามระคนไปกับความน่าสะพรึงกลัวปรากฏแวว่อ่อนโยนลง หัวเราะเบาๆ อย่างพึงพอใจ

“พราน ท่านฉลาดในคำพูด และมีปัญญาลึกซึ้งพอที่จะเข้าใจกฎอันแท้จริงของธรรมชาติ เราไม่ได้คิดที่จะก่อเวรใดๆ กับคณะของท่าน แต่เราต้องการให้พวกท่านทั้งหลายได้สำนึกในสิ่งที่ควรและไม่ควรเท่านั้น จงบอกให้นายของท่านขอขมาต่อเราเสีย”

รพินทร์หันไปทางเชษฐา กระซิบอธิบายให้ทราบ หัวหน้าคณะถอดหมวกออก ก้มศีรษะให้

“เราขอขมาโทษต่อท่าน โปรดอภัยให้ด้วย”

“ดีมาก! เราก็ต้องการเพียงแค่นี้แหละ...”

หล่อนตอบเชษฐามาด้วยภาษาไทยกลาง เช่นเดียวกับที่เขาได้กล่าวออกไป แล้วแสยะยิ้มชี้หน้าแงซาย เปลี่ยนลิ้นมาเป็นภาษากะเหรี่ยงอย่างแคล่วคล่อง

“ส่วนเจ้า-ไอ้คนพเนจรผู้ทระนง ข้ารู้ว่าเจ้าคือใคร และต้องการอะไรในการเดินทางมากับคณะนี้ แต่นั่นไม่ใช่กิจของข้า เจ้าเป็นผู้ก้าวร้าวและโอหัง แม้จะไม่มีเจตนาก็ตาม สิ่งที่ข้าต้องการจากเจ้าก็คือเลือดของเจ้าสามหยก จงหลั่งมันออกมาและหยาดลงสู่พื้นดิน เป็นบัตรพลีสังเวยให้แก่บริวารผู้เหี้ยนกระหายของข้า หาไม่เช่นนั้นแล้ว มันจะตามหาโอกาสสูบเอาจากร่างของเจ้าจนหมด”

ร่างอันสูงตระหง่านของแงซาย ยืนขึ้นเต็มส่วนสัดอย่างห้าวหาญ ก้าวช้าๆ ออกมายืนอยู่เบื้องหน้าของร่างที่ประดิษฐานอยู่บนชิงช้าเถาวัลย์นั้น แล้วดึงมีดเหน็บออกมาจากเอว ยกแขนข้างหนึ่งขึ้นชูสูง จรดปลายมีดอันคมกริบกรีดลงไปบนเนื้อ เลือดสีสดทะลักพรั่งออกมาในพริบตา

จอมพเนจรปล่อยให้เลือดไหลจากบาดแผล หยดลงกระทบพื้นดินครบสามหยด แล้วเอามือตบอุดปากแผลไว้

“เราพลีเลือดทดแทนเป็นสังเวยให้แก่ท่านแล้ว พวกเราทุกคนขอขมาโทษต่อท่านแล้ว จงคืนนายหญิงให้แก่พวกเราเถิด โปรดอย่าให้เธอได้รับอันตรายใดแม้แต่นิดหนึ่ง”

แงซายร้องบอกขึ้นไปด้วยเสียงห้าวกังวาน

นางพรายตะเคียนในร่างของ ม.ร.ว. หญิงดาริน หัวเราะแหลมใส

“เอาละ ข้าจะคืนนายหญิงให้แก่เจ้าด้วยดีที่สุด”

ขาดคำ ร่างนั้นก็ลุกขึ้นยืนเดินไปตามกิ่งเถาวัลย์อันหมิ่นเหม่นั้น ราวกับคนธรรมดาที่เดินอยู่บนพื้นราบจนถึงคบใหญ่ แล้วไต่เถาวัลย์เส้นหนึ่งที่ทอดดิ่งลงมายังพื้นดินเบื้องล่าง ด้วยอาการไหลเลื่อนลงมาอย่างแช่มช้า อึดใจเดียวก็มายืนอยู่บนพื้นดินโคนต้นตะเคียน ท่ามกลางแสงไฟฉายที่สาดจับรวมกลุ่มมาเป็นดวงเดียว ทุกคนจับจ้องอยู่ที่ร่างนั้นตาไม่กะพริบ ไชยยันต์กับเชษฐาขยับตัวจะพุ่งปราดเข้าไป แต่พรานใหญ่ปาดแขนกั้นไว้ กระซิบห้ามร้อนรน

“เฉยไว้ครับ อย่าเพิ่งเข้าไปก่อน”

ร่างที่ยืนพิงโคนต้นตะเคียนห่างจากทุกคนออกไปประมาณ 15-16 ก้าว สงบนิ่งอยู่ชั่วกลั้นใจ ก็เริ่มอ่อนระทวยโงนเงนไปมา แล้วล้มฮวบลงไปฟุบอยู่กับพื้น และพริบตานั้นเอง ทุกคนรอคอยจังหวะอยู่ ก็ถลันพรวดเข้าถึงตัวราวกับนัดกันไว้

ราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะ ประคองน้องสาวไว้ในอ้อมแขน อีกหลายคนก็ช่วยกันเขย่ากายเรียกแซดไปหมด แต่ดารินยังคงร่างอ่อนปวกเปียก ดวงตาทั้งสองหลับสนิทอยู่เช่นนั้น ลมหายใจแผ่วบางเหมือนคนที่ตกอยู่ในห้วงสะกดของยาสลบ

มาเรียจับชีพจรของเพื่อนสาวตรวจดู เค้าหน้าของหล่อนเต็มไปด้วยความทุกข์กังวล

“ชีพจรอ่อนเหลือเกิน เป็นการ ‘หลับลึก’ แบบเดียวกับถูกยาสลบ อย่าเพิ่งพยายามให้เขารู้สึกตัวตอนนี้เลยค่ะพี่ใหญ่ เอากลับแค้มป์เราก่อนเถอะ”

เชษฐาเงยหน้าจ้องมาที่ไชยยันต์กับรพินทร์อย่างหารือร้อนรุ่ม ณ บัดนี้ทุกสิ่งทุกอย่างในราวไพรรอบด้าน สงัดเรียบราบคาบเป็นดุษณี ไม่มีวี่แววของความวิปริตใดๆ อีกเลย กระแสลมดึกอ่อนๆ พัดกิ่งใบของตะเคียนใหญ่ไหวกระทบกัน ปรากฏเสียงแสกสากเป็นปกติ ปรากฏการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาทั้งหมดเมื่อครู่นี้ ดูราวกับจะเกิดขึ้นจากความฝันของทุกคน

“ทำตามที่เมย์บอกก่อนดีกว่าครับ”

จอมพรานกล่าวแผ่วเบา ไชยยันต์เห็นด้วย กล่าวเตือนสนับสนุนมา แล้วก้มลงอุ้มร่างอันไม่ได้สติของดารินขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนแทนเชษฐา ผู้ซึ่งกำลังขายังไม่แข็งแรงนัก

“ฉันอุ้มน้อยไปเอง”

พร้อมกับพูด อดีตนายทหารปืนใหญ่อุ้มดาริน พานำเดินลิ่วบ่ายหน้ากลับไปยังที่พักโดยเร็ว ทั้งหมดก็เดินรายล้อมตามกันมา คงเหลือแต่เพียง...พรานใหญ่กับแงซายสองคน ยืนนิ่งมองหน้ากันอยู่ภายใต้ร่มเงาอันมืดครึ้มของตะเคียนต้นนั้น

67

“ผมเสียใจ ที่เป็นต้นเหตุทำให้พวกเราทุกคนเดือดร้อนในคืนนี้”

เสียงพึมพำเบาๆ แว่วมาจากจอมพเนจร พรานใหญ่ยิ้มกร้านๆ แหงนขึ้นไปมองดูกิ่งใบหนาทึบของพญาไม้ใหญ่อีกครั้ง มือลูบเบาๆ อยู่ที่เปลือกลำต้นอันสากกระด้างของมัน

“มันเป็นเรื่องอุปัทวเหตุ แงชาย ถ้าจะพูดถึงด้านความบกพร่อง น่าจะเป็นของฉันมากกว่า เพราะบุญคำเป็นคนค้นพบและเตือนให้ฉันรู้ล่วงหน้าแล้ว แต่ฉันก็ไม่ได้สนใจจัดการแก้ไขเรื่องร้ายอะไรนัก เอาละกลับไปแค้มป์กันเถอะ”

กล่าวจบ เขาก็พยักหน้า ชวนคนใช้ชาวดงออกเดินตามหลังพรรคพวกที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ต่างฝ่าความมืดกันไปเงียบๆ โดยไม่ได้เอ่ยคำใดกันอีกทั้งสิ้น

เมื่อทั้งสองข้ามลำธารกลับขึ้นมายังบริเวณแค้มป์ เชษฐา มาเรียและไชยยันต์ กำลังช่วยกันแก้ไขแพทย์หญิงนักมานุษยวิทยาสาวอยู่ พวกพรานพื้นเมืองจัดการก่อไฟขึ้นใหม่กองใหญ่และเก็บข้าวของที่ถูกพายุพัดกระจัดกระจายกลาดเกลื่อนอยู่ทั่วบริเวณดูชุลมุนไปหมด

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น...ทำให้ทุกคนไม่มีใครง่วงหรือคิดที่จะหลับนอนต่อไปอีก

พักใหญ่ต่อมาของการปฐมพยาบาล ระดับการเต้นของชีพจรหญิงสาวก็เริ่มคืนเข้าสู่อัตราปกติ ลมหายใจที่ระรวยแผ่วเหมือนคนถูกสะกดจิตค่อยๆ แรงขึ้น เปลือกตาที่ปิดพริ้มสนิทอยู่มีอาการสั่นพลิ้ว ครั้นแล้วก็ค่อยๆ ขยายเปิดขึ้นเหมือนคนที่งัวเงียตื่นในระยะแรก

“น้อย”

ทั้งสามคนร้องเรียกชื่อหล่อนหนักๆ ออกมาพร้อมกัน พร้อมกับเขย่าตัว

หญิงสาวลืมตาโพลงขึ้นในทันทีพร้อมกับอาการสะดุ้ง กวาดสายตาจ้องดูทุกคนที่มุงรายล้อมรอบกายขณะนี้ แล้วยันตัวพรวดพราดลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว

“เกิดอะไรขึ้นนี่”

หล่อนร้องออกมาด้วยความตกใจ มองดูหน้าทุกคนอย่างประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

ทั้งหมดอึ้งไป ยังไม่สามารถกล่าวอะไรกับหล่อนในขณะนั้นได้ อึดใจต่อมาไชยยันต์ขยับจะอ้าปาก แต่เชษฐากดมือเป็นสัญญาณเตือนให้สงบ แล้วฝืนยิ้มให้น้อยสาวเอ่ยมาเรียบๆ ว่า

“น้อยเป็นยังไงบ้าง นอนหลับสบายดีหรือ?”

ดารินมีอาการสงสัยในสีหน้าอาการของคนทั้งหมดในคณะ ที่เข้ามาล้อมวงหล่อนอยู่ กวาดตาไปรอบๆ เหมือนจะสำรวจแล้วหัวเราะออกมาตื่นๆ

“ก็หลับสบายดีนี่คะพี่ใหญ่ ทำไมไม่บอกน้อยว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงตื่นกันขึ้นพร้อมหน้าราวกับมีเรื่องอะไรเช่นนี้ แล้วนี่มาปลุกน้อยนานแล้วหรือคะ?”

“ก็ปลุกเรียกอยู่พักใหญ่ทีเดียวแหละ รู้สึกว่านอนขี้เซาผิดปกติไป เป็นห่วงนึกว่าเป็นอะไรไป”

น้องสาวมีเค้าหน้างง ประหลาดใจอยู่เช่นนั้น แม้คำพูดของเชษฐาจะเป็นการกลบเกลื่อนอำพราง แต่หล่อนก็พอจะอ่านอากัปกิริยาของคนเหล่านั้นได้ด้วยความพิศวง แน่ละ มันจะต้องเกิดอะไรขึ้นสักอย่างแน่ ไม่เช่นนั้น พรรคพวกทุกคนคงไม่มามุงล้อมดูหล่อนอยู่เช่นนี้ แลออกไปกลางลานที่พัก ก็ยิ่งพบกับความแปลกใจเพิ่มขึ้น เมื่อเห็นซากต้นไม้ล้มอยู่ระเนระนาด

“คุณพระช่วย นั่นมันเกิดกลียุคอะไรขึ้น ต้นไม้ถึงล้มเกลื่อนอย่างนั้น? แล้วนี่มันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่?”

หล่อนอุทานออกมา

“เกิดพายุขึ้นเมื่อครู่ใหญ่นี่เอง ตอนนั้นเธอหลับไม่รู้เรื่องเลย พวกเราอลหม่านกันไปหมดทั้งแค้มป์ มีเธอคนเดียวเท่านั้นที่นอนหลับเป็นตายไม่รู้สึกตัวสักนิด”

“โอ๊ว!! หญิงสาวร้องลั่น ยกมือขึ้นกุมหัว

“ตายละ! ทำไมฉันถึงไม่รู้สึกตัวเลยตอนนั้น ฉันไม่เคยนอนขี้เซาถึงเพียงนี้ ไม่น่าจะเป็นไปได้”

“รู้สึกอย่างไรบ้าง ตอนนี้?”

ไชยยันต์ถามเบาๆ จ้องตาเขม็ง

“ปกติที่สุด ไม่เห็นเป็นอะไรสักหน่อย...”

หล่อนตอบ ยกมือขึ้นปิดปากหาว และสะบัดแขนออกไปอย่างเมื่อยขบ นั่งทำเหมือนจะคิดอะไรอยู่ครู่หนึ่ง ก็กล่าวต่อมาด้วยน้ำเสียงตื่นๆ ว่า

“แต่ฉันฝันแปลกเหลือเกิน ไม่เคยฝันอย่างนี้มาก่อนเลย มาสะดุ้งตกใจตื่นขึ้นก็เพราะถูกปลุกนี่แหละ”

“เธอฝันว่ายังไง?”

มาเรียถามมาโดยเร็ว

ดารินซอยเปลือกตาถี่ๆ ทุกคนมองจับนิ่งมายังหล่อนเป็นตาเดียว

“ฉันฝันไปว่า ระหว่างที่กำลังนอนอยู่นี่แหละ มีใครคนหนึ่งเข้ามาเขย่าปลุกฉัน...”

หล่อนเล่า น้ำเสียงตื่นๆ งงๆ ในเรื่องราวที่ลำดับทบทวนจากภาพเหตุการณ์ในฝัน

“พอลืมตาขึ้นก็เห็นผู้หญิงสาวคนหนึ่ง สวยเหลือเกิน...สวยอย่างชนิดที่เกิดมาไม่เคยเห็นใครสวยอย่างนี้มาก่อน และก็ยังจำเค้าหน้าของหล่อนติดตาได้จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ หล่อนนุ่งผ้ายกสีจำปา สไบเฉียงสีทอง ผมยาวถึงเอว ลักษณะท่าทีของหล่อนน่ารักเหลือเกิน หล่อนพูดคุยกับฉันอยู่สักพักเหมือนคนที่เคยรู้จักกันมาก่อน แล้วก็ชวนฉันออกไปเดินเล่นเก็บดอกไม้กับหล่อน ในฝันนั้นฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า เหตุไรฉันจึงเดินไปกับหล่อน หล่อนพาฉันเดินไปในป่าแสนสวยที่สะพรั่งไปด้วยดอกไม้ ราวกับอุทยานสวรรค์ เราคุยกันสารพัดอย่าง ถูกอัธยาศัยกันที่สุด และก่อนที่

จะตกใจตื่นขึ้นมานี่ จำได้ว่าหล่อนกล่าวคำอำลาและให้พรแก่ฉัน ก่อนที่จะเดินหายเข้าไปที่ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ฉันพยายามจะวิ่งตามหล่อนไป พยายามจะร้องเรียก ก็พอดีตื่นขึ้นมาเพราะถูกปลุกนี่แหละ”

ทั้งหมดพากันงัน แลตากันไปมาอีกครั้ง

“เป็นฝันที่มีสิริมงคลมากครับ คุณหญิง”

พรานใหญ่กล่าวขึ้นเบาๆ แล้วเดินผละห่างออกมา บัดนี้เขาโปร่งโล่งอกแล้ว เมื่อตระหนักแน่ว่า น้องสาวของนายจ้างกลับคืนสู่สภาพอันปกติเรียบร้อยดีที่สุด โดยไม่มีเค้าว่าจะเกิดพิษภัยใดๆ ขึ้นในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหล่อน โดยที่หล่อนเองก็ไม่รู้ตัว ปล่อยคณะนายจ้างให้อยู่ตามลำพัง **มันสุดแล้วแต่เชษฐาเอง ที่จะยอมให้น้องสาวทราบหรือไม่ว่า ระหว่างที่หล่อนไม่รู้สึกตัวเหมือนตกอยู่ในนิทรารมณ์อันแสนสุขนั้น มันได้เกิดอะไรขึ้นกับตัวหล่อนบ้าง และสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมันเป็นความสยดสยองพองโลมาของผู้ได้ประสบพบเห็นทุกคน อันเป็นตรงข้ามกับความฝันของเจ้าตัวเอง**

แล้วพรานใหญ่ก็เข้ามานั่งรวมกลุ่มอยู่กับคนของเขา ซึ่งเร่กันเข้ามาล้อมวงซุบซิบ

“นายหญิงจะต้องเป็นคนมีบุญ และก็โชคดีที่สุด...”

บุญคำกระซิบ

“พวกเราโดนหนักกันหมดทุกคน เกือบตายโหงตายห่า แต่นายหญิงกลับฝันดีไปเสียนี่ นางตะเคียนทองชอบนายหญิงแน่ๆ เข้าสิงชักจูงเอาตัวนายหญิงไป เพื่อล่อให้พวกเราตามไปที่ต้นตะเคียนนั่น บังคับเอาษมาโทษจากเราให้ได้”

รพินทร์ไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น นั่งสูบบุหรี่เงียบๆ ฟังคนของเขาคุยกันเอง

“นี่มันแบบเดียวกันกับที่ไอ้เส่ยถูกผีอียะขิ่นมาล่อเอาตัวไปคราวนั้นแหละ ผิดกันแต่ว่า ไอ้เส่ยเกือบตายโหง ฟื้นขึ้นมาแล้วสะบักสะบอมแทบเอาชีวิตไม่รอด แต่นายหญิงตื่นขึ้นมาไม่ยักเป็นอะไรเลยสักอย่าง สบายดีที่สุด” จันว่า

ระหว่างที่พวกนั้นกำลังนั่งล้อมวงคุยกันอยู่ ไชยยันต์ก็เดินตรงมาร่วมด้วย ลักษณะของเขาอ่อนเปลี้ยหมดเรี่ยวแรง อยู่ในความมึนงงที่ไม่สามารถจะคลี่คลายไปได้ พอมาถึงก็ทรุดตัวลงนั่งบนกองสัมภาระตรงหน้ารพินทร์ กรอกบรั่นดีใส่ปากเสียหลายอึก แล้วสะบัดหน้า ยกมือขึ้นกุมหัว มองจับไปที่พรานใหญ่และทุกคนที่ร่วมวงอยู่เงียบๆ

“นายหญิงเป็นยังไงบ้าง นายทหาร?”

บุญคำถามขึ้นเบาๆ

“ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร ตอนนี้ก็หลับไปอีกแล้ว”

ไชยยันต์ตอบอย่างดื้อๆ เอานิ้วจับที่สันจมูกขยี้ แล้วควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ อัดควันจนแก้มตอบ

“เธอทราบแล้วหรือยังครับว่า เกิดอะไรขึ้นกับเธอบ้าง ขณะที่เธอไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง?”

รพินทร์ถามมาแผ่วต่ำ ไชยยันต์สั่นศีรษะ

“เชษฐาห้ามไม่ให้บอกอะไรในตอนนี้ กลัวจะตกใจ สังเกตดูน้อยไม่ระแคะระคายอะไรในเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเขาเองเอาเสียเลย เพียงแต่สงสัยว่าทำไมเขาถึงตกใจตื่นขึ้นมา ท่ามกลางวงล้อมมุงดูของพวกเราเท่านั้น แล้วก็แปลกใจตัวเองในข้อที่ว่า ตอนที่เกิดพายุใหญ่ตามที่เราบอก ทำไมเขาถึงไม่รู้สึกตัวเลย พอพี่ชายกลบเกลื่อนบอกให้นอน เขาก็นอนหลับไปอีกอย่างง่ายๆ ตอนนี้เชษฐากับเมย์ก็ทำเป็นหลับขนาบอยู่ใกล้ๆ แต่คอยสังเกตอยู่ สำหรับผม...เห็นจะหลับไม่ลงเสียแล้วละ จิตใจมันสับสนอลหม่านพิลึกพิลั่นไปหมด”

“ก็เห็นจะไม่มีใครหลับอีกได้แล้วละ นายทหาร”

เกิดพูดขึ้น พร้อมกับยิ้มแห้งๆ และมันก็เป็นความจริงตามที่เกิดว่า ประสาทของทุกคนสัมผัสกับเหตุการณ์อันตื่นเต้นระทึกขวัญเสียจนไม่มีแก่จิตแก่ใจจะนอนต่อได้ แม้แต่เชษฐาและมาเรีย เพราะอีกพักใหญ่ต่อมานั่นเอง ทั้งสองก็เดินออกจากเพิงพักเข้ามาสมทบกับทุกคนด้วย โดยสั่งให้แงซายทำหน้าที่เป็นองครักษ์ คอยเฝ้าดารินในขณะที่หล่อนหลับไว้

หัวหน้าคณะกับแหม่มสาวพูดอะไรไม่ออกจากพฤติการณ์ลี้ลับทั้งหลาย ที่เผอิญพบเห็นมากับตาตัวเอง เข้ามานั่งร่วมวงฟังพวกพรานพื้นเมืองพูด แล้วในที่สุดก็มองนิ่งไปยังพรานใหญ่ ผู้ตลอดเวลาอยู่ในอาการสงบเงียบเฉย...เป็นตาเดียวเหมือนจะขอความกระจ่าง

“ไพรวัลย์ เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดมันคืออะไรกันแน่ คุณพอจะอธิบายได้ไหม?”

มาเรียผู้ไม่เคยเข้าใจอะไรมาก่อนเลย เอ่ยถามออกมาด้วยเสียงแหบสั่น

หล่อนตกอยู่ในฐานะเช่นเดียวกันกับคะหยิ่น

นั่นก็คือ หัวใจแทบจะหยุดเต้นไปด้วยพฤติการณ์ที่เกิดขึ้น หล่อนไม่สะทกสะเทือนพรั่นพรึงต่อพายุวิปริต เพราะมีความเชื่อมั่นว่านั่นเป็นเรื่องธรรมชาติ แต่เต็มไปด้วยความตระหนกตกใจอย่างยิ่ง นับตั้งแต่ค้นพบรอยเท้าของดาริน ที่เดินท่องเที่ยวไปในราวป่าใหญ่กลางดงคนเดียวกลางดึก และวาระสุดท้ายไปพบนักมานุษยวิทยาขึ้นไปประดิษฐานแกว่งไกวชิงช้าเถาวัลย์อยู่บนต้นตะเคียน ในอากัปกิริยาที่ผิดแผกไปกว่าสภาพเดิม มิหนำซ้ำ...ภาษาที่ใช้พูดโต้ตอบกับรพินทร์และแงซาย ก็ยังเป็นภาษาที่โดยปกติแล้วดารินไม่สามารถจะพูดได้ ตลอดจนการกลับฟื้นคืนสติขึ้นอีกครั้งของเพื่อนสาว ซึ่งไม่สามารถจะรับรู้อะไรได้ทั้งสิ้นเช่นเดียวกับคนที่เพิ่งจะตื่นจากหลับ

สีหน้าของจอมพราน เต็มไปด้วยความอึดอัดลำบากใจอย่างยิ่ง

“จะอธิบายให้ก็ได้ แต่รู้สึกว่าจะฟังได้ยากเหลือเกินสำหรับคุณ เพราะฉะนั้น ขอให้เราทุกคนเลิกสนใจมันเสียเถิด คุณหญิงดารินปลอดภัยเรียบร้อยดี คนอื่นๆ ก็ไม่ได้รับอัตรายใดๆ นั่นเป็นสิ่งที่เราควรจะพอใจที่สุดแล้ว”

“คุณเปรียบเสมือนเจ้าป่า ผ่านเหตุการณ์สารพัดชนิดในอาณาจักรไพรมาแล้ว คุณย่อมจะรู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร เมื่อเผชิญกับสิ่งที่เราไม่สามารถจะเข้าใจได้ เราก็ขอความเข้าใจจากคุณอย่างศิษย์กับครูหรืออย่างผู้เยาว์กับผู้อาวุโส คุณไม่ควรจะตัดบทอย่างนี้”

มาเรียตัดพ้อมา

“คุณเองก็เป็นนักเดินป่า ใช้ชีวิตอยู่ในป่ามาเป็นเวลานานพอตัว เคยพบเหตุการณ์อะไรทำนองนี้มาบ้างไหม?”

“ฉันสาบานว่าไม่เคยพบเห็นมาก่อน มันเป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่สุด และไม่สามารถจะเข้าใจได้”

หล่อนตอบซื่อๆ

รพินทร์หัวเราะฝืดๆ

“คุณถามบุญคำดีกว่า อย่าให้พูดอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะผมก็ไม่เคยพบมาก่อนเช่นเดียวกับคุณเหมือนกัน เคยได้ยินได้ฟังมาเท่านั้น”

แล้วเขาก็หันไปทางบุญคำ สั่งมาว่า

“อธิบายให้นายแหม่มฟังซิ บุญคำ ว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี่นะมันเกิดขึ้นจากอะไร”

ตาพรานเฒ่าอึกอักอยู่ในลำคอ พอเขาเตือนมาอีกครั้ง แกก็หันไปส่งภาษาพม่ากับมาเรีย แหม่มสาวนั่งลืมตาโต ฟังบุญคำตะลึง กิริยาส่อความพิศวงอัศจรรย์ใจขีดสุด

แล้วหล่อนก็หันขวับมาทางเขา

“มันจะเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อขนาดไหนก็ตาม แต่เท่าที่เห็นกับตามาแล้วนี้ มันก็ทำให้ต้องยอมจำนนเหมือนกัน ฉันไม่คิดว่าบุญคำพูดในสิ่งที่เหลวไหลหรอก ฉันพยายามจะลงความเห็นครั้งแรกว่าน้อยไม่สบายมาก พิษไข้ทำให้เขาเพ้อคลั่ง ทำอะไรแผลงๆ ออกไปโดยไม่รู้ตัว แต่มันก็ไม่มีเหตุผลที่จะสรุปได้ในข้อนั้น น้อยทำอะไรต่ออะไรหลายสิ่งอันสำแดงถึงว่าขณะนั้น เขาไม่ได้เป็นตัวของเขาเองสักนิดเดียว เขาพูดขมุได้ พูดกะเหรี่ยงได้ ทั้งๆ ที่เขาไม่เคยพูดได้มาก่อนเลย สามารถที่จะเดินไต่ไปตามกิ่งเถาวัลย์ในลักษณะที่มนุษย์ธรรมดาไม่น่าจะเดินได้ และเมื่อตอนฟื้นตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ก็ไม่มีอาการผิดปกติอย่างใด เหมือนคนที่ตื่นขึ้นจากหลับธรรมดา มันแปลว่าขณะนั้นเขาจะต้องตกอยู่ใต้อำนาจสะกดของพลังงานลึกลับอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งเข้าชักจูงให้เขากระทำในสิ่งต่างๆ โดยใช้ร่างกายของเขาเป็นสื่อ แบบเดียวกับทรงเจ้าเข้าผี ที่ฉันเคยเห็นมาในอาฟริกาและในอินเดีย มันน่าประหลาดใจอยู่ในข้อที่ว่า เหตุใดต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น จึงมีพลังงานอิทธิฤทธิ์ถึงเพียงนี้! มันน่ากลัวเหลือเกิน!!”

“ต้นไม้น่ะ มันไม่มีอิทธิฤทธิ์อะไรหรอก แต่พลังงานลึกลับที่แอบแฝงอาศัยอยู่ในต้นไม้นั่นสิ มันดลบันดาลอะไรขึ้นมาได้อย่างที่เราคิดกันไม่ถึง คุณคงเคยได้ยินหรือได้ฟังนิยายพื้นเมืองของคุณเองมาก่อนแล้ว เกี่ยวกับคำว่า ‘นางไม้’ อันหมายถึงเทพธิดาหรือมิฉะนั้นก็ภูตชนิดหนึ่ง มี

เพศเป็นหญิงสาวสวย...อาศัยสิงสู่อยู่ตามต้นไม้ใหญ่ในป่า วันดีคืนดีจะออกมาวิ่งเล่นขันระบำทำเพลงสว่างไสวครึกครื้นไปหมดทั้งป่า

“ใช่! ฉันเคยอ่านเทพนิยาย และรู้จักคำนี้”

มาเรียรับคำโดยเร็ว ก้มศีรษะลง

“นั่นแหละ ลักษณะมันคล้ายๆ กันกับที่พวกเราเผชิญในคืนนี้ พวกพรานป่าเขาเชื่อกันว่านางไม้มีจริง มันจะอาศัยสิงสู่อยู่ตามต้นไม้ใหญ่ๆ ในป่าลึก เป็นกึ่งเทพ กึ่งภูต ตามปกติแล้วจะไม่ทำอันตรายหรือเป็นพิษเป็นภัยแก่ใคร แต่ถ้าคนไปกระทำการดูแคลน ไม่ให้การคารวะยกย่องเท่าที่ควร เป็นต้นว่าไปตัดต้นไม้ หรือทำลำต้นที่นางอาศัยสิงอยู่ให้เป็นอันตราย ก็จะสำแดงอิทธิฤทธิ์สร้างพิบัติภัยขึ้นในทันที”

“ด้วยการรบกวนคนของเราไม่ให้เป็นอันหลับอันนอนครั้งแรก ต่อมาก็เอาหินระดมขว้างบันดาลให้เกิดพายุ...แล้วก็ลงท้าย ขโมยตัวน้อยไป?”

มาเรียครางออกมาอย่างสยองใจ หล่อนมีอาการขนลุกชันขึ้นเป็นครั้งแรก ห่อไหล่สยิวกาย

“มันจะจริงหรือเท็จแค่ไหน ก็สุดแต่จะพิจาณากันเถอะ จากสิ่งที่เราทุกคนก็เห็นกับตากันมาแล้ว”

พรานใหญ่กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ยอมรับในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก เป็นการยอมรับอย่างฝืนกับความรู้สึกที่สุด...”

หัวหน้าคณะกล่าวขึ้นด้วยเสียงต่ำลึก

“บุญคำบอกผมว่า คุณกับแกรู้ตัวกันล่วงหน้าก่อนแล้ว เป็นความจริงหรือ?”

รพินทร์ยิ้มกร่อยๆ

“ครับ! บุญคำชวนผมไปดูที่ตะเคียนต้นนั้น รอยลูกปืนที่แงซายยิงไว้ ปรากฏว่ามียางไหลเยิ้มออกมาเป็นสีเลือด บุญคำขวัญเสียตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว แกพยายามจะให้ผมบอกคุณชายเพื่อให้ทำพิธีขอขมาเสีย แต่ผมก็ไม่ได้สนใจ เพราะไม่เชื่อว่ามันจะเกิดอาเพศอะไรขึ้นจริงอย่างที่แกบอกไว้ อีกอย่างหนึ่งผมก็ไม่คิดว่าพวกของคุณชายจะเห็นด้วย”

“ยางไหลออกมาเป็นเลือดเลยหรือ?”

ไชยยันต์ร้องลั่น ลืมตาโพลง

“ครับ!”

“ตายโหง! คุณน่าจะเฉลียวใจคิดตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ควรจะมาบอกให้พวกเรารู้ ไม่น่าจะปิดเงียบไว้แบบนั้น”

“ก็ถ้าผมมาบอกคุณชายกับคุณไชยยันต์ให้ไปกราบไหว้ต้นไม้ต้นนั้นเสียในตอนนั้น จะเชื่อกันหรือครับ?”

เขาย้อนถามมาเบาๆ ทั้งสองอึ้ง

“นี่แสดงว่า คุณเองก็ไม่ยอมเชื่อถือมาก่อนเหมือนกัน...”

ในที่สุด ไชยยันต์พึมพำออกมา

“ก็ดีเหมือนกัน มันต้องให้เห็นกันเสียชัดๆ แบบนี้ แต่ถึงไม่ยอมศรัทธาในเรื่องนี้ คุณก็เข้าใจที่จะแก้ไขได้ดีทีเดียว ผมกับเชษฐาตะลึงทำอะไรไม่ถูกเลย ตอนที่เงยหน้าขึ้นไปเห็นน้อยนั่งแขวนอยู่บนเถาวัลย์กลางลำต้นตะเคียนนั่น มันเป็นวินาทีที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับชีวิตของน้อยทีเดียว อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ถ้าหากว่าน้อยพลัดหล่นลงมาจากกิ่งเถาวัลย์สูงนั่น พวกเราไม่มีทางจะช่วยทันแน่ ถ้าคอไม่หักก็กระดูกออกนอกเนื้อแน่ๆ”

“บุญคำเองก็ตกตะลึงเหมือนกัน...”

ตาพรานเฒ่าเสริมมาเสียงปร่าๆ แล้วมองไปยังรพินทร์อย่างยกย่องนับถือสุดหัวใจ กล่าวปนหัวเราะต่อมา

“พรานใหญ่ไหวดีมาก ที่รีบสักการะขอขมาลาโทษเสีย ไม้ตายที่สุดที่นางตะเคียนจะเล่นงานพวกเราได้ ก็คือตอนที่เข้าสิงนายหญิง เอาตัวขึ้นไปนั่งแขวนอยู่บนกิ่งเถาวัลย์สูงนั่นแหละ เพราะรู้ว่านั่นเป็นวิธีเดียวที่จะแสดงอภินิหารบีบบังคับเอากับพวกเราได้ ถ้าพรานใหญ่ไม่รีบขมาเสีย นายหญิงจะต้องพลัดตกลงตายต่อหน้าพวกเราทุกคนแน่ๆ”

“ก็ต้องนับว่าโชคของเราทุกคนยังดีอยู่ ที่พรายตะเคียนต้นนี้ไม่ร้ายกาจจนเกินไปนัก อย่างน้อยที่สุด ก็ยังยอมรับขมา และยอมเลิกราไม่เอาเรื่องกับเราจนถึงขั้นร้ายแรง สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด...เป็นเพียงแค่สำแดงอภินิหารให้เห็นเท่านั้น แต่ก็สำคัญไม่ใช่เล่นทีเดียวแหละ ขนาดรพินทร์เอาลูกปืนอาคมสกัดออกไปแล้ว ยังสามารถเข้าสิงน้อย ชักนำเอาตัวไปจนได้”

ไชยยันต์พูดอย่างหนาวๆ ร้อนๆ

“ตอนที่พวกเราโดนพายุและถูกขว้างปาด้วยก้อนหิน เป็นอิทธิฤทธิ์ของพวกบริวารนางตะเคียน มันเป็นพวกผีโป่งผีป่าทั้งหลาย...”

บุญคำอธิบายตามประสาของแกอย่างขึงขัง และมันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่ทุกคนจำต้องยอมรับฟังแกอย่างไม่กล้าค้าน

“ไอ้ผีพวกนั้นมันไม่มีฤทธิ์อะไรมากนัก โดนลูกปืนที่บรรจุของอาถรรพณ์ของพรานใหญ่มันจึงแตกหนีไป ทำให้พายุสงบลง แต่นังตะเคียนมีฤทธิ์เดชมากกว่าผีบริวารพวกนั้น ลูกปืนอาคมของพรานใหญ่ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก จึงเอานายหญิงไปได้ บุญคำทายว่า ขณะที่พวกเราหลับอยู่ก่อนหน้าที่จะเกิดพายุ นายหญิงคงถูกเข้าสิง และเดินออกจากบริเวณปางพักไปก่อนแล้ว แต่พวกเราไม่รู้ตัวกันเอง เพราะมัวแต่สับสนหนีพายุกันอยู่”

ภายหลังจากใคร่ครวญลำดับภาพ ทุกคนก็เห็นด้วยกับเหตุผลคำบอกเล่าของแก

“มันน่าจะเป็นอย่างที่บุญคำพูดนั่นแหละ คือน้อยเดินออกจากแค้มป์ไป ก่อนที่พวกพรานจะรู้สึกตื่นขึ้น...”

เชษฐาพูดเบาๆ

“เสียงหัวเราะของผู้หญิงที่เราได้ยินมาก่อนหน้าจะเกิดพายุ ก็คงจะต้องเป็นเสียงที่ออกมาจากน้อยนั่นเอง ถึงก้อนหินที่ถูกขว้างปาเข้ามาในแค้มป์ ก็น่าจะเกิดจากมือของน้อยอีกนั่นแหละ เว้นไว้แต่ว่าขณะนั้นเขาไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง หากแต่มีอำนาจอะไรชนิดหนึ่งที่เราเรียกกันว่า ‘นางตะเคียน’ เข้าสิง”

นั่นย่อมจัดว่าเป็นการสันนิษฐานที่อยู่ในเงื่อนแง่ของเหตุผลที่สุดของหัวหน้าคณะ ซึ่งรพินทร์ยอมรับ

“อาจเป็นได้ตามที่คุณชายว่า หากเราพยายามค้นให้ลึกลงไปถึงข้อเท็จจริง ตามปกติแล้วเสียงหัวเราะของผู้หญิงที่เราได้ยินแว่วมานั้น มันจะเกิดขึ้นลอยๆ ไม่ได้เป็นอันขาด แต่จะต้องมีที่มาก้อนหินไม่ใช่อยู่ไม่อยู่ก็ลอยเข้ามาได้เฉยๆ สิ่งเหล่านี้คุณหญิงน่าจะเป็นตัวการต้นเหตุทำให้เกิดขึ้นโดยที่เธอก็ไม่รู้สึกตัว”

“แต่ในขณะนั้นมันไม่ใช่เสียงของน้อยเลยนี่ เป็นเสียงประหลาดที่เราไม่เคยได้ยินกันมาก่อน ก้อนหินบางก้อนที่ปลิวเข้ามานั่นก็เหมือนกัน มันเป็นก้อนใหญ่จนไม่น่าเชื่อว่า กำลังขนาดน้อยจะขว้างมันให้ปลิวเข้ามาได้”

อดีตนายทหารปืนใหญ่พูดแผ่วเบา

“ก็อำนาจของอะไรชนิดหนึ่ง ที่คุณชายพูดเมื่อกี้นี้ยังไงเล่าครับ ที่เป็นตัวการบันดาลโดยอาศัยร่างกายของคุณหญิงเป็นสื่อ ถ้าคุณไชยยันต์ประหลาดใจในเรื่องนั้น ก็จะต้องประหลาดใจด้วยว่า คุณหญิงเดินออกไปจากแค้มป์ได้คนเดียวอย่างไร ท่ามกลางความมืดและเปลี่ยว ทำไมถึงปาฏิหาริย์ขึ้นไปอยู่บนชิงช้าเถาวัลย์ได้ และทำไมจึงพูดภาษาชาวเขา ซึ่งแต่เดิมเธอไม่สามารถจะพูดได้นั้นขึ้นมาได้”

จอมพรานพูดอย่างแช่มช้า เต็มไปด้วยอาการครุ่นคิดที่มืดมน

“ผมเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน พวกเราทุกคน มองเห็นภาพของคุณหญิงในขณะที่อยู่บนต้นตะเคียนนั้น เหมือนที่ผมเห็นหรือเปล่า?”

“คุณเห็นอย่างไร?”

ไชยยันต์ถามมาโดยเร็ว รพินทร์กลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ

“ผมเห็นว่าใบหน้านั้น ไม่ใช่ใบหน้าของคุณหญิงน่ะซิครับ เป็นใบหน้าของผู้หญิงคนหนึ่งที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน แต่มันก็ชั่วแวบเดียวเท่านั้น คล้ายๆ ตาจะฝาด พอจ้องพิจารณาไปอีกครั้งพร้อมกับตั้งสติ จึงเห็นเป็นคุณหญิงดาริน”

“น่าแปลกมาก แต่สำหรับผมก็เห็นว่าเป็นน้อย ในทันทีที่ฉายไฟขึ้นไปนั่นแหละ”

เชษฐาพูดแล้วหันไปถามไชยยันต์กับมาเรีย ก็ได้รับคำตอบว่า ต่างไม่ได้เห็นอะไรผิดปกติไปเช่นที่พรานใหญ่เห็น แต่บุญคำ คะหยิ่น ส่างปา และพรานพื้นเมือง ทั้งหมดยืนยันมาเป็นเสียงเดียวกันว่า หน้าของราชสกุลสาวในขณะที่แลขึ้นไปพบครั้งแรกนั้น ผิดไปจนจำไม่ได้

“บุญคำเห็นชัดเลยนาย เห็นแม้แต่ว่า ผู้หญิงคนนั้นนุ่งผ้ายกห่มสไบเฉียง! มีอะไรประดับวูบวาบเป็นสีทองไปหมดทั้งตัว นางตะเคียนตนนี้ บุญคำว่าจะต้องเป็นเทวดาผู้หญิงมากกว่าเป็นพวกปิศาจ เทวดามีรูปร่างหน้าตาสวย เป็นมงคลต่อลูกตา ผิดไปกว่าพวกปิศาจ นางตะเคียนนั้นมันไม่แน่เสมอไปว่าจะเป็นอะไร บางทีก็เป็นเทพ บางทีก็ภูตพราย สุดแล้วแต่อะไรจะเข้าสิงสู่อยู่ แต่รายนี้บุญคำเชื่อว่าเป็นพวกเทวดาผู้หญิงแน่ เพราะฉะนั้นจึงไม่อาฆาตพยาบาทจองเวรจองกรรมกับพวกเราเกินไปนัก เทวดารู้ผิดรู้ชอบแล้วก็ใจดีกว่าผี แต่มีอิทธิฤทธิ์มากกว่าผี”

ตาพรานเฒ่าว่าของแกไปตามเรื่อง

ไชยยันต์หันไปทำหน้าพิกลกับเชษฐา

“เข้าเค้าอยู่เหมือนกันนะ เชษฐา ลักษณะที่บุญคำบอก มันตรงกันกับที่น้อยเล่าฝันให้เราฟัง ระหว่างที่พวกเราเผชิญกับความขนพองสยองเกล้าต่างๆ นานา น้อยกลับตกอยู่ในความฝันอันงดงามที่สุด นางไม้ตนนั้นมาพูดจาเล่นหัวกับเขา ในความฝันนั้นก็มีแต่สิ่งดีงาม ไม่ได้ทำให้ตกอกตกใจอะไรไปเลย พอออกจากการสิงร่าง น้อยก็เป็นปกติดีที่สุดเหมือนคนตื่นจากหลับธรรมดา ฉันอยากจะเชื่อตามที่บุญคำบอกเสียแล้วว่า หล่อนไม่ใช่ผีแต่เป็นพวกเทวนารีประจำอยู่ในตะเคียนใหญ่ต้นนั้น และที่เข้าสิงเอาน้อยไป ก็เพื่อจะให้พวกเราตามไปขอโทษหล่อนนั่นเอง ไม่เช่นนั้นหล่อนก็ไม่มีทางติดต่อให้เราทราบในสิ่งที่หล่อนต้องการได้”

หัวหน้าคณะอึ้งไปครู่ ก็ยิ้มออกมาขรึมๆ

“ทุกสิ่งทุกอย่างมันเต็มไปด้วยความลึกลับ แต่มันก็ได้ปรากฏขึ้นแล้วกับตาของพวกเราทุกคน เราไม่สามารถจะพิสูจน์มันออกมาได้เท่าๆ กับที่เราต้องยอมรับมันไว้ในสภาพอันลึกลับดำมืดเช่นนี้ เราอยากจะพูดว่ามันเป็นเรื่องเหลวไหล และเป็นไปไม่ได้ แต่เราก็รู้ว่า การพูดเช่นนั้น เป็นเพียงแต่การโกหกปลอบใจตัวเราเองเท่านั้น ฉันพูดอะไรไม่ออกหรอกไชยยันต์ ซึ่งมันก็คงเหมือนกับพรานใหญ่ของเรานั่นแหละ เขาจะไม่พูดอะไรทั้งนั้น นอกจากปล่อยให้เราได้เห็นด้วยตัวเอง แล้วก็หาทางวินิจฉัยเอาเอง นับตั้งแต่เดินทางเข้าป่ามาในครั้งนี้ ฉันก็ค่อยๆ มารู้สำนึกเป็นลำดับว่า โลกนี้ มันยังมีสิ่งที่เรายังศึกษาค้นคว้าไปไม่ถึงอีกมากมายหลายสิ่งนัก”

แล้วราชสกุลหนุ่มก็หันมาวางมือบนไหล่ของจอมพรานบึบหนักหน่วง

“นางไม้ในร่างของน้อยได้พูดไว้ถูกแล้วที่ว่า ในอาณาจักรไพรอันกว้างใหญ่ไพศาล คุณย่อมเจนจบและตระหนักเป็นอันดีว่าสิ่งใดควรและไม่ควร คุณรู้แล้วเข้าใจอย่างถ่องแท้ในธรรมชาติของโลกส่วนหนึ่ง โลกที่น้อยคนนักจะเข้าใจและสามารถดำรงอยู่ได้อย่างแคล้วคลาดปลอดภัย และโลกอย่างว่านี่แหละ ที่คุณกำลังนำเราบุกบั่นเข้ามา เราจะพยายามอย่างที่สุดที่จะเป็นผู้ตามที่ดีของคุณ โดยไม่ทำอะไรให้ขัดแย้ง เพราะฉะนั้นต่อไปข้างหน้า ถ้าเกิดปัญหาอะไรขึ้น อย่าลังเลในการที่จะบอกให้เราทราบเพื่อหาทางแก้ไขร่วมกัน อย่าคิดว่าความหัวสูงหรือสำคัญตนว่าฉลาดเจริญแล้วของพวกเรา จะทำให้เราหัวเราะเยาะ แล้วพิจารณาว่าเป็นเรื่องเหลวไหล แม้แต่ในเรื่องที่พิสดารเหลือเชื่อเพียงใดก็ตาม คุณจะรับปากกับผมได้ไหม?”

รพินทร์มองสบตานายจ้างผู้สูงศักดิ์ของเขาด้วยประกายตาเคารพและนิยมลึกซึ้ง ก้มศีรษะให้

“ครับ ต่อไปนี้ ผมจะปฏิบัติตามที่คุณชายต้องการ”

“สำหรับน้อย ผมอยากจะขอร้องให้พวกเราทุกคนเฉยเสีย...”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นรวมๆ กวาดสายตาไปยังทุกคนที่นั่งแวดล้อมอยู่

“อย่าแพร่งพรายอะไรให้เขารู้ตัว ว่าได้เกิดอะไรขึ้นแก่ตัวเขาในคืนนี้ ขอให้เหตุการณ์มันผ่านเลยไปเสีย เมื่อเขาไม่รู้สึกตัวในพฤติการณ์ที่เกิดขึ้นก็เป็นการดีแล้ว เล่าให้ฟังก็ไม่มีประโยชน์อะไร จะขวัญเสียเปล่าๆ”

“ครับ ผมจะกำชับคนของผมทุกคนไม่ให้บอกคุณหญิง”

รพินทร์รับคำแล้วหันไปสั่งพรานพื้นเมืองกับคะหยิ่น และส่างปาให้รับรู้ไว้ในสิ่งที่เชษฐาต้องการ อดีตท่านทูตทหารบกยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วปิดปากหาว

“ตีสี่กว่าแล้ว แต่ก็ยังมีเวลานอนได้อีกก่อนจะสว่าง ผมคิดว่าคงจะไม่เกิดอะไรขึ้นอีกแล้ว เรานอนเอาแรงกันดีกว่า พรุ่งนี้ถ้าน้อยไม่มีอาการผิดปกติอย่างใด เราจะออกเดินทางตามแผนกำหนด ออกสายหน่อยก็ได้ ไม่ต้องรีบร้อน”

เชษฐาพยักหน้าชวนไชยยันต์กับมาเรียให้กลับไปนอนตามเดิม แต่ทั้งสองขอตัวที่จะนั่งสูบบุหรี่คุยกับพวกพรานพื้นเมืองก่อน เพราะยังอยู่ในอารมณ์อันตื่นเต้น เชษฐาจึงกลับเข้าไปยังที่นอนเพียงคนเดียว

“ผมแปลกใจเหลือเกิน”

ไชยยันต์เลี่ยงเข้ามานั่งชิดกับพรานใหญ่ เอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“ตามปกติน้อยเป็นคนที่ประสาทแข็ง และจิตใจมั่นคงพอดูทีเดียว มิหนำซ้ำตัวเองยังเป็นทั้งนักวิทยาศาสตร์และแพทย์ เหตุการณ์เช่นนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นกับเขาได้เลย”

“มันเป็นสิ่งยากที่จะวินิจฉัยหรือค้นหาความจริงออกไปให้ได้ชัด โปรดสังเกตเถิดครับว่านับวันที่เราเดินทางบุกป่าลึกเข้าไปเท่าไหร่ ความลี้ลับมหัศจรรย์ทั้งหลาย มันก็เริ่มปรากฏให้เราเห็นเพิ่มขึ้นทุกขณะ นิยายพิลึกกึกกือทั้งหลายภายในป่าสูงมันจะไม่เกิดขึ้นได้ ถ้าหากมันไม่มีเค้าเรื่องความจริงมาบ้าง ผมบอกไว้ตั้งแต่ออกจากหล่มช้างแล้วว่า ต่อไปนี้เรื่องราวที่เขาเล่าว่าทั้งหลาย มันจะค้นพบออกไปด้วยสายตาของเราเอง แล้วก็กลายเป็น ‘นิยาย’ ต่อไป ภายหลังเมื่อเราเก็บบันทึกความทรงจำนำไปเล่าให้คนเมืองฟัง”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบาๆ ขณะที่กล่าวต่อมาว่า

“คุณชายสั่งห้ามให้พวกเราปิดเรื่องราวต่างๆ ที่เราพบเห็นไม่ให้คุณหญิงได้รู้ เพราะมันเป็นปัญหาประเภทโลกแตก คือค้นหาคำตอบแท้จริงออกมาไม่ได้ แต่ทั้งคุณชายและคุณไชยยันต์ก็

คงยังไม่ทราบเหมือนกันว่า คุณหญิงเองนั้นเธอได้ผจญกับอะไรมาแล้ว และก็ปิดเงียบไม่กล้าแพร่งพรายให้ใครรู้เหมือนกัน”

ไชยยันต์กับมาเรียจ้องเขาอย่างพิศวง ถามโดยเร็ว

“ทำไม? น้อยพบเห็นอะไรหรือ?”

จอมพรานเล่าให้ทั้งสองฟังถึงเหตุการณ์ในคืนที่ถูกฝูงหมาในไล่ขึ้นไปติดอยู่ในถ้ำบนหน้าผา และถูกล้อมโดยพวกสางเขียว ซึ่งวิญญาณของนังเที๊ยะ สาวเผ่าตองเหลืองซึ่งถูกสางเขียวฆ่าตายไปก่อนแล้ว ได้ปรากฏร่างขึ้นช่วยนำทางในการหนี ตลอดจนมาสำแดงร่างปลุกดารินให้รู้สึกตัวตื่นในตอนดึก ก่อนหน้าที่ลูกับพวกของมันจะบุกเข้าโจมตีในขณะที่เขากำลังสลบไสลไปด้วยพิษไข้

เหตุการณ์ทั้งหมด ม.ร.ว. สาวเป็นผู้ที่ได้เผชิญพบเห็นมากับตาเพียงคนเดียว แล้วก็เป็นคนเล่าให้เขาฟังภายหลังจากที่เขาได้สร่างไข้แล้ว

ไชยยันต์กับมาเรียถึงกับตาเหลือกในเรื่องราวที่รพินทร์ถ่ายทอดให้ฟัง

“มายก๊อด! แปลว่าวิญญาณของหญิงตองเหลืองช่วยน้อยกับคุณไว้งั้นหรือ?” แหม่มสาวร้องลั่นออกมา

“ผมก็ไม่ทราบจะลงความเห็นได้อย่างไรถูกเหมือนกัน เพราะทั้งหมดที่เล่ามาให้ฟังนี้เป็นเรื่องราวที่คุณหญิงพบเห็นและบอกผมอีกทีหนึ่ง ขณะนั้นผมเป็นไข้หมดสติอย่างที่บอกแล้ว มารู้สึกขึ้นเลือนๆ ลางๆ ก็ตอนที่ได้ยินเสียงปืนยิงต่อสู้ของคุณหญิง”

“ทำไมน้อยถึงไม่ได้เล่าให้ผมกับเชษฐาฟังเลยเรื่องนี้?”

ไชยยันต์คราง

“บางทีจะเป็นเพราะเธอมีความคิดเช่นเดียวกับคุณชายที่สั่งเราไว้เมื่อตะกี้นี้กระมังครับ คือไม่อยากให้เกิดเป็นปัญหาขบคิดใดๆ ต่อไปอีกทั้งสิ้น มันแสดงให้เห็นว่า เธอเป็นคนที่มีเหตุผลดีคนหนึ่งทีเดียว”

“ตอนที่ผู้หญิงลึกลับคนนั้น ปรากฏตัวขึ้นนำทางคุณกับน้อยขึ้นไปบนถ้ำหน้าผา คุณก็มองเห็นอยู่ด้วยไม่ใช่รึ?”

“ครับ ผมเห็น และในสายตาตลอดจนความรู้สึกอย่างผม ก็ยืนยันได้ว่านั่นคือคนธรรมดาเรานี่เอง ครั้งแรกพอเงยขึ้นไปพบ ความตกใจทำให้คุณหญิงเกือบจะยิงเอาเสียแล้ว แต่ผมก็เป็นคนห้ามไว้เอง”

“แล้วคุณจำไม่ได้หรอกหรือ...ว่าเป็นคนเดียวกับลูกสาวของเจ้าเกอะ ที่ถูกสางเขียวผ่าอกหรือเปล่า?”

“ตอนนั้นผมยอมรับว่าจำไม่ได้จริงๆ และถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังนึกไม่ออกอยู่ดี แต่คุณหญิงยืนยันว่าต้องใช่แน่ เธอมาจำได้ก็เพราะนังเที๊ยะมาปรากฏตัวให้เห็นอีกครั้ง แต่ในคราวหลังนี้เธอบอกว่ามาในลักษณะของซากศพที่เราได้พบเห็นกันในวันนั้น ช่วยให้เธอนึกออก”

“ขณะที่นำขึ้นไปถึงบนถ้ำแล้ว คุณก็ยังได้พูดจาโต้ตอบกับผู้หญิงตองเหลืองคนนั้น?”

“ครับ พูดกันเสียด้วยซ้ำ อันนี้แหละที่ทำให้ผมค้านคุณหญิงหัวชนฝา ว่านังตองเหลืองที่นำเราหนีขึ้นไปนั้นเป็นคนจริงๆ ส่วนที่เห็นภาพน่ากลัวในตอนดึกนั้น ผมก็ว่าคุณหญิงฝันไป แต่เธอก็ยืนยันเต็มที่เหมือนกันว่าเธอไม่ได้ฝัน”

“แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ คุณเชื่อยังไงเกี่ยวกับเรื่องนังตองเหลืองลึกลับคนนั้น?”

พรานใหญ่ยักไหล่ ผายมือออกกว้างออกไปแล้วทิ้งลง พร้อมกับถอนใจเฮือก

“ผมตัดสินใจหรือลงความเห็นอย่างใดไม่ถูกทั้งสิ้นครับ มันก็คงเหมือนๆ กับเหตุการณ์ที่เราเผชิญกันในคืนนี้แหละ”

“ผีนั่นแหละนาย คนที่ไหนมันจะไปนำทางให้นายกับนายหญิงในยามคับขันเข้าด้ายเข้าเข็มตอนนั้น” บุญคำสอดมา พร้อมกับหัวเราะเสียงแปร่งๆ ในลำคอ

“นายจำไม่ได้หรอกเหรอ ไอ้เกอะมันบอกไว้ก่อนแล้วว่า ผีนังเที๊ยะลูกสาวของมันมาวนเวียนอยู่ใกล้มันตลอดเวลา และจะเป็นเครื่องนำทางให้มันพาเราไปถึงถิ่นของสางเขียว บุญคำเองก็ทำพิธีปลุกเรียกวิญญาณของมันขึ้นมาแล้ว เพื่อให้มันนำทางเราไป พอดีกับที่นายจับไอ้ลูได้เสียก่อนจึงบังคับให้มันนำไปถิ่นมัน”

“ฮือม์ จริงซินะ นึกออกแล้ว ถ้าไม่งั้นบุญคำจะกล้ารับอาสาออกนำทางในเวลากลางคืนได้อย่างไร พวกเราเปลี่ยนแผนมาเป็นเดินทางในตอนเช้าเสีย ภายหลังจากที่จับตัวลูไว้ได้”

ไชยยันต์เห็นพ้องด้วยกับคำของแก แล้วเขาก็หัวเราะออกมาอย่างขันๆ ขณะที่มองหน้าตาพรานเฒ่ากระดูกเหล็ก

“ความจริงบุญคำก็ขลังไม่ใช่น้อย คืนนี้ทำไมถึงไม่ปราบนางตะเคียนให้อยู่หมัด ปล่อยให้อาละวาดเอากับพวกเราเสียย่ำแย่ ฉันเห็นบุญคำตัวสั่นเป็นเจ้าเข้าทีเดียวตอนนั้น”

บุญคำยกมือขึ้นลูบหัว ยิ้มแห้งๆ

“โธ่ นายทหารเก๊าะ บุญคำบอกแล้วว่าผีอื่นๆ บุญคำปราบได้ แต่ผีจ้าวประเภทนางตะเคียน เจ้าป่า เจ้าเขา บุญคำสู้ไม่ไหวหรอก เห็นฤทธิ์มาเสียนักต่อนักแล้ว เล่าให้ฟังก็ว่าโกหก ต้องให้มาเจอะเข้าชัดๆ พร้อมกันยังงี้ คราวนี้เชื่อบุญคำหรือยังล่ะ หมอผีที่ว่าเก่งสักขนาดไหน ถ้าไปลองฤทธิ์กับนางตะเคียนเข้า เห็นตายมาหลายรายแล้ว”

“ไหนลองเล่าให้ฟังบ้างซิ เคยพบเห็นเหตุการณ์อย่างไรมาบ้างเกี่ยวกับนางตะเคียนอย่างที่บอก” ไชยยันต์ซักไซ้มาอย่างสนใจ

ตาพรานเฒ่าชำเลืองไปทางรพินทร์อย่างเกรงใจ หัวเราะแหะๆ

“อย่าให้เล่าเลยนายทหาร ประเดี๋ยวนายด่าบุญคำว่าเอาเรื่องเหลวไหลมาพูด นายของบุญคำเป็นพรานสมัยใหม่ ปากก็บอกว่าไม่ยอมเชื่อเรื่องอย่างนี้ แต่บุญคำแปลกใจเพราะแอบเห็นนายใช้คาถาอาคมอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่ไม่ยอมบอกเท่านั้น บุญคำเห็นเอง”

“จะเล่าอะไรก็เล่าเถอะ บุญคำ รับรองว่าไม่ขัดคอ แล้วก็ไม่ต้องมาพาดพิงมาถึงฉัน” รพินทร์ว่า

บุญคำเล่าให้ไชยยันต์ และทุกคนที่ล้อมวงฟังอยู่ว่า สมัยที่แกยังเป็นผู้ใหญ่บ้างอยู่ที่โป่งหอม ลูกบ้านประมาณ 20 หลังคาเรือน ตั้งอยู่ในดงทึบซึ่งแกเป็นผู้ริเริ่มบุกเบิกทำไร่อยู่ มีลูกบ้านคนหนึ่งเป็นชายวัยสามสิบเศษ ชื่อ ‘เจ้าม้วน’ ขึ้นชื่อลือชามากในด้านไสยเวทคาถาอาคมมนต์มืด นัยว่าร่ำเรียนมาจากพระธุดงค์พม่า ยิ่งเกี่ยวกับเสน่ห์เมตตามหาละลวยแล้วละก็ ใครก็ต้องยกให้เป็นอาจารย์ และเรียกกันติดปากว่า ‘หมอม้วนขุนแผน’

ไม่ว่าจะเป็นสาวแก่แม่หม้ายในละแวกใกล้ไกลคนใด ถ้าเจ้าม้วนเกิดพิสมัยต้องใจขึ้นมาเป็นไม่แคล้วคลาดไปสักราย เจ้าม้วนปรากฏกิตติศัพท์ในทางเจ้าชู้และมีเมียมากที่สุด เที่ยวได้สร้างสัมพันธ์สวาทไว้กับสาวทุกบ้านเท่าที่เท้าทั้งสองของมันจะย่ำบุกป่าไปถึง แต่มันก็ไม่ได้เอามาเลี้ยงร่วมชายคาไว้สักคนเดียว เพราะมันไม่มีปัญญาจะเลี้ยงเมียได้ การงานก็ไม่เอาถ่าน อยู่เป็นไอ้คนร้อนวิชาไปชั่ววันๆ หนึ่ง

“เรื่องวิชามันเก่งจริงๆ บุญคำกล้ารับรองได้ ขนาดลูกสาวกำนันโห้ใครๆ ก็รู้ว่าแกเป็นไอ้เสือเก่า ดุเหลือหลาย ฆ่าคนมาเสียนักต่อนัก แล้วก็หวงลูกสาวเป็นที่สุด ไอ้ม้วนเสกหมากให้กินคำเดียว แม่แล่นตามมาเลย กำนันยกพวกมาร่วมสามสิบ ปืนผาหน้าไม้พร้อม บุญคำนึกว่าหมู่บ้านของบุญคำมันจะถึงคราววอดวายกันคราวนี้ ไอ้ม้วนยังนั่งหัวร่อกระดิกตีนเฉยๆ มันบอกให้บุญคำกับพวกชาวบ้านทุกคนเฉยไว้ พอกำนันโห้กับพวกมาถึงเข้าจริงๆ มันก็ออกไปไหว้ บุญคำนึกว่ากำนันจะยิงมันเหมือนยิงหมา ปรากฏว่าไม่ยักทำอะไรมัน ยืนจังงังไปเสียฉิบแล้วก็บอกให้มันเอาดอกไม้ธูปเทียนไปขมา ไอ้ม้วนฝากเมียมันกลับไปกับพ่อตา รับว่าจะเอาผู้ใหญ่ไปพบพ่อตาอีก กำนันโห้ก็ไม่เห็นมีฤทธิ์อะไรขึ้นมาเหมือนอย่างที่ควรจะมี”

บุญคำยืนยันถึงความขลังของเจ้าม้วนขุนแผน ที่แกเห็นมากับตา

ครั้นแล้วอยู่มาวันหนึ่งนั่นเอง เจ้าม้วนก็มาบอกแกหน้าตาเฉย ชนิดที่แกฟังแล้วถึงกับตาเหลือก

“พี่คำ ขออะไรสักอย่างได้มั๊ย”

“มึงจะเอาอะไรจากกู ไอ้ม้วน”

เจ้าม้วนยิ้มกริ่ม

“ก็ลูกสาวคนสวยของพี่คำยังไงล่ะ”

“ทุด! ไอ้ม้วน ไอ้ชิบหายบรรลัยกุด มึงเอาอะไรมาพูด กูมีลูกมีเมียที่ไหน มึงถึงจะมาขอกูน่ะ”

หมอม้วนขุนแผนหัวร่อคิกๆ

“ก็ลูกสาวคนสวย ที่อยู่ใต้ต้นตะเคียนท้ายไร่ของพี่คำยังไงล่ะ ต้นใหญ่เหนือห้วยใกล้ๆ กับกระท่อมฉันนั่นแหละ ตะเคียนต้นนั้นมันอยู่ในเขตไร่ของพี่คำ ฉันก็เลยต้องมาบอกกล่าวเสียก่อนเป็นการเคารพ ให้ฉันเหอะนะ พี่คำ”

“ไอ้ม้วน! นี่มึงหมายความว่า มึงเห็นนางตะเคียนต้นนั้นรึ?” ผู้ใหญ่บุญคำร้องลั่นออกมา

“เห็นมาสามวันติดๆ กันแล้ว ตอนโพล้เพล้ตะวันชิงพลบ”

ม้วนตอบอย่างกระหยิ่ม หูตาพราวไปหมด ยกมือขึ้นลูบริมฝีปากอย่างหมายมั่น

“เงียบๆ ไว้นะพี่คำ อย่าเอะอะบอกใครไป โอ้โฮ! สวยสะเด็ดอย่าบอกใครเลย นมยังงี้อล่างตั้งเต้ายังกะดอกบัว เอวคอดเป็นมดตะนอย สะโพกสุดเสียงสังข์ ขาเหมือนลำหยวก แล้วก็ขาวเหมือนไข่ปอก เวลาแม่สยายผมเล่นแสงแดดผีตากผ้าอ้อม นมกระเพื่อม เห็นแล้ว เอื๊อยย์...”

“นั่นมันพรายตะเคียนนามึงนา ไม่ใช่คน!”

“ก็พรายตะเคียนน่าซี ใครว่าคนเล่า มีเมียคนมามากแล้ว คราวนี้จะลองมีเมียนางตะเคียนดูมั่ง”

“มึงจะหาเรื่องตายห่าเสียแล้ว ไอ้ม้วน เล่นกะคนยังไม่พอ นี่ยังจะริเล่นกะผีกะสางอีกเรอะ อย่าไปเสือกเข้าทีเดียวนามึง แล้วจะว่ากูไม่เตือน”

“เหอะน่า พี่คำคอยดูฝีมือฉันก็แล้วกัน ฉันจะเอานางตะเคียนต้นนั้นมาทำเมียให้ได้ ไม่งั้นอย่าเรียกว่าหมอม้วนขุนแผน”

เจ้าม้วนบอกอย่างลำพองใจ

ภายหลังจากห้ามปรามทัดทานสักเท่าใดไม่เป็นผลแล้ว ผู้ใหญ่คำ (ในขณะนั้น) ก็บอกว่า

“เออ! ตามใจมึงเถอะว่า เมื่อมึงถือว่ามึงดีมีวิชา ก็ลองดู ขอให้รู้ว่ากูได้เตือนมึงแล้ว”

แล้วก่อนตะวันจะชิงพลบของเย็นนั้นเอง ผู้ใหญ่บุญคำและชาวบ้านทุกคนก็เห็นหมอม้วนขุนแผน เอาสายสิญจน์ไปพันไว้รอยต้นตะเคียนใหญ่เหนือฝั่งห้วย ปลายด้านหนึ่งโยงเข้าไปในกระท่อมที่อาศัย ซึ่งปลูกอยู่ไม่ห่างจากต้นตะเคียนออกมานัก เจ้าคนที่อุตริ คิดจะเอานางตะเคียนเป็นเมีย นั่งเข้าสมาธิบริกรรมตามพิธีการของมันซึ่งไม่มีใครสามารถเข้าใจ แต่ก็เฝ้าจับตาสังเกตอยู่ห่างๆ ภายในเหย้าเรือนของตน โดยไม่มีใครเกี่ยวข้องด้วย

พอตะวันลับป่า น้ำค้างยังไม่ทันตกนั่นเอง ทุกคนที่อยู่ในเรือนตนก็ได้ยินเสียงกิ่งใบของตะเคียนต้นนั้นสั่นสะเทือนอยู่ครืนโครมราวกับมีใครมาจับเขย่า ทั้งๆ ที่ไม่มีวี่แววของลมหรือพายุพัดมาเลย ต้นไม้อื่นๆ คงยืนอยู่อย่างสงบ มันสั่นไหวโยกสะท้านอยู่เป็นระยะ ติดต่อกันครั้งละนานๆ แล้วก็หยุดไปแล้วก็สั่นเขย่าอีก...เป็นเช่นนี้ตลอดทั้งคืนจนกระทั่งรุ่งเช้า

ตกสายหมอม้วนก็โผล่ออกมาให้ชาวบ้านเห็นด้วยสีหน้าอันเบิกบานอิ่มเอิบ โวให้ทุกคนฟังว่า...ภายในไม่เกิน 3 คืน จะต้องได้นางตะเคียนตามปรารถนา

“ตอนนี้เขายังเล่นตัวอยู่ แต่รับรองทนเวทมนตร์ฉันไม่ได้หรอก เมื่อคืนนี้ดิ้นจนต้นตะเคียนแทบโค่น ได้ยินเสียงกันแล้วไม่ใช่หรือ?”

เจ้าม้วนว่า

ตกค่ำคืนที่สองก็มีลักษณะการณ์เช่นเดียวกับคืนแรก ตะเคียนต้นนั้นไหวโยกราวกับจะถอนรากถอนโคน แลเห็นและได้ยินเสียงกันหมดทั้งหมู่บ้าน ไม่มีใครหลับนอน นอกจากจ้องจับตาดูด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจกล่าวถูก

พอพลบค่ำคืนที่สาม ตามที่เจ้าม้วนคุยไว้นั่นเอง เวลาประมาณเที่ยงคืน บุญคำและคนในหมู่บ้านทั้งหมดก็ต้องตกใจตื่นขึ้นด้วยเสียงร้องตะโกนเอ็ดอึงฟังไม่เป็นภาษา ที่ดังสนั่นออกมาจากกระท่อมของมัน **แลไปก็เห็นกระท่อมหลังนั้นไหวคลอนไปหมดทั้งหลังเหมือนจะพังทลายลง ราวกับจะมีการต่อสู้อะไรกันขึ้นอย่างรุนแรง ส่วนตะเคียนใหญ่ต้นนั้น คืนนี้กลับยืนต้นสงบเงียบเป็นดุษณี ไม่ได้สั่นสะเทือนหรือมีปฏิกิริยาอย่างใดผิดไปกว่าสองคืนแรก**

ทุกคนเข้าใจกันว่า คนร้ายหรือพวกโจรเข้าปล้นและทำร้ายเจ้าม้วน จึงชวนกันฉวยมีดพร้าอาวุธพร้อมด้วยคบไต้ วิ่งตรงเข้าไปที่กระท่อมนั้นทันที โดยการนำของบุญคำ พอผลักประตูกระท่อมเข้าไป พร้อมกับแสงคบไต้ที่ส่องสว่างมองเห็นภาพในกระท่อมได้ถนัด ต่างก็พากันยืนตะลึงงันกันไปหมด

หมอม้วนมือถือดาบ กระโดดโลดเต้นเป็นหนุมานอยู่บนฟาก กวัดแกว่งดาบฟาดซ้ายบ่ายขวาอุตลุตไปหมด เหมือนกับจะต่อสู้กับอะไรสักอย่างที่มองไม่เห็นตัว ตาทั้งสองข้างหลับ ปากก็ตะโกนขอความช่วยเหลือและเอ็ดโอยเอ็ดอึงไปหมด เสียงร้องของมันฟังไม่เป็นภาษาคน ลักษณะเหนื่อยหอบอ่อนเปลี้ยแทบจะทรงกายยืนอยู่ไม่ติด แต่กระนั้นก็ยังควงดาบฉะออกไปรอบทิศกระทบฝาขัดแตะและเสาไม้ไผ่เบอะเบ้อปลิวกระจายเป็นสะเก็ดไปด้วยคมดาบ

บุญคำร้องตวาดออกไปสุดเสียงเพื่อจะปลุกให้คืนสติ แต่เจ้าม้วนจะรู้สึกตัวก็หาไม่ คงแหกปากร้องและหวดดาบกระหน่ำฟันอากาศรอบตัวอยู่เช่นนั้น พอได้จังหวะ แกก็กระโจนเข้าล็อคคอเจ้าม้วนไว้ทางด้านหลัง บิดข้อมือจนดาบหลุด ชาวบ้านที่ตามมาด้วยทั้งหลายก็กรูกันช่วยเข้าจับตัวเจ้าหมอผีเอาไว้ ร่างของม้วนล้มผางลงบนฟากดิ้นสะบัด แล้วร้องครวญครางอยู่เช่นนั้น จะเขย่าเรียกกันเช่นไรก็คงไม่ได้สติอยู่ตามเดิม จนกระทั่งในที่สุด....

เพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น หมอม้วนขุนแผนก็ชักตาตั้งสิ้นใจไปต่อหน้าต่อตาชาวบ้านที่รุมล้อมช่วยเหลืออยู่

"บุญคำพยายามช่วยมันเต็มที่เลยครับนาย แต่เอาไว้ไม่อยู่เสียแล้ว"

บุญคำเล่าในตอนท้าย สีหน้าของตาพรานเฒ่าเซียวสลดลง เมื่อคิดไปถึงเรื่องราวในอดีตที่แกเผชิญมา

"พอมันหมดลมเท่านั้น ตลอดทั้งตัว ขึ้นรอยเขียวเป็นจ้ำเต็มไปหมด ราวกับถูกรุมตีด้วยไม้พลองสักสิบอัน บุญคำปรึกษากับพวกลูกบ้านทั้งหลายว่าจะทำยังไงกันดี ขืนไปตามกำนันกับเจ้าหน้าที่มาดูศพมัน เขาจะต้องหาว่าพวกเราช่วยกันรุมตีมันตายแน่ เพราะรอยเขียวตามตัวของมันที่เห็นอยู่ ในที่สุดผมก็เลยตัดสินใจจัดการเผาศพของมันเสียทันทีในตอนรุ่งเช้า แล้วไปบอกกำนันเขาทีหลัง โชคดีที่กำนันกับบุญคำก็ชอบพอนับถือกันอยู่ แล้วก็ไม่ได้ติดใจสงสัยอะไร นี่แหละครับฤทธิ์เดชของนางตะเคียน ที่ไอ้ม้วนไปอุตริไปทำพิเรนทร์ด้วย อาคมของตัวเองไม่ถึง แม่ก็เลยเอาเสียตาย"

ไชยยันต์ฟังด้วยอาการตะครั่นตะครอออย่างไรพิกล เปิดกระติกบรั่นดีออกดื่มหนักๆ อีกครั้ง

“แล้วบุญคำทำอย่างไรต่อไป สำหรับตะเคียนต้นนั้น”

มาเรียถามเป็นภาษาพม่าอย่างสะท้านใจ เมื่อรพินทร์ทำหน้าที่แปลเรื่องราวที่ตาพรานเฒ่าเล่าให้หล่อนฟังคร่าวๆ

“บุญคำจะทำอะไรได้ ก็ปล่อยให้มันอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่กล้าไปแตะต้องยุ่มย่ามอะไรด้วยอีก หลังจากเจ้าม้วนตายแล้ว บุญคำก็ตั้งศาลบวงสรวง ขอขมาสาบานว่าจะไม่ไปลบหลู่ก้าวก่ายอะไรอีก ขอให้ต่างคนต่างอยู่ก็เลยเงียบไป ไม่มาแผลงฤทธิ์รังควานอะไรคนในหมู่บ้าน แต่วันดีคืนดี พวกชาวบ้านก็มักจะเห็นปรากฏตัวออกมาเดินอยู่ริมๆ ห้วยเป็นประจำ”

“ตะเคียนต้นนั้นเดี๋ยวนี้ยังอยู่หรือเปล่า?”

“ยังอยู่ นายทหาร ถ้ามีโอกาสผ่านไปโป่งหอม บุญคำจะพาไปชี้ให้ดู”

“ประหลาดมาก”

อดีตนายทหารปืนใหญ่มองไปยังจอมพราน ซึ่งตลอดเวลานั่งฟังบุญคำเล่าเงียบๆ ไม่แสดงความเห็นอย่างใดทั้งสิ้น

“ฉันสงสัยเหลือเกิน จริงละ เคยได้ยินมามากแล้วเกี่ยวกับเรื่องต้นตะเคียนนี่ ทำไม ขึ้นชื่อว่านางตะเคียนแล้วจะไม่มีใครปราบได้อยู่ยังงั้นรึ?”

“สำคัญว่ามันเก่งจริงหรือเปล่าเท่านั้น”

บุญคำอธิบายน้ำลายแตกฟอง แต่ท่าทางของแกน่าเลื่อมใส เพราะเต็มไปด้วยความจริงจังในน้ำเสียงและท่าที

“บุญคำเคยได้ยินคนเก่าๆ รุ่นพ่อรุ่นปู่เขาเล่าให้ฟังเหมือนกันว่า คนที่เรียนอาคมแก่กล้าจริง ก็สามารถที่จะเรียกนางตะเคียนให้ออกมาใช้สอยได้สารพัด แม้กระทั่งเอามาทำเมีย แต่บุญคำก็ยังไม่เคยเจอะคนเก่งจริงๆ อย่างว่านั่นเลยสักคน มีเหมือนกัน เช่นพวกพระธุดงค์ที่เก่งในกรรมฐานจนสามารถจะทำอิทธิฤทธิ์ได้ แต่ท่านก็เป็นผู้ถือศีล...ไม่คิดจะทำอะไรอุตริวิตถารถึงเพียงนั้น อย่างมากเวลาธุดงค์รอนแรมไปในป่าลึก ไม่มีบ้านผู้คนให้อาศัยบิณฑบาตได้ ท่านก็ไปโปรดสัตว์บิณฑบาตขอบริจาคอาหารจากพวกนางไม้พวกนี้ พอให้อยู่รอดไปชั่วมื้อ พระธุดงค์เคร่งๆ ที่สามารถเดินไปในป่าลึกมีชีวิตรอดอยู่ได้ก็เพราะอาศัยบิณฑบาตจากนางไม้พวกนี้แหละ”

“พูดเล่นไปน่าบุญคำ” ไชยยันต์ร้อง

“พูดจริงนายทหาร บุญคำไม่ได้พูดเล่นหรือโกหก” แกยืนยันขึงขัง “พระธุดงค์ท่านเล่าให้บุญคำฟังเอง ท่านเป็นพระไม่โกหกหรอก”

“นางไม้นางตะเคียนน่ะหรือ ตักบาตรให้พระธุดงค์?”

“ก็ไม่ใช่ขึ้นชื่อว่าพระธุดงค์แล้ว จะบิณฑบาตอาหารจากนางตะเคียนได้ทุกองค์เมื่อไหร่ ต้ององค์ที่เคร่งศีลและเก่งจริงๆ เท่านั้น พระที่เคร่งในธรรมวินัยและมีฌานแก่กล้า ย่อมเป็นที่นับถือ

บูชาของทุกพวก ไม่ว่าจะเป็นปิศาจ มนุษย์หรือเทวดาและพระประเภทที่บุญคำว่านี้ ก็คงจะใกล้พระอรหันต์เข้าไปเต็มทีแล้ว ทำไมจะบิณฑบาตเอาจากนางไม้นางตะเคียนไม่ได้ เวลาที่ท่านไม่รู้จะบิณฑบาตเอาจากมนุษย์ที่ไหนในป่าลึกกันดาร"

"ข้อนั้นน่ะ ฉันพอเข้าใจนะ แต่ฉันสงสัยว่านางไม้นางตะเคียนจะไปเอาอาหารจากไหนมาตักบาตรให้พระได้"

เขาพูดปนหัวเราะ อารมณ์เปลี่ยนมาเป็นสนุกสนานในการคุยกับตาพรานเฒ่าในเรื่องนี้เพราะไม่เคยได้ยินมาก่อน

"นางไม้นางตะเคียนที่จะตักบาตรให้พระธุดงค์ได้ จะต้องเป็นพวกเทวนารีทั้งนั้น ไม่ใช่พวกภูตพราน พูดอีกทีหนึ่งก็คือพวกเทวดานั่นเอง เมื่อเป็นเทวดาก็ต้องตักบาตรอาหารทิพย์ให้กับพระซิ นายทหาร แม่เทวดาผู้หญิงพวกนี้ก็อยากจะได้กุศลเหมือนกัน ขี้คร้านจะแย่งกันตักบาตรจนท่านรับไม่ไหวเสียอีก มันเป็นเรื่องพิสดารของโลกที่เหนือขึ้นไปกว่าโลกคนธรรมดาอย่างเราจะเข้าใจได้ มันจะเป็นอย่างไร บุญคำอธิบายไม่ถูกเหมือนกัน รู้แต่ว่าพระเก่งๆ ท่านบิณฑบาตเองจากพวกนี้ได้"

"ถ้างั้น พวกนี้ก็เป็นพวกใจบุญ ยึดถือหลักธรรมอยู่เหมือนกันซิ"

ไชยยันต์คุยกับแกอย่างออกรส หัวเราะไปพลาง

"ถ้าไม่ใจบุญ ไม่มีธรรม ก็เกิดเป็นเทวดาไม่ได้หรอกนายทหาร"

"ฮือม์ อธิบายได้เข้าเค้านี่ ก็แล้วเมื่อใจบุญมีหลักธรรมนับถือพระเจ้า ทำไมถึงมาเที่ยวเกะกะระรานมนุษย์ล่ะ เป็นต้นว่า หลอกหลอน สำแดงฤทธิ์เดชต่างๆ"

"อ้าว! นายทหารก็...เทวดาก็ยังมีกิเลสตัณหาอยู่เหมือนกัน ยังตัดไม่ขาดเสียทีเดียว รู้จักโลภ หลง มีโทสะโมหะเหมือนมนุษย์เรานี่เอง ถ้าทำไม่ถูกหรือถูกรังแกเข้าก็ต้องแผลงฤทธิ์เอาบ้างตามธรรมดา"

ตาพรานเฒ่ากลิ้งไปได้อย่างไม่ยอมจน แล้วชำเลืองไปทางเจ้านายอย่างเหนียมๆ รพินทร์ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย ปล่อยให้แกโม้ไปตามเรื่องโดยเอนตัวลงนอนพักหลัง ปิดปากหาว

คนอื่นๆ ยังคงตาใส นั่งล้อมวงฟังบุญคำอย่างตั้งอกตั้งใจ มีมาเรียคนเดียวเท่านั้นที่นั่งเอามือเท้าคางฟังอยู่อย่างไม่รู้เรื่อง นอกจากนานๆ ครั้งไชยยันต์จะหันมาอธิบายให้ฟัง หรือมิฉะนั้นบุญคำก็พูดด้วยเป็นภาษาพม่า แล้วต่อมาอีกครู่เดียว หล่อนก็ผละแยกไปนอน คงมีแต่กลุ่มพรานพื้นเมืองโดยบุญคำเป็นหัวหน้า และไชยยันต์เท่านั้นที่ยังคุยกันอยู่อย่างสนุกสนาน

ระหว่างที่ไชยยันต์ยังจับกลุ่มคุยกับพวกนั้น ซึ่งต่างสรรหาเรื่องราวพิสดารพิลึกพิลั่นในป่า ทั้งที่ได้ประสบมากับตนเองและได้รับฟังมาอีกต่อหนึ่ง ผลัดกันเล่าให้อดีตนายทหารหนุ่มฟัง ซึ่งมีทั้งตื่นเต้น หวาดสยองและโปกฮา

รพินทร์ ไพรวัลย์ แอบหลับไปเมื่อใดไม่มีใครรู้...และไม่มีแววความผิดปกติใดๆ จะเกิดขึ้นกับหมอดาริน

เมื่อทุกคนพร้อมหน้ากันในยามเช้า หล่อนสดชื่นและแข็งแรงดีเหมือนคนที่ได้รับการพักผ่อนมาอย่างเต็มที่ ท่ามกลางการเฝ้าจับสังเกตอย่างพิศวงของพรรคพวกทั้งหมด นักมานุษยวิทยาสาวไม่มีโอกาสจะรู้เลยว่า เมื่อตอนดึกของเมื่อคืนที่แล้วมา ได้เกิดอะไรขึ้นกับตัวหล่อน ทุกคนปิดความเงียบ...ไม่ได้แพร่งพรายอะไรทั้งสิ้นตามคำสั่งของเชษฐา

ภายหลังจากการตรวจสอบจนแน่ใจว่า ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับน้องสาว หัวหน้าคณะก็มีคำสั่งให้พรานใหญ่เตรียมออกเดินทางต่อ รพินทร์สั่งเก็บของเข้าหีบห่อสำหรับการเคลื่อนย้าย ตกสายประมาณ 10.00 น. คณะสิบสองคนก็พร้อมที่จะบุกบั่นฟันฝ่าต่อไปเบื้องหน้า ยังหนทางที่ไม่สามารถจะกำหนดอนาคตได้ ความที่เคยร่วมทางกันมาแล้วในระยะเวลาอันยาวนาน ประกอบกับความชำชองและต่างรู้ภาระหน้าที่ของกันและกันเป็นอันดี ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างเรียบร้อยและรวดเร็ว โดยไม่มีอะไรต้องห่วงกังวล

ทั้งสิบสองชีวิตเต็มไปด้วยความแคล่วคล่องว่องไว ไม่ผิดอะไรกับหมู่ทหารชาญศึก ที่พรักพร้อมและปฏิบัติงานประสานกันได้อย่างสอดคล้อง ราวกับได้รับการฝึกหัดมาแล้วเป็นอย่างดีเลิศ

แล้วทั้งหมดก็มายืนรายล้อมสงบนิ่งอยู่รอบบริเวณหลุมฝังศพของ ดร.ฮอฟมันอีกครั้ง ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ เมื่อมาเรียทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า บรรจงวางช่อดอกไม้ป่าและใบเฟิร์น ที่มัดรวมกันเป็นหรีด วางไว้เหนือหลุมศพพร้อมกับปอยผมของหล่อนที่เชษฐาเป็นคนตัดให้ตอนเปลี่ยนทรงผม ภรรยาม่ายของนักสำรวจผู้สังเวยชีวิตให้แล้วแก่งานของเขา ลุกขึ้นยืนอย่างเซื่องซึม หยดน้ำตาคลอเบ้าทั้งสอง

“ขอให้พระผู้เป็นเจ้าจงรับวิญญาณของเธอขึ้นสรวงสวรรค์ ลาก่อน สเตลเกล ลาชั่วนิรันทร์...”

หล่อนกระซิบแผ่วเบาในภาษาเดิมของตนเอง แล้วหลับตาข่มสะอื้นนิ่งไปอีกชั่วอึดใจ ก็เหวี่ยงไรเฟิลสะพายไหล่ ยิ้มเศร้าๆ มาที่เชษฐา บอกว่า

“ฉันพร้อมแล้วค่ะ พี่ใหญ่”

ราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะ ยิ้มให้อย่างปลอบใจ เดินเข้ามาโอบแขนรอบไหล่แหม่มสาว แล้วตบหนักหน่วงที่ต้นแขน จากนั้นก็โบกมือกับทุกคนเป็นความหมายให้เคลื่อนที่โดยไม่เอ่ยคำใดอีกทั้งสิ้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก ส่งอาการคารวะอำลาหลุมศพของนักสำรวจเยอรมันเป็นครั้งสุดท้าย แล้วถอยห่างออกมาเป็นคนหลังสุด

การเดินทางอันฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับโชคชะตา ก็เริ่มต้นต่อไป ท่ามกลางความเงียบเชียบอันแวดล้อมไปด้วยบรรยากาศสลด ต่อมาทุกคนก็ละบริเวณที่พักและซากอันนอนสงบนิ่งอยู่ภายใต้พื้นดินของ ดร.ฮอฟมัน ไว้เบื้องหลังอย่างไม่คิดว่า ในชีวิตนี้จะได้หวนกลับมาเห็นอีก

นอกจากเหตุการณ์อันประทับแน่นอยู่ในความทรงจำเท่านั้น

แต่ละชั่วโมงผ่านไปอย่างแช่มช้าเหมือนเดินอยู่ในความฝันอันวกวน เหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้าและทุรเจ็ญ ไม่มีใครพูดกันโดยไม่จำเป็น เท้าทุกคู่ย่างก้าวไปอย่างอัตโนมัติ ชั่วโมงแรกมันล้าจนแทบยกไม่ขึ้น จากหนทางที่มุ่งไต่เขาขึ้นไปเป็นลำดับ พอเข้าชั่วโมงที่สองและสามมันก็เริ่มชาปราศจากความรู้สึก ขบวนของการแบกหาม ยังคงจัดเป็นคู่อยู่เหมือนเดิม แบ่งเฉลี่ยน้ำหนักเท่าๆ กัน ซึ่งเบากว่าข้าวสารและลูกปืนลงไปมาก

ทั้งสามคู่ของพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งทำหน้าที่เป็นลูกหาบ คงเดินเข้าขบวนตามอยู่เบื้องหลัง สำหรับส่างปาไม่ได้มีส่วนแบกหามอะไรในสัมภาระกองกลางของคณะ ซึ่งจัดสรรหน้าที่กันไว้แล้ว แต่บรรทุกของส่วนตัวเฉพาะของมาเรียซึ่งบรรจุอยู่ในถุงทะเลขนาดย่อม โดยลักษณะที่เรียกกันว่า 'โง' อันเป็นวิธีแบกของพวกชาวเขา คือเอาเชือกมัดถุงติดกับหลังไว้ส่วนหนึ่งกันแกว่ง มีสายหูหิ้วปากถุงอันทำด้วยสายพานเหนียวแน่นเป็นแผ่นขนาดฝ่ามือ โยงมาคล้องติดอยู่บนหน้าผากในลักษณะดังกล่าวนี้ ส่างปาเดินงุดๆ ขึ้นเขา โดยยกหัวงุ้นไปเบื้องหน้าตามติดหลังพรานใหญ่รพินทร์ขึ้นไปได้รวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งๆ ที่มีน้ำหนักอยู่บนหลังไม่ต่ำกว่า 20 กิโล และไรเฟิลติดมืออีกทั้งกระบอก มันเป็นความสามารถที่เกิดขึ้นจากการเคยชิน และเป็นคุณลักษณะพิเศษของลูกไพรโดยเฉพาะ ซึ่งต่อให้พวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์เองก็ยังยอมแพ้

เจ้าต่องสู่จัดว่าเป็นนักเดินป่าที่แข็งที่สุด เท่าๆ กับการเป็นลูกหาบชั้นเยี่ยมยอด ทั้งๆ ที่ตัวของมันผอมเกร็งเล็กนิดเดียว ดูมันจะเดินได้อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ไม่ว่าหนทางนั้นจะไต่ขึ้นสูงขนาด 70 องศา จนต้องแทบเรียกว่าคลานกันขึ้นไป หรือว่าทางนั้นจะลาดชันลงไปเบื้องล่างจนต้องถอยหลังลง ส่างปาพากายลิ่วไปเหมือนเงาของปิศาจ จนรพินทร์เชื่อแน่ว่า ถ้ามันไม่ออมฝีเท้าเพื่อจะเดินตามเขาเพราะถือว่าเป็นผู้นำแล้ว มันคงจะทิ้งเขาล่วงหน้าไปไกลลิบชนิดตามไม่ทันทีเดียว

ตรงข้ามกับคณะนายจ้างซึ่งเดินไต่รวมกลุ่มกันอยู่เบื้องหลังของเขา ทิ้งระยะห่างประมาณ 100 เมตร โดยมีมาเรียกับดารินคู่หนึ่ง อยู่เบื้องหน้าของเชษฐากับไชยยันต์ ทั้งสี่เหงื่อออกชุ่มโชกกายเหมือนอาบน้ำทั้งตัวจนไหลย้อยเข้าตา ต้องยกแขนเสื้อขึ้นปาดเช็ดอยู่บ่อยครั้ง ตลอดระยะสองชั่วโมงเต็มของหนทางที่ไต่ชันขึ้นไปเป็นลำดับนั้น

จอมพรานหยุดรอนายจ้างของเขาเป็นระยะ เมื่อเห็นว่าจะทิ้งกันห่างมาก แต่พอคืบใกล้เข้ามาประมาณ 30 เมตร เขาก็ไต่นำเคลื่อนที่ต่อไป ไม่หยุดรอจนทั้งสี่ตามขึ้นมาทัน เป็นการเร่งฝีเท้าให้บุกบั่นต่อไปโดยทางอ้อม เพราะรู้อยู่ว่าหากรอให้ขึ้นมาทันเมื่อใด ก็เท่ากับยอมผ่อนพักให้ ซึ่งจะทำให้การเดินทางถ่วงช้าลงไปอีก

ความรู้สึกที่ฝากไว้กับคณะนายจ้าง เพื่อให้ทุกคนมุมานะอยู่ตลอดเวลาว่า จะต้องกระชั้นเข้ามาให้ทันเขานั้น ย่อมเป็นการเร่งเร้าให้เกิดอำนาจบากบั่นไปในตัว

หนทางที่อาศัยไต่ขึ้นไป เป็นทางน้ำฝนไหลลงจากเขา ซึ่งบัดนี้แห้งผากเต็มไปด้วยฝุ่นหินท่ามกลางป่าไผ่ที่เหลืองอร่ามและใบร่วงโกร๋นเพราะความแห้งแล้ง อากาศอ้าวระอุเหมือนอยู่ในเตา

อบ ไม่มีสัตว์ชนิดใดให้เห็นแม้แต่นกสักตัวเดียว นอกจากไอแดดที่แผดจ้ามองเห็นสั่นพลิ้วระยิบระยับไปหมด

ลูกหาบทั้งสามคู่ ค่อยๆ ประคองหาบสัมภาระ คืบตามมาเบื้องหลังอย่างระมัดระวังเพราะเกะกะของ ประกอบกับหนทางอันไม่สะดวก ช่วยให้เชษฐา ดาริน ไชยยันต์ และมาเรียพอจะมีโอกาสพักไปในตัว โดยมีพวกที่เดินไต่ไปได้อย่างแช่มช้าถ่วงอยู่เบื้องหลัง คนเหล่านั้นไม่ได้หนักหนาอะไรเกี่ยวกับการเดิน และไม่มีใครเหน็ดเหนื่อยนัก ที่ช้าก็เพราะต้องประคองหีบห่อขึ้นมาด้วยเท่านั้น ทำให้เสียเวลาไป ผิดกับส่างปา ซึ่งถึงแม้จะบรรทุกของอยู่บนหลังด้วย แต่ก็เป็นการบรรทุกของตนเองไปโดยอิสระ ไม่ต้องใช้คานหามเป็นคู่อย่างพวกข้างหลังจึงไปได้เร็วกว่า

ดารินกับมาเรียซึ่งไต่มาติดๆ กัน ต่างก็ไม่ได้พูดอะไรกันเลย คงก้มหน้าก้มตาปีนป่ายคืบหน้าขึ้นไปอย่างทรหด นอกจากนานๆ ครั้งก็ให้การช่วยเหลือกันบ้าง เมื่อหนทางอยู่ในระยะคับขัน ครั้งหนึ่งในการค่อยๆ โหนขึ้นไปยังทางชันเกือบเก้าสิบองศาเพื่อให้ถึงตะพักตอนหนึ่ง ดารินก้าวเหยียบแง่ดินปนกรวดไถลลื่นจะหล่นกลิ้งลงไป เพื่อนสาวต่างผิดหันมาคว้าติดชายเสื้อของหล่อนไว้ได้อย่างหวุดหวิด และนอนค้างพังพาบกันอยู่ในลักษณะเช่นนั้น โดยอีกมือหนึ่งของมาเรียเหนี่ยวเหง้าไผ่อันหนึ่งไว้เป็นที่ยึด เชษฐาไต่ตามขึ้นไปทัน ช่วยแก้ไขสถานการณ์อันหมิ่นเหม่นั้นเอาไว้ได้อย่างทุกลักทุเล

แล้วไม่นานนัก มาเรียเองก็โหนเอากิ่งไผ่แห้งเปราะเพื่อจะรั้งกายขึ้นไป มันหักสะบั้นลงเพราะทานน้ำหนักตัวไม่ไหว แหม่มสาวเสียหลักหมุนคว้างไถลลื่นลงมาตามทางลาด ดารินเป็นฝ่ายฉวยข้อมือทันบ้าง แต่ก็พากันครูดลงมาเพราะน้ำหนักหน่วง โชคดีที่ติดเชษฐาไว้ได้อีก ทั้งสองหญิงเลือดซิบทั้งแขนและขา ถลอกปอกเปิกกันไปหมดทั้งตัว โดยเฉพาะมาเรีย...หนามไผ่อันแหลมคมเกี่ยวทะลุเสื้อ แหวะหน้าอกด้านหนึ่งของหล่อนเป็นแผลค่อนข้างลึก จนดารินต้องเอาปลาสเตอร์ปิดห้ามเลือดให้

ไชยยันต์นั้นทีแรกก็ไต่เคียงคู่มากับเชษฐา แต่แล้วพอเข้าชั่วโมงที่สามก็ล้าหลังลงไปรวมกลุ่มกับพวกลูกหาบ

“ระวังหน่อย ไปกันช้าๆ ก็ได้ ไม่ต้องรีบร้อน ทางมันชันเหลือเกิน”

หัวหน้าคณะร้องเตือนน้องสาวกับมาเรียเบาๆ พลางส่งไรเฟิลของดารินที่พลัดหลุดมือกลิ้งมาที่เขา...ส่งขึ้นไปให้ ดารินฝืนยิ้ม ยกหลังมือเช็ดเหงื่อที่ชุ่มอยู่บนเปลือกตา แล้วแหงนมองขึ้นไปยังร่างของพรานนำทางกับส่างปา ซึ่งขณะนี้ยืนพักอยู่ที่บริเวณแง่รากไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ห่างขึ้นไปร่วม 50 เมตร

“รพินทร์กับเจ้าต่องสู่นั่นร้ายกาจเหลือเกิน ไม่ยอมรอให้เราตามทันเลย เป็นการไล่กันอย่างไม่รู้จบสิ้น เขาหนีเราอยู่เรื่อยๆ เร่งฝีเท้าเท่าไหร่ก็ไม่ทัน บอกให้เขารอเราบ้างซิคะพี่ใหญ่ เมย์เองก็ดูท่าจะแย่เต็มทีแล้ว ถูกหนามเข้าด้วย”

มาเรียฝืนยิ้ม เขย่าคอเสื้อไล่ระอุอ้าวที่อบอยู่ในกาย เป่าลมออกจากริมฝีปากอันแห้งผาก

“สำหรับฉันไม่เป็นไรหรอกน้อย เป็นห่วงเธอเท่านั้น หน้าเธอซีดเหลือเกิน ฉันเดาไม่ถูกเราจะไต่ไอ้ทางมหานรกนี่ขึ้นไปอีกนานสักเท่าไหร่ ดูมันไม่มีที่สิ้นสุดเลย แล้วก็ร้อนเหมือนถูกอบ”

เชษฐาดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้นมันเป็นเวลาบ่ายโมงเศษ เบื้องบนศีรษะที่แลผ่านกิ่งใบอันแห้งโกร๋นของป่าไผ่ขึ้นไป คือดวงอาทิตย์อันแผดจ้า เสียงไชยยันต์ร้องเพลงยี่เกที่ขึ้นต้นซ้ำซากว่า ‘โอ้ เจ้าช่อมะนาว ฯลฯ’ ที่จำมาจากบุญคำซึ่งแกมักจะคร่ำครวญไปตลอดทุกระยะทางที่มีการเดินกันอย่างหนัก พลางก็ตะโกนถามขึ้นมาปนหัวเราะว่า

“เป็นยังไงกันมั่ง พรรคพวก?”

“ก็เต็มอึดดี แกล่ะ?”

เชษฐาร้องตอบลงไป ยิ้มพลางย้อนถาม

“สะบ้าหัวเข่าแทบจะกระเด็นหลุดออกมาแล้ว งอขาเกือบไม่ได้ แต่พับผ่าเถอะ ฉันก็ยังเดินอยู่ได้ยังไงไม่รู้เหมือนกัน...โอ้เจ้าช่อมะนาวชะเอิงเงิงเง้ย”

“โธ่! ร้องก็ไม่ถูก นายทหาร เขาว่า...โอ้ช่อมะนาว เห็นนมน้องขาวๆ พี่ยิ่งหนาวหนัก...”

บุญคำร้องออกมาเบาๆ อย่างครึ้มใจ ไชยยันต์ยกมือขึ้นโบก

“หนาวกะลิงอะไรล่ะ ยังกะเดินผ่าไปในกระทะทองแดง ตับจะสุกอยู่แล้ว เอาเฮอะ ไม่ต้องร้องอีกแล้ว ลงได้ขึ้นว่า โอ้เจ้าช่อมะนาวทีไร เป็นอันรู้กันละ เดินกันลิ้นห้อยทุกที พับผ่า!...”

ตาพรานเฒ่าหัวร่อเอิ๊ก

“นายทหารหมดสตีมแล้วเรอะ ม๊ะ ส่งปืนโตมา บุญคำจะช่วยแบกให้”

“ไม่ต้อง ถึงยังไงฉันก็ลากมันไปเอง ผิดนักก็เอามันยันแทนไม่ถ่อเสียรู้แล้วรู้รอด”

ไชยยันต์ตวาดแว้ดมา พร้อมกับหัวเราะอย่างฉุนๆ ใช้ด้ามไรเฟิลยันก้อนหินผลักตัวกระดึบขึ้นไป จนกระทั่งถึงตำแหน่งที่เชษฐา ดาริน และมาเรียนั่งหอบอยู่ ป้องหน้าแลฝ่าไอร้อนขึ้นไป ก็เห็นจอมพรานยืนพิงรากไม้คอยอยู่ข้างบนเหนือขึ้นไปอีก ส่างปากำลังเคลื่อนที่ต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง

“รพินทร์หาที่พักหลบแดดก่อนเถอะ เราปีนกันมาสามชั่วโมงแล้ว”

เชษฐาตะโกนบอกขึ้นไป ดึงผ้าขนหนูผืนเล็กที่คล้องคออยู่ด้านในออกมาเช็ดเหงื่อ แล้วเปิดกระติกน้ำออกดื่มกลั้วคอ

“แข็งใจอีกพักเดียวครับ ข้างบนป่าจะสดกว่านี้ ตรงนี้ไม่มีที่กำบังเลย”

เสียงพรานใหญ่โหวกๆ ตอบลงมา พร้อมกับโบกมือเป็นสัญญาณเรียก จากนั้นก็หันหลังไต่นำลิ่วต่อไปโดยไม่ฟังเสียง และดูเหมือนจะเร่งฝีเท้าอีกโดยไม่หันกลับมามองอีกเลย เชษฐาหันมาพยักหน้ากับทุกคน

“ไป! รีบเดินเถอะ กัดฟันหน่อย ขืนช้าก็ยิ่งหมดกำลังลงไปทุกที”

ทั้งสี่เริ่มปีนป่ายต่อไปอย่างมีมานะ พวกลูกหาบที่รั้งท้ายอยู่เบื้องหลัง บัดนี้เดินตามขึ้นมาทันกลุ่มของเชษฐาและพากันไต่ขึ้นมาพร้อมๆ กันเป็นขบวน

ดารินกับมาเรียรู้สึกเกะกะไรเฟิลประจำมือที่สะพายอยู่เป็นอย่างยิ่ง เพราะต้องใช้มือทั้งสองยึดเหนี่ยวไปตามก้อนหิน และลำไผ่ขณะที่โหนตัวขึ้นไป **แต่ต่างคนก็ไม่ยอมสละอาวุธประจำมือไปให้พรานพื้นเมืองคนใดช่วยถือให้ แม้ว่าพวกนั้นจะรับอาสามา ด้วยคติประจำใจของนักเดินป่าทั่วไปในข้อที่ว่า ยามใดก็ตามที่ปล่อยให้ปืนประจำมือห่างพ้นจากตัวไป ยามนั้นก็ควรเป็นยามที่ชีวิตหาไม่แล้ว**

อีกอย่างหนึ่ง ประสบการณ์ความเคยชินที่ใช้ชีวิตผจญภยันตรายอยู่ในป่า มันเป็นอุทธาหรณ์เตือนใจไว้เป็นอย่างดีแล้ว ในเรื่องปืนที่ยอมให้ห่างไม่ได้แม้แต่ในขณะหลับ **ชีวิตร่วมกันในป่านั้น จริงอยู่ อาจมีทางที่จะช่วยเหลือคุ้มครองกันได้เมื่อเกิดภัยขึ้น แต่จะไม่มีใครสามารถช่วยเหลือคุ้มครองใครได้ดีกว่าตัวเองทั้งสิ้น**

พอเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ภาพของพรานใหญ่รพินทร์กับเจ้าต่องสู่ที่เห็นไต่ดุ่มๆ อยู่เบื้องบนก็ลับแนวกอไผ่หายไปเสียแล้ว

“เอ๊ะ! นั่นเขาจะทิ้งเราหรือยังไงกันนะ เผลอแพล็บเดียวหายตัวไปแล้ว”

ดารินขมวดคิ้วบ่นออกมาเบาๆ อย่างเคืองๆ ที่รพินทร์ไม่รอ แต่พี่ชายบอกมาว่า

“ก็ไม่มีความจำเป็นอะไรที่เขาจะต้องรอให้เสียเวลาไปเปล่าๆ หนทางเดินมันเส้นเดียวกันอยู่แล้ว ให้เขาล่วงหน้าไปก่อนเถอะ เดี๋ยวก็ไปรออยู่ข้างหน้าเอง อย่ากังวลไปเลย”

สำหรับมาเรีย หล่อนไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น เรากำลังไต่ขึ้นไปเป็นคนแรก โดยอาศัยร่องรอยที่รพินทร์กับพรานต่องสู่ของหล่อนทำเป็นเครื่องหมายให้เห็นไว้เพื่อให้เดินตามถูก สัญชาตญาณพรานของแหม่มสาว สำแดงออกมาให้เห็นชัดในด้านความคล่องแคล่วชำนาญต่อการแกะรอย หล่อนไม่ใช่นักล่องป่าประเภทสมัครเล่นเลย แต่เป็นอาชีพทีเดียวแหละ จากความชำชองและคล่องตัวที่ฝ่ายของเชษฐาสังเกตเห็นอยู่

และอาการอันเข้มแข็งทรหดของมาเรียดังกล่าวนี้เอง ช่วยทำให้ดารินมุมานะอย่างไม่ยอมด้อยกว่า หล่อนติดหลังเพื่อนสาวไปอย่างกระชั้นชิด และหมดเสียงบ่นใดๆ ลงในทันที นักมานุษยวิทยาสาวแอบบอกกับตัวเองอยู่ในใจว่า ยอมเหนื่อยขาดใจตายไปเสียดีกว่าที่จะให้ใครๆ เห็นว่าหล่อนอ่อนแอกว่ามาเรีย

เชษฐากับไชยยันต์ไต่ตามมาเบื้องหลังของสองสาวใจเพชร เพื่อคอยช่วยเหลือในกรณีที่อาจพลั้งพลาดหลุดร่วงไถลลื่นลงมา ซึ่งปรากฏอยู่บ่อยครั้ง และมีอยู่อีกครั้งหนึ่ง จะเป็นเพราะความรีบร้อนเพื่อจะทำเวลา หรือหมดกำลังขาไม่ทราบได้ มาเรียก้าวจากยอดก้อนหินลูกหนึ่งเพื่อขึ้นไปยืนบนรากไม้ อันเป็นตะพักราบเหมือนเชิงชั้นพักบันได ระดับเทลาด 70 องศา หล่อนเสียหลัก...ไม่สามารถทรงตัวอยู่ได้ คล้ายจะถูกแรงดึงดูดจากเบื้องล่างฉุดรั้งไว้ หมุนพลิกผงะรอบตัว หันหน้าลงมาทางเบื้องล่าง แล้วผวาร่อนลงมาในลักษณะตกบันไดพลอยโจน ท่ามกลางเสียงร้องลั่นอย่างตกใจ

ของดาริน ผู้ตามติดอยู่เบื้องหลัง โชคดีเหลือเกินที่ไชยยันต์ซึ่งตามมาเป็นบุคคลที่สาม และอยู่ในระดับต่ำลงไปกว่าดาริน เหลือบขึ้นไปเห็น เขาทิ้งไรเฟิล...โจนออกไปกางแขนรับไว้ ร่างของแหม่มสาวร่อนลงมาปะทะเต็มแผ่นอกของอดีตนายทหารปืนใหญ่ และถูกรวบไว้แน่นในวงแขน หล่อนเองก็กอดยึดเขาไว้เป็นหลัก น้ำหนักตัวที่ทุ่มลงมา...ทำให้ไชยยันต์ผงะถอยรูดเสียหลักไปอีกคน แต่ยังกอดกันไว้แน่นเช่นนั้น บังเอิญติดซอกหินที่ขึ้นขวางไว้เสียก่อนที่จะหลุดร่วงลงไปในเหวตื้นๆ ริมทาง ทั้งคู่ล้มกลิ้งลงไปกองอยู่ด้วยกันตรงซอกหินนั่นเอง ร่างของมาเรียทับอยู่เบื้องบน

“ไชยยันต์! คุณเป็นอะไรหรือเปล่า?”

มาเรียร้องละล่ำละลัก ขณะที่รวบศีรษะของเขาไว้ ทรวงอกของหล่อนยังทับอยู่บนอกเขา ตาสีเขียวเบิกโพลงอย่างตกใจ ใบหน้าห่างกันช่วงคืบ ไชยยันต์แยกเขี้ยวครางอู้รู้สึกเสียวปลาบที่ศีรษะทางด้านหลัง ยกมือขึ้นกุม ปากก็บอกว่า

“ไม่เป็นไรหรอก คุณล่ะ?”

“ฉันไม่เป็นอะไรสักนิดเดียว แต่รู้สึกว่าคุณจะเจ็บ...”

แล้วหล่อนก็พลิกศีรษะเขาขึ้นดู พร้อมกับร้องลั่นออกมา

“เลือด! โอ!...ก็อด...”

เลือดจากศีรษะของเขา ติดอยู่ที่ฝ่ามืออันสั่นเทาของหล่อน ไชยยันต์สูดปากเบาๆ คลำแล้วยกมือขึ้นมาดูบ้าง ขณะนั้นเอง เชษฐากับดารินก็กระโดดกลับลงมา ร้องถามลั่นตรงเข้ามาช่วยกันฉุดทั้งสองขึ้นนั่ง

“หัวแตก คงจะกระทบแง่หินตอนที่ล้มลง”

ดารินพูดโดยเร็ว ภายหลังจากตรวจบาดแผล มาเรียหน้าซีด อุทานเสียงสั่นด้วยความตกใจ ใช้ผ้าเช็ดหน้าประคบเช็ดเลือดให้เขา แต่ไชยยันต์รีบลุกขึ้นยืนโดยเร็วหัวเราะออกมา

“อย่าตกใจไปเลย ผมไม่เป็นไรมากนักหรอก แค่หัวแตกนิดหน่อยเท่านั้น”

“คุณหัวแตกเพราะฉันแท้ๆ ให้ฉันดูบาดแผลคุณเถอะค่ะ”

“ผมหัวแตกแค่นี้ ยังดีกว่าที่คุณจะหล่นลงไปคอหักข้างล่าง อย่ากังวลไปเลย นิดหน่อยเท่านั้น ออกเดินทางต่อไปดีกว่า มันร้อนเต็มที...ถึงที่พักเสียก่อนแล้วค่อยจัดการกับมัน”

เชษฐาโคลงศีรษะช้าๆ บ่นพำเตือนให้ทุกคนเดินอย่างระมัดระวัง เมื่อสังเกตเห็นไชยยันต์ไม่ได้บาดเจ็บอะไรนัก ก็บอกให้เดินต่อ คราวนี้เขาออกนำหน้าไปเป็นคนแรก ดารินตามหลังพี่ชายเป็นคนที่สอง หล่อนเริ่มใช้ความระมัดระวังเพิ่มขึ้นอีก ส่วนมาเรียนั้นไต่อยู่ใกล้ชิดกับไชยยันต์อย่างเป็นห่วง เพราะยังไม่แน่ใจว่าเขาจะได้รับบาดเจ็บมากน้อยเพียงไรในการป้องกันหล่อนไว้เมื่อครู่นี้ จึงคอยระวังเป็นพี่เลี้ยงให้

ระยะ 20 นาทีที่บุกบั่นกันขึ้นไปตามรอยที่รพินทร์ล่วงหน้าไปก่อน ทั้งสี่มีความรู้สึกว่ามันเป็นระยะเวลาอันยาวนานสักร้อยปีก็ไม่ปาน ในที่สุดก็บรรลุถึงบริเวณพื้นราบไหล่เขาตอนหนึ่ง

ป่าดูจะเขียวสดขึ้น หนทางนั้นขึ้นมาบรรจบกับด่านช้างเก่าๆ ที่ตัดไปในระหว่างป่าพลวง สลับไปกับพงเถาวัลย์รกทึบและไม้ใหญ่

เสียงจักจั่นที่ไม่ได้ยินกันมานาน ตลอดระยะการเดินไต่ขึ้นมาตามป่าไผ่อันกรอบเกรียมเริ่มดังแซ่ หัวหน้าคณะยืนงงอยู่ครู่เดียว ก็สังเกตเห็นรอยเอามีดฟันต้นไม้ไว้เป็นเครื่องหมายนำทาง จึงออกสาวรอยไป อึดใจใหญ่ต่อมาก็มองเห็นควันไฟโขมงขึ้นมาจากพุ่มไม้ตอนหนึ่ง

รพินทร์ ไพรวัลย์ กับส่างปา นั่งคอยกันอยู่ที่นั่น ก่อไฟไว้คอยท่าพร้อมแล้ว ตำแหน่งนั้นเป็นบริเวณแหล่งน้ำ ที่มีน้ำไหลซึมออกมาจากซอกหินขังอยู่ในแอ่งเล็กๆ ตื้นประมาณศอกเดียว และกว้างไม่เกิน 3 ตารางวา มีรอยกวางกับหมูลงกินย่ำไว้สับสนเต็มไปหมด ส่างปากำลังจัดการอยู่กับตัวนิ่ม ซึ่งบัดนี้ลอกหนังออกเรียบร้อยแล้ว ส่วนรพินทร์ตั้งน้ำต้มกาแฟในหม้อสนาม...กำลังเดือด ส่งกลิ่นหอมฉุย

ความอ่อนระโหยโรยแรง แทบว่าจะก้าวขาต่อไปมิได้ของคณะนายจ้าง บรรเทาลงได้ด้วยกาแฟที่พรานใหญ่เตรียมต้มไว้คอยท่าก่อนแล้ว และรินแจกจ่ายให้ทันทีเมื่อทั้งสี่ทิ้งกาย และนอนแผ่ขณะที่กะปลกกะเปลี้ยมาถึง พอพวกลูกหาบแบกสัมภาระเสบียงตามมาทัน ก็เริ่มการหุงหาขึ้น

“มาถึงนานแล้วหรือ?”

เชษฐาถาม

“ก็พอกาแฟเดือดพอดีครับ”

พรานใหญ่ตอบยิ้มๆ มองดูสีหน้าอันขะมุกขะมอมอิดโรยของทุกคน

“ขอโทษที่ตามขึ้นมาช้าไปหน่อย เกิดเอ็กซิเดนซ์ขึ้นหลายครั้ง”

หัวหน้าคณะบอกให้เขาทราบในสิ่งที่เกิดขึ้น รพินทร์มีสีหน้าตกใจเล็กน้อย สอบซักถามทุกคน แล้วว่า

“ต้องระวังหน่อยครับ ทางมันเป็นดินร่วนปนกรวดเพราะเป็นทางน้ำไหล บางทีมันก็ชันมาก บางทีก็ชันน้อย ที่สำคัญก็คือ เราเดินไต่ขึ้นมาตลอดระยะหลายชั่วโมง ทำให้กำลังขาล้า พลาดเสียหลักง่ายๆ ปีนหน้าผาชันๆ ยังจะดีเสียกว่า เพราะนั่นเราใช้ความระมัดระวังกันอย่างเต็มที่...แต่ไต่เนินแบบนี้เรามองข้ามมันไปเสีย ผมเองก็ล้มหลายครั้งเหมือนกัน เหยียบลงไปนึกว่ามันจะแข็งพอมันกลับทลายพังลงทำให้เสียหลัก”

“ทำไมถึงเดินหนี ทิ้งมาเสียฉิบ ไม่รอกันบ้าง?”

ดารินถามด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ “เพราะพวกเราเร่งที่จะเดินตามคุณให้ทันน่ะซิ ถึงได้เกือบตกเขากันหลายครั้ง”

“ผมเห็นว่าเป็นทางที่พอจะตามได้อย่างสะดวก แล้วก็ไม่มีอะไรนอกจากแดดร้อนอย่างเดียว ก็เลยล่วงหน้ามาต้มกาแฟไว้ให้ก่อน”

บาดแผลที่ศีรษะของไชยยันต์ โดยการวินิจฉัยของดาริน ไม่มีอะไรจะต้องทำมากไปกว่าเอาทิงเจอร์แตะ ซึ่งมาเรียเป็นคนแต้มยาให้อย่างประคับประคอง ปากก็พร่ำพูดในเรื่องที่เขาต้องเจ็บตัวเพราะหล่อน ไชยยันต์ขอร้องไม่ให้หล่อนเอ่ยถึง

ภายหลังจากกินอาหารเสร็จ และนั่งพักสูบบุหรี่ รพินทร์ก็งัดเอาแผนที่ขึ้นมาดูอีกครั้ง

“เรากำลังตัดทิวเขาใหญ่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเขาหัวแร้งครับ...”

เขาบอกอย่างไตร่ตรอง แหงนหน้าดูทิศทางของตะวัน และเอาเข็มทิศออกมาเทียบเป็นครั้งแรก

“ถ้าพ้นเขาลูกนี้ก็จะลงทุ่งโล่งอันกว้างใหญ่ ผ่านป่าแดงแล้วก็เข้าเขตนรกดำ แต่ผมเกรงว่า...พรุ่งนี้เราจะพ้นเขาลูกนี้ลงถึงทุ่งหรือเปล่าก็ไม่ทราบ แล้วสงสัยว่าแหล่งน้ำจะหาได้ยากในทุ่งนี้ ภูมิประเทศมันแห้งแล้งเหลือเกิน”

“คุณเคยผ่านทุ่งราบกับป่าแดงตอนนี้มาก่อนแล้วไม่ใช่หรือ ใช้เวลาเดินสักกี่วันก่อนถึงนรกดำ”

หัวหน้าคณะเป็นคนถามขึ้น ขณะที่คนอื่นๆ นิ่งฟัง

“ผมเคยผ่านทุ่งโล่งบริเวณนี้มาก่อนแล้วก็จริง แต่ตัดไปทางด้านตะวันตกพุ่งเข้าหาลำน้ำสาละวิน เท่ากับเป็นการผ่านบริเวณพื้นที่ในตอนนี้ไปเพียงเสี้ยวเดียว ถึงเช่นนั้นก็ยังใช้เวลาเดินถึงวันครึ่ง แต่ตามแผนที่ของมังมหานรธาชี้ให้ขึ้นเหนือ อันหมายถึงว่าเราจะต้องตัดไปตามส่วนกว้างที่สุดของทุ่งราบอันแห้งแล้งแห่งนี้ ผมยังกะไม่ถูกเหมือนกันว่าจะใช้เวลาเดินสักเท่าไหร่”

กล่าวจบ เขาก็หันไปตะโกนเรียกแงซายเข้ามา พูดซุบซิบปรึกษาอะไรอยู่ครู่ ก็หันมาทางคณะนายจ้าง กล่าวต่อมาว่า

“ตอนที่แงซายตามหลังคุณชดไปคราวนั้น ตัดไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ เห็นบอกว่าเดินสองวันครึ่ง แต่เป็นการเดินอย่างฝีเท้าของแงซาย ระยะทางที่แงซายเคยไปแล้วที่ชี้บอกในแผนที่ผมกะว่าคงไม่ห่างกันเท่าใดนัก เชื่อว่าเราใช้เวลาเดินสี่วันเป็นอย่างสูง”

“ก็ไม่เท่าไหร่เลยนี่”

ไชยยันต์ว่า พรานใหญ่หันไปมองหน้าแล้วยิ้มเล็กน้อย

“ครับ ไม่เท่าไหร่เลย ถ้าเราเดินกันในภูมิประเทศอย่างที่เคยผ่านกันมาแล้ว คือสามารถหาแหล่งน้ำได้ แต่อย่าว่าแค่สี่วันเลย ต่อให้วันเดียว ถ้าไม่มีน้ำสักหยด มันก็น่าดู...เพียงแต่ไต่เนินป่าไผ่ตายซากขึ้นเขาลูกนี้มาครึ่งวันเท่านั้น คุณไชยยันต์ก็คงเห็นแล้วว่ามันทารุณแค่ไหน ความแห้งแล้งของป่า ความระอุอ้าวของพระอาทิตย์อย่างเราเสียแทบกรอบ สำหรับทุ่งราบข้างหน้าที่เราจะผ่านไปนี่ ผมว่ามันจะยิ่งกว่านี้สัก 20 เท่าเป็นอย่างน้อย”

แล้วเขาก็เอาก้านไม้เล็กๆ ชี้ลงไปในแผนที่เก่าแก่โบราณ อันเป็นต้นฉบับเดิมที่ได้รับมอบจากเนวิน นักแสวงโชคชาวพม่า เปรียบเทียบกับแผนที่คัดลอกใหม่ฉบับที่แปลออกมาแล้ว

“ดูนี่ซิครับ คนเขียนแผนที่ไว้เองคือมังมหานรธาก็ยังตั้งชื่อทุ่งราบแห่งนี้ไว้ว่า ‘ทุ่งมรณะ’ นามของมันก็บอกชัดอยู่แล้วว่าหมายถึงอะไร”

ทั้งคณะนิ่งเงียบกันไปชั่วครู่ มาเรียจึงทำลายความเงียบขึ้นว่า

“ถ้าแงซายเคยผ่านไปก่อนได้ เขาก็ควรจะบอกเราได้เช่นกันว่าอะไรเป็นวิธีของเขา”

ทุกคนเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่จอมพเนจร พรานใหญ่ตอบมาแทนว่า

“ยกเว้นจากความทรหดอดทนเป็นพิเศษแล้ว แงซายใช้วิธีนอนในเวลากลางวัน และออกเดินทางตัดทุ่งมรณะนี่ไปในเวลากลางคืน ในยามกลางคืนนั้นทำให้ไม่ร้อน และผ่อนคลายความอ่อนเปลี้ยลงไปได้บ้าง ยิ่งกว่านั้น ยังบรรทุกน้ำติดหลังไปเท่าที่จะนำไปได้”

เชษฐากับไชยยันต์หันไปสอบซักแงซายอยู่ครู่ แล้วก็บอกว่า

“ถ้าจำเป็นจริงๆ เราก็ต้องทำวิธีเดียวกับแงซาย พอค่ำก็ออกเดินทาง พระอาทิตย์ขึ้นก็พักนอน”

“โธ่! พี่กลางหนอพี่กลาง ช่างบากบั่นมุทะลุด้วยความหลงผิดอะไรเช่นนี้”

เสียงดารินรำพึงแผ่วเบา เศร้าๆ ต่างตกอยู่ในความเงียบกันไปอีก สายตาอันเยือกเย็นกร้าวแกร่งของจอมพรานเบนจับมาที่น้องสาวคนสวยของนายจ้าง ริมฝีปากคู่นั้นปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ

“ในสายตาของปุถุชนทั่วไปแล้ว ย่อมเห็นว่าการบุกบั่นเดินทางในครั้งนี้ของคุณชดประชากร มีทางตายถึง 99.99 เปอร์เซ็นต์ แต่นั่นแหละครับ ลูกผู้ชายเลือดข้นเสียอย่าง ผมเองถึงแม้จะไม่เห็นด้วย ก็ยังจำต้องยอมรับนับถือยกย่องในน้ำใจสู้ของคุณชด มันเป็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวอันสืบเนื่องมาจากความกดดันบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งไม่มีใครรู้ได้นอกจากตัวคุณชดเอง และในขณะนี้พวกเราทั้งหมดที่มากันนี่ ก็ตกอยู่ในลักษณะเดียวกันกับคุณชดนั่นเอง เพียงแต่ว่าวัตถุประสงค์และแรงบันดาลใจผิดกันไปคนละอย่างเท่านั้น คุณชดไปเพื่อแสวงโชคที่เลื่อนลอยเหมือนอยู่ในห้วงฝัน ส่วนเราไปตามหาตัวคุณชดอีกทีหนึ่ง”

“และมันก็เลื่อนลอยเหมือนอยู่ในห้วงฝันเช่นเดียวกัน!”

เชษฐาพึมพำ ดวงตาทั้งคู่หรี่ลงอย่างขมขื่นปวดร้าว อึดใจต่อมา ก็บังคับทุกสิ่งทุกอย่างเป็นปกติ กล่าวถามเป็นการเป็นงานต่อมาว่า

“ทางเดินต่อไปของเรา ก่อนจะพักค่ำนี้ เป็นอย่างไรบ้าง จะไต่ขึ้นสูงอีกไหม?”

รพินทร์จับปลายคาง มองนิ่งๆ อยู่ในแผนที่ แล้วเงยขึ้นกวาดตาสำรวจไปรอบด้านอยู่ครู่

“ช่วงแรกนี่เดินสบายหน่อยครับ เพราะเราจะเลาะไปตามไหล่เขา ต่อจากนั้นก็จะขึ้นสูงอีกพัก แต่ผมคิดว่าเราอาจต้องนอนพักกันในระยะที่เดินอ้อมไหล่ตอนนี้แหละ คงยังไม่ทันไต่ขึ้นหรอกเพราะจะต้องค่ำลงก่อน”

มาเรียขอแผนที่โบราณจากเขาไปดู ซุบซิบสอบถามอะไรอยู่กับดารินพักหนึ่ง จึงเอ่ยขึ้นเป็นการเปรยขอความเห็นว่า

“ถึงแม้ว่าแผนที่นี้จะเขียนขึ้นด้วยมือของคนที่ตายไปแล้วเมื่อสี่ร้อยปีก็ตาม แต่ฉันคิดว่ามันควรจะต้องเป็นเอกสารสำคัญชิ้นหนึ่งในทางภูมิศาสตร์ ถ้าหากว่ามันไม่ได้ถูกเขียนขึ้นด้วยการยกเมฆหรือว่าเป็นเพียงแค่ลายแทงโกหกพกลมที่ใครอุตริทำขึ้นเพื่อหลอกเล่น ทีนี้สมมติว่า โดยเรามีแผนที่ฉบับนี้อยู่ในมือ แต่แทนที่จะมาเดินบุกบั่นฟันฝ่าความกันดาร และภัยจากธรรมชาติรอบด้าน จนแทบไม่มีความหวังว่าจะไปถึงเป้าหมายได้ เราเปลี่ยนมาเป็นเดินทางอากาศ เฮลิคอปเตอร์สักลำหนึ่ง หรือมิฉะนั้นก็เครื่องบินสำรวจสักเครื่อง มันจะช่วยให้เราสะดวกขึ้นกว่านี้สักพันเท่าไหม ย่นระยะทาง ทุ่นเวลา และปลอดภัยกว่า?”

“ก็เป็นเหตุผลที่น่าคิดเหมือนกัน...”

ผู้เอ่ยตอบความสงสัยของมาเรียขึ้นอย่างแช่มช้า คือราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะ ใบหน้าของเขาปรากฏรอยยิ้มขรึมๆ

“และพวกเราทุกคนที่มานี่ ก็ล้วนคิด ตลอดจนปรึกษากันมาก่อนแล้วทั้งสิ้น แต่เห็นว่ามันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้”

“ทำไมหรือคะ พี่ใหญ่?”

มาเรียขมวดคิ้ว ถามโดยเร็วอย่างแปลกใจ

“มันเป็นงบประมาณที่มากมายเกินไปหรืออย่างไร ในเมื่อฉันก็เห็นอยู่แล้วว่า คณะของพี่ใหญ่ลงทุนลงแรงกันทุกอย่าง แม้กระทั่งยอมเอาชีวิตเข้าเสี่ยง ค่าใช้จ่ายที่เดินทางมานี่มันก็ไม่ได้น้อยไปกว่าการที่จะเช่าเครื่องบินสักเครื่องหนึ่งเลย”

“ตรงข้าม ที่เราบุกบั่นเดินทางกันด้วยเท้ามานี่ มันหมดเปลืองเสียยิ่งกว่าเช่าเครื่องบินเสียอีก เหตุผลที่ทำไปไม่ได้ก็คือ แผนที่ของมังมหานรธาฉบับนี้ ไม่ใช่เอกสารทางภูมิศาสตร์อย่างที่คุณเข้าใจ เทือกเขาพระศิวะ ที่เรากำลังมุ่งหน้าไป ไม่เคยปรากฏมีอยู่ในแผนที่ทางภูมิศาสตร์ใดๆ ในโลกทั้งสิ้น สมมติว่าเราจะเรียกเอกสารโบราณชิ้นนี้ว่าเป็น ‘แผนที่’ คุณก็ต้องเข้าใจด้วยว่าผู้ทำแผนที่ฉบับนี้ ไม่ใช่อยู่บนอากาศ เขามองออกไปเห็นภาพหรือกระทบกับความรู้สึกเช่นไร เขาก็เขียนระบุตำแหน่งเป้าหมายนั้นๆ ออกไปตามสายตาเห็น และความรู้สึกที่ได้รับ เมื่อเรามุ่งไปตามเส้นทางที่เขาเคยได้ผ่านมาก่อนและเขียนไว้ เราก็ต้องมองให้เห็นอย่างที่เขาเห็นมาก่อนแล้วนั้นด้วย ยกตัวอย่างเช่น ในแผนที่ฉบับนี้ระบุว่าเขาหัวแร้ง ถ้าเราไม่ผ่านหล่มช้างหรือไม่ได้ยืนอยู่ที่หล่มช้าง เราจะมองไม่เห็นภูเขาลูกนี้เป็นรูปหัวแร้งตามที่เขาระบุไว้เลย คุณจะเห็นได้ว่า...ถ้าเราเดินผิดเส้นทางของเขานิดเดียว เราจะค้นหาเป้าหมายของเขาไม่พบตามที่แผนที่ได้ระบุไว้ นี่เพียงแต่จุดแรกที่ยกตัวอย่างมาให้เห็นเท่านั้น และจุดหมายต่อๆ ไปตามลำดับนั้นอีกล่ะ เราจะต้องพยายามค้นหาให้พบเป็นระยะไป ตามที่หมายที่เขาระบุ และนั่นคือการมุ่งไปสู่เป้าหมายที่เราต้องการ ถ้าเราใช้เครื่องบินสำรวจมองลงมา เราจะไม่รู้เรื่องอะไรเลย และแผนที่ฉบับนี้ก็ใช้การอะไรไม่ได้จนนิดเดียว อีกประการหนึ่ง สถานที่ในป่าลึก มันเป็นสถานที่ซึ่งไม่สามารถจะสำรวจค้นกันได้โดยทางอากาศ ยกเว้นแต่ว่าแผนที่ทางภูมิศาสตร์จะทำขึ้นไว้ถูกต้องก่อนแล้ว ยิ่งกว่านั้น มันยังเต็มไปด้วย

ความลี้ลับอาถรรพณ์ เป็นสิ่งมหัศจรรย์เกินความคาดหมาย เทือกเขาพระศิวะนั้น มังมหานรธาได้ทำเป็นลายแทงเส้นทางไว้ให้เพื่อเป็นการเดิน ไม่ใช่ให้เหาะไป เมื่อเราจะมุ่งไปให้ถึง เราก็ต้องเดินไปในลักษณะเดียวกับเขา ยกเว้นแต่ว่าเราสามารถจะรู้ตำแหน่งแห่งที่ได้แน่นอนโดยทางภูมิศาสตร์สากลว่า มันเป็นเทือกเขาใดแน่นั่นแหละ เราก็ใช้เครื่องบินตัดทางไปได้ แต่นี่ใครจะบอกเราได้ว่าภูเขาที่ปรากฏอยู่ในแผนที่ทิวใด คือภูเขาที่มังมหานรธาเรียกว่าเทือกเขาพระศิวะ”

มาเรียเม้มริมฝีปาก สีหน้าใคร่ครวญในคำพูดของเขา แล้วก้มศีรษะลง

“ฉันเพิ่งเข้าใจตามที่พี่ใหญ่พูดเดี๋ยวนี้เอง นี่แปลว่าเราฝากความหวังทุกสิ่งทุกอย่าง ไว้ในแผนที่โบราณนี้อย่างเดียวเท่านั้นหรือ?”

“มันไม่มีอะไรจะให้เราหวังได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว เรารู้ว่านายชด หรืออนุชามุ่งหน้าไปเทือกเขาพระศิวะ ส่วนแผนที่ฉบับนี้ชี้เส้นทางนี้ให้แก่เรา พระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงรู้ได้ และนั่นเป็นความหวังขั้นต่อไปของเราภายหลังเมื่อถึงเขาพระศิวะแล้ว”

ไชยยันต์ล้วงเอาแผนที่สากล แสดงภูมิประเทศเอเชียทั้งหมด ออกมาจากสมุดบันทึกประจำวัน ที่เขาเรียกว่า ‘ปูมเดินทาง’ ของเขาคลี่ลงกับพื้น เพ่งพินิจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วน แล้วขอลายแทงโบราณแผ่นนั้นมาวางเทียบ ตาของอดีตนายทหารปืนใหญ่เป็นประกายด้วยความคิดบางประการ แล้วเขาก็โบกมือเรียกทุกคนให้รุมล้อมเข้ามา

“ฉันคิดว่าฉันพอจะมองเห็นอะไรบางอย่างแล้ว โดยการเปรียบเทียบแผนที่สากลฉบับนี้กับลายแทงโบราณ”

“ทำไม แกเห็นอะไรหรือ ไชยยันต์?”

เชษฐาจ้องหน้าอย่างสงสัย

ไชยยันต์ดีดนิ้วโดยแรง เม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง

“เราน่าจะสันนิษฐานได้แล้วว่า เทือกเขาพระศิวะอยู่ที่ไหน ถึงแม้จะไม่ตรงที่นัก มันก็ควรจะใกล้เคียงเข้าไปและจริงอยู่ นี่อาจเป็นแต่เพียงการคาดคะเน แต่ก็เป็นการคาดคะเนที่วางรากฐานอยู่บนเหตุผลพอสมควรตามความรู้สึกของฉัน”

“เธอว่ามันควรจะอยู่ที่ไหน ในแผนที่สากลฉบับนั้น?”

ดารินถามโดยเร็ว เต็มไปด้วยอาการตื่นเต้นพิศวงจ้องตาเพื่อนชายอย่างคลางแคลง ไชยยันต์อัดควันบุหรี่ลึกแล้วชี้นิ้วลงไปบนแผนที่สากลของเขาฉบับนั้นให้ทุกคนดู

“นี่ ควรจะเป็นบริเวณนี้แหละ ในกลางป่าลึก ท่ามกลางขุนเขาล้อมรอบด้านที่ใดที่หนึ่ง ถ้าไม่ใช่เขตไทยก็จะต้องเป็นเขตว้า หรือมิฉะนั้นก็เหนือขึ้นไปอีก แถบยูนาน”

“แกเอาเหตุผลอะไรมาเป็นข้อสันนิษฐาน?”

หัวหน้าคณะถามต่ำๆ สีหน้าของเขาส่อแววทึ่ง

“แนวลำน้ำสาละวินนี่ยังไงล่ะ เราเปรียบเทียบลำน้ำสาละวินในแผนทีสากลฉบับนี้ กับที่ปรากฏอยู่ในลายแทงนี่ ขุนเขาพระศิวะในลายแทงอยู่ทางด้านเหนือของแม่น้ำ เฉียงไปทาง

ตะวันออกประมาณ 10 ดีกรี ซึ่งตามแนวทางนี้ มันเป็นเส้นทางที่มุ่งขึ้นด้านเหนือของสหภาพพม่า ถ้าเราขีดเส้นจะพบว่ามันผ่านเขตฉานเขตว้า เรื่อยขึ้นไปบนประชิดพรมแดนจีนตอนใต้...ยูนาน นี่!"

เสียงมาเรียผิวปากหวือ เชษฐาตาสว่างวาวขึ้น จ้องนิ่งอยู่ยังเป้าหมายในแผนที่อย่างมีอะไรสะดุดใจตามคำพูดของสหาย ส่วนดารินตะครุบแผนที่ทั้งสองแผ่น หันไปสำรวจดูทางหล่อนโดยเร็ว

"ในลายแทงของมังมหานรธานี่ ทำที่หมายของลำน้ำสาละวินไว้ให้ดูเพียงนิดเดียวเท่านั้น เราไม่มีทางจะยึดถือเป็นหลัก แล้วนำมาเปรียบเทียบกับแผนที่สากลฉบับนี้ได้เลยนี่นาไชยยันต์" หล่อนร้องออกมาเบาๆ

"ไม่จำเป็นเลย น้อย ต่อให้เขาทำไว้เพียงขีดสั้นๆ เส้นเดียว โดยระบุชัดว่าขีดนั้นคือลำน้ำสาละวิน เราก็สามารถจะหลับตาวาดเส้นของแม่น้ำสายนี้ได้ถูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในลายแทงนี้ก็กำหนดทิศไว้ให้แล้ว พอรู้ทิศทางเราก็บอกได้ทันทีว่า ด้านไหนเป็นต้นน้ำ และด้านไหนปลายน้ำ และเมื่อรู้ต้นและปลายของแม่น้ำสายนี้บนลายแทงนี่เท่านั้น เราก็น่าจะสันนิษฐานได้ใกล้เคียงว่าเทือกเขาพระศิวะควรอยู่ที่ไหน"

ทุกคนนิ่งเงียบ มองดูหน้ากันเองอยู่ไปมา ในที่สุดจอมพรานก็ก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง ยิ้มให้กับไชยยันต์

"ผมก็เพิ่งจะมานึกออกตามที่คุณไชยยันต์ว่าเดี๋ยวนี้เองครับ นี่ก็เป็นการสันนิษฐานที่มีเหตุผลที่สุด ถูกต้องแล้วครับ ขณะนี้ถ้าเราหันหน้าขึ้นเหนือ เราอยู่ในฝั่งซีกขวาของลำน้ำสาละวิน ลายแทงฉบับนี้ ชี้ขึ้นเหนือสวนต้นน้ำขึ้นไป โดยเบี่ยงไปทางตะวันออกเล็กน้อย แปลว่าเราจะอยู่ทางซีกขวาของสาละวินโดยตลอด ไม่มีการข้ามแม่น้ำสายนี้เลย และโดยทิศทางนี้เราจะผ่านดินแดนไทยใหญ่ สุดแต่ว่าลายแทงจะนำไปถึงไหน แต่ถึงอย่างไรมันก็ไม่ผิดเส้นทางนี้แน่ๆ ตามพื้นที่ภูมิศาสตร์ และถ้าจะพิจารณากันตามภูมิศาสตร์แล้ว เราจะเห็นได้ว่าบริเวณอันกว้างใหญ่แถบนี้แทบทั้งหมด ล้วนเป็นป่าดิบดงดำ เต็มไปด้วยขุนเขาอันสลับซับซ้อน โดยที่ยังไม่มีการสำรวจถึง"

"โอ ก๊อด! นี่เราจะต้องไปไกลกันถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ?"

มาเรียอุทานออกมา ลืมตาโต

"ก็จนกว่าจะถึงที่หมาย หรือจนกว่าจะไม่เหลือพวกเราคนใดสักคน..."

เชษฐาตอบหนักแน่น **เค้าหน้าของเขาเยียบเย็นมั่นคงราวกับภาพปั้น อันส่อถึงเจตนารมณ์แน่วแน่ ชนิดไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงได้**

"มีอะไรที่คุณลังเลอยู่อีกหรือ เมย์"

แหม่มสาวหัวเราะเสียงใส สั่นศีรษะปฏิเสธโดยเร็ว

"เปล่าค่ะ พี่ใหญ่ ฉันไม่มีอะไรลังเล หรือหวาดหวั่นพรั่นพรึงใดๆ เลย เพียงแต่ประหลาดใจเท่านั้น เมื่อพอจะรู้เป้าหมายว่าเราจะต้องบุกบั่นกันไปถึงไหน มันคงตื่นเต้นไม่ใช่น้อย ถ้าเราพบตัวเองไปโผล่ธิเบต หรือแผ่นดินใหญ่ของจีน"

“ตามลายแทงที่จะนำเราไปนั้น เราตั้งปณิธานไว้แล้วว่าถึงไหนถึงกัน อย่าว่าแต่ธิเบตหรือจีนเลย ต่อให้ไปโผล่โลกพระอังคาร ถ้าหากว่าหนทางนั้นนำไปได้”

ดารินเน้นมาอีกคนหนึ่ง ด้วยหัวใจอันเด็ดเดี่ยว เพื่อนสาวต่างผิวเอื้อมมือมาโอบกอดไหล่หล่อนไว้แน่น ยิ้มให้อย่างแจ่มใส

“อย่าคิดว่าฉันจะท้อถอย หรือเป็นอุปสรรคอะไรในการเดินทางอันไม่รู้อนาคตของพวกเธอครั้งนี้...น้อย”

แล้วหล่อนก็หันไปทางทุกคน

“ว่าอันที่จริง ฉับกับสเตเกลก็เคยบุกสำรวจดงดิบในตอนเหนือของพม่ามาบ้างแล้ว เหมือนกัน แต่ก็เพียงบางส่วน และเฉพาะฝั่งซ้ายของลำน้ำสาละวิน เคยแม้กระทั่งผ่านเข้าไปในดินแดนของพวกว้าป่าเถื่อน ประเภทที่ยังนิยมล่าหัวมนุษย์ คล้ายๆ กับพวกสางเขียวที่เราผจญกันมาแล้ว เพียงแต่พวกว้า...ไม่ร้ายกาจน่ากลัวเท่าสางเขียวเท่านั้น ถ้าสเตเกลไม่เสียชีวิตลงก่อน และถ้าเขาไม่มีธุระสำคัญจนต้องแยกทางไปตามที่เขาบอกไว้ก่อนตาย เขาคงจะยินดีเป็นอย่างยิ่งในการร่วมเดินทางในครั้งนี้ มันจะเป็นการสำรวจที่มีคุณค่าอย่างที่สุด”

“เราเห็นแต่แรกแล้วว่า บุคคลที่กล้าหาญและมีฝีมืออย่างคุณ สามารถจะร่วมทางไปกับเราได้ การเดินทางของเราในครั้งนี้ สามารถพูดได้ว่าเป็นระยะทางอันยาวนาน และยิ่งใหญ่ที่สุดเหนือกว่าการบุกป่าของคณะสำรวจใดๆ ในโลก เท่าที่เคยปรากฏกันมาแล้ว”

ไชยยันต์ว่า

อดีตท่านทูตทหารบกมองไปทางจอมพราน ผู้นั่งคิดอะไรเงียบๆ อยู่ โดยไม่มีใครสามารถอ่านใจเขาได้ เค้าหน้านั้นแลดูกร้านเกรียมมืนซึม

“ผมเข้าใจว่าขณะนี้เราอยู่เหนือรัฐกะยาขึ้นมาแล้วหรือยังไงผู้กอง?”

รพินทร์ตื่นจากภวังค์ เพราะคำถามแบบขอความเห็นนั้น

“ถ้าเปรียบเทียบระหว่างลายแทงนี่กับแผนที่สากล ก็ควรจะเป็นเช่นนั้นครับ ขณะนี้เราน่าจะอยู่ในตอนใต้ของเขตรัฐไทยใหญ่แล้ว ถ้าตั้งเข็มไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ก็จะพบกับพรมแดนไทยส่วนใดส่วนหนึ่งของจังหวัดเชียงใหม่”

“อะไรก็ช่างเถอะ ระหว่างเส้นทางของเรา อย่าให้ผ่าเข้าไปในดงของพวกก่อการร้ายในเขตพม่าก็แล้วกัน เป็นต้นว่า พวกกะเหรี่ยงอิสระ พรรคพวกเก่าของแงซายหรือพวกหนุ่มศึกหาญอันเป็นขบวนกู้ชาติของเง้ยว ทิศทางที่เรามุ่งไป มันจะต้องผ่านแดนของเจ้าพวกนี้อยู่แล้ว ประเดี๋ยวยุ่งกันใหญ่ เจ้าพวกนี้กำลังทำศึกอยู่กับพม่า พวกเราเซ่อผ่านเข้าไป มันต้องเข้าใจผิดแน่ๆ”

ไชยยันต์ปรารภมาอย่างกังวล รพินทร์สั่นหัว

“ผมรับรองว่าไม่หรอกครับ จริงอยู่ เส้นทางของเราอยู่ในเขตของพวกนี้ก็จริง แต่มันเป็นกลางดงดิบกันดาร ที่ไม่มีพวกมันอาศัยอยู่เลย พวกก่อการร้ายของพม่าจะอยู่ก็แต่เพียงในเขตใกล้ๆ เมืองเท่านั้น เราออกนอกเส้นทางของมันไกลลิบ ถ้าจะเจอก็เห็นจะเป็นพวกมนุษย์สมัยหิน ประเภท

เดียวกับสางเขียวนั่นแหละ ไม่มีวันเจอมนุษย์ที่เจริญแล้วอย่างแน่นอน ตั้งแต่ออกจากหล่มช้างมาแล้ว มันเป็นสัญญาณให้รู้ว่า ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปเราจะไม่พบเห็นอะไรอีก นอกจากสิ่งนอกสำรวจในดินแดนสนธยา”

ทุกคนกินอาหารเสร็จ นั่งพักเอากำลังกันอีกครู่ บุญคำซึ่งรับหน้าที่เป็นผู้ควบคุมในเรื่องเสบียง ก็เข้ามารายงานให้ทราบว่าข้าวสารที่นำมาด้วยนั้น พอจะมีหุงกินสำหรับ 12 คนไม่เกินมื้อเย็นพรุ่งนี้เป็นอย่างช้า

“ปัญหาเฉพาะหน้าในขั้นแรกของเรากำลังจะมาถึงแล้วครับ เกี่ยวกับเรื่องอาหารประทังชีพ”

รพินทร์เอ่ยเรียบๆ กับคณะนายจ้างของเขา

“เรามีอาหารกระป๋องที่จะใช้ประทังเมื่อถึงคราวจำเป็นขีดสุด โดยที่หาอาหารอะไรไม่ได้เลยเป็นเวลาถึง 7 วัน ผมเชื่อว่ามันพอเพียงทีเดียว เครื่องกระป๋องจะนำออกมาใช้ก็ต่อเมื่อเข้าตาจนที่สุดเท่านั้น ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เริ่มพึ่งเนื้อสัตว์ เผือก มัน สุดแต่ว่าจะหาได้ไปตามทางอย่างที่กำหนดไว้ คงไม่เหลือบ่ากว่าแรงนัก ไม่ใช่หรือ”

หัวหน้าคณะว่า

“ข้อนั้นไม่ต้องห่วงหรอกครับ คนของเราที่มาด้วยกันนี่ ทุกคนล้วนชำนาญในการหาอาหารจากป่าทั้งนั้น เพียงแต่ว่าต้องเดินไป และหาอาหารไปพลาง มันอาจทำให้การเดินทางของเราเสียเวลาไปบ้าง”

จอมพรานชำเลืองไปทางหม่อมราชวงศ์หญิงดารินนิดหนึ่ง เหมือนจะเป็นอาการเตือนให้ทราบว่า ณ บัดนี้ ถึงเวลาแล้วที่หล่อนจะสรรเลือกหรือจู้จี้ในการกินไม่ได้ เขาสังเกตเห็นสีหน้าของหล่อนเจื่อนลงเล็กน้อย แล้วก็เป็นปกติตามเดิม มองตอบเขาด้วยสายตาตรง

“ไม่ต้องหันมามองฉันหรอก นายพราน...”

หล่อนพูดเบาๆ

“บอกแล้วยังไงว่า พวกเราทุกคนกินได้อย่างไร ฉันก็กินได้อย่างนั้น ต่อไปนี้จะไม่ขัดคอแล้ว สมมติว่าคุณจะหาจิ้งเหลน กิ้งก่า หรือตะกวดมาเป็นอาหาร”

“ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ และในกรณีที่พวกเราสามารถกินอาหารเพื่อประทังชีวิตได้โดยไม่เลือกก็เป็นอันพ้นข้อกังวลไป เมื่อมีป่าที่ไหนก็มีเนื้อและพืชผักพอที่จะใช้เป็นอาหารยังชีพได้ที่นั่น ถ้าเรารู้จักหา คนของผมสี่คน สมทบด้วยคะหยิ่น ส่างปา และแงซาย รับรองได้ว่าโอกาสที่พวกเราจะอดนั้นมีน้อยมาก พวกนี้ชำนาญเป็นพิเศษในเรื่องแสวงหาอาหาร รู้ดีว่าสัตว์หรือพืชชนิดไหนกินได้ และชนิดไหนมีอันตราย แม้ในถิ่นที่กันดารที่สุด ยังมีอาหารกระป๋องสำรองพิเศษ ที่ใช้ในยามคับขันขีดสุดได้ถึงอาทิตย์เต็มๆ เช่นนี้ก็สบายใจได้”

แล้วเขาก็หัวเราะเบาๆ กล่าวต่อมาว่า

“ก่อนอื่น ผมต้องขออนุญาตคุณหญิงในสิ่งที่เคยห้ามไว้เมื่อสมัยก่อนๆ นี้ มันจำเป็นเสียแล้วครับ และต้องถือเป็นอาหารหลัก ถ้ามัวแต่ห้ามอยู่อีก พวกเราอด”

“อะไรหรือ...แล้วทำไมถึงต้องมาขออนุญาตฉันด้วย?”

“ที่ขอก็เพราะคุณหญิงเคยห้ามไว้ตลอดเวลาน่ะซิครับ ต่อไปนี้เราจะใช้ค่างเป็นอาหารหลักของเรา ยกเว้นมีเนื้อที่ดีกว่านั้นเข้ามาแทน หวังว่าคุณหญิงคงไม่ขัดข้อง”

ดารินหัวเราะจืดๆ ยักไหล่

“ตามใจเถอะ บอกแล้วไงว่า ไม่ขัดคออีกแล้ว เชิญตามสบาย ประเดี๋ยวจะตั้งข้อหาว่าฉันเป็นอุปสรรค เป็นตัวถ่วงในการเดินทางครั้งนี้”

มาเรียทำหน้าตื่น ไม่ทราบว่าคณะพรรคพวกพูดถึงเรื่องอะไร หันไปกระซิบถามไชยยันต์ พอรู้เรื่อง ก็หันไปมองดารินอย่างแปลกใจ

“ทำไม? น้อยกินยากหรือ?”

“ใช่!” นักมานุษยวิทยารับตรงๆ “แต่ต่อไปนี้จะพยายามกินให้ง่ายเข้า อย่างน้อยฉันก็มีเธอเป็นเพื่อนแล้ว เรามาตกลงกันว่า ถ้าเธอกิน ฉันก็กิน”

“ฉันกินได้ไม่เลือกหรอก ชีวิตในป่าทำให้เลือกกินไม่ได้ เราต้องต่อสู้กับความอดตาย”

“ฉันก็กำลังหัดอยู่เดี๋ยวนี้ยังไงล่ะ”

พรานใหญ่สั่งเตรียมออกเดินทางในช่วงหลังของวัน และเพื่อความไม่ประมาท กระติกทุกใบบรรจุน้ำเต็มเปี่ยม เพิ่มเติมด้วยกระบอกไม้ไผ่ขนาดเขื่อง ซึ่งให้สะพายหลังพวกพรานพื้นเมืองทุกคน เขาบอกให้พวกนั้นทราบว่า ระยะทางตั้งแต่นี้เป็นต้นไป...ให้ทุกคนช่วยกันแสวงหาอาหารไปตามทาง

“เรามีระยะเวลาเดินเพียงไม่เกิน 3 ชั่วโมงก่อนค่ำ”

เขาบอกกับหัวหน้าคณะ เมื่อการเดินทางเริ่มต้นต่อไป

“ไม่ต้องรีบร้อนหรอก เราไปกันอย่างรอนแรม ค่ำไหนก็นอนนั่น เหนื่อยนักก็พักนอน ระยะทางมันยาวไกลนัก การออม การสงวนพลังงาน เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของพวกเรา”

หนทางเดินในช่วงหลังนี้ สะดวกสบายขึ้นเพราะเป็นพื้นราบไปในระหว่างไหล่เขาใหญ่ แสงอันแรงกล้าของตะวันที่เผชิญหนักกันมากกว่าครึ่งค่อนวัน บัดนี้เริ่มผ่อนลงบ้าง เพราะยอดไม้ที่ขึ้นเบียดเสียดปกคลุม

ทั้งหมดเดินเข้าขบวนไปตามสบายบนด่านช้างอันกว้างใหญ่ ส่างปา บุญคำ และเกิด เก็บพวกดอกไม้บางชนิดที่กินได้ไปตลอดทาง ห่อใส่ผ้าขาวม้าที่เคียนเอว

และไม่ถึงครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น คะหยิ่นกับจันผู้ใช้ปืนลูกซองประจำมือ ก็สอยค่างดำริมทางหล่นลงมาคนละตัว จัดการผ่าปลายหางตวัดมาคล้องคอ ทำเป็นสายหิ้วติดมือมาด้วย ทั้งสองคนนั่นยิงในขณะที่คณะนายจ้างทั้งหมดไม่ทันจะรู้สุก หรือเห็นด้วยซ้ำว่ามีค่างซ่อนอยู่บนยอดไม้สูง

ริมทาง ป่าแม้จะดูเขียวขึ้นบ้างเพราะเป็นบริเวณดงดิบ แต่ก็คงอ้าวระอุ และพื้นดินแห้งอยู่ตามเดิม ไม่มีร่องรอยของฝนเลย

รพินทร์ผู้เดินนำไปเบื้องหน้า สำรวจดูร่องรอยของสัตว์อยู่ตลอดเวลา แต่ทุกคนก็ไม่เห็นเขาเอ่ยเช่นไร นอกจากสั่นศีรษะกับตนเองอยู่ตลอดเวลา ว่าไม่มีวี่แววของสัตว์สี่เท้าใดๆ พอจะมาเป็นอาหารได้เลย

ในที่สุด มันก็ทอดต่ำลงไปสู่หุบอันเป็นตำแหน่งบรรจบของเชิงเขาสองลูก ต้นไม้แต่ละต้น แลเห็นแล้วทำให้ใจฝ่อ เพราะมันล้วนขนาดเบาะๆ ก็ 7-8 คนโอบขึ้นไปทั้งนั้น อากาศเริ่มมืดสลัวลง เพราะตะวันบังเหลี่ยมเขาและความทึบของป่า พอขึ้นมอลูกหนึ่ง ก็ถึงโป่งซึ่งมีรอยช้างโขลงลงกินไว้หลายวันมาแล้ว รพินทร์ก็หยุดชะงักยืนหมุนตัวสังเกตภูมิประเทศไปรอบๆ อยู่ครู่ ก็ให้สัญญาณหยุด พวกลูกหาบปลงสัมภาระลงเตรียมจัดที่พักแรมคืน

“เพิ่งจะสี่โมงเท่านั้น จะหยุดกันแล้วหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“ป่าข้างหน้าจะทึบกว่านี้มากครับ และอีกครึ่งชั่วโมงก็จะมืดแล้ว เราหยุดกันตรงนี้ดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยตัดลง สำคัญที่สุดก็คือ เราต้องหุงหากันก่อนมืดสนิท ไม่งั้นลำบาก”

และนี่ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกของการหยุดพักนอน ซึ่งปราศจากแหล่งน้ำใกล้เคียง อันเป็นสัญญาณเตือนให้ทราบว่า การเดินทางเริ่มเข้าสู่ความทุรกันดารผิดไปกว่าทุกครั้งที่เคยผ่านมาแล้ว

พรานพื้นเมืองทั้งเจ็ด จัดแบ่งหน้าที่กันอย่างแคล่วคล่องโดยไม่จำเป็นจะต้องสั่งว่า ใครควรทำอะไรบ้าง รพินทร์เองตลอดจนคณะนายจ้างก็ช่วยกันอย่างตัวเป็นเกลียว คนละไม้คนละมือ ข้าวสารถูกใส่ลงไปในกระบอกไม้ไผ่ และทำให้สุกโดยการหลามอันเป็นวิธีของชาวป่าโดยแท้ ผิดไปกว่าการหุงด้วยหม้อสนามซึ่งเปลืองเวลามากกว่า

พอทุกคนว่างมือ ลงนั่งพักล้อมกองไฟ ส่างปากับคะหยิ่นก็ฉวยได้ปืนประจำมือคนละกระบอก ชวนกันเดินหายเข้าป่าไปเพื่อหาเสบียงเนื้อสดมาเพิ่มเติม ไม่มีใครจำเป็นจะต้องห่วงเจ้า ‘ลูกไพร’ สองคนนั่น เพียงแต่เชษฐากำชับไม่ให้ไปนานนัก

ข้าวหลามที่อยู่ในกระบอกไม้ไผ่ โดยวางพิงไว้กับกองไฟยังไม่ทันจะสุกดี แสงโพล้เพล้ปกคลุมไปทั่วทั้งป่าใหญ่ ทุกคนก็ต้องชะงักการสนทนาอย่างกะทันหัน เพราะแผดเสียงสนั่นของปืนดังสะท้านก้องป่าไม่ห่างออกไปนัก

“เอ๊ะ! นั่นเสียงไรเฟิลนี่ คงจะเป็นส่างปา ซัดอะไรเข้าไปแล้ว”

มาเรียร้องออกมาเบาๆ ทุกคนมีอาการปกติไม่ตื่นเต้นในใจอะไรนัก

“อะไรก็ช่างเถอะ หวังว่าคงไม่เอา .357 ล่อค่างหรือกระจงเข้านะ”

อึดใจต่อมานั้นเอง ทั้งหมดก็ต้องสะดุ้งด้วยความเอะใจบางประการ และติดตามมาด้วยความตื่นเต้นตกใจ ถึงกับลุกถลันยืนพรวดขึ้นพร้อมกันหมด

มีเสียงพุ่มพงและกิ่งไม้หักตะลุยเป็นทางเข้ามาใกล้ๆ พร้อมกับเสียงร้องเอะอะโวยวายไม่เป็นภาษาของเจ้าคะหยิ่นกับส่างปา พริบตาเดียวร่างของคนทั้งสองก็โผล่พรวดลับจอมปลวกใหญ่วิ่งแข่งกันเข้ามายังคณะที่ตั้งปางพักอยู่อย่างไม่คิดชีวิต หน้าเขียว ตาเหลือกลาน เสียงที่ละล่ำละลักตะโกนเรียกพรานใหญ่รพินทร์ ฟังแทบไม่เป็นภาษาและจับความไม่ถนัด

ลักษณะที่มองเห็นชัดอยู่นี้ เห็นปราดเดียว ทุกคนที่รออยู่ยังแค้มป์ก็บอกได้ในทันทีว่าเป็นอาการของคนที่ตื่นตกใจกลัวสุดขีด และวิ่งหนีกันมาอย่างสุดชีวิตสุดแรงเท่าที่มันมีอยู่ สีหน้าแทบไม่เป็นผู้เป็นคน

รพินทร์ ไพรวัลย์ กับเชษฐา วราฤทธิ์ ก็พุ่งสวนออกไปในพริบตานั้น คว้าตัวของทั้งสองที่แล่นถลาหัวซุนเข้ามาไว้ได้คนละคน

“เกิดอะไรขึ้น?!”

พรานใหญ่และหัวหน้าคณะ ร้องถามลั่นขึ้นพร้อมกัน...

68

ส่างปานั้นพูดไม่ออก อาการเหมือนจะช็อคเสียสติ ได้แต่ชี้โบ๊เบ๊ไปเบื้องหลัง อ้าปากหอบด้วยความเหน็ดเหนื่อย คะหยิ่นเองดูจะควบคุมสติได้ดีกว่า แต่ก็รายงานลิ้นพันกันจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์ แล้วถ้อยคำที่สำลักออกมานั้นก็ทำให้ทุกคนยืนตัวเย็น หัวใจหล่นลงไปที่เท้าราวกับนัดกันไว้

“งู! นาย!...งูยักษ์ มันใหญ่เท่ากับไอ้สองตัวที่เข้าไปอาละวาดในหล่มช้าง!”

พริบตานั้นเอง...เหมือนกับว่าป่ารอบด้านจะแลเหลืองไปหมด ทุกคนมีอาการเคลื่อนไหวกันอย่างชุลมุน แต่ก็เป็นในความหมายของการพรักพร้อมเพื่อรับสถานการณ์ ไม่ว่าใครจะทำอะไรอยู่ที่ไหนวางมือหมด เผ่นเข้าหาไรเฟิลประจำตัว วิ่งฮือกันเข้ามารวมกลุ่ม ดารินทิ้ง **.300** เวเธอร์บี แม็กนั่ม ฉวย .460 อันเป็นปืนประจำมือของแงซายขึ้นมาอย่างลืมตัว

เจ้าคนใช้ชาวดง ณ บัดนี้ ก็ไม่ได้สนใจกับอะไรอีกทั้งสิ้น...วิ่งเข้าไปที่กองสัมภาระกระชากคันธนูออกมาขึ้นสาย พร้อมกับลูกธนูที่ติดระเบิดไนโตรฯ เตรียมไว้ก่อนแล้วในย่าม ยกเว้นมาเรียคนเดียวที่ยืนงง ไม่มีปฏิกิริยาอะไรนัก เพราะหล่อนไม่เคยทราบถึงขนาดความใหญ่โต หรือฤทธิ์เดชของเจ้าอสูรยุคโลกล้านปีมาก่อน มีแต่ความตกใจระคนประหลาดใจในท่าทีของพรรคพวกทุกคนเท่านั้น

รพินทร์ยังคงยืนนิ่ง ยึดแขนคะหยิ่นไว้มั่นเช่นนั้น จ้องดูสีหน้าของเจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้าง ซึ่งเคยหวุดหวิดและพลัดหลุดเข้าปากงูยักษ์มาแล้วในอดีต บัดนี้เห็นแต่ตาขาวกลอกกลิ้งประหลับประเหลือกด้วยความขวัญหนีดีฝ่อ ตัวสั่นเทาเป็นลูกนก

“ตาเจ้าฝาดไปหรือเปล่า คะหยิ่น?”

เขาเขย่าแขน ถามเร็วปรื๋อ

“คะหยิ่นตาไม่ฝาด ถามไอ้ส่างปาดู!”

นายบ้านหล่มช้างละล่ำละลัก

“เจ้าเห็นมันที่ไหน?”

เชษฐาร้องถามมาแทบจะไม่หายใจ

“โน่น นาย! ก้นหุบนาน ไม่ห่างออกไปนัก คะหยิ่นกับส่างปาตามรอยกวางเข้าป่าไปทึบมาก สองคนคลานลอดซุ้มเถาวัลย์ติดตามรอยกวางที่ล่วงหน้าไปก่อนสักอึดใจ พอพ้นเชิงก็พบปากถ้ำใหญ่ มันนอนขวางอยู่ปากถ้ำ ไม่เห็นหัว เห็นแต่ตรงกลาง ตอนที่โผล่ออกไปพบห่างกันไม่กี่วาเท่านั้น คะหยิ่นเห็นก่อน กำลังจะถอยออกมาเงียบๆ ไอ้ส่างปาก็ล่อเป้งเข้าให้ห้ามมันไม่ทัน พอปืนลั่นก็แล่นกันป่าราบนี่แหละ”

คะหยิ่นรายงานเร็วปรื๋อ กระสับกระส่ายเต็มที่ ใจมันถ้าไม่ติดรพินทร์อยู่ในขณะนี้คงจะห้อแน่บไม่รู้ทิศทางไปแล้ว กระหืดกระหอบลุกลนต่อมา

“หนีเถอะ อยู่ไม่ได้แล้ว ขืนช้าตายหมดแน่ ใกล้แค่นี้เองประเดี๋ยวมันวาดตัว ป่าก็ถล่มไปทั้งแถบ ไอ้ชิบหายส่างปาไปยิงมันเข้า”

จอมพรานยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้ทุกคนสงบนิ่งอยู่กับที่ เงี่ยโสตสดับฟังเสียง แล้วเขาก็ขมวดคิ้วอย่างฉงนฉงายคลางแคลง ป่าทั้งป่าเงียบสงัด ไม่มีวี่แววผิดปกติใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากแว่วเสียงชะนีโหยมาแต่ไกลเป็นระยะ

“ถ้ามันไหวตัว เราควรได้ยินเสียง แต่นี่มันเงียบเหลือเกิน”

หัวหน้าคณะกระซิบ แม้สติของเขาจะดีเพียงใดก็ตาม ยังไม่วายมือสั่น คนอื่นๆ ก็หน้าซีดขาวกันหมดทุกคน

“นั่นน่ะซิครับ ผมก็แปลกใจอยู่เหมือนกัน ส่างปายิงเข้าใส่มัน ถึงจะทำอันตรายอะไรมันไม่ได้เลย มันก็ควรจะต้องรู้สึกตัว และมีการเคลื่อนไหวบ้าง แต่นี่เงียบเหลือเกิน เราได้ยินแต่เสียงปืนแล้วก็เสียงวิ่งป่าแตกของไอ้สองคนนี่เท่านั้น”

“หวังว่าคงไม่ใช่เพราะกระสุนไรเฟิล .375 ของส่างปาเพียงนัดเดียว ทำให้มันตายคาที่ไปโดยไม่กระดิกกระเดี้ยนะ”

เสียงแหบๆ ของไชยยันต์ดังมาเบาๆ ที่สุด

“เป็นไปได้ไหม...ที่ทั้งสองคนนี่เจอเอาภาพลวงตาเข้า แต่ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเห็นอย่างเดียวกันถึงสองคน”

ดารินพูดเสียงสั่น รู้สึกมืออ่อนตีนอ่อนไปหมด แน่ละ **เหตุการณ์สมัยที่เผชิญกับเจ้าอสูรดึกดำบรรพ์น่าหวาดเสียว ยังติดตามเตือนใจหล่อนอยู่ในขณะนี้ โดยไม่มีวันลืมเสียได้**

พรานใหญ่หันไปสอบถามส่างปา ซึ่งเพิ่งจะรวบรวมสติได้อีกครั้ง ก็ได้รับการยืนยันเช่นเดียวกับคำบอกเล่าของคะหยิ่น

“ส่างปายิงมันโดยไม่รู้ตัวเลยนาย มือมันเหนี่ยวไกออกไปเอง ตัวอะไรก็ไม่รู้...เกล็ดมันแต่ละอันใหญ่เท่ากับกระด้งฝัดข้าว ยังกะต้นรังยักษ์นอนขวางอยู่ปากถ้ำ”

เจ้าต่องสู่บอกอย่างยากเย็น

นั่นย่อมแปลว่า คะหยิ่นตาไม่ฝาดแน่ จอมพรานหมุนไปรอบตัวอย่างรวดเร็ว แล้วตัดสินใจในทันทีนั้น เมื่อเหลือบไปเห็นซอกหินใหญ่ใต้ต้นสะเดาดง ซึ่งพอจะอาศัยเป็นที่บังได้ สั่งการเร็วปรื๋อชนิดแข่งกับเวลา

“ทุกคนเข้าไปหลบอยู่ที่ซอกหินนั่นก่อน เร็วที่สุด แงซายเตรียมธนูติดระเบิดให้พร้อมเฝ้าอยู่ที่นี่ด้วย ถ้าเห็นโผล่ออกมาเมื่อไหร่ ระดมยิงพร้อมกันหมด ผม คะหยิ่น ส่างปา และบุญคำ สี่คนจะย่องเข้าไปดูมัน ไม่ต้องเป็นห่วง คอบรับหน้าทางนี้ก็แล้วกัน ถ้าหากมันมุ่งตรงเข้ามา”

“ผมไปด้วยคน!”

หัวหน้าคณะกล่าวมาโดยเร็วอย่างมั่นคงห้าวหาญ อันเป็นลักษณะผู้นำของเขา

ในวินาทีที่แข่งกับความเป็นความตายเช่นนี้ ทุกคนเคยร่วมกันมาจนรู้หน้าที่ของกันและกันดีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นจะต้องกล่าวอะไรกันมากให้เสียเวลา ต่างปฏิบัติตามคำสั่งในทันที ทั้งเจ็ดคนที่ถูกกำหนดให้แฝงตัวคอยตั้งรับก็ปราดเข้ายึดที่มั่นโดยเร็ว เชษฐาส่ง .458 วินเชสเตอร์แม็กนั่มไปให้น้องสาวถือไว้ แลกเอา .460 เวเธอร์บีมาแทน ในขณะเดียวกันกับที่ไชยยันต์ก็โยน .600 ไนโตรฯ ของเขาไปให้พรานใหญ่ แล้วทั้งห้าคนก็ย่องอย่างเงียบกริบตัดป่ารกเข้าไปทางก้นหุบ โดยมีคะหยิ่นและส่างปานำหน้า

“เกิดอะไรขึ้น พยายามแยกกันยึดที่กำบังไม้ใหญ่ๆ เอาไว้”

รพินทร์กระซิบนัดแนะ เตือนทุกคนที่มาด้วยกันให้รู้ทางหนีทีไล่ล่วงหน้า

ทางนั้นลาดลงไปสู่ที่ต่ำระหว่างเชิงเนินสองฟาก ลักษณะเกือบจะคล้ายๆ ลำห้วยแห้ง แต่กว้างใหญ่ มันค่อยๆ บีบปลายสอบลงไปทีละน้อย จนกระทั่งในที่สุดก็โผล่ออกดงเถาวัลย์และพุ่มไม้ที่ขึ้นทึบเป็นพง อากาศอับชื้นเต็มไปด้วยกลิ่นใบไม้แห้งหมักหมม เท้าที่เหยียบย่ำนำตัวเคลื่อนที่ไปต้องจมลึกลงไปยังพื้นใบไม้จนถึงหน้าแข้ง และพบกับความแฉะชื้นเบื้องล่าง

คะหยิ่นนำไปอย่างจดๆ จ้องๆ สอดส่ายสายตาอยู่ตลอดเวลา รพินทร์ต้องใช้ฝ่ามือตบหลังกระตุ้นเตือนไปตลอดทาง ครู่ใหญ่ก็ไต่จอมปลวกแล้วคลานมุดลอดกันไปตามซุ้มเถาอันปกคลุมเตี้ยๆ อยู่เหนือศีรษะมองไม่เห็นอะไรเบื้องบนราวกับหลังคา เชษฐาติดหลังเขามากระชั้นชิด ปิดท้ายขบวนด้วยบุญคำ ต่อมาก็ทะลุออกมาบรรจบกับทางด่านขนาดย่อม เห็นรอยกวางใหม่ๆ เดินไปตามทางด่านนั้น มุ่งลงไปสู่ก้นหุบ อันน่าจะสันนิษฐานได้ว่าเป็นแหล่งน้ำซับ

ส่างปากับคะหยิ่นบุ้ยใบ้ให้ดู แล้วทำมือเป็นสัญญาณบอกความหมายให้ทราบว่า มันทั้งสองเมื่อเห็นรอยกวางตัวนั้นแล้ว ก็ออกก้าวสกัดโดยการมุดเข้าพงหมายตาไปดักหน้า ไม่ได้เดินตามหลังไปยังหนทางด่านนั้น รพินทร์พยักหน้าเตือนให้ออกนำไปยังทางที่ตามกวางเมื่อสักครู่นี้ ทั้งสองจึงออกดั้นด้นคลานนำต่อ เหลียวหน้าเหลียวหลัง และคอยเงี่ยหูสัดอยู่ตลอดเวลา คืบไปอย่างช้าๆ ครึ่งขลาดครึ่งกล้า

ในที่สุดก็มาหมอบนิ่งอยู่ยังปากทาง ระหว่างก้อนหินใหญ่สองลูกที่จับเขียวไปด้วยตะไคร่น้ำ หนทางเบื้องหน้าโปร่งโล่งเป็นเวิ้งเข้าไปสู่หน้าผาตอนหนึ่ง

คะหยิ่นผู้ซึ่งนอนราบ พังพาบติดพื้นดิน เอื้อมมือมาเขี่ยรพินทร์ ผู้ตามาเบื้องหลังโดยแรง **หากไม่จำเป็นเลย ถึงเจ้าคะหยิ่นไม่เขี่ยบอก เขาก็มองลอดใบเถาวัลย์ออกไปเห็นภาพเบื้องหน้าแล้วอย่างถนัดชัดตาที่สุด**

และมันก็เป็นการเห็นพร้อมๆ กันหมดทุกคน ซึ่งรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้นลงในบัดนั้น

บริเวณนั้น เป็นตำแหน่งค่อนข้างโล่ง มีแต่พุ่มไม้เล็กและก้อนหินที่ขึ้นอยู่ประปรายภายใต้เงาของป่าใหญ่เบื้องบนที่ปกคลุมหนาทึบขึ้นไป แสงแดดยามเย็นสีหมากสุก ส่องทะลุใบไม้

ด้านบนบางส่วนลงมาอาบบริเวณรางๆ สิ่งอันใหญ่โตมโหราฬชนิดหนึ่งที่มองดูผาดๆ คล้ายแนวโขดหิน วางทอดขวางอยู่หน้าเวิ้งถ้ำใหญ่เกือบจะปิดโพรงถ้ำนั้นไว้มิด เหลือแต่เพียงช่องโหว่ตอนบนให้สังเกตเห็นได้ว่าเป็นถ้ำเท่านั้น จากด้านล่างที่แตะติดอยู่กับพื้น ขึ้นไปจนถึงด้านบนขนาดเท่ากับตู้รถสินค้าของรถไฟเราดีๆ นี่เอง ช่วงที่มองเห็นโดยตำแหน่งซึ่งหลบซ่อนซุ่มตัวกันอยู่นี้ มีระยะยาวเพียง 20 วา ส่วนที่นอกเหนือไปกว่านั้น ซึ่งยังคำนวณไม่ได้ว่ามันจะทอดยาวไปอีกสักเท่าไร และอยู่ที่ไหนบ้าง ถูกซ่อนบดบังอยู่ในพงทึบสองฟากปากถ้ำ

ระยะที่เห็น ห่างออกไปเบื้องหน้าเพียงไม่เกิน 30 เมตร นั่นเรียกว่าเป็นการโผล่ออกมาพบเห็นอย่างกระชั้นชิดที่สุด เมื่อคำนวณกับความมหึมาของมัน คะหยิ่นกับส่างปาไม่ได้ฝันร้ายหรือตาฝาดไปเลย **เจ้าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรไปไม่ได้โดยเด็ดขาด นอกจากอสูรดึกดำบรรพ์-งูมหายักษ์ ขนาดเดียวกันกับที่คณะทั้งหมดได้เผชิญกันมาแล้วที่หล่มช้าง!**

อึดใจเต็มๆ ที่ทุกคนถูกสะกดอยู่นั้น ภาพของ ‘รถไฟ’ ทั้งขบวนคงทอดสนิทนิ่งอยู่เป็นดุษณี ราวกับว่าจะหลับในระยะยาวนานแบบจำศีล

ใครคนหนึ่งบีบมาที่หัวไหล่ของเขาหนักหน่วงจากเบื้องหลัง และใครคนนั้นก็คือเชษฐา ผู้ลืมตาโพลง จ้องไปยังภาพเบื้องหน้าตาแทบถลน

“มันละ...ไอ้ยักษ์...เจอเข้าอีกแล้ว...”

หัวหน้าคณะครางออกมาเบาที่สุด เสียงแทบไม่ผ่านริมฝีปาก เหงื่อแตกพลั่ก ระบบประสาททุกส่วนเหมือนกับว่าถูกยึดให้ง่อยไปหมด คะหยิ่นนั้นถึงกับก้มหน้าลงแนบดินไม่มองไปยังภาพนั้นด้วยความหวาดกลัวขวัญเสีย ส่างปากับบุญคำก็สั่นเทิ้มเหมือนปลุกพระ

รพินทร์หลับตาลง สะบัดหน้าเหมือนไม่อยากเชื่อสายตา และลืมขึ้นจ้องอีกครั้งด้วยอาการพิจารณาอันถี่ถ้วนรอบถอย สติและกำลังใจของเขายังมั่นคงอยู่เหมือนเดิม แล้วก็เริ่มจะสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่าง พร้อมกับอาการสังหรณ์บางชนิดที่ผ่านมากระทบประสาท

“ท่าทางมันไม่รู้สึกตัวอะไรเลย คล้ายๆ จะจำศีล แต่...คุณพระช่วยเถอะ! นี่ถ้ามันตวัดตัวเพียงครั้งเดียว ลำตัวของมันก็คงจะกวาดบดเราแหลก”

“สังเกตดูที่พื้นใกล้ๆ กับลำตัวของมันซิครับ คุณชายเห็นอะไรบ้าง”

เขากระซิบบอกเชษฐา

“รู้สึกคล้ายๆ จะเป็นเกล็ดแห้งๆ ของมันนะ ร่วงอยู่หลายชิ้นทีเดียว”

“ครับ ใช่! เกล็ดร่วงของมัน สิ่งที่น่าสงสัยอีกอย่างหนึ่งก็คือ ส่างปาซัดมันด้วยไรเฟิล .375 ถึงจะทำอะไรมันไม่ได้เลย มันก็ต้องสะดุ้งรับรู้ต่อลูกปืนที่ผ่านผิวหนังเข้าไปบ้าง รวมทั้งเสียงระเบิดของปืนก็ควรปลุกมัน แล้วทำไมมันนอนกองนิ่งอยู่อย่างนั้น”

หัวหน้าคณะกัดริมฝีปาก ขมวดคิ้วในคำพูดของเขา พยายามจ้องสำรวจอยู่เช่นนั้น และก่อนที่จะเอ่ยอะไรต่อไปนั่นเอง พรานใหญ่ก็บอกมาว่า

“คุณชายกับทุกคนอยู่ที่นี่นะครับ ผมจะเข้าไปดูมันใกล้เอง”

ไม่ทันที่เชษฐาจะทักท้วง จอมพรานคืบคลานอย่างเบากริบออกจากที่เลาะกำบังไปตามโขดหินงอกอยู่เป็นระยะนั้น แฝงตัวเข้าไปยังภาพงูยักษ์ ส่วนหนึ่งที่มองเห็นกันอยู่ อึดใจเดียวทุกคนก็จ้องมองเขาอยู่ด้วยหัวใจอันเต้นโครมครามไม่เป็นจังหวะ และตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก ก็เห็นรพินทร์โผล่ออกไปยืนประชิดติดอยู่กับลำตัวของมัน แล้วหันหน้ามา สีหน้าอันเคร่งเครียดของเขาเปลี่ยนมาเป็นยิ้มแย้ม ในที่สุดก็หัวเราะออกมาดังลั่น โบกมือเรียกมา

“เข้ามาเถอะครับ เข้ามาดูสิ่งมหัศจรรย์อะไรนี่”

เชษฐาเอะใจขึ้นมาในบัดนั้น แม้จะยังไม่กระจ่างชัดอะไรนักก็ตาม เขาผุดลุกขึ้น ถือปืนเตรียมพร้อมเคลื่อนตรงเข้าไป ในขณะที่บุญคำ คะหยิ่น และส่างปายังจดๆ จ้องๆ แล้วชั่วกลั้นใจต่อมานั้นเอง ทั้งหมดก็มาหยุดยืนอ้าปากตะลึงอยู่ข้างๆ รพินทร์ผู้คอยอยู่ก่อนแล้ว

“คราบของมัน! คราบของไอ้งูยักษ์ตัวนั้นนั่นเอง!”

หัวหน้าคณะอุทานลั่นออกมาอย่างตื่นเต้น เหลือที่จะกล่าว

“ครับ...คราบของไอ้งูตัวใดตัวหนึ่ง ในระหว่างสองตัวที่เคยปะทะกับเราที่หล่มช้างมาแล้วนั่นเอง แต่อิทธิพลของมันก็ทำให้พวกเราทุกคนขี้ขึ้นไปอยู่บนขมอง”

จอมพรานกล่าวพลางหัวเราะพลาง ขณะที่ใช้ส้นปืนกระทุ้งเข้าไปยังลำตัวนั้น แต่ถึงแม้จะเป็นเพียงคราบ มันก็ประกอบไปด้วยเกล็ดหนาราวกับยางรถยนต์ และดีดพานท้ายปืนของเขาให้กระเด้งออกมาด้วยความเหนียวแน่นของมัน เมื่อเข้ามาใกล้ๆ เช่นขณะนี้ ทุกคนจึงเพิ่งสังเกตเห็นบางส่วนเป็นรอยยุบและผุโหว่ขาดวิ่น มองเข้าไปโพรงกลวงราวกับรอยทะลุของอุโมงค์ คะหยิ่น ส่างปา และบุญคำ อุทานลั่นออกมาเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ส่วนเชษฐาเป่าลมออกมาจากปากหลับตาลง...พึมพำขอบคุณสวรรค์

“เฮ้อ! เจ้าประคุณเอ๊ย!...โล่งอกไปที”

แล้วเขาก็ทรุดตัวลงไปนั่งบนก้อนหินอย่างหมดแรง หันไปบอกคะหยิ่นให้กลับไปตามพรรคพวกทั้งหมดมา

ไม่นานนัก อีกเจ็ดคนที่เตรียมรับมืออยู่ยังที่พัก ก็พรูกันเข้ามาถึงโดยเร็ว พอมองเห็นภาพต่างพึมแซดอยู่ในลำคอด้วยความตื่นเต้น ประหลาดใจสุดขีด สำหรับมาเรียถึงกับขยี้ตาแล้วมีอาการเหมือนจะเป็นลม เมื่อรู้ว่านั่นเป็นคราบงู ยกมือขึ้นแตะหน้าผาก ทรวงอก ไหล่ซ้ายและขวา นมัสการพระเจ้า พูดอะไรไม่ออก ได้แต่กลอกหน้า หล่อนแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

“คุณโชคดีมาก ที่เพียงแต่มาเห็นคราบของมันเท่านั้น ถ้าเผอิญพบตัวจริงของมันอย่างที่พวกเราเจอกันมาแล้ว คุณอาจช็อคไปทีเดียว”

ไชยยันต์บอกกับมาเรียด้วยเสียงที่ยังไม่วายสะท้านสั่น แหงนขึ้นมองดูคราบลำตัวของเจ้างูยักษ์ ที่ดูราวกับกำแพงเมืองจีน เมื่อทุกคนเข้ามายืนเทียบ

“ไอ้ยักษ์นี่มันตบะร้ายกาจเหลือเกินนะ ถึงตัวมันจะตายไปแล้วก็ยังอุตส่าห์ลอกคราบเอาไว้ให้เราอลหม่านขวัญหนีดีฝ่อกันไปหมด”

ดารินคราง ออกมาอย่างอ่อนใจ แล้วความหวาดหวั่นขวัญหายแต่เดิมของทุกคน ก็เปลี่ยนมาเป็นความขบขัน พากันหัวเราะงอหาย เมื่อนึกไปถึงภาพของคะหยิ่นกับส่างปา ที่วิ่งตาเหลือกกลับเข้าไปรายงานให้ทราบ เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างกับเจ้าพรานต่องสู่สบถพำ มองดูหน้ากันเองแล้วยิ้มแหยๆ

“ก็น่าเห็นใจเจ้าสองคนนี่เหมือนกัน มองดูครั้งแรกไม่มีทางจะรู้ได้เลยว่าเป็นคราบที่มันลอกทิ้งไว้ ใครก็ตามทีเถอะ มองเห็นเข้าก็ต้องคิดว่าตัวจริงของมันทั้งสิ้น ถ้าไม่เข้ามาพิจารณากันใกล้ๆ แบบนี้”

เชษฐาว่า จุ๊ปากโคลงศีรษะอยู่เช่นนั้น ดารินเล่าให้เพื่อนสาวต่างผิวทราบ ถึงเรื่องราวที่คณะทั้งหมดได้เผชิญกับเจ้างูยักษ์มาแล้วอย่างไรบ้าง แหม่มสาวฟังด้วยความมหัศจรรย์ตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว ครางอู้บอกว่า...หล่อนไม่ยอมเชื่อในเรื่องราวเหล่านั้นเลย ถ้าไม่ใช่เพราะมาเห็นคราบของมันอย่างที่เห็นอยู่ในขณะนี้

“แล้วนี่มารู้กันได้อย่างไรว่ามันเป็นคราบ?”

ไชยยันต์หันมาถามคณะทั้ง 5 คน ที่พากันย่องเข้ามาเป็นทัพหน้า เชษฐาบุ้ยปากไปทางรพินทร์

“ยอดชายนายพรานของเรานะซิ สติดีเหลือเกิน สำหรับฉันเองขณะที่คะหยิ่นชี้บอก พอเห็นเข้าก็มือเย็นตีนเย็นหมดแล้ว รพินทร์เป็นคนย่องเข้าไปดูจนชิดตัว จึงรู้ว่าเป็นคราบของมันเท่านั้น”

“ผมสงสัยแต่แรกแล้ว ว่าทำไมมันถึงไม่กระดุกกระดิกเคลื่อนไหวเลย กองนิ่งอยู่เฉยๆ ทั้งๆ ที่ส่างปาเอาปืนยิงมัน ถ้าเป็นตัวจริงของมัน ป่านนี้ป่าถล่มแล้ว”

“ไอ้สองคนนี่ทำเอาเสียเส้นทีเดียว แต่ก็ดีเหมือนกัน เพราะความดื้นด้นของมัน จึงทำให้เราพบคราบงูยักษ์เข้าที่นี่ นี่คงแปลว่าบริเวณถ้ำแห่งนี้เป็นถิ่นที่อยู่ของมันกระมัง?”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น

“ก็ไม่แน่เหมือนกันครับ ผมเดาอะไรมันไม่ถูกเลย ถ้าจะสังเกตดูตามภูมิประเทศแล้ว ก็ยังไม่อยากจะลงความเห็นว่าที่นี่จะเป็นถ้ำของมัน ธรรมชาติของงูยักษ์แบบนี้มันจะเป็นอย่างไรก็สุดที่จะเดาได้ ผมเข้าใจว่า...บริเวณที่มันลอกคราบทิ้งไว้ไม่จำเป็นจะต้องเป็นรังของมันก็ได้ เช่นเดียวกับงูธรรมดาทั่วๆ ไป คือพอถึงกำหนดจะลอกคราบเมื่อไหร่ มันก็ลอกทิ้งไว้ตามที่ที่มันผ่านไป”

รพินทร์ตอบ พร้อมกับใช้ไฟฉาย ส่องเข้าไปดูยังโพรงด้านในของคราบมัน...จากรอยโหว่แล้วชี้ให้ทุกคนดูร่องรอยของแม่นที่เข้ามาอาศัยอยู่ในโพรงนั้น

“สิ่งมหัศจรรย์อันอับแปดของโลก!”

เสียงมาเรียครางออกมาเบาๆ

“เราจะรู้ได้อย่างไรว่า คราบนี้มันลอกทิ้งไว้นานสักแค่ไหนแล้ว”

ดารินถามเปรยๆ ขึ้น

“อันนี้ก็สันนิษฐานยากเหลือเกิน กำหนดลอกคราบของมันแต่ละครั้ง อาจมีระยะห่างกันตั้งร้อยปี เพราะความใหญ่โตมโหฬารของมัน แต่คราบอันนี้ผมกะว่าคงจะไม่นานมานี้นักหรอก เพราถ้าลอกทิ้งไว้เป็นสิบๆ ปีขึ้นไป ส่วนของคราบก็ควรจะยุบถล่มลง แต่นี่มันยังทรงตัวเป็นลักษณะปลอกอยู่ได้ มีรอยผุพังเว้าแหว่งบ้างนิดหน่อยเท่านั้น”

“เราก็เพียงแต่คาดกันว่า ควรจะเป็นคราบของเจ้าสองตัวที่ตายไปแล้วนั่น ถ้าเผื่อว่ามันไม่ใช่ไอ้สองตัวนั่นล่ะ?”

เชษฐาหยั่งความเห็น จอมพรานหัวเราะเสียงพิกลอยู่ในลำคอ

“เรามีหวังเจอเจ้าของคราบมันเข้าอีกน่ะซิครับ ภาวนาให้มันเป็นคราบของตัวใดตัวหนึ่งในสองตัวที่เราฆ่าตายแล้วนั่นดีกว่า

ทั้งหมดยืนพิจารณาคราบงูยักษ์ วิพากษ์วิจารณ์กันอยู่อีกครู่ พวกพรานพื้นเมืองชวนกันออกสำรวจเพื่อดูให้รู้ชัดว่า คราบทั้งหมดของมันทอดไปสิ้นสุดลงตรงไหน และทางใดเป็นส่วนหัวและหาง แต่เชษฐาสั่งระงับไว้

“อย่าไปยุ่งกับมันอีกเลย จวนมืดเต็มทีแล้ว กลับที่พักของเราดีกว่า”

อาหารค่ำมื้อนั้น ดารินลิ้มกับเนื้อค่างย่างเป็นครั้งแรกด้วยความพยายาม หล่อนกะสากับกลิ่นสาบของมันที่ผิดไปจากเนื้อเก้งหรือกวางบ้างเล็กน้อย แต่แล้วด้วยกำลังใจและเจตนารมณ์อันแน่วแน่ ที่จะทำตัวให้กลมกลืนกับสภาพ หล่อนก็สามารถจะกินมันได้เช่นเดียวกับคนอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเห็นมาเรียปฏิบัติเป็นตัวอย่างอยู่ ข้าวที่หลามจากกระบอกไม้ไผ่สดส่งกลิ่นหอมหวาน

ความเหน็ดเหนื่อยหิวโหยที่ใช้พลังงานหนักมาทั้งวัน และท่ามกลางมิตรร่วมตายที่นั่งล้อมวงรอบกองไฟอยู่ในขณะนี้ บางขณะหล่อนก็คิดว่ามันไม่มีอาหารชนิดใดจากภัตตาคารที่ไหนจะโอชะไปกว่านี้อีกแล้ว เพราะมันเป็นไปตามธรรมชาติแท้จริง และดั้งเดิมของมนุษย์ ในการกินเพื่อดำรงชีวิตอยู่ ไม่ใช่อยู่เพื่อจะกิน

สิ่งที่ให้รสชาติเป็นพิเศษโดยที่หล่อนคาดคิดไปไม่ถึงก็คือ ‘แกงจืดเครื่องในค่าง’ ของบุญคำ ซึ่งแกต้มลงในกระบอกไม้ไผ่สดเช่นเดียวกับข้าวหลาม โดยการตั้งไฟเผาจนผิวเบื้องนอกดำเกรียม พอผ่าซีกไม้ไผ่ออกมาเป็นลักษณะรางยาว กลิ่นของมันก็โชยตลบอบอวลจนทำให้ลืมเสียอย่างสนิทว่า...สิ่งนั้นประกอบขึ้นด้วยอะไร

มันเป็นความใหม่และแปลกที่หล่อนไม่เคยพบมาก่อน ยามเมื่อออกเดินทางจากหล่มช้างมา

สภาพเช่นนี้แหละคือชีวิตของ ‘ป่า’ อย่างแท้จริง

ทุกคนต้องช่วยตัวเอง ต้องพยายามสรรหาและดัดแปลงทุกสิ่งทุกอย่างจากป่าที่แวดล้อมให้มาเป็นประโยชน์แก่ตน โดยไม่มีวัตถุสิ่งของจากอารยธรรมมาแปลกปลอมเจือปน

หล่อนเริ่มเรียนรู้และได้เห็นแล้วเป็นลำดับ นับวันเวลาที่ผ่านไป และก็ทำความคุ้นเคยกับมันได้อย่างรวดเร็ว จากกำลังใจปณิธานที่ตั้งไว้อย่างแน่วแน่มาก่อน

สำหรับมาเรียนั้น ไม่มีปัญหา หล่อนเป็นส่วนประกอบของพงไพรได้อย่างกลมกลืนที่สุด เพราะความที่ 'แก่พรรษา' กว่า ยิ่งในเรื่องอาหารแล้ว แหม่มสาวไม่มีการเดือดร้อนอะไรเลย เพราะหล่อนถนัดที่จะกินอาหารประเภทเนื้อมากกว่าแป้งอยู่แล้ว

ภรรยาม่ายของนักสำรวจเยอรมัน ผู้บัดนี้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของคณะเดินทางมหาภัย นั่งแทะเนื้อค่างย่างทั้งขาอยู่บนขอนไม้ริมกองไฟด้วยกิริยาอันซึมสงบ นัยน์ตาสีเขียวทอดเหม่อเลื่อนลอยออกไปยังความมืดทึบ ดุจคลุมไว้ด้วยม่านดำสนิทของราวไพร ใบหน้าอันคมเข้มงามอย่างผาดโผนนั้น ยามนี้ดูสลดเศร้าหม่นหมอง

แน่ล่ะ หล่อนยังไม่อาจลืมความเศร้าโศกอาลัยในมรณกรรมของสามีเสียได้ และยามใดที่เผลอตัว ก็มักจะปรากฏชัดออกมาโดยแววตาอาการ ทุกคนลอบพิจารณาดูด้วยความเห็นใจสงสาร

ต่างพูดคุยกันน้อยที่สุด เพราะความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียหนัก พอกินอาหารเสร็จก็เตรียมนอน สำหรับการนอนคืนนี้พรานใหญ่กำหนดให้ทุกคนในคณะทั้ง 12 คน นอนกันเป็นสองแถว แถวละ 6 คน โดยทั้งสองแถวหันศีรษะเข้าชนกัน หันปลายเท้าออกป่า แถวของนายจ้างนั้นเริ่มด้วยแงซายขนาบอยู่ด้านนอกสุดทางด้านซ้าย ซึ่งเป็นชายเนินดงทึบด้านใต้ ถัดมาก็ไชยยันต์ มาเรีย ดาริน และเชษฐาตามลำดับปิดท้ายด้านขวาด้วยตาพรานเฒ่ากระดูกเหล็กบุญคำ ส่วนแถวพวกลูกหาบมีรพินทร์อยู่ทางด้านหนึ่ง ซึ่งมีศีรษะหันชนบุญคำ ต่อมาก็จัน เส่ย เกิด ส่างปา และคะหยิ่น ผู้เป็นคนขนาบปลายแถวอีกด้านหนึ่ง

กองไฟขนาดย่อมก่อไว้เพียงสามด้าน ไรเฟิลและไฟฉายประจำตัวแต่ละคน วางแนบอยู่ทางด้านขวาหันลำกล้องไปทางด้านปลายเท้า

ไชยยันต์ยังไม่เข้าประจำที่ของเขา แต่นั่งอยู่ริมกองไฟ งัดสมุดบันทึกหรืออีกนัยหนึ่ง 'ปูมเดินทาง' ขึ้นมาบันทึกข้อความ ซึ่งเป็นกิจวัตรที่ไม่เคยลืมเลยสักวันเดียว มาเรียก็เดินเข้ามาหย่อนกายคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเขา ในมือของหล่อนมีทิงเจอร์ไอโอดีนและสำลี

"ให้ฉันดูแผลที่ศีรษะคุณอีกครั้งเถอะ" หล่อนบอกเบาๆ

นายพันตรีหนุ่มยิ้มให้หล่อน ขยับจะปฏิเสธ แต่แล้วก็ก้มหัวให้โดยดี เมื่อตาเขียวงามนั้นมองมาอย่างขอร้อง แหม่มสาวเอาไฟฉายส่องดูบาดแผลของเขาที่ดารินใช้กรรไกรตัดผมไว้เป็นวงกลมเพื่อความสะดวกในการใส่ยา แล้วถอนใจเบาๆ บรรจงเอาทิงเจอร์แตะสำลีแต้มให้อย่างแผ่วเบา ปากก็พึมพำตำหนิตนเองที่เป็นต้นเหตุทำให้เขาต้องเจ็บตัว

ในระยะที่หล่อนทำแผลให้อย่างใกล้ชิด โดยใบหน้าของเขาก้มลงไปหานั้น แสงจากกองไฟและไฟฉายที่หล่อนส่องศีรษะเขาอยู่ สะท้อนไปที่ทรวงอกอันอวบตระหง่าน และเขาก็เหลือบตาขึ้นอย่างบังเอิญ...แทบจะสะดุ้งเฮือกกลืนน้ำลายลงคอฝืดๆ หล่อนสวมแจ็กเกตหนังกันหนาวในเวลานอนกลางคืนก็จริง แต่ขณะนี้ไม่ได้รูดซิปไว้ จึงทำให้แลเห็นเนื้อเดินป่าชุดกลางวันของหล่อน ที่สวมติดตัวตั้งแต่เมื่อตอนกลางวัน...เป็นรอยขาดราวกับปากฉลามเพราะหนามไผ่เกี่ยว ก้อนเนื้อเต่งตึงสีชมพูด้านหนึ่ง ซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อนั้นปรากฏเด่นชัด ห่างจากจมูกของเขาเพียงแค่ฝ่ามือเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อหล่อนชะโงกตัวสาละวนอยู่กับการทำแผลให้เช่นนี้

“เมย์”

“อื้อหือม์?”

“เราเป็นเพื่อนร่วมตายกันใช่ไหม?”

“มีอะไรที่คุณสงสัยหรือ ไชยยันต์?”

“คุณคงไม่คิดว่าผมหยาบคาย ถ้าจะเตือนอะไรสักอย่าง”

“ฉันไม่เคยเห็นว่าคุณเป็นคนหยาบคายเลย ไม่เคยแม้แต่จะคิด คุณเป็นสุภาพบุรุษเกินไปเสียด้วยซ้ำ”

สาบจากกายของมาเรีย ฮอฟมัน ฉุนกึกเข้ามากระทบฆานประสาทเขา กึ่งหอมกึ่งขื่นเขียวอย่างไรบอกไม่ถูก แต่มันก็ทำให้อากาศที่กำลังหนาวสะท้านจับใจอยู่ กลายเป็นความอบอ้าวรุ่นร้อนขึ้นมาได้ สำหรับไชยยันต์ เขาถอนใจอีกเฮือกหนึ่ง

“เสื้อคุณขาด มากเสียด้วย”

หล่อนดูเหมือนจะเข้าใจความหมายในคำพูดของเขา ผงะตัวห่างออกมา ยิ้มเจื่อนๆ รูดซิปเสื้อแจ็กเกตขึ้นปิด

“ฉันยังไม่มีเวลาที่จะเปลี่ยนมัน และมีเสื้อผ้าติดตัวมาไม่มากนัก”

“คุณไม่มี ง่า...บราเซียร์หรอกรึ?”

มาเรียห่อไหล่ แล้วทิ้งมือลงบนท่อนขาอวบใหญ่เป็นลำตึงเปรี๊ยะ แทบจะระเบิดกางเกงผ้ายีนออกมา ในท่าที่นั่งคุกเข่าอยู่

“บราเซียร์เป็นสิ่งที่ควรใช้ในเมือง ไม่ใช่ในป่า ฉันมีมาบ้างเหมือนกัน แต่เสียใจเหลือเกินที่ขอมันขาดหมด ใช้ไม่ได้เลย”

“ถ้าคุณมีบราเซียร์ หนามที่มันเกี่ยวอกเสื้อคุณขาดวันนี้ จะไม่เกี่ยวเข้าถึงเนื้อคุณจนเป็นแผล”

“ก็ทำอย่างไรได้ มันไม่มีนี่”

“น้อยมีมาหลายตัวทีเดียว ผมคิดว่าเขาคงยินดีที่จะแบ่งให้ได้”

นักนิรุกติศาสตร์สาวเลือดฝรั่งเศสผสมเยอรมันยักไหล่อีกครั้ง

“ไม่มีประโยชน์หรอก ขนาดของน้อยเล็กกว่าฉันตั้ง 2 นิ้วครึ่ง!”

ไชยยันต์ลืมตาโพลง แล้วอึ้งไปครู่

“ถ้างั้นเดี๋ยว! ผมจะไปขอเข็มเย็บผ้าที่น้อยมาให้”

ว่าแล้ว อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็ตรงเข้าไปบอกความประสงค์กับราชสกุลสาว ผู้นั่งเอาน้ำมันนวดน่องอยู่ ดารินมองหน้าเพื่อนชายอยู่อึดใจ ก็หันไปรื้อย่ามหลังส่งด้ายกับเข็มให้ พร้อมกับบอกหน้าตาเฉยว่า

“เอ้า! ไม่เพียงแต่เสื้อเท่านั้นนะ บอกให้เขาเย็บเป้ากางเกงตัวนั้นเสียด้วย!”

ไชยยันต์อ้าปากค้าง กระซิบถามมาว่า

“นี่...นี่...กางเกงเขาก็ขาดด้วยรึ?”

“ตั้งเกือบสามนิ้วกระมัง ตรงบริเวณเป้าพอดี คงอีตอนกลิ้งลงจากเนินนั่นแหละ”

“ตายโหง! นี่แปลว่าเจ้าตัวไม่รู้สึกตัวละซิ”

“รู้ตัวหรือเปล่าก็ไม่รู้ มันก็ไม่มีความหมายหรอก สำหรับแม่คนนั้น เขาถือว่าร่างกายไม่ใช่ของตนเอง แต่เป็นของธรรมชาติ”

ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคออันแสนฝืดอีกครั้ง ทำหน้าเหยเก

“เธอตาไว ช่างสังเกตดีเหลือเกิน นี่คนอื่นๆ คงยังไม่ทันเห็น ถ้าเห็นก็คงเตือนแล้ว”

“ฉันก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่า คนอื่นๆ จะเห็นหรือเปล่า สำหรับเธอกับพี่ใหญ่น่ะไม่เห็นแน่ แต่ถ้าคนอื่นๆ เห็น เรื่องอะไรที่พวกนั้นจะต้องบอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกพรานพื้นเมือง”

“แล้วทำไมเธอไม่บอกเขา?”

“ว่าจะเตือนอยู่เหมือนกัน แต่ก็ลืมเสีย บางทีจะเป็นเพราะเหนื่อยเกินไปกระมัง นึกขึ้นมาได้อีตอนเธอมาขอเข็มเย็บผ้านี่แหละ”

ไชยยันต์ขยับตัวจะผละไป แต่แล้วก็ชะงักนิดหนึ่งเพราะดารินร้องเรียกไว้”

“เดี๋ยว!”

“ทำไมหรือ?”

“ช่วยเขาเย็บเสื้อกับกางเกงที่ขาดให้อย่างเดียวเท่านั้นนะ ไม่ต้องไปดูแผลที่หน้าอกเขาด้วย ผีของตาฮอฟมันคงไม่ชอบ!”

“โธ่ น้อย!”

ไชยยันต์ร้องออกมา แล้วผละไปโดยเร็ว

รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินส่องไฟสำรวจออกไปยังดงรอบๆ อันเป็นกิจวัตรประจำวันของเขาในทุกครั้งก่อนจะนอน เขาไม่พอใจชัยภูมิที่พักนอนในคืนนี้อย่างไรพิกล แต่ก็ไม่ทราบจะขยับขยายหาที่ให้เหมาะไปกว่านี้ได้ที่ไหนอีก อากาศมันหนักข้นๆ รู้สึกว่าจะหายใจไม่สะดวก บางทีมันอาจ

มาจากเห็ดรา หรือมิฉะนั้นก็ใบไม้เน่าบางชนิดที่ทำให้อากาศไม่บริสุทธิ์ เชษฐาเองก็คงมีความรู้สึกเช่นเดียวกับเขา เพราะก่อนที่จะล้มตัวลงนอนเปรยว่า

"รู้สึกว่าที่นี่มันนอนไม่ค่อยสบายแฮะ"

อย่างไรก็ตาม หัวหน้าคณะก็นอนหลับไปอย่างรวดเร็วอันเป็นนิสัยของเขา ดูเหมือนจะหลับก่อนใครๆ ทั้งสิ้น เชษฐาฝึกตัวของเขาให้เข้ากับสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมได้ดีเยี่ยม

นอกจากบรรยากาศอันไม่สู้จะสะดวกใจนัก ป่าทั้งป่ายังเงียบสงัดเอาเสียจริงๆ ไม่ได้ยินเสียงอะไรสักอย่าง แม้แต่พวกแมลง

ระหว่างยืนอัดก้นบุหรี่เป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะทิ้งไป เขาเหลือบสำรวจไปยังคณะทุกคนที่นอนเรียงรายประจำที่ แล้วก็เห็นใครคนหนึ่งนอนกอดอกลืมตาโพลงอยู่

พรานใหญ่สืบเท้าเคลื่อนเข้าไป

"แกเคยมานอนพักอยู่บนไหล่เขาลูกนี้มาก่อนหรือเปล่า แงซาย?"

"เคย แต่คนละด้าน"

"มีแหล่งน้ำอยู่ที่ไหนบ้าง รู้ไหม?"

"ในก้นหุบทางด้านตะวันออก มีแหล่งน้ำซับอยู่ทั่วไป แต่อย่าว่าแต่คนเลย สัตว์ก็ยังกินไม่ได้ ใบไม้มันเป็นพิษ แต่เหนือจากที่นี่ขึ้นไปอีก จะมีแอ่งแคบๆ อยู่ในซอกหินใหญ่สองก้อน เป็นน้ำมวกไหลซึมออกมาจากภูเขา กว้างยาวแค่วาเดียว ต่ำลงไปทางด้านใต้ เป็นดงไผ่ไม่กว้างนัก ถ้าฝนไม่แล้งจนเกินไปในระยะหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ก็ยังพอหาน้ำจากลำปล้องไผ่ได้บ้าง"

"พรุ่งนี้อีกตลอดทั้งวัน ถ้าไม่มีน้ำมาเพิ่มเติม เราจะลำบาก"

เขากล่าวเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

"สัตว์พอจะมีชุมบ้างไหม?"

"ไม่มีน้ำจะกินได้ สัตว์ก็หายาก แต่ที่โป่งโน่น..."

แงซายชี้มือไปทางโป่ง ไม่ห่างออกไปนัก

"ผู้กองคงเห็นแล้วว่า มีรอยช้างกับกวางพอจะลงกินบ้าง มันเป็นโป่งเก่า ดินจืดเสียแล้ว แต่อย่างช้ามะรืนนี้เราก็ลงจากเขาลูกนี้แล้วไม่ใช่หรือ?"

พรานใหญ่ไม่กล่าวเช่นไรอีก เดินอ้อมมายังที่นอนด้านของเขา แล้วทอดกายลงนอนหงายเอาแขนก่ายหน้าผาก ครุ่นคิดอะไรอยู่คนเดียว จนกระทั่งความง่วงคืบคลานเข้ามาสู่ จึงม่อยหลับไปท่ามกลางความเงียบของไพรลึก

เชษฐาหลับอย่างสบายติดต่อกันถึง 3 ชั่วโมง นับตั้งแต่กินอาหารเสร็จ เขารู้สึกตัวตื่นขึ้นเพราะเสียงขยับกายของบุญคำ ผู้นอนอยู่ใกล้ๆ ทางด้านขวามือ ยามนั้นป่าดูเหมือนจะตกอยู่ในมนต์สะกดของความมืดและความเงียบแสนเงียบ แม้แต่ใบไม้ก็ไม่กระดิกให้ได้ยินเสียง ราชสกุลหนุ่มใหญ่บิดกายอย่างเมื่อยขบตั้งใจจะหลับต่อ แต่แล้วก็ต้องลืมตาขึ้นอีกครั้ง เมื่อเห็นบุญคำค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นนั่ง ด้วยลักษณะท่าทีเหมือนหมาล่าเนื้อ

อึดใจต่อมานั้นเอง ก็แว่วเสียงใบไม้ลั่นกรอบแกรบแผ่วเบา มันดังมาจากบริเวณโป่งทางด้านที่ปลายเท้าของเขาชี้ไป เสียงนั้นหยุดๆ ดังๆ ใกล้เข้ามาเป็นลำดับ ต่อมาก็เป็นเสียงคล้ายๆ ตะกุยขุดพลิกดิน

บุญคำค่อยๆ หยิบไฟฉายประจำตัว มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐาดึงกายขึ้นอย่างเบากริบ ไรเฟิล .458 ประจำตัวขึ้นมาอยู่ในมือ แต่แล้วใครอีกคนหนึ่งที่นอนอยู่ทางด้านศีรษะของเขาก็เอื้อมมือมาสะกิดเบาๆ หันขยับมาเห็นพรานใหญ่อยู่ในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งนอน จึงเพิ่งทราบว่าไม่เพียงแต่เขากับบุญคำเท่านั้นที่ตื่นขึ้นยามนี้ รพินทร์ก็รู้สึกตัวได้ยินเสียงก่อนแล้วเช่นกัน

สิ่งที่จอมพรานค่อยๆ ส่งไปให้หัวหน้าคณะ ก็คือลูกซองเอฟเอนกึ่งอัตโนมัติที่เป็นปืนประจำมือของจัน พร้อมกับกระซิบว่า

“กวางครับ กำลังย่องเข้ามากินโป่ง ระยะใกล้แค่นี้ หวังผลเลิศไว้ก่อนดีกว่า”

เชษฐาวางไรเฟิลของเขาลง รับปืนลูกซองมาแทน ปลดเซฟแล้วยกขึ้นประทับไหล่ บ่ายลำกล้องจ้องไปทางเสียงที่ได้ยิน

“เอาละ บุญคำฉายไฟ!”

หัวหน้าคณะกระซิบบอกเบาที่สุด

ตาพรานเฒ่าชูกระบอกไฟฉายขึ้นไปเหนือศีรษะ ทำมุมสี่สิบห้าองศา แล้วกดสวิตช์เป็นลำพวยพุ่งขึ้นเบื้องบน อึดใจต่อมานั้นเองก็ฟาดลำแสงต่ำลงอย่างชำนาญ

ตาเหลือบเขียวเหลือบฟ้าคู่หนึ่ง ก็สะท้อนวาวฟ้องตำแหน่งมาในบัดนั้น มันลอยอยู่ในระหว่างซุ้มไม้รกห่างออกไปเพียงไม่เกิน 50 เมตร และพริบตาเดียวกันนั้นเอง กระสุนลูกปรายก็ระเบิดกึกก้องขึ้นท่ามกลางความเงียบสงบ ติดตามมาด้วยเสียงล้มลงดิ้นโครมครามพุ่มไม้ไหวสะเทือนไปหมด

ทุกคนที่กำลังนอนหลับ พรวดพราดตื่นขึ้นอย่างชุลมุน คว้าปืนกับไฟฉายประจำตัวด้วยความตกใจ เป้าหมายลูกปืนของเชษฐาถลันลุกขึ้นอีกครั้ง ภายหลังลงไปชักดิ้นชักงอตีแปลงอยู่ มีเสียงร้องเปี้ยแหบๆ แล้วมันก็วิ่งตะกายฝ่าพงลงไปยังตีนเนินอันเป็นป่ารกเบื้องล่าง ต่อมาก็มีเสียงโอ๊กๆ ดังมาได้ยินถนัด

“สำลักเลือดแล้ว นาย อยู่แน่!”

บุญคำตะโกนลั่นออกมาอย่างดีใจ ลุกขึ้นแล่นถลันตรงเข้าไปยังตำแหน่งที่มันล้มลงครั้งแรก พวกที่ตกใจตื่นขึ้นยังไม่รู้เรื่องอะไรส่งเสียงถามแซด พอรู้ว่ากวางย่องเข้ามากินโป่งและเชษฐาเป็นคนยิงก็หมดความสนใจ พากันถอนใจอย่างโล่งอก เอนกายลงนอนตามเดิม

คงมีแต่รพินทร์ เชษฐา และจันเท่านั้น ที่ออกจากที่นอนตามหลังบุญคำเข้าไป

จากไฟฉายที่ช่วยกันส่องดู ปรากฏว่าบริเวณพงตรงนั้นแหลกเป็นแปลงเพราะการล้มดิ้นของมัน เลือดทะลักเรี่ยราดเป็นกองใหญ่และหยดเป็นทาง มองเห็นได้ถนัดตามทิศทางที่มันลุกขึ้นแล่นหนีไป เห็นรอยกีบก็รู้ได้ทันที มันเป็นกวางขนาดใหญ่ทีเดียว

“เอ ก็เห็นคว่ำลงไปแล้ว ทำไมถึงลุกขึ้นหนีไปได้อีก ชวดเสียแล้วก็ไม่รู้ หรือไม่ก็ตามกันอาน”

รพินทร์สั่นศีรษะ พลางบุ้ยปากไปที่เลือดกองโตที่เป็นฟองสีชมพู หยดอยู่กลางดินและใบไม้

“ถูกจังที่สุด คงแถบรักแร้แดง ทะลุปอดด้วย แบบนี้ไปไม่ไกลหรอกครับ ชั่วแล่น ตอนที่มันตกใจเท่านั้น เดี๋ยวก็ล้ม”

“คุณส่งลูกซองมาให้ผม ผมก็ซัดเลย ไม่รู้ว่าใส่ลูกอะไรไว้”

จันผู้ใช้ปืนกระบอกนั้นประจำตัวก็บอกมาโดยเร็วว่า

“ผมใส่ลูกเก้าเม็ดไว้นาย ยิงกวางได้สบายเลย”

“ลูกแบบไหน สีแสดหรือสีเขียว”

เชษฐาหันไปถามเจ้าของปืน

“สีเขียวครับ”

“โอ-โอ บั๊ค!”

รพินทร์พึมพำ สาดไฟฉายลงไปยังเนินเบื้องล่างที่รอยเลือดของมันหยดเป็นทางเห็นชัด

“สบายมากครับ ลูกเรมิงตัน ความจริงมันควรจะอยู่กับที่แล้ว แต่มันค่อนข้างจะใหญ่มากทีเดียว ระยะเพียงแค่นี้สงสัยว่าจะรวมกลุ่มเข้าหมดทั้งเก้าเม็ดนั่นแหละ เอฟเอนกระบอกนี้ฟูลโช้คด้วย”

“ตามเถอะนาย เสียงมันครางโอ๊กๆ อยู่เมื่อตะกี้ ป่านนี้บุญคำว่าล้มแล้ว รับรองว่าวิ่งไปได้ไม่เกิน 3 เส้น”

ว่าแล้ว ตาพรานเฒ่ากับจันก็ขยับท่าจะตามรอยเลือดอย่างกระตือรือร้น แต่อดีตท่านทูตทหารบกเหนี่ยวไหล่ทั้งสองไว้

“ช่างมันก่อนเถอะ อย่าเพิ่งตามกันเดี๋ยวนี้เลย ถึงพบตัวตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์ กลับไปนอนเอาแรงกันดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยตามดู ถ้าเชื่อว่ามันอยู่แน่ มันก็ไม่หายไปไหนหรอก รอยเลือดชัดออกอย่างนี้ตามง่ายมาก”

แล้วเชษฐาก็หันไปทางบุญคำ

“ส่องไฟเก่งมากบุญคำ วูบเดียวเจอะตาเลย แต่ไม่ยักสัมพันธ์กับคนยิง เพราะไม่ส่องให้เห็นศูนย์ปืน ดีที่พรานใหญ่ส่งลูกซองมาให้ฉัน เมื่อกี้นี้ถ้าเป็นไรเฟิลก็พลาดแล้ว”

บุญคำยิ้มแหยๆ ไม่กล่าวว่าอะไร เชษฐาชวนทุกคนกลับมายังที่พักเพื่อเข้านอนต่อ

"ฟาวล์หรือคะพี่ใหญ่?"

ดารินถามเบาๆ ทั้งๆ ที่ตายังปิดอยู่

"สงสัยเหมือนกัน แต่รพินทร์กับบุญคำแน่ใจว่าควรจะอยู่ พรุ่งนี้ค่อยไปดู"

"ใครเป็นคนยิง?"

ไชยยันต์ร้องถามมาจากที่นอนของตน ขณะปิดปากหาว

"ฉันเอง บุญคำส่องไฟ"

"ฉันได้ยินเสียงคล้ายๆ ปืนลูกซอง"

อีกเสียงหนึ่งดังแทรกขึ้น เป็นเสียงของมาเรีย

"ใช่ ลูกซอง"

หัวหน้าคณะตอบ ส่งปืนกระบอกนั้นคืบไปให้จัน แล้วสั่งให้บรรจุเพิ่มเติมแทนนัดที่เขายิงไป เพื่อให้ครบเต็มอัตราตามเดิม เกิดกับเสียลุกขึ้นเติมเชื้อฟืนเข้าไปในกองไฟที่กำลังจะมอดดับให้พอมีเปลว แต่ต่างก็นอนต่อ มีเสียงพูดคุยข้ามกันไปมาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ค่อยๆ เงียบไปท่ามกลางความหนาวเย็นจนปวดกระดูก นานๆ จะได้ยินเสียงสยิวตัวสั่นสะท้านจากคนใดคนหนึ่งขึ้นสักครั้งหนึ่ง

แล้วอยู่ไม่อยู่ ก่อนที่ทุกคนจะหลับไปอีกครั้งนั่นเอง เสียงห้าวๆ ของแงซายก็ดังขึ้นลอยๆ ท่ามกลางความเงียบว่า

"กวางตัวนั้นล้มลงแล้ว ในระยะไม่เกิน 2-3 เส้นนี่เอง แต่ถ้าไม่ตามเอามาเสียคืนนี้ เราจะไม่ได้ตัวมัน"

บางสิ่งบางอย่างในคำพูดของเจ้าคนดงพเนจรสะกิดใจรพินทร์อย่างไรพิกล แต่คนอื่นๆ ไม่สนใจอะไรด้วยนัก เพียงแต่เชษฐาถามมาจากที่นอนของเขา น้ำเสียงเรียบๆ ว่า

"แกหมายความว่ายังไงแงซาย แกกลัวว่าเสือจะมาลากไปเสียงั้นรึ?"

เงียบไปครู่ แล้วเสียงนั้นก็ดังเบาๆ ตอบมาว่า

"ใครจะรู้ได้ นายใหญ่ ว่าเสือหรืออะไรมาทำให้มันหายไป"

"ก็ถ้านอกจากเสือแล้วจะมีอะไร ยกเว้นแต่ว่ามันจะไม่ตาย แล้วลุกขึ้นเดินไปเอง"

ไม่มีคำตอบจากเจ้าคนใช้ชาวดง

"แล้วแกจะรู้ได้ยังไงว่ามันจะต้องหายไป ถ้าหากว่ามันล้มลงตายแล้ว?"

รพินทร์ถามมาด้วยเสียงขุ่นๆ

"ผมเคยผ่านเขาลูกนี้ เป็นเวลา 2 คืน"

แงซายพูดน้ำเสียงลึกดังมาจากมุมแทยง ที่นอนอยู่คนละด้านกับเขา

"...ใกล้ค่ำของคืนแรก ยิงหมูใหญ่ได้ในลำห้วย เอาขึ้นมาคนเดียวไม่ไหว จึงแล่เนื้อขึ้นมาพอเป็นอาหารชั่วมื้อ ตั้งใจว่ารุ่งเช้าจะลงไปเอาอีก ตื่นขึ้นมาซากหมูตัวนั้นหายไปเสียแล้ว เหลือแต่

กระดูก คืนที่สองยิงได้กระทิงใหญ่ที่แอ่งน้ำมวก หวังจะเอาเป็นเสบียงในวันรุ่งขึ้นอีกเหมือนกัน ตื่นเช้าขึ้นมากระทิงตัวเกือบเท่าช้าง กลายเป็นเศษกระดูกเกลื่อนป่า เหลือแต่หัว”

คราวนี้คณะนายจ้างทั้งหมดสี่คน พากันชันคอหูผึ่งมองมาที่แงซายเป็นตาเดียว ส่วนพรานใหญ่รพินทร์ยังคงนอนขมวดคิ้วอยู่ในอาการเดิม เสียงเชษฐากับไชยยันต์ถามมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“มันเป็นเพราะอะไร ฝูงหมาป่า หมาใน หรือว่าสัตว์ประเภทกินเนื้ออะไรมารุมกินหรือ?”

“ไม่ใช่หมาป่า-หมาใน ไม่ใช่ฝูงเสือ แต่มันจะเป็นอะไรผมก็ไม่รู้ เพราะไม่เห็นตัว”

“แกพูดของแกภาษาอะไร แงซาย อะไรก็ตามที่มันมากินหมูกับกระทิงของแกอย่างที่ว่านั่น มันจะต้องทิ้งร่องรอยไว้ให้สังเกตเห็นได้”

รพินทร์พูดมาห้วนๆ

“ถูกแล้วผู้กอง มันทิ้งร่องรอยไว้ ร่องรอยที่ฉีกเนื้อกระจัดกระจายออกไปเรี่ยราด ร่องรอยที่ดูดกินแม้กระทั่งเลือดแทบไม่เหลือให้เห็น ร่องรอยของการรุมกินเป็นฝูงอย่างอดโซหิวกระหาย”

“รอยตีนของมันล่ะ?”

“ไม่มีรอยตีนให้เห็นผู้กอง บางทีจะเป็นเพราะตรงที่สัตว์สองตัวล้ม เป็นพื้นแข็งเกินไป แล้วตัวมันคงไม่หนักนัก”

“แกอยู่ห่างจากสัตว์ที่ยิงล้มไว้สักเท่าไหร่?”

“ประมาณ 2 เส้น ผมนอนบนต้นไม้”

“ได้ยินเสียงอะไรบ้างไหม ในขณะที่มันเข้ากิน”

“เสียงมันมากันเต็มป่ารอบด้านไปหมด บางทีคืนนี้เราอาจได้ยินเสียงของมันก็ได้ แต่ถ้าไม่ได้ยินอย่างที่ผมเคยได้ยินมาแล้ว ถ้ากวางตัวนั้นยังอยู่เป็นปกติเรียบร้อยดี ครั้งนั้นผมก็คงจะฝันร้ายไปเอง”

“เอ็งพูดอะไรฟังไม่รู้เรื่อง ไอ้แงซาย”

เสียงบุญคำตวาดมาเบาๆ แล้วสบถด่าพำ

ต่อจากนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็สงบเงียบลงตามเดิม อาจมีใครครุ่นคิดถึงคำพูดเป็นปริศนาของแงซายอยู่บ้าง แต่ก็พ่ายแพ้ต่ออำนาจความอ่อนเพลียและนิทรารมณ์ที่ครอบงำอยู่

ประมาณตีสอง รพินทร์สะดุ้งลืมตาโพลงขึ้น เพราะมือของใครคนหนึ่งสะกิดแรงๆ มาที่แขน คนนั้นก็คือจันผู้นอนอยู่ใกล้ๆ เขานั่นเอง ขณะนั้นไฟมอดดับลงอีกครั้ง ทุกหนทุกแห่งปกคลุมไปด้วยความมืด

“นาย ฟังเสียงอะไรนั่น”

จันกระซิบข้างหูเขาอย่างร้อนรน

จอมพรานเงี่ยโสต กลั้นลมหายใจ แล้วจ้องหน้าพรานพื้นเมืองของเขา

“ไม่เห็นมีเสียงอะไรเลย”

“คอยฟังให้ดี นาย ตอนนี้มันเงียบไป ผมฟังอยู่พักใหญ่แล้ว”

ก่อนที่เขาจะขยับปากถามอะไรต่อไปนั่นเอง สำเนียงประหลาดชนิดหนึ่ง ก็แว่วเข้ามากระทบโสตประสาทอย่างชัดเจน

มันดังเหมือนเสียงนกกวักร้อง ทอดระยะเป็นจังหวะห่างๆ กัน ต่อมาเริ่มถี่ขึ้น เหมือนจะรับทอดกันต่อๆ ได้ยินชัดขึ้นเป็นลำดับ เสียงดัง “กว๊าวๆ” แล้วต่อมาก็เป็น “ก๊อยๆๆๆ” ฟังเย็นเยือกวังเวงอย่างไรบอกไม่ถูก เสียงนั้นถี่กระชั้นขึ้นทุกที จนกระทั่งในที่สุดก็ดูเหมือนจะแซ่วังเวงไปทั้งดงรอบด้าน

มีเสียงไหวตัวแสกสากแผ่วเบาจากคณะพรรคที่นอนรวมกลุ่มกันอยู่ อาจเป็นด้วยคนหนึ่งสะกิดปลุกอีกคนหนึ่ง แล้วก็ปลุกกันต่อๆ ไปจนทั่วกันหมด ทุกคนนอนลืมตาสดับฟังเสียงประหลาดนั้นอยู่เงียบๆ อย่างพยายามจะจับรหัส ประสาททุกส่วนตื่นพร้อมๆ เท่าๆ กับที่หัวใจก็เต้นสั่นอย่างประหลาด จากกระแสเสียงผิดวิกลที่ดังมาจากความมืดโดยรอย ขณะหนึ่งต่อมานั้นเอง เสียงแผ่วเบาของใครคนหนึ่งก็กระซิบเรียกชื่อพรานใหญ่มาจากทางด้านศีรษะที่เขานอนสงบนิ่งอยู่

“รพินทร์...”

“ครับ”

“ได้ยินอะไรนั่นหรือเปล่า?”

“กำลังฟังอยู่ครับ”

“มันเป็นเสียงอะไร?”

พรานใหญ่ค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นนั่ง นั่นเท่ากับเป็นการเตือนให้อีก 11 คน ทรงตัวนั่งขึ้นพร้อมกันหมด แต่ก็เป็นไปอย่างแผ่วเบาระมัดระวัง กองไฟที่ไม่มีใครเฝ้าหมดเชื้อลงแล้ว เหลือแต่ถ่านแดงเรืองๆ มองเห็นรอบด้านในระยะใกล้ได้เพียงเงาตะคุ่ม

ทุกคนเห็นจอมพรานนั่งกอดเข่าเงี่ยหูฟังอยู่เช่นเดิม โดยไม่ได้ตอบคำถามของเชษฐา มาเรียกับดารินซุบซิบอะไรกันเบาที่สุด ไฟฉายพร้อมอยู่ในมือคนละกระบอก ไชยยันต์ก็กระซิบมาว่า

“ฟังคล้ายๆ เสียงพวกหอยทากประเภทหนึ่ง ที่เคยได้ยินแถวป่าชื้นแฉะภาคใต้ แต่ก็ไม่น่าจะมีในป่าแห้งแล้งแถวนี้เลย”

“มันดังขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่?”

ดารินถามขึ้นลอยๆ เพราะหล่อนรู้สึกตัวตื่นได้ยินเสียงโดยการสะกิดปลุกของพี่ชาย

“สักพักหนึ่งมาแล้วละ นายหญิง”

ใครคนหนึ่งในจำนวนพรานพื้นเมืองของรพินทร์ตอบมาอย่างกระซิบกระซาบ

“พวกนก หรือพวกสัตว์เลื้อยคลาน แต่แปลกมาก ทำไมถึงเพิ่งจะมาได้ยินเสียงเอาเดี๋ยวนี้”

หัวหน้าคณะว่า

เสียงนั้นบางขณะก็เว้นห่างสร่างซาทำท่าเหมือนจะเงียบหายไป แต่แล้วก็เริ่มดังถี่กระชั้นขึ้นอีกระเบ็งแซ่สลับกันอยู่เป็นระยะ บุญคำ ส่างปา และคะหยิ่นลงนอนราบกับพื้น เอาหูแนบแผ่นดินฟัง แต่แล้วทั้งสามคนที่ช่วยกันฟังเสียงเหล่านั้น ก็เงยหน้าขึ้นสั่นหัวอยู่ไปมา เป็นสัญญาณว่าไม่สามารถจะจับรหัสฝีเท้าหรือการเคลื่อนไหวใดๆ ได้เป็นที่พอใจ

“มันพากันเต้นไปตามผิวใบไม้แห้ง”

คะหยิ่นพึมพำ สีหน้าใคร่ครวญใช้ความคิดหนัก

“ตัวมันเบามาก”

“แต่ข้าไม่ได้ยินอะไรเลย นอกจากเสียงที่มันร้อง”

บุญคำพูด อาการงุนงงไปหมด

ส่างปาผงกหัวขึ้น เอานิ้วแคะหู แล้วก้มลงฟังอีก ใช้มืออีกข้างหนึ่งตบลงกับพื้นดินเป็นจังหวะ

“มันทำท่าเหมือนจะล้อมวงเข้ามาที่ปางพักของเรา แต่ก็ไม่เข้า ไม่ใช่นก ไม่ใช่หอย เขียดปาดหรอกนาย แต่เป็นอะไรส่างปาก็ไม่รู้เหมือนกัน สงสัยแต่ว่ามันจะทำให้พวกเราเดือดร้อน”

ทันใดนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้นิ่งเงียบโดยไม่เอ่ยคำใดเลยทั้งสิ้น ก็ส่องไฟฉายพุ่งปราดออกไป และโดยการนำชนิดนั้น ไฟฉายจากคนอื่นๆ ก็ระดมสาดจ้า กราดไปยังแนวป่ารอบทิศเพื่อค้นหาที่มาของเสียงลึกลับเหล่านั้น

ไม่มีอะไรปรากฏให้เห็นในการส่องค้นหา นอกจากต้นไม้ใบพฤกษ์ที่ยืนนิ่งอยู่ในอาการสงบ เสียงที่ร้องระงมเยือกเย็นเหล่านั้นเงียบกริบเป็นปลิดทิ้งไปในทันทีที่แสงไฟหลายกระบอกพุ่งลำออกไป แต่แล้วก็ไปเกว้อกว้าว...ห่างเข้าไปในดงลึกฟากซ้ายมือ แล้วค่อยๆ ห่างออกไปเป็นลำดับจนกระทั่งได้ยินมาเพียงแค่แว่วๆ ในปลายหุบด้านที่พบคราบงูยักษ์

“อะไรของมันหว่า”

เสียงไชยยันต์คร่างออกมาอย่างประหลาดใจ

พรานใหญ่กระดกลิ้นออกมาเลียริมฝีปากช้าๆ ตาหรี่ลง ชำเลืองไปทางแงซายผู้ดูเหมือนจะนั่งทอดสายตาเงียบๆ จับนิ่งมาที่เขาก่อนแล้วในเงามืดสลัวนั้น ปากก็บอกกับคณะนายจ้างของเขาด้วยเสียงเรียบๆ เป็นปกติว่า

“ผมก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกันครับ บ่อยครั้งอยู่เหมือนกัน ประสบการณ์ในชีวิตป่าของผมมีอะไรแปลกๆ เข้ามาทำเสียงให้ได้ยินใกล้ๆ กับแค้มป์พักนอน แต่มันก็ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นทั้งสิ้น ไม่มีแม้แต่ร่องรอยให้ค้นพบด้วยว่า เสียงที่ได้ยินนั้นมันคืออะไร อย่าไปสนใจกับมันเลยครับ นอนกันต่อไปดีกว่า”

เมื่อเขาไม่แสดงท่าว่าห่วงกังวล หรือสนใจอะไรนัก คณะนายจ้างก็พลอยหมดกังวลเช่นกัน แต่ก็ไม่วายที่จะฉงนฉงายคลางแคลง รพินทร์สั่งให้ก่อไฟลุกโชติขึ้นอีก และคราวนี้ขยายให้

กองไฟโตขึ้นกว่าเดิมทั้งสามด้าน โดยไม่ยอมให้มันมอดดับไปง่ายๆ ต่างนอนเงี่ยหู คอยจับฟังเสียงกันอยู่อีกครู่ใหญ่ จึงหลับไปทีละคนสองคน เมื่อไม่มีอะไรกระโตกกระตากมากไปกว่านั้น

คงมีแต่จอมพรานเท่านั้น ที่ยังคงนอนลืมตาโพลง

ต่อมา เขารู้สึกว่าใครคนหนึ่งในคณะลุกขึ้น ชำเลืองไปเห็นร่างสูงใหญ่ของแงซายเดินย่องไปหยุดอยู่ที่กองไฟ แล้วก็ออกไปยืนคล้ายจะพยายามจับฟังเสียงอะไรอยู่ยังอีกด้านหนึ่ง หันหน้าออกราวป่าทึบอันมืดมิด จึงลุกขึ้นเคลื่อนตามเข้าไปหยุดยืนอยู่เบื้องหลัง เจ้าคนใช้ชาวดงคงยืนสงบอยู่ในอาการเดิม แม้ว่ามันควรจะได้ยินเสียงไลท์เตอร์ที่ขีดขึ้นเพื่อจุดบุหรี่ของเขา

“เสียงอย่างนี้ใช่ไหม ที่แกเคยได้ยิน?”

โดยไม่ได้หันกลับมา เสียงกระซิบเบาในลักษณะเดียวกันตอบมาว่า

“เสียงชนิดนี้แหละ ผู้กอง เพียงแต่ว่ามันไม่มาเหมือนที่ได้ยินคืนนี้ ถ้าผมทายไม่ผิด พวกมันพากันมุ่งตรงไปยังซากกวางที่นายใหญ่ยิงล้มไว้ ทีแรกมันเลียบใกล้ปางพักของเราเข้ามา แล้วก็คงได้กลิ่นคาวเลือดจึงตามรอยเลือดไป”

เขาก้าวขึ้นไป จนกระทั่งยืนเคียงอยู่กับร่างตระหง่านเหมือนหลักหินนั้น ความมืดทำให้อ่านสีหน้ากันไม่ออก นอกจากแววตาอันลุกวาวที่กวาดอยู่ไปมาคู่นั้น ดูประหนึ่งว่าจะมองให้ทะลุฉากอันดำสนิทของราตรีเข้าไปให้เห็นสิ่งที่แอบแฝงซ่อนเร้นอยู่

“บอกความเห็นของแกซิว่า มันควรจะเป็นอะไร...คืนนี้ มันเกิดลักษณะการณ์ขึ้นอย่างเดียวกับที่แกได้พูดไว้แล้ว นั่นก็คือมีสัตว์ล้มแล้วก็มีเสียงอะไรสักอย่างพากันมาเต็มป่า มันมุ่งมาที่เราก่อนแล้วก็ตามรอยเลือดกวางตัวนั้นไป แกเคยเจอมาแล้วในการผ่านมาที่นี่ครั้งก่อน คืนนี้มันก็มีท่าทีเช่นเดียวกันอีก มันคืออะไร แงซาย?”

แงซายเบือนหน้ามาสบตาเขาช้าๆ พร้อมกับสั่นหัวน้อยๆ

“ผมก็ไม่ทราบจริงๆ ผู้กอง ผมก็ไม่เข้าใจมันเหมือนกัน การเดาในสิ่งที่เราไม่รู้ มันจะเกิดประโยชน์อันใด”

“มีอะไรบ้างในป่า ที่คนอย่างแก บุญคำ ส่างปา หรือฉันจะไม่รู้”

“ต้องมี ผู้กอง อย่างน้อยที่สุดก็บรรดาสิ่งมีชีวิตที่บุกบั่นอยู่ในป่า และเรายังไม่เคยประสบพบเห็นกันมาก่อน ผม ผู้กอง บุญคำ และส่างปายังไม่ได้เปิดป่าออกไปได้หมดทุกป่า หรือผู้กองคิดว่าปรุโปร่งหมดแล้ว?”

คำพูดแผ่วเบาแต่ชัดเจนของแงซาย ทำให้พรานใหญ่อึ้งไป ในที่สุดก็ยิ้มแสยะออกมา

“มันจะเป็นอะไรก็ตาม จากความรู้สึกของฉัน ไม่เห็นว่ามันจะเป็นอันตรายกับเรามากมายนักเลย และฉันก็ไม่กังวลสักนิด แต่...แงซาย...ลักษณะท่าทีอันหวาดระแวงของแกนั่นแหละ ที่ทำให้ฉันต้องเกิดกังวลขึ้นเสียแล้ว”

“ผมไม่ใช่คนกล้าหาญนักหรอก ผู้กอง...”

เสียงแข็งซายพูดมาเนิบๆ อย่างใช้ความคิด

“เมื่อผมเดินทางคนเดียวในป่าใหญ่ ผมเลือกนอนบนต้นไม้ ความรู้สึกบอกตนเองอยู่เสมอว่า ภายหลังจากตะวันตกดินแล้ว มันล้วนเต็มไปด้วยสิ่งที่จะมาเอาชีวิต แต่การเดินทางโดยมีผู้กองเป็นผู้นำในครั้งนี้ ผมอบอุ่นเชื่อมั่นอย่างที่สุด”

“อย่าล่อให้ตายใจโดยการถามตัวเอง และยกย่องฉัน”

“ผมพูดจากใจจริง”

แววตาบนใบหน้า ดูสุกใสอ่อนโยนอย่างประหลาด เมื่อเอ่ยประโยคนั้นออกมา รพินทร์จ้องประสานอย่างค้นหา แต่ก็ไม่พบร่องรอยพิรุธใดๆ **เขายืนมองดูหน้าเจ้าหนุ่มพเนจรผู้ปราศจากหัวนอนปลายตีน ด้วยความรู้สึกที่ใหม่และแปลกออกไปอย่างไม่เคยมาก่อน ดูเหมือนจะตะลึงเพลินไปชั่วขณะในความคมสันงดงามน่าพิศวงนั้น**

“ไปนอนเสียเถอะ มันคงไม่มีเรื่องร้ายอะไรเกิดขึ้นหรอก”

ครั้นแล้ว เขาก็เอ่ยมาด้วยเสียงอ่อนลง

ร่างสูงใหญ่ได้ส่วนสัด หย่อนกายลงไปนั่งบนขอนไม้หน้ากองไฟ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบเสยเส้นผมอันหยิกหยักศพยาวปกท้ายทอย ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มบางๆ ทำให้แลอ่อนซึ้งเหมือนใบหน้าผู้หญิง ตาเหม่อลอยปราศจากจุดหมาย พูดเหมือนรำพึง

“คืนนี้ผมนอนไม่หลับ”

“แกห่วงกังวลมากนักหรือ...กับเจ้าสิ่งประหลาดอะไรชนิดหนึ่ง ที่มันป้วนเปี้ยนเข้ามาใกล้ปางพักของเรา”

โดยไม่สบตาเขา นอกจากเหม่อลอยในอาการเดิม แข็งซายส่ายหน้าแช่มช้า

“หามิได้ ผมรู้ว่า จะยังไม่เกิดอะไรขึ้นกับพวกเราในคืนนี้”

“เพราะฉะนั้น แกก็ควรจะนอนเสีย เหมือนๆ กับพวกเราทุกคน”

“โปรดอย่าห่วง อีกไม่นานก็จะสว่างแล้ว ผมจะนั่งอยู่ยามคอยเติมกองไฟให้”

“ตามใจแก!”

รพินทร์พูดห้วนๆ หันหลังกลับ ออกเดิน แต่แล้วก็ชะงักเหมือนจะคิดอะไรอยู่ครู่จึงหันกลับมาช้าๆ ยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“เป็นเวลานานแล้ว ที่ฉันไม่ได้ยินเสียงเพลงจากแกเลย เจ้าการเวกเสียงหวาน!”

ตาคู่นั้นมีแววฉงน เลิกคิ้วน้อยๆ พลางยิ้มตอบ

“ผมทำความรำคาญใจให้ผู้กองน้อยไป...เช่นนั้นรึ?”

“ก็อาจเป็นได้! แต่บางขณะความรำคาญใจรกหูชนิดนั้น มันก็ช่วยให้ฉันเป็นสุขขึ้นได้เหมือนกัน....ร้องเพลงของแกขึ้นสักเพลงหนึ่งแข็งซาย ทำให้คืนอันข้นหนักนี้ มีชีวิตชีวาขึ้นมาบ้าง”

แงซายถอนใจลึก ตาเป็นประกายแวววาวล้อแสงไฟในกอง รพินทร์ถอยกลับไปล้มตัวนอนยังที่ของเขาหลับตาลง แล้วมิช้ามินานท่ามกลางความเงียบสงัด สำเนียงทุ้มกังวานจากเพลงบทหนึ่งก็ลอยมากระทบโสต ถ้าถอดข้อความออกมา มันก็น่าจะได้ความหมายอรรถรสทำนองนี้

“เกิดมาเยี่ยงกษัตริย์ขัตติยราช
แต่อนิจจา! อนาถนัก
ต้องพลัดพรากถิ่นฐานแหล่งกำเนิด
ซมซานพเนจรไปทั่วเขตแคว้นแดนกันดาร”

“ทุกหุบเหวห้วยละหานลำเนาไพร
เข้าบุกบั่นไป ปิ่มเลือดตากระเด็น
มีดวงดารากรแทนประทีปส่อง
ฝากอนาคตไว้กับหมู่เมฆที่เลื่อนลอย”

“สุริยประทานพลังฤทธิ์ให้แก่ข้า
จันทราเปรียบเสมือนเพื่อนใจ
หากสวรรค์ส่งข้ามาเกิดจริงแล้วไซร้
ข้าคงได้กลับคืนไปสู่เจ้าได้สมจินต์”

“รอข้าก่อน...อาณาจักรสีทองอันผ่องใส
รอข้าก่อน...ประชากรทั้งหลาย
แหละรอข้าก่อน...ศัตรูหมู่อมิตร!!
ข้ากำลังจะกลับไป...กลับไป!!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ พยายามจะเปิดเปลือกตาขึ้น แต่มันหนักอึ้งไปหมด บางสิ่งบางอย่างผ่านเข้ามาในประสาทสัมผัสอย่างบอกไม่ถูก กระแสเสียงเพลงบทนั้น...มันมีทั้งความเศร้าสร้อยรันทด และเหี้ยมเกรียมดุดันผสมผสานกัน ฟังผิดแผกไปกว่าทุกครั้ง

ครั้นแล้ว พรานใหญ่ก็ง่วงงุนผล็อยหลับไปท่ามกลางความยุ่งเหยิงสับสนของจินตนารมณ์อันลี้ลับ

ทุกคนตื่นขึ้นด้วยเสียงพูดเอะอะร้อนรนของใครสองสามคน ที่ดังขรมฟังไม่ได้ศัพท์ ขณะนั้นมันเป็นเวลาเช้าตรู่ที่พอจะมองเห็นอะไรได้รางๆ และสามคนที่ยืนโบ๊เบ๊กันอยู่ ก็คือ เส่ย ส่างปา และคะหยิ่น

แล้วทั้งสาม ก็ปราดตรงเข้ามานั่งยองๆ รายล้อมรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้กำลังลุกขึ้นนั่ง ซึ่งมันเป็นเวลาเดียวกับที่คณะนายจ้างทั้งหมดพากันลืมตาขึ้น

“นาย! กวางที่นายใหญ่ยิงไว้เมื่อคืนนี้ ตัวเบ้อเร่อทีเดียว เกือบเท่าควาย แต่มันเหลืออยู่แต่หัวกับเขาเท่านั้น!!”

คณะผจญภัยชาวพระนครถลันพรวดพราดขึ้นยืน และฮือกันเข้ามาล้อมส่งเสียงถามแซดในขณะที่รพินทร์นั่งย่นหน้าผาก

จากคำบอกเล่า อันแข่งกับรายงานเป็นรถไฟด่วนของทั้งสามคน พอจะสรุปได้ความว่าทั้งเส่ย ส่างปา และคะหยิ่นตื่นขึ้นแต่มืด ออกชวนกันสำรวจติดตามรอยกวางตัวที่เข้ามากินโป่ง และเชษฐายิงสาหัสไปเมื่อคืน ร่องรอยของมันวิ่งซอกซอนบุกรกลงไปทางก้นหุบ ด้านเดียวกันกับที่พบคราบของงูยักษ์ แล้วไปล้มลงพบอวสานที่ปลวกลูกหนึ่งใต้พงเถาวัลย์ ระยะห่างจากตำแหน่งที่ถูกยิงเพียงแค่ 4 เส้นเศษๆ เท่านั้น แต่ปรากฏว่าซากของมันที่ทั้งสามคนตามไปพบนั้น เหลือไว้ให้เห็นเพียงแค่ส่วนศีรษะและเขางามเท่านั้น ส่วนอื่นๆ อันตรธานหายไปหมดไม่เหลือแม้แต่เศษหนัง พอพบกับเหตุการณ์ประหลาดผิดวิกลเช่นนั้น ทั้งสามคนก็ห้อแน่บกลับมายังปางพักเพื่อรายงาน

“สิ่งที่แงซายเตือนเราไว้เมื่อคืนนี้ เป็นความจริงเสียแล้ว”

เชษฐาพูดต่ำๆ กัดริมฝีปากแน่น

“มันละ ไอ้เสียงก๋อยๆ ที่พวกเราได้ยินเมื่อคืนนี้นั่นเอง!”

ไชยยันต์ครางออกมา ดารินกับมาเรียหันไปสอบซักพวกที่ไปพบเห็นซากกวางตัวนั้นเพื่อเอารายละเอียดอีกครั้ง ทั้งคณะพูดกันแซด มีรพินทร์กับแงซายเพียงสองคนเท่านั้นที่ไม่ได้เอ่ยคำใดออกมาทั้งสิ้น นอกจากมองสบตากันเงียบๆ

อึดใจนั้นเอง จอมพรานก็คว้าไรเฟิลสปริงตัวขึ้นยืน

“ไปดูกันเถอะครับ ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

ทั้งคณะ นอกจากจันและเกิดซึ่งได้รับคำสั่งให้ก่อไฟหุงหาเฝ้าปางพัก พากันสาวเท้าตามติดหลังพรานใหญ่ไปในทันทีนั้น

รพินทร์ตรงเข้าไปสำรวจดูตำแหน่งแรกที่กวางตัวนั้นถูกเชษฐายิงล้ม ซึ่งมันอยู่ห่างจากที่พักนอนออกไปเพียงไม่เกิน 50 ก้าว และความจริงเขาเองกับอีกสองสามคนก็ได้เข้ามาตรวจดูไว้แล้วตั้งแต่เมื่อคืน ขณะที่เชษฐายิงไว้หยกๆ

สิ่งที่ก่อความประหลาดใจให้อย่างยิ่งก็คือ เลือดกองใหญ่ที่เห็นเรี่ยราดอยู่กับพื้นขณะที่เข้ามาดูเมื่อคืนนั้น บัดนี้หายไปเสียแล้ว เหลือแต่เพียงคราบบางๆ ที่ติดอยู่กับผิวดิน คล้ายๆ จะมีอะไรมาสูบดูดเอาไปหมด ไม่มีร่องรอยของสัตว์อื่นใดเข้ามาปะปนพอให้สังเกตเห็นได้ชัด นอกจากรอยของกวางตัวนั้นอย่างเดียว ขณะที่เข้ามากินโป่งนั้น มันเดินลงจากชายเนินของดงใหญ่ด้านขวามือ แต่เมื่อถูกยิงแล้วเตลิดหนีลงไปยังหุบต่ำด้านตรงข้ามทิศทางไปแลเห็นได้ถนัดชัดเจน เพราะกระเซ็นเลือดที่แตะแต้มไปตามใบไม้ที่มันแล่นผ่าน แสดงว่าเลือดไหลออกมาจากบาดแผลฉกรรจ์

เชษฐาก็มีความสังเกตที่ถี่ถ้วนว่องไวพอใช้ เขาทรุดตัวลงนั่งพิจารณาตรงรอยเลือดที่หยดกองไว้มากมายเมื่อคืนเพราะจำได้ แล้วเงยหน้าขึ้นจ้องพรานใหญ่งงๆ เหมือนจะถามว่าเลือดเหล่านั้น มันหายไปไหนหมด?

รพินทร์ไม่เอ่ยคำใดกับเขา เดินตรวจรอยไปอีกทางหนึ่ง ทุกคนเห็นเขาพยักหน้าเรียกบุญคำ เข้าไปซุบซิบปรึกษาอะไรกันอยู่เงียบๆ สังเกตดูสีหน้าของตาพรานเฒ่าตื่นเลิกลั่ก ไชยยันต์ ดาริน และมาเรียทรุดตัวลงคุกเข่าล้อมบริเวณพื้นที่เชษฐานั่งจ้องอยู่ก่อนแล้ว

“มีอะไรผิดปกติหรือคะ พี่ใหญ่?”

เสียงมาเรียกระซิบถามขึ้นเบาๆ ขณะที่จ้องหน้าเขาอย่างสงสัย

อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะหรี่ตาลง บุ้ยปากให้พรรคพวกดู

“เมื่อคืน...ตรงนี้มีเลือดกองใหญ่ราวกับใครทำกระป๋องสีขนาดหนึ่งแกลลอนหกไว้ แต่เดี๋ยวนี้ มันหายไปหมดแล้ว”

พร้อมกับพูด เขาใช้ปลายมีดโบวี่เขี่ยพลิกดินดู พึมพำต่อมาว่า

“จะว่ามันถูกดินดูดซึมไปหมด ก็ไม่มีรอยเลย ดินใต้กองเลือดนี่แห้งสนิท”

“มันหมายความว่าไง?”

ไชยยันต์ร้องออกมาเบาๆ ขมวดคิ้ว เชษฐายักไหล่

“ก็หมายความว่า มีอะไรสักอย่างมาดูดหรือเลียมันไปหมดน่ะซิ และเจ้าอะไรอย่างที่ว่านั่น ก็คือเจ้าของเสียงร้องก๋อยๆ ที่เราได้ยินนั่นแหละ”

ดารินอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างสยดสยอง ห่อไหล่ลง

“ถ้ามันเข้ามาที่นี่...และดูดกินเลือดกวางที่กองอยู่ เราก็ควรจะเห็นร่องรอยอะไรบ้าง แต่นี่ทำไมถึงไม่มีร่องรอยอะไรเลยสักนิด

“อันนี้ซิ ที่มันเป็นปัญหาให้คิด”

พี่ชายว่า หันไปมองทางรพินทร์ ผู้กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่กับบุญคำทางอีกด้านหนึ่ง ห่างออกไป 10 กว่าก้าว

“ดูท่าพรานใหญ่ของเรา ก็จะปวดขมองอยู่เหมือนกัน รู้สึกว่าเขาจะไม่สบายใจพอๆ กับเรานั่นแหละ”

“รพินทร์มีความเห็นยังไงมั่ง?”

ไชยยันต์ถาม

“ไอ้เสือนี่เป็นอย่างนี้แหละ ถ้ายังไม่แน่ใจอะไร หมอก็ไม่ยอมปริปากออกมาหรอก”

ดารินเงยหน้าขึ้นมองหาองครักษ์ ซึ่งมีหน้าที่เป็นที่ปรึกษาประจำตัวหล่อนแต่ไหนแต่ไร ก็เห็นยืนนิ่ง สีหน้ายากจะอ่านความรู้สึกอยู่เบื้องหลัง

“แงซาย...เธอน่าจะรู้ดีกว่าทุกคน บอกไม่ได้หรือว่านี่มันคืออะไร”

เจ้าคนใช้ชาวดง เปิดริมฝีปากออกไปเห็นไรฟัน

“ถามพรานใหญ่ดีกว่านายหญิง”

ก่อนที่ใครจะกล่าวเช่นไรต่อไปนั่นเอง ก็ต้องลุกขึ้นยืนเพราะเสียงรพินทร์ดีดนิ้วเรียกและโบกมือเป็นสัญญาณให้ตามเขาไป

หนทางที่กวางเคราะห์ร้ายตัวนั้นแล่นซมซานไป แกะรอยได้อย่างสะดวกดายยิ่ง แม้ป่าเบื้องบนจะรกทึบเป็นพุ่มหนาแทบจะมองไม่เห็นท้องฟ้า แต่ในระดับขนาดศีรษะ ทุกคนก็สามารถจะเดินไปได้อย่างสบายปราศจากกิ่งก้านหรือเถาวัลย์ขึ้นเป็นอุปสรรคเกะกะ เพราะธรรมชาติของกวางซึ่งมีเขาเป็นกิ่งอยู่แล้วนั้น จะไม่เลือกบุกไปในพงรกรุงรังที่จะทำให้ติดเขาของมันเสีย คะหยิ่นและส่างปา ผู้ออกตามรอยนั้นไปก่อนแล้ว นำลิ่วรุดไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็วเพราะรู้อยู่

รพินทร์ทอดระยะห่างอยู่เบื้องหลังเคียงคู่กับบุญคำ ซึ่งเป็นคนคู่ใจ ทั้งสองสำรวจตรวจตราไปตามทางอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง เหมือนจะค้นหาร่องรอยแทรกแซงอย่างอื่นให้ได้ แต่ก็ไม่พบอะไรนอกจากรอยพรานพื้นเมืองสามคนที่เดินไว้เมื่อเช้าตรู่

และแล้วไม่กี่อึดใจต่อมานั้นเอง ทั้งสามที่นำอยู่เบื้องหน้า ก็มายืนรายล้อมมุงดูอะไรอย่างหนึ่ง ตรงบริเวณเนินปลวกภายใต้ซุ้มของป่ารวกรอบด้าน ตำแหน่งนั้นเป็นแอ่งลึกลงไปกว่าระดับที่เดินมาในครั้งแรก

เมื่อทุกคนตามเข้ามาถึง ก็พากันจ้องงันไป

ศีรษะที่ประกอบไปด้วยกิ่งเขางามกว้างใหญ่ของกวางตัวผู้ตัวหนึ่ง ที่กลิ้งอยู่ที่นั่นราวกับจะถูกใครตัดทิ้งไว้แค่คอ ส่วนลำตัวทั้งหมดหายไป และมีรอยเลือดที่เรี่ยรายบางๆ อยู่ตามใบรวกทั่วไป แมลงวันกับผึ้งตอมหึ่ง

กระจุกขนบางส่วนติดอยู่กับโคนกอรวกรอบด้าน และห่างออกไปในรัศมี 20 เมตร เศษกระดูกกระจัดกระจายกลาดเกลื่อน ขาวโพลน แม้แต่เนื้อบางส่วนตรงบริเวณหัว ก็ยังมีรอยถูกแทะจนเห็นกระดูก นัยน์ตาก็ถูกควักโบ๋ ปลายจมูกและลิ้นก็ไม่มีเหลือ มีแต่หนังติดหน้าผากอยู่หน่อยเดียวเท่านั้น

ภาพที่ถูกรุมกินอย่างสยดสยองพองขน สะกดให้ทุกคนตัวชาไปชั่วขณะ มาเรียยกมือขึ้นทำอาเมน ดารินหลับตาลง ส่วนไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคออันแห้งผาก กระซิบกับเชษฐาเบาที่สุดว่า

“โชคดีเหลือเกินที่เป็นกวางตัวนี้ แทนที่จะเป็นพวกเราคนใดคนหนึ่ง หรือทั้งหมด!”

ไม่มีอะไรผิดปกติให้สังเกตเห็นได้ถึงความรู้สึกของพรานใหญ่ ทุกคนเห็นเขายืนพิจารณาดูเงียบๆ และออกเดินตรวจไปรอบๆ แล้วก็ชี้รอยตำแหน่งหนึ่งให้คณะนายจ้างดู

“มันมาหมดแรงล้มลงเองตรงนี้แหละครับ สังเกตรอยเท้าที่ไถลลื่นแยกห่างออกจากกันโน่น พอล้มก็กลิ้งเป็นทางลงมาถึงที่นี่”

“เราไม่สนใจว่ามันจะล้มอีท่าไหนอย่างไร”

เสียงแหบปร่าแผ่วเบาของใครคนหนึ่งดังแทรกขึ้น

“แต่เราอยากรู้ว่า ‘อะไร’ ที่มารุมกินมันด้วยลักษณะอันหิวโหยดุร้ายที่สุดอย่างนี้”

เจ้าของเสียงนั้นก็คือ ดาริน วราฤทธิ์

จอมพรานยิ้มแค่นๆ ตอบในขณะที่ตายังทำหน้าที่สอดส่ายไปรอบๆ

“สำหรับเดี๋ยวนี้ บอกได้แต่เพียงว่า มันเป็นสัตว์ฝูงประเภทตัวเบา ฟันคมกริบราวกับมีดโกน แล้วก็...อย่างที่คุณหญิงว่า...มันเป็นพวกอดโซหิวโหยตะกละตะกลามที่สุด ที่ผมชี้ให้ดูร่องรอยการล้มของกวางก็เพื่อจะชี้ให้เห็นว่า กวางได้ล้มลงตายก่อนแล้วเพราะพิษบาดแผลลูกปืนของคุณชาย และพวกมันตามรอยเลือดมารุมกินที่นี่ ไม่ใช่เข้าโจมตีกวางในขณะมีชีวิต เสียดายเหลือเกินดินบริเวณนี้แข็ง และแห้งผากเกินไปทำให้เราไม่สามารถเห็นรอยตีนของมันได้ถนัด”

“ถ้าเหตุการณ์ชนิดนี้มันเกิดขึ้นในน้ำละก็ ฉันจะต้องลงความเห็นว่ามันเป็นฝูงปลาปิรันญ่าอย่างเด็ดขาด แต่เท่าที่เห็นก็มีอยู่เฉพาะลุ่มน้ำอะเมซอนเท่านั้น”

มาเรียสำลักออกมา ความสยองใจฉายชัดอยู่ในดวงตาสีเขียวที่จ้องภาพหัวกวางอย่างไม่กะพริบ

“ลองใคร่ครวญดูให้ดีซิ พวกหมาในหรือเปล่า?”

เชษฐาเอ่ยขึ้นอย่างพยายามให้ความคิด

บุญคำก็หัวเราะเสียงพิกลอยู่ในลำคอ สังเกตดูตาพรานเฒ่าเอาก็ไม่สบายใจอยู่ไม่ใช่น้อย

“สัญชาติหมามันไม่ทิ้งพันธุ์มันหรอกครับ นายใหญ่ มันจะต้องเห่าต้องหอน แล้วถ้ามาเป็นกองทัพอย่างนี้ก็ได้ยินเสียงป่าแตกอื้อมาทีเดียว ไม่เงียบเหมือนอย่างนี้ ไอ้นี่มันเห่าเหมือนกันแต่เห่าดังก๋อยๆ หมาชนิดไหนก็ไม่เห่าอย่างนี้”

“แล้วบุญคำว่ามันเป็นอะไร?”

ไชยยันต์หันไปมองหน้า

พรานเฒ่าหัวเราะแปร่งๆ อยู่เช่นนั้น ชำเลืองแวบไปที่รพินทร์แต่ก็ไม่ตอบคำถาม ดารินดูเหมือนจะสังเกตเห็นอยู่ว่าที่บุญคำไม่กล้าเอ่ยคำใดออกมา ก็เพราะพรานใหญ่ใช้สายตาปรามไว้นั่นเอง อดรนทนอยู่ไม่ได้ หล่อนก็โพล่งออกมาว่า

“รู้สึกว่าสองคนนี่จะมีอะไรเป็นความลับกันอยู่นะ มีอะไรทำไมไม่บอกกันบ้าง”

พลางหล่อนก็หันไปจ้องหน้าบุญคำด้วยสายตาขุ่นๆ

“บอกมาเลยบุญคำ คิดว่ามันควรจะเป็นอะไร พวกเรากำลังเผชิญอยู่กับปัญหาที่ทำให้ไม่สบายใจ มัวแต่อ้ำๆ อึ้งๆ สงวนท่าทีอยู่นั่นแหละ สัญญากันไว้แล้วไม่ใช่หรือว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเราจะต้องให้ความจริงแก่กัน ไม่ใช่มัวปิดบังอยู่ ซึ่งมันมีแต่ผลเสีย ถามแงซายก็ไม่บอก ถามบุญคำก็ไม่ยอมพูด จะพึ่งความเห็นจากพรานใหญ่ที่วางท่าอยู่นั่นแหละ ชักยัวะแล้วนะ”

บุญคำอึกอักอยู่ในลำคอ ขณะนั้น พรานใหญ่ก็หัวเราะทำบรรยากาศอันตึงเครียดของทุกคนให้เป็นเรื่องขบขันว่า

“อย่าเพิ่งยัวะครับ คุณหญิง เรากำลังอัตคัดน้ำกันอยู่ด้วย ยิ่งยัวะมากก็ต้องดื่มน้ำมาก เขาลูกนี้หาน้ำยากเสียด้วย ผมยังเป็นทุกข์อยู่นี่เลย แต่เดี๋ยว! ผมพอจะมองเห็นน้ำบ้างแล้วสำหรับเช้าวันนี้”

“ที่ไหนกัน ไม่เห็นมีสักหยด!”

ดารินพูดมาสะบัดๆ ตื่นขึ้นมาเช้านี้ หล่อนอยากจะเอาน้ำที่มีสำรองอยู่บ้างเล็กน้อยล้างหน้าก็ยังไม่กล้า เพราะจะต้องสงวนไว้สำหรับหุงข้าวและดื่ม ยิ่งได้ยินแงซายพูดไว้เมื่อคืนนี้ว่าแหล่งน้ำบนเขาลูกนี้หาได้ยากมาก ก็ยิ่งทำให้วิตกกริ่งเกรง เพราะตามปกติในขณะเดินทาง หล่อนดื่มน้ำมากกว่าคนอื่นๆ อยู่แล้ว

พรานใหญ่ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ ลักษณะของเขาใจเย็นเป็นปกติ พลอยทำให้คณะนายจ้างผ่อนความตึงเครียดลงแม้จะเผชิญอยู่กับปัญหาที่ทำให้ต้องคิดอย่างไม่ปลอดโปร่งใจนัก

“ก็ถ้ายังมัวยืนปลงซากเจ้ากวางเคราะห์ร้ายนี่อยู่ตรงนี้ เห็นจะไม่ได้น้ำหรอกครับ แต่ถ้าออกเดินหาคงจะได้มา”

“ใช่ซิ เดินหากันเป็นวัน!”

นักมานุษยวิทยาสาวประชดอย่างหัวเสีย มองดูเขาด้วยตาขวางๆ เพราะเข้าใจว่าถูกยั่วเล่นทันใดนั้น มาเรียก็กล่าวมาเรียบๆ ว่า

“ฉันคิดว่าแหล่งน้ำคงอยู่ไม่ไกลจากนี่เท่าไหร่หรอกน้อย”

“เธอรู้ได้ยังไง เธอเคยผ่านเขาลูกนี้มาแล้วรึ?”

ดารินหันขวับไปถามเสียงเขียวด้วยอารมณ์มัวๆ เสียงของหล่อนเกือบเป็นตวาด แต่เพื่อนสาวต่างผิวยิ้ม ไม่ถือเป็นอารมณ์

“ฉันไม่เคยผ่านเขาลูกนี้มาก่อนหรอกน้อย แต่สันนิษฐานเอาจากสิ่งที่เห็น กวางตัวนี้ถูกยิงเสียเลือดมาก ธรรมชาติของมันจะต้องวิ่งเข้าหาแหล่งน้ำเพื่อหาน้ำดื่ม และมันก็บ่ายหน้าวิ่งมาทางนี้ แต่ทนพิษบาดแผลไม่ไหวล้มลงเสียก่อน ถึงอย่างไรก็ตาม น่าจะสันนิษฐานเอาไว้ ว่าควรมีแหล่งน้ำอยู่ไม่ห่างจากที่นี่นัก”

“เมื่อคืนนี้มันมีกวางกิน เราก็เลยนอนกันได้อย่างสบาย แต่คืนนี้มันอาจจะหันมาทางพวกเราก็ได้” เชษฐาว่า

“อันนี้ผมก็ยังไม่กล้ารับรองเหมือนกันครับ เพราะมันเป็นสัตว์ประเภทที่ไม่เคยพบมาก่อน อ่านมันยังไม่ออกชัด มันอาจเล่นงานเราหรืออาจไม่กล้าก็ได้ เมื่อคืนนี้ก็มาล้อมดูเราอยู่ไม่ไกลนัก แล้วก็กล้าจนถึงขนาดย่องเข้ามาดูดเลือดกวางที่กองอยู่กับพื้นกินใกล้ๆ ที่นอนของพวกเรา โดยที่เราไม่รู้ตัวเลยว่ามันเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่ตอนไหน มาไหวตัวกันขึ้นก็ตอนที่ได้ยินเสียงร้องของมันเท่านั้น แต่จะอย่างไรก็ตาม ถ้ามันเข้ามา...ผมก็ไม่คิดว่าเป็นเรื่องเหลือบ่ากว่าแรงอะไรนัก พวกเราทั้งสิบสองคน ผิดนัก เห็นท่าไม่ดี จัดยามไว้ก็ได้”

แล้วจอมพรานก็หัวเราะออกมาเบาๆ กล่าวต่อว่า

“ภาวนาให้มันมาเถิดครับ เราจะได้เห็นชัดกันออกไปว่า รูปร่างหน้าตามันเป็นยังไงกันแน่ ผมหรือพวกคุณทุกคนอาจเคยได้ยินเขาเล่ากันมาเป็นนิยายเกี่ยวกับเรื่องป่ามาก่อนเท่านั้น คราวนี้ลองเผชิญกับตัวจริงมันดูสักที”

คำพูดของเขา ทำให้คณะนายจ้างทุกคนจ้องหน้ามาเป็นตาเดียว

“ได้ยินมาก่อน? หมายความว่ายังไง?”

เชษฐาและไชยยันต์ร้องถามมาเป็นเสียงเดียวกัน

“ก็ผีกองกอยยังไงล่ะครับ”

ทุกคนอ้าปากค้าง ตะลึงพรึงเพริดไปชั่วขณะ

“ผีกองกอย!!?”

“เพราะชื่อมันพิลึกพิลั่น ฟังดูเป็นนิยายอย่างนี้แหละครับ ผมถึงยังไม่อยากจะให้บุญคำซึ่งมักจะถนัดในเรื่องอย่างนี้อยู่แล้วเปิดปากพล่อยๆ บอกอะไรกับคณะของคุณออกไป จนกระทั่งทำให้คุณหญิงโมโห ความจริงบุญคำแอบมากระซิบบอกผมก่อนแล้ว ตั้งแต่เมื่อคืน แกบอกด้วยว่า ถ้ามันดูดกินหมดแม้กระทั่งเลือดละก็ มันเป็นผีกองกอยแน่ ผมถามแกว่าแกเคยพบมาแล้วหรือ แกก็บอกว่าพ่อแกสอนไว้ สอบไปถึงพ่อแกว่าพ่อเคยเห็นหรือ แกก็อ้อมแอ้มโยนไปถึงปู่ มันเป็นเรื่องเล่าสืบทอดกันต่อๆ มา ผีโขมดเราผจญกับมันมาแล้ว คราวนี้คงได้เผชิญหน้ากับเจ้าพวกกองกอยดูบ้าง ผมไม่ได้แปลชื่อภูเขาลูกนี้ให้พวกคุณทราบเอง เพราะมันฟังแล้วไม่เป็นมงคลหูนัก จะทำให้เราแรมคืนกันบนนี้ไม่มีความสุขเสียเปล่าๆ แต่ไหนๆ ก็บอกเรื่องนี้แล้ว ก็เลยจะขอบอกเสียเลย มังมหานรธาเรียกเขาลูกนี้ตรงตัวเลยครับ คือ ‘เขากองกอย’ แงซายเองสมัยที่ผ่านมาคราวก่อนนั้น ก็เจอะเข้าก่อนแล้ว เวลานอนต้องนอนบนต้นไม้”

เสียงไชยยันต์อุทานอะไรออกมาคำหนึ่งยาวเหยียด สีหน้าของอดีตนายทหารปืนใหญ่ปั้นยากที่สุด เขารู้สึกว่าอากาศของดงแถบนั้นเย็นเยือกเข้าจับขั้วหัวใจ ดารินซึ่งนั่งปั้นปึ่งเชิดหน้าห่างออกไปทางหนึ่ง แล่นถลาเข้ามารวมกลุ่มอย่างขวัญหาย ส่วนมาเรีย ภายหลังเมื่อเชษฐาส่งภาษาบอกความ แหม่มสาวก็ยังคงทำหน้างง ไม่รู้เรื่องอยู่เช่นนั้น เพราะไม่เคยประสากับชื่อที่ข่มขวัญในแบบนี้มาก่อน หล่อนพยายามอ่านสีหน้าและอาการของแต่ละคน และคอยสะกิดถามอยู่เป็นระยะให้ช่วยถ่ายทอดอธิบาย

ไม่มีปัญหา นามชนิดนั้นเชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ล้วนเคยผ่านหูมาแล้ว เว้นไว้แต่จะคาดคิดไม่ถึงเท่านั้น เท่าๆ กับยังไม่สามารถจะค้นพบกับคำอธิบายโดยละเอียดมาก่อน ในนามอันฟังแล้วชวนให้ขนลุกเช่นนี้ จะอย่างไรก็ตามชื่อของมันที่แว่วออกมาจากปากของพรานใหญ่ก็มีอิทธิพลอย่างประหลาดล้ำ ทำให้ต้องเย็นวาบไปถึงไขสันหลังเพราะอุปาทานในทางร้าย

ถ้าเป็นสมัยก่อน เมื่อได้ฟังดังนี้ ไม่คนใดคนหนึ่งก็คงจะหัวเราะออกมางอหาย แต่ในยามนี้ คณะผจญภัยชาวกรุง ผู้ผ่านความศิวิไลซ์สูงสุดแล้ว พากันนั่งเงียบกริบได้แต่มองตากันเอง แล้วแลไปยังจอมพรานเหมือนจะขอให้ช่วยอธิบาย

“มันควรจะต้องเป็นสัตว์อะไรสักอย่างหนึ่งไม่ใช่หรือ?”

ในที่สุด เชษฐาก็กล่าวขึ้นอย่างแผ่วเบา

“เดิมทีที่ได้ฟังพรานเก่าๆ เขาเล่า ผมก็ลงความเห็นไม่ถูกเหมือนกันว่ามันเป็นอะไร นอกจากเหมาว่านั่นเป็นเรื่องที่กุกันขึ้นเท่านั้น เพราะสาระในคำบอกเล่าเหล่านั้นมันโน้มน้าวไปใน

เรื่องของภูตผีป่าประเภทหนึ่ง แต่ถ้าเจ้าสิ่งที่มารุมกินกวางของเรานี่เป็นชนิดเดียวกันกับที่ถูกระบุว่า ‘ผีกองกอย’ มันก็คือสัตว์ประเภทหนึ่งอย่างไม่มีปัญหา จะร้ายกาจน่ากลัวสักแค่ไหน พวกเราก็ต้องจังหน้ากับมันเสียก่อน ถึงจะรู้”

รพินทร์กล่าวด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ ตามบุคลิกที่อ่านความรู้สึกได้ยากของเขา

“ผีกองกอย!...มันมีอยู่จริงหรือนี่?”

ไชยยันต์ร้องออกมาเหมือนจะถามตัวเอง

“เห็นจะจริงขึ้นมาเสียแล้วกระมัง โดยสิ่งที่เราพบเห็นร่องรอยหลักฐานอยู่นี่...”

เชษฐาหัวเราะฝืนๆ อยู่ในลำคอ

“แต่ฤทธิ์เดชมันจะร้ายกาจเหมือนเช่นที่นิยายเล่าไว้หรือไม่ เราจะได้เห็นกันอย่างรพินทร์ว่านั่นแหละ ถ้าหากมันพยายามจะเข้ามายุ่งกับเรา”

“ฉันรู้จักคำว่า ‘ผีกองกอย’ เพราะในพจนานุกรมเท่านั้น ลักษณะของมันเป็นอย่างไรในทัศนะคำบอกเล่าของพวกชาวป่า” นักมานุษยวิทยาสาวถามมาด้วยเสียงที่บังคับให้เป็นปกติ

“อันนี้เห็นจะต้องถามบุญคำเสียแล้ว แกจะสาธยายให้ฟังได้พิลึกกึกกือทีเดียว สำหรับผมเท่าที่เคยได้ยินมา ก็พอจะเดาได้ว่ามันร้องเสียง ‘ก๋อยๆ’ ดังเยือกเย็นเหมือนที่เราได้ยินเมื่อคืนนี มันแอบเข้ามาดูดเลือดคนเดินป่าที่นอนอยู่กับพื้นดินจนตาย ส่วนที่ว่าคนจะโง่นอนให้มันดูดเลือด หรือว่าขี้เซาอย่างไรจนถึงกับปล่อยให้มันเข้ามาทำอันตรายถึงตัวได้โดยไม่มีการรู้สึกนั้น ผมก็คาดคั้นซักความไม่ได้ละเอียดจากคนเล่า ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในป่าและโดยการบอกเล่าของชาวป่านั้น เราได้แต่ฟังเฉยๆ ครับ จะซักไซ้หาเหตุหาผล เพื่อทำคิวอีดีไม่ได้”

“ส่างปาก็บอกกับฉันเหมือนกันว่ามันเป็นผีประเภทหนึ่ง”

มาเรียเอ่ยขึ้นอย่างปราศจากความสะดุ้งสะเทือนใดๆ ทั้งสิ้น ตรงกันข้ามกลับหัวเราะขบขัน

“แต่จากหลักฐานที่เห็นอยู่นี่ ฉันเห็นด้วยกับพรานใหญ่ว่า มันเป็นสัตว์กินเนื้อจับกลุ่มเป็นฝูงๆ แล้วก็ไม่มีความสามารถที่จะไล่จับเหยื่อเองได้ นอกจากจะไปพบซากอะไรที่ตายเข้าก็รุมกินแบบแร้ง ไม้งั้นเมื่อคืนนี้มันน่าจะโจมตีพวกเราแล้ว”

“ยังประมาท หรือประมาณการณ์ในขั้นต่ำอย่างใดไม่ได้ทั้งนั้น...”

หัวหน้าคณะกล่าวอย่างรอบคอบระมัดระวัง เหลือบตาไปยังหัวกวางที่กลิ้งอยู่ด้วยความระแวง

“เมื่อคืนนี้ พวกเราตื่นและเตรียมพร้อมกันหมดทุกคน ประจวบกับที่มันพบซากกวางนั่นเสียก่อน สมมติว่าถ้าเมื่อคืนไม่มีซากกวางแทน และมันพากันย่องเข้ามาโดยไม่ส่งเสียงขึ้นเลย... อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ในขณะที่พวกเราทุกคนหลับกันทั้งหมดด้วยความอ่อนเพลีย สังเกตได้ด้วยว่าเมื่อคืนนี้...เราได้ยินแต่เสียงร้องของมันเท่านั้น แต่การเคลื่อนไหวไม่ได้ยินเลย...ส่องไฟไปก็ไม่พบตัว ทั้งๆ ที่รู้สึกว่ามันจะเข้ามาอยู่ใกล้ๆ”

คำพูดของเขาทำให้ทุกคนคิด...และเริ่มไม่เป็นสุขนัก

สิ่งที่มาเรีย ฮอฟมันคาดคะเนไว้ด้วยความชำนาญของหล่อน...ไม่ผิดไปเลย ไม่กี่นาทีนั้นเอง ขณะที่ยังนั่งสูบบุหรี่ปรึกษาหารือกันอยู่ แงซายและพวกพรานพื้นเมืองที่รพินทร์ใช้ให้แยกกันออกไปหาแหล่งน้ำ ก็พากันเดินร่วมกลุ่มโผล่ออกมา บนหลังของล่างปาและคะหยิ่นสะพายกระบอกไม้ไผ่สดที่เพิ่งตัดมาใหม่ขนาดใหญ่ มีน้ำบรรจุเต็มมาคนละกระบอก

พวกนั้นรายงานให้ทราบว่า ลึกกว่าระดับที่ทุกคนนั่งพักกันอยู่ลงไปอีกเพียง 2 เส้นเท่านั้น มีน้ำพุเล็กๆ ไหลออกมาจากซอกหิน และขังอยู่ในแอ่งตื้นเพียงแค่สององคุลีเท่านั้น พวกนั้นช่วยกันขอดใส่กระบอกไม้ไผ่มาได้แค่สองกระบอก ถ้าจะเอาให้มากกว่านั้น ก็ต้องรอเวลาที่น้ำจะค่อยๆ ซึมออกมาอีก ไชยยันต์ขอเอาไปดู พอมองเห็นก็ทำหน้าเบ้ ยื่นไปให้เชษฐาดูอีกคนหนึ่ง

“สียังกับโอวัลตินงั้นแหละ ไหวเหรอนี่น่ะ?”

“ทิ้งให้นอนก้น จะใสกว่านี้ นายทหาร นี่ต้องเอาใบไม้ขอดใส่มาทีเดียวนา แอ่งมันตื้นก็เลยขุ่นคลั่กยังงี้”

บุญคำบอกมายิ้มๆ

“แงซายบอกไว้ว่า น้ำส่วนมากบนเขาลูกนี้เป็นพิษ แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าน้ำที่เอามานี่ไม่ทำให้ชักดิ้นมีอันเป็นไปกันทุกคน”

ดารินร้องถามมาอีกคนหนึ่ง ฉวยกระบอกน้ำไปก้มลงดมอย่างไม่ไว้ใจ

“ไก่ป่ามันกำลังลงกินอยู่พอดี นายหญิง ถ้าสัตว์กินได้ คนก็กินได้”

แงซายตอบ ทำให้คณะนายจ้างหมดกังวลไปได้ เกี่ยวกับปัญหาที่ว่าน้ำจะสะอาดพอหรือไม่นั้นก็เป็นอันพ้นไป เพราะดารินมียาสำหรับฆ่าเชื้อ และหล่อนใส่ลงไปในน้ำที่ใช้บริโภคทุกครั้ง นับตั้งแต่ออกเดินทางมา การได้น้ำมาสองกระบอกใหญ่ๆ ปริมาณจุกระบอกละร่วมแกลลอนเช่นนี้ ก็ต้องนับว่าประเสริฐสุดแล้ว ท่ามกลางความทุรกันดารอัตคัดเช่นนี้

ต่างกลับมายังที่พัก กินอาหารพอประทังชีวิต แล้วออกเดินทางทันที

รพินทร์วางเข็ม ฝ่าดงแนวขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งหนทางแม้จะขึ้นๆ ลงๆ นับมอและมาบไม่ถ้วน ก็ยังเดินสะดวกกว่าหนทางที่ผ่านมาแล้วเมื่อวาน

สองชั่วโมงเต็มๆ ที่งมกันไปในดงดึกดำบรรพ์ที่เงียบสงัด ปราศจากร่องรอยของสัตว์ใดๆ หรือพืชชนิดใดที่พอจะเก็บเอาไปเป็นเสบียงได้ พอล่วงเข้าไปชั่วโมงที่สาม ก็พบกับทุ่งหญ้าขนสลับไปกับต้นเต็ง แล้วก็เลียบเลาะไปตามทุ่งแฝกอันมีใบสากคาย แลเห็นร่องรอยของไฟป่าที่กินไว้โล่งเตียนบางแห่งอันเป็นผลมาจากความแห้งแล้ง

แสงแดดเริ่มแรงกล้าขึ้น เมื่อผ่านออกมาสู่ที่โล่ง รพินทร์กับพวกพรานพื้นเมือง ใช้มีดกรีดกิ่งไม้ที่เดินผ่านไปเป็นระยะ และหยุดสังเกตลู่ทางอยู่บ่อยครั้งก่อนที่จะตัดสินใจตัดทาง

พักเที่ยงกันที่ชายเนินริมทุ่งตอนหนึ่ง ก่อนเริ่มต้นเดินทางต่อไป รพินทร์เรียกแงซายเข้ามาพูดอะไรกันอยู่ครู่ ก็บอกให้นายจ้างทราบว่า เขาจะนำตัดขึ้นเนินลูกเล็กๆ ที่แลเห็นอยู่ทางทิศใต้ของทุ่งเพื่อเข้าหาแอ่งน้ำมวกสำหรับพักนอนค่ำนี้

“ปีนกันหน่อยนะครับ ถ้าไม่งั้นพรุ่งนี้อีกวันเราก็ไม่มีทางพ้นทิวเขาใหญ่ลูกนี้ได้ อีกอย่างหนึ่งต้องเข้าหาแหล่งน้ำไว้ก่อน”

“เอาไงก็เอากัน ไม่ต้องห่วง”

เชษฐาร้องบอกมา พร้อมกับตบไหล่

ด้วยกำลังที่อยู่ตัว และความเข้มแข็งแกร่งทรหดที่หล่อหลอมจิตใจมาเป็นอันดีแล้วของทุกคนในคณะ ทั้งหมดรอนแรมไปอย่างบากบั่น ไม่มีใครพูดอะไรกันโดยไม่จำเป็นเพราะก้มหน้าก้มตาเดิน...และเดิน...นอกจากบุญคำคนเดียวเท่านั้นที่คร่ำครวญเพลงยี่เกขึ้นต้นว่า “โอ้เจ้าช่อมะนาว ฯลฯ” ของแกไปเป็นระยะ ทำให้ไม่ถึงกับเงียบจนเกินไปนัก และครั้งหนึ่ง ไชยยันต์บ่นว่า เย็นนี้เห็นที่จะต้องอาศัย ‘ข้าวลิง’ เสียเป็นแน่แท้ เพราะย่ำกันมาหลายชั่วโมงเกือบตลอดวันแล้ว ยังมองไม่เห็นวี่แววของสัตว์ที่จะมาเป็นอาหารได้เลย แม้แต่ค่างหรือลิงสักตัว

บ่ายสามโมง อากาศลดความอ้าวลงเล็กน้อย เพราะตะวันถูกบังอยู่ยังยอดเขาทะมึนเบื้องหลัง ทั้งคณะบุกกันไปในป่าเต็งสลับหญ้าคาอีกครั้ง แอ่งน้ำมวกเป้าหมายของแงซาย อยู่ในระหว่างตีนดอยเล็กๆ สองดอยเทลาดลงมาบรรจบกัน แล้วความหวังของทุกคนก็เริ่มมีขึ้น เมื่อผ่านต้นมะกอกป่าและต้นเคด ซึ่งขึ้นอยู่ประปรายห่างๆ กัน ปรากฏว่ามีรอยของละมั่งและสมันลงกินไว้ใหม่ๆ แต่ก็ไม่มากนัก ยิ่งกว่านั้นเมื่อใกล้ตีนดอยเข้าไปก็ยังเต็มไปด้วยป่าลูกเดือย พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันเก็บเพื่อนำไปหุงต้มรวมกับข้าวสาร ซึ่งเหลืออยู่เป็นมื้อสุดท้าย ต่อมาอีกเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ก็บรรลุถึงพื้นราบบนไหล่ดอยตอนหนึ่ง ใต้ต้นสักใหญ่ที่สูงทะยานเยี่ยมขึ้นไป ชูยอดเสียดฟ้าราบกับจะเป็นประธานของหมู่ไม้ใหญ่น้อยในละแวกนั้นรอบด้าน ‘น้ำมวก’ ที่แงซายบอกไว้คือบ่อน้ำธรรมชาติ ขังอยู่ในแอ่งหินลักษณะเกือบจะเป็นวงกลม เส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกิน 2 เมตร น้ำที่ขังอยู่มีสีขาวมัวเหมือนน้ำนมจางๆ แต่ก็จืดสนิทและเย็นเฉียบ

รพินทร์สั่งให้ปลงของลง นั่นหมายถึงการเดินทางของวันนี้จะสิ้นลงเพียงแค่นี้

ระหว่างการตระเตรียมที่พัก มาเรียก็เดินเข้ามาบอกคณะพรรคพวกทุกคนที่นั่งพักขาดื่มน้ำอยู่ว่า

“เหลืออีกสองชั่วโมงก่อนมืด ฉันจะไปหาเนื้อ ตอนที่ผ่านมานี่เห็นรอยอยู่หลายแห่ง”

“ประเดี๋ยวผมก็จะออกเหมือนกัน”

รพินทร์บอก หล่อนยิ้มให้ ดูท่าไม่เหน็ดเหนื่อยอะไรนัก ยังคล่องแคล่วประเปรียวอยู่เหมือนเดิม

“ถ้างั้นเราก็แยกกันไป ดีเหมือนกัน ช่วยกันหลายๆ ทางโอกาสจะได้มีมากขึ้น”

“อย่ากลับให้ค่ำ และอย่าไปให้ไกล”

เชษฐาสั่งสั้นๆ เขาไม่มีอะไรจะต้องห่วงกังวลกับมาเรียเลย ในข้อเสนอของแม่พรานสาว เพราะเห็นฝีมือมาดีแล้ว มาเรียไม่กล่าวอะไรอีก โบกมือให้ทุกคนแล้วเดินไปยืมเรมิงตันบรรจุลูกซองห้านัดของคะหยิ่น โดยทิ้ง .375 ไว้ให้ พลางพยักหน้าชวนเจ้าพรานต่องสู่ของหล่อน เพียงไม่ถึงอึดใจ ร่างอันคล่องแคล่วของนักนิรุกติศาสตร์เลือดผสม กับพรานคู่ใจก็หายลับเข้าป่าไป

รพินทร์สูบบุหรี่ไปได้ครึ่งตัว ก็ดับใส่กระเป๋าเสื้อไว้ ฉวย .30/06 ของเกิด ชวนบุญคำแยกออกไปอีกทางหนึ่ง ส่วนไชยยันต์ก็พยักหน้าชวนแงซายเพื่อช่วยกันออกหาเพิ่มขึ้นอีกแรงหนึ่ง กลายเป็นสามสาย คงทิ้งให้สองพี่น้องราชสกุลอยู่เฝ้าที่พักพร้อมกับพวกพรานที่เหลือ ซึ่งยุ่งอยู่กับการจัดที่หลับนอนและหาฟืน

พรานใหญ่กับบุญคำ เดินทับไปบนเส้นทางของมาเรียและส่างปาครู่หนึ่ง รอยของหล่อนอ้อมเนินไปยังป่าโปร่งหลังเนิน อันอุดมไปด้วยมะขามป้อมและมะกอกป่า แต่เขาแยกเข้าป่าทึกอีกด้านเพราะบุญคำชวนหาค่าง

ยังไม่ทันจะไต่พ้นบริเวณปลวก รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เพราะเสียงตะโกนสุดเสียงของใครคนหนึ่งจากเบื้องหลังไม่ไกลเท่าไรนัก เพราะได้ยินอย่างถนัด

“ระวัง! นายแหม่ม!! หลบก่อน”

พร้อมกับเสียงนั้นยังไม่ทันจะสิ้น กระสุนนัดหนึ่งก็แผดระเบิดขึ้นกึกก้อง มันเป็นเสียงลูกซอง ติดตามมาด้วยเสียงฝีเท้าที่ควบตะลุยจนแผ่นดินสะเทือน เสียงต้นไม้ย่อมๆ ถูกกำลังรุนแรงมหาศาลปะทะขาดสะบั้นราวกับจะถูกบันดาลขึ้นด้วยลมเพชรหึง สรรพสำเนียงแห่งความโกลาหลและตลบไปด้วยกลิ่นไอมฤตยู มันเหมือนจะเกิดขึ้นใกล้ๆ นี่เอง และมันก็ได้ยินไปทั้งหมดทุกฝ่าย ไม่ว่าฝ่ายของเชษฐาผู้นั่งพักอยู่ที่แค้มป์ หรือฝ่ายของไชยยันต์ที่เพิ่งแยกไปอีกทางหนึ่ง เพราะอยู่ในรัศมีใกล้เคียง

แล้วเลือดในกายของทุกคนแทบจะจับเป็นก้อนแข็ง เมื่อได้ยินเสียงแหลมก้องของมาเรีย ฮอฟมัน

69

พรานใหญ่พุ่งออกจากที่ วิ่งตะลุยตรงไปยังต้นเสียงที่มานั้นสุดกำลังเท่าที่มีอยู่ บุญคำก็โลดแล่นตามหลังเขามาติดๆ ขณะนั้นเสียงไรเฟิลก็แผดสนั่นขึ้นมาอีกนัดหนึ่ง มันจะต้องเป็น .375 ของล่างปานั่นเอง ท่ามกลางเสียงร้องโวยวายไม่เป็นภาษาของเจ้าพรานต่องสู่ และเสียงฝีเท้าหนักๆ ที่ควบตะลุยเป็นพายุบุแคมปานป่าฉลม เสียงลมหายใจฟืดฟาดหนักแรง

อึดใจต่อมาของการห้อตะบึงตามต้นเสียงมาอย่างไม่คิดชีวิต ภาพที่ทำนายเหตุการณ์ไม่ถูก...ก็ปรากฏกับสายตา

ตำแหน่งนั้น เป็นป่าโปร่งในระดับพื้นราบ มีต้นเต็งขึ้นสลับไปกับต้นเคดและหญ้าตายซากที่สูดไม่เกินหัวเข่า มีละเมาะเป็นเกาะแก่งอยู่ทั่วไป ร่างตระหง่านของอะไรชนิดหนึ่งยืนทะมึนเด่นอยู่กลางทุ่งหญ้าสีเหลือง มองผาดๆ ราวกับช้างรุ่น แต่แวบเดียวที่แลไปเห็นสันหนอกบนคอปานพะเนินเหล็ก เขาที่โค้งเข้าหากัน หน้าผากและข้อเท้าทั้งสี่ ตัดด้วยขอบขาว รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็บอกได้ในทันทีนั้นว่ามันคือ กระทิง...เจ้าแห่งความว่องไวประเปรียว และมุทะลุดีเดือดของไพรกว้าง ซึ่งความดุร้ายทรหดอย่างบ้าบิ่นของมัน เกือบจะจบชีวิตพรานใหญ่อย่างเขามาแล้วในอดีต

เขามองไม่เห็นมาเรีย ไม่เห็นล่างปา นอกเสียจากเสียงร้องตะโกนไม่เป็นภาษาคนอยู่เช่นนั้น ซึ่งคงจะดังมาจากยอดไม้ต้นใดต้นหนึ่งในละแวกนั้น ยามนี้ตะวันจางแสง สาดรัศมีอ่อนเรืองลงมาอาบร่างมหึมาของเจ้าสัตว์ร้ายเป็นมันละเลื่อม มันกำลังแหงนเบิ่ง สะบัดเขาอย่างว่องไวรวดเร็วอยู่ไปมา พร้อมเสียงหายใจฟาดๆ

ความตกใจเพราะเดาไม่ถูกในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับแหม่มสาว ทำให้เขาแล่นฝ่ากอหญ้าและเถาวัลย์แห้งตรงเข้าไปอย่างไม่ยอมหยุดยั้ง แล้วพริบตานั้นเอง ขณะที่รพินทร์กำลังฝ่าพงหาทางออกอยู่ พร้อมกับสายตาที่จับจ้องออกไป เขาก็เห็นร่างของมาเรียลุกพรวดพราดขึ้นมาจากกอหญ้าแห้งตอนหนึ่ง ทิศทางที่หล่อนโผล่ขึ้นมานั้น อยู่ตรงหน้าของกระทิงที่กำลังขยับสะบัดเขา ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 20 เมตร หล่อนประทับปืนลูกซองที่ถืออยู่ในมือขึ้นอย่างรวดเร็ว **และพร้อมๆ กับที่ภรรยาม่ายของนักสำรวจยืนขึ้นนั่นเอง มันเป็นเวลาเดียวกับที่ร่างทะมึนพุ่งปราดออกจากที่ราวกับธนูหลุดจากแหล่ง...ความใหญ่โตมโหราฬของมัน ค้านกับความเร็วที่มันพุ่งเข้าใส่นั้นเป็นตรงข้ามจนดูไม่ทัน**

รพินทร์ร้องออกมาสุดเสียงด้วยความตกใจ เขาตั้งใจจะตะโกนเตือนมาเรีย แต่เสียงของเขาย่อมช้ากว่าเหตุการณ์ อันเต็มไปด้วยความฉับพลันกะทันหันเบื้องหน้าเสียแล้ว

ตูมแรก เป็นเสียงลูกซองกระบอกนั้นระเบิดเข้าใส่ ส่วนตูมที่สองที่ปรากฏขึ้นอันเกือบจะเป็นเวลาเดียวกัน ก็คือเสียงต้นเคดขนาดลำขาที่ยืนต้นอยู่ใกล้ๆ กับตำแหน่งที่มาเรียยืน ขาดสะบั้น

ไปราวกับถูกอำนาจระเบิด ด้วยกำลังมหาศาลที่โถมขวิดกิ่งไม้ใบหญ้า ปลิวกระจายเป็นฝอยเป็นทางอู้ไปตลอดระยะวิ่งของมัน

ร่างของมาเรียหายวับไปอีก หล่อนจะแหลกเหลวไปแล้วหรือไม่ เขาก็ดูไม่ทัน และเห็นไม่ถนัดท่ามกลางผงคลีอันตลบอบอวลนั้น เห็นแต่เพียงเจ้ากระทิงร้ายแล่นเลยตำแหน่งที่หล่อนเคยยืน ไปหยุดและแว้งตัวกลับตั้งท่าสะบัดเขาฟืดฟาดอยู่อีก

จังหวะชั่วเสี้ยวของวินาทีอันแข่งกับเหตุการณ์นี้ ทั้งเขาและบุญคำกำลังวิ่งตะลุยแหกพงเถาวัลย์แห้งออกมาอย่างใจหายใจคว่ำ ความรู้สึกบอกตนเองว่า...มันช่างสักร้อยปีก็ไม่ปาน กว่าจะพ้นพุ่มรกอันเต็มไปด้วยหนามออกไป

จากเหตุการณ์ที่เห็นเขาก็พอจะเดาได้แล้ว มาเรียกำลังทำศึกใหญ่อยู่กับเจ้ากระทิงโทนบ้าเลือดตัวนั้น ชนิดวางชีวิตไว้เป็นเดิมพัน โดยรูปการแล้ว หล่อนคงไม่ได้เจตนาที่จะล่ามันก่อนเลย เพราะอาวุธประจำมือที่ถืออยู่เป็นเพียงแต่ปืนลูกซองเท่านั้น มันจะต้องเกิดขึ้นเพราะความกะทันหันจวนตัว และที่โรมรันติดพันอยู่กับมันขณะนี้ ก็คงอยู่ในความหมายป้องกันตัวเองเท่านั้น

คนชำนาญในการล่าสัตว์อย่างหล่อน ทำไมถึงจะไม่รู้ว่า ปืนลูกซองที่บรรจุกระสุนสำหรับล่าสัตว์เล็ก มันจะเกิดผลสำหรับกระทิงใหญ่ได้ มีแต่ก็เพียงยุยั่วให้มันบ้าเลือดเพิ่มขึ้นเท่านั้น

ปัญหาที่เกิดในใจของรพินทร์ในขณะนี้ก็คือ เจ้าต่องสู่พรานคู่ใจของหล่อนคนนั้น มันไปอยู่เสียที่ไหน

การส่งเสียงร้องเอ็ดอึง เย้วๆ อยู่ตลอดเวลาของมัน แสดงว่ามันยังมีชีวิตอยู่ และจะต้องอยู่ในละแวกใกล้เคียง ไอ้นั่นถือไรเฟิล .375 ซึ่งมันน่าจะช่วยสถานการณ์ร้ายของนายสาวได้ แต่เขาก็ได้ยินเสียงไรเฟิลกระบอกนั้น ลั่นขึ้นเพียงนัดเดียว ไล่ๆ กับลูกซองของมาเรียที่ระเบิดขึ้นเป็นครั้งแรก แล้วหลังจากนั้นก็ได้ยินแต่เสียงร้องอย่างตกใจของมันขรมอยู่เท่านั้น ถ้าจะให้ทายก็คือ เจ้าส่างปาคงจะทิ้งปืน แปรสภาพเป็นลิงแล่นขึ้นต้นไม้ไปเสียแล้ว ปล่อยให้นายสาวประจันหน้ากับมฤตยูร้ายเพียงคนเดียวอย่างใจเด็ด สมเชื้อไขพรานใหญ่ โดยมีมันช่วยได้ก็แต่เพียงส่งเสียงโหวกเหวกอยู่บนต้นไม้

มาเรียยังไม่ตาย! เขาเห็นหล่อนโผล่ขึ้นมายืนอีกแล้ว พร้อมกับปืนที่ประทับอยู่บนไหล่ วูบที่หล่อนยืน...คือวูบที่กระทิงซึ่งรอจังหวะอยู่แล้วพรวดพราดเข้ามา

อีกคนละตูม เป็นการแลกกันอย่างยุติธรรมที่สุด กระสุนของหล่อนระเบิด และต้นไม้ข้างเคียงก็ขาดสะบั้นไปในพริบตา ด้วยคมเขาผสมกับความแรง

เดี๋ยวนี้เขาเห็นถนัดขึ้นแล้วด้วยกำลังใจที่ดีขึ้น

มาเรียฉลาดที่สุด และคงจะล่ากระทิงมาอย่างช่ำชองดีแล้ว จนสามารถเข้าใจได้ถึงสัญชาตญาณและอุปนิสัยของมัน เพราะทันทีที่หล่อนถลันขึ้นยิง หล่อนไม่ดูผล ไม่ยืนเซ่อซ่าเกะกะอยู่ แต่จะล้มตัวลงนอนราบกับพื้นทันที นั่นเป็นจังหวะเพียงชั่วพริบตาเดียวก่อนที่มัจจุราชเขาโง้งจะพุ่งปราดเข้ามาเสยขวิดด้วยแรงสลาตันของมัน พุ่มพงและต้นไม้ใกล้เคียงกับที่หล่อนยืนอยู่ก่อน

ขาดกระจุยแหลกวินาศไปเห็นทันตา เสียงโลดแล่นตะบึงใส่ของมัน เสียงกิ่งไม้หักโค่น ไม่ต้องพูดถึง มันดังประหนึ่งว่าป่าในละแวกนั้นจะถล่มทลาย

ไอ้มหากาฬนั่นมันก็บรมทายาด มันจะเอาชีวิตหล่อนให้ได้ พอชนผิด แล่นเลยไปได้หน่อยมันก็หยุด แว้งวกกลับมาจ้องคอยท่าอีก รอจังหวะที่เหยื่อของมันจะยืนขึ้นมาให้ถาโถมเข้าขวิดได้ถนัด แต่มันผิดหวัง...มนุษย์ผู้หญิงผมสีเหมือนหญ้าแห้งคนนั้นไวกว่ามัน มิหนำซ้ำยังล่วงรู้ถึงอารมณ์ตลอดจนชั้นเชิงของมันด้วย หล่อนล้มตัวนอนราบ ปล่อยให้มันกระโจนข้ามกายไปทุกครั้ง ภายหลังจากโผล่ขึ้นมายิงเล่นเอาเถิดเจ้าล่อติดพันกันอยู่เช่นนั้นอย่างน่าดู

บัดนี้เลือดของมันแดงฉานไปตลอดทั้งส่วนหัวและสะบัก แต่แน่ละ ลูกปืนในชั้นล่ากวางไม่มีทางจะยุติความดุร้ายบ้าเลือดของมันลงได้ นอกจากความพยายามมาดร้ายจนถึงขีดสุด

สี่นัดที่หล่อนปล่อยสวนหน้าออกไป ไม่ได้ทำให้มันลดถอยกำลังไปเลย มีแต่จะว่องไวดุเดือดยิ่งขึ้น ทุกครั้งที่มันพุ่งถลาปราดเข้าใส่หล่อน สภาพก็แลเหมือนจรวดนำวิถีเราดีๆ นี่เอง

เชษฐา ไชยยันต์ ดาริน ตลอดจนคนอื่นๆ ที่แล่นตามกันมาเป็นพรวน ก็มองเห็นเหตุการณ์ต่อสู้ละเลงเลือดนั้นอย่างถนัดตาที่สุด แต่อยู่ห่างไกลออกไป

รพินทร์แหวกพงเถาวัลย์สุดท้ายออกมาได้แล้ว ระยะมันห่างออกไปประมาณ 80 เมตร สำหรับภาพอันหวาดเสียวตื่นเต้นนั้น เขาประทับไรเฟิล 30/06 ขึ้น แต่ก็จับเป้าหมายไม่ถนัด มาเรียยืนขึ้นอีก และไอ้กระทิงเปรียวก็ถาโถมเข้าสู่หล่อนเป็นรอบที่ห้า พรานใหญ่ยิงไล่หลังขณะที่มันออกควบเข้าใส่แหม่มสาวไปนัดหนึ่ง กระทบเข้ากลางช่องท้องนั่นไม่มีความหมายอะไรเลย สำหรับหัวกระสุนเพียงแค่ 200 เกรน และเป้าหมายที่ไม่ใช่จุดดับ มองไม่เห็นแม้แต่ว่ามันจะสะดุ้งสะเทือนสักนิด คงปราดเข้าใส่แหม่มสาวเป็นพายุอยู่เช่นเดิม บุญคำก็ระเบิด .375 ประจำมือของแกไล่หลังเข้าไปติดๆ แต่พลาดเป้าที่กำลังเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ประกอบกับระยะที่ห่างออกไป รวมทั้งตาลีตาเหลือกรีบร้อนของแก

มันกระโดดเข้าใส่ร่างที่ล้มตัวนอนของมาเรีย แล้วไปเต้นสะบัดวาดแว้งเขาอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ท่ามกลางเสียงร้องอื้ออึงด้วยความตกใจของพรรคพวกทุกคน ซึ่งตามมาเห็นเหตุการณ์เข้า คนเหล่านั้นพากันวิ่งเข้ามาเป็นขบวนพร้อมทั้งตะโกนลั่นฟังไม่ได้ศัพท์ พอร่างของมันกระโดดข้ามกายพ้นไป แหม่มสาวก็ตะกายลุกขึ้นอีก คราวนี้หล่อนออกวิ่งไปที่โคนต้นเต็งข้างหน้า โดยมีเจ้าเขาโง้งควบกวดจี๋ตามมาเบื้องหลัง

“นอนลง เร็ว!”

รพินทร์ร้องตะเบ็งออกไปอย่างสุดเสียง

มาเรียก้มลงอย่างลุกลี้ลุกลน ลักษณะของหล่อนเหมือนจะก้มลงหยิบอะไรจากพื้นขึ้นมาสักอย่าง คงเป็นไรเฟิลของส่างปาที่ทำตกไว้นั่นเอง แต่หล่อนไม่ทันเสียแล้ว เพราะศีรษะอันใหญ่โตประกอบกับวงเขาน่ากลัว พุ่งลิ่วเข้ามาทางเบื้องหลัง ห่างออกไปเพียง 3-4 วาเท่านั้น ท่ามกลางความใจหายใจคว่ำของพวกพ้องที่จ้องตาเหลือกลานอยู่ แต่หล่อนก็ไวสุดยอดเหมือนกัน พุ่งกายล้มคว่ำ

หน้าลงกับพื้น มือทั้งสองไขว้ตะปบท้ายทอยไว้ เสียงตูมกึกก้องขึ้นที่ต้นเต็งย่อมๆ เบื้องหน้าพร้อมกับลมแรงที่พัดพ้นตัว เต็งต้นนั้นขาดวินาศสันตะโรไปอีกราวกับถูกสายฟ้าฟาด

พอผิดจากเป้าหมาย ทิศทางเบื้องหน้าของมันก็ประจันกับรพินทร์ ไพรวัลย์ และบุญคำ ผู้ห้อสวนเข้ามาพอดี มันกำลังจะผ่อนฝีเท้าเพื่อแว้งตัวไปเล่นงานมาเรียอีก พอแลเห็นมนุษย์ขวางอยู่เบื้องหน้าก็งุดหัวลงต่ำ ควบตะบึงต่อเข้าใส่อย่างไม่แคร์ว่าเป็นอินท์พรหมยมราช

บุญคำยิงไม่ได้เพราะติดหลังพรานใหญ่ แต่รพินทร์กดปากกระบอกไรเฟิลลงต่ำ กะว่าถ้าพลาดจากศีรษะก็ให้เข้าต้นคอ พร้อมกับกระดิกนิ้วลั่นไกออกไป ทั้งๆ ที่พานท้ายหนีบอยู่ในซอกแขน เพราะประทับไหล่ไม่ทัน...เขายิงโดยไม่ใช้ศูนย์ นอกจากประสาทสัมผัสจากสายตา

พอมันลั่นเปรี้ยง บุญคำก็เข้าปะทะหลัง กระชากลงล้มกลิ้งไปด้วยกันกลางพื้นหญ้าแห้ง ทันทีที่ทั้งสองรู้สึกว่าสัมผัสพื้นดิน กัมปนาทสนั่นหวั่นไหวก็ดังขึ้นเหนือศีรษะเสียงโครมใหญ่ พุ่มเถาวัลย์และตอไม้ผุกระจายว่อนขึ้นไปบนอากาศราวกับแรงระเบิดกดดัน

เมื่อเขาถลันขึ้นยืนอีกครั้งพร้อมบุญคำอย่างฉุกละหุก ก็เห็นมาเรียถือไรเฟิลที่หยิบขึ้นมาได้ วิ่งกวดตามเข้ามาพร้อมกับตะโกนบอกอะไรฟังไม่ได้ศัพท์ ท่ามกลางความโกลาหลสับสนเหลือที่จะกล่าว อึดใจเดียว ก็มีเสียงโวยวายอื้ออึงขึ้นในบรรดาพวกที่ตามมาอีกชุดหนึ่ง เสียงไรเฟิลขนาดต่างๆ ระเบิดประสานกันไม่เป็นจังหวะถี่ยิบ สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งป่า แล้วก็เห็นเงาทะมึนของกระทิงยักษ์ตัวนั้น ควบหลุดพ้นละเมาะเบื้องหน้า โขยกเขยกไปยังทุ่งอีกด้านหนึ่ง ไม่ผิดอะไรกับม้าพยศ แต่ดูมันจะขาดความว่องไวลงไปมากแล้ว

มาเรียงวิ่งออกสกัดไปทางด้านขวาอย่างรวดเร็วเกินเชื่อ ในขณะที่เชษฐาก็ไล่ตามออกมาจากละเมาะอีกด้านหนึ่ง แต่ยังห่างอยู่มาก ครั้นแล้วทุกคนก็เห็นภรรยาม่ายของนักสำรวจเยอรมันตวัดไรเฟิลของล่างปาขึ้นไหล่...**อึดใจหนึ่งที่ดูเหมือนหล่อน จะเล็งอย่างหมายมั่นและประณีตที่สุดครั้นแล้ว .375 ก็แผดระเบิดกึกก้องออกไป**

ภาพนั้นประทับอยู่ในความรู้สึกของทุกคน เจ้ากระทิงร้ายหัวคะมำลงไปตำดิน แล้วพลิกตีลังกาหงายท้องกลิ้งสะบัดไปอีกสามสี่ทอดเพราะความแรงที่มันส่งตัวมา กระสุนนัดสุดท้ายจากมาเรีย ตัดเข้ากระดูกก้านคออย่างประกาศิต

ยุติฤทธิ์เดชความบ้าเลือดของมันลงเพียงเท่านั้น!

เห็นซากของมันกองพะเนินเป็นภูเขาย่อมๆ อยู่กลางหมู่หญ้าแห้งสีเหลือง ไม่กระดิกกระเดื้ยอีกต่อไป ท่ามกลางม่านฝุ่นที่ลอยคว้างขึ้นไปปกคลุมจางๆ เพราะฝีเท้าและแรงที่มันล้มกลิ้งลง

มาเรียทำอาเมน แล้วทิ้งกายฮวบลงไปนอนแผ่อยู่กลางทุ่ง รพินทร์กับบุญคำเข้าถึงตัวหล่อนเป็นชุดแรก ตามมาด้วยดารินและกลุ่มพรานพื้นเมือง ส่วนเชษฐากับไชยยันต์ปรากฏตัววิ่งดุ่มๆ ตรงเข้าไปที่ซากกระทิงพร้อมกับไรเฟิลในมือที่ถือเตรียมพร้อม แล้วไม่กี่อึดใจต่อมานั้นเอง

ทั้งหมดก็เข้ามารวมกลุ่มรายล้อมอยู่ที่แหม่มสาวผู้ยังนั่งกางมือกางเท้า อ้าปากหอบหน้าขาวซีด ยังไม่สามารถจะตอบคำถามของใครในขณะนั้น ทุกคนสังเกตเห็นว่า...หล่อนไม่ได้บาดเจ็บอะไรมากนัก นอกจากบาดแผลจากรอยกิ่งไม้ขูด แต่เสื้อและกางเกงขาดยับกะรุ่งกะริ่งแทบไม่มีชิ้นดี

“มันกำลังนอนอยู่หลังกอหญ้า...”

นั่นเป็นประโยคแรกที่หล่อนพูดออกมาได้ ภายหลังจากดื่มน้ำที่รพินทร์ส่งกระติกไปให้ยังคงหอบฮักอยู่เช่นนั้น

“พบกันระยะประชิดจวนตัวเหลือเกิน...หลบไม่ทัน นึกว่ามันจะหนี มันกลับพุ่งเข้าใส่”

“คุณปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือเปล่า?”

เชษฐาถามอย่างร้อนรน มาเรียพยักหน้า ตาของหล่อนปะหลับปะเหลือก อ้าปากหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อยแทบใจขาด

“ผมได้ยินเสียงร้อง นึกว่าคุณแหลกเหลวไปแล้ว”

พรานใหญ่พูดแทรกขึ้นโดยเร็ว

“พอฉันยิงนัดแรกมันก็ถึงตัว..”

แหม่มสาวเล่าเหตุการณ์อย่างยากเย็น

“ฉันล้มตัวลงนอน มันเข้ามายืนคร่อม พยายามจะเลียฉันให้พลิกขึ้น เพื่อมันจะได้ขวิดถนัด ดูนี่...”

พร้อมกับพูด หล่อนเอี้ยวส่วนหลังให้ทุกคนดู ทั้งหมดอุทานออกมาพร้อมกัน เสื้อล่าสัตว์ด้านหลังของมาเรีย ขาดโว้งออกไปราวกับถูกใครกระชาก เปิดให้เห็นแผ่นหลังสีชมพูซึ่งขณะนี้ผื่นแดงก่ำ และมีรอยถลอกเลือดซิบเหมือนถูกกระดาทรายถู หรือมิฉะนั้นก็เหมือนกับถูกลากไปกับพื้นกรวดทรายขรุขระ

“อะไรนั่น เธอล้มครูดกับพื้นหรือ?”

ดารินร้องถามลั่นมาอย่างตกใจ เพื่อนสาวต่างผิวยิ้มแค่นๆ สั่นศีรษะ

“ไม่ได้ล้มครูดหรอก แต่ที่เธอเห็นรอยจากหลังของฉันนี่คือฤทธิ์เดชของลิ้นที่มันเลียฉันละ...”

คราวนี้ไม่เพียงแต่ดารินเท่านั้น เชษฐากับไชยยันต์ก็ถึงกับผงะตาเหลือกแทบจะตะโกนออกมา

“นั่นน่ะหรือ เกิดขึ้นเพราะลิ้นเลียของมัน!”

มาเรียตกอยู่ในภาวะตื่นเต้น และเหนื่อยจนยังไม่อยากจะพูดอะไรกับใครทั้งสิ้น หล่อนนั่งกุมหัว รพินทร์หันไปมองคณะนายจ้างของเขา แล้วบอกขรึมๆ ว่า

“เป็นความจริงครับ ถ้าลงมันเลียละก็ ความรู้สึกของคนถูกเลีย จะเหมือนกับใครเอาหนังกระเบนมาถูทีเดียว ลิ้นของมันสากคายและคมมาก ไม่เห็นหรือครับ ขนาดเสื้อยังขาดเลย”

“มันอ้าปาก ดูเหมือนจะพยายามงับฉันงั้นแหละ ตอนที่ฉันนอนอยู่ ฉันร้องขึ้น พอดีส่างปาช่วยยิงมา ฉันผละออกไล่ส่างปา ฉันก็ตะโกนบอกให้เขาขึ้นต้นไม้ มันเลยหันมาเล่นงานฉันคนเดียว ฉันมีแต่ปืนลูกซองกระบอกนั้นเท่านั้น ไรเฟิลของส่างปาตกอยู่ที่โคนต้นไม้ ที่เขาปีนหนีขึ้นไป โอ! พระเจ้า ในชีวิตล่าสัตว์อันตรายของฉัน...ไม่เคยมีครั้งไหนจะเอาชีวิตไม่รอดเหมือนครั้งนี้ ขนาดสิงโต หรือเคป บัฟฟาโล มันยังไม่ร้ายกาจถึงเพียงนี้ มันขวิดไม่ได้ มันก็เลียแล้วยังจะเอาปากกัดอีกด้วย”

คณะผจญภัยชาวพระนครตะลึงงันไปอีกครั้ง ในคำบอกเล่ากระหืดกระหอบของหล่อนรพินทร์เป่าลมพรูออกจากปาก

“ยังดีที่มันยังไม่รู้จักกระทืบ หรือเหยียบอย่างช้าง ไม่งั้นคุณเละไปแล้ว แต่คุณก็เก่งเหลือเกิน รู้สัญชาตญาณของมันดีที่สุด ตามหลักแล้ว กระทิงนั้นถ้ายืนประจันหน้ากันอยู่บนพื้นดินเดียวกัน ภายหลังจากที่ยิงนัดแรกไปแล้ว ไม่ต้องดูผลรีบล้มตัวนอนทันที มันจะชาร์จเข้ามาเร็วมากเร็วจนคิดไม่ถึงทีเดียวแหละ แต่ถ้านอนแล้วมันจะขวิดไม่ถึงและทำอะไรไม่ได้ถนัด ถ้ามันไม่เจ็บหรือไม่ถูกเอาตัวที่ดุร้ายนัก มันก็จะวิ่งเลยผ่านไป แต่ถ้าเจ็บหรือดุร้ายอาฆาตแค้นมาก มันจะไปยืนคุมเชิงอยู่ เพื่อจะรอจังหวะให้เราลุกขึ้นแล้วจะโถมเข้าใส่อย่างที่มันเล่นงานคุณเมื่อตะกี้นี้แหละ คุณสู้มันได้ถูกต้องแล้ว ตอนได้ยินเสียงร้องผมนึกว่าคุณเสร็จไปแล้ว”

“ฉันตกใจ เพราะมันจะกัด...”

มาเรียบอกเสียงสั่น หน้ายังขาวซีดอยู่เช่นนั้น

“ฉันพอรู้หลักอยู่บ้างว่า ถ้ามันพุ่งเข้าใส่ ต้องลงนอนราบ แต่ฉันไม่รู้มาก่อนว่ามันจะใช้วิธีเลียหรือว่ากัดเป็นด้วย เท่าที่เคยยิงมาแล้วนั้น มันไม่เคยเข้าถึงตัวฉันเลยสักตัว ส่วนมากนัดเดียวล้ม แม้ว่ามันจะพุ่งเข้ามา แต่วันนี้ฉันเคราะห์ร้ายที่ดันมาถือปืนลูกซองเข้า ลูกปืนจึงทำอะไรไม่ได้เลย มีแต่จะยุให้มันอยากจะฆ่าฉันมากขึ้น แต่ไม่ยิงก็ไม่ได้เพราะมันปราดเข้าใส่ก่อน”

“จำไว้เถอะ นี่แหละ กระทิง ผมเองไม่เคยเกือบตายเพราะสัตว์อะไรเลยนอกจากกระทิง ความจริงถ้าไม่ถูกเจ็บหรือไม่ใช่ไอ้ตัวที่เกะกะดุร้ายแล้ว มันเป็นสัตว์ที่ไม่มีพิษมีภัยอะไรเลย แต่บทมันจะร้ายขึ้นมาละก็ เสือก็ยังเทียบไม่ได้ แต่คุณก็ฟาดกับมันได้น่าดูเหลือเกิน”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะยิงมันเลย ถ้าไม่ใช่เพราะมันเล่นงานเอาก่อน ส่างปาพาไรเฟิลแล่นหนีไปเสียด้วย หันกลับมาไม่รู้เขาไปอยู่ไหนเสียแล้ว ช่วยยิงมานัดหนึ่ง ตอนที่ไอ้วายร้ายนั่นเข้ามาเลียฉันเท่านั้น”

แหม่มสาวพูดอย่างสำลัก ลิ้นพันกัน ทุกคนเพิ่งจะนึกถึงเจ้าพรานต่องสู่ขึ้นมาได้ พากันเหลียวหาไปรอบๆ ก็เห็นเข้ามายืนหน้าแห้ง ทำสีหน้าพิกลอยู่ รวมกลุ่มเมื่อใดไม่ทราบ ไชยยันต์โคลงหัวช้าๆ สบถด่าเจ้าต่องสู่ออกมาขรมถมเถ บุญคำผสมโรงด้วยอีกคนหนึ่ง ชี้หน้าด่ามา

“ไอ้ชิบหาย มึงหนีเอาตัวรอด จะปล่อยให้นายของมึงตายงั้นรึ พึ่งไม่ได้นี่มึง ไอ้ส่างปา” ตาพรานเฒ่าเอ็ดตะโร

พรานประจำตัวของมาเรียเอามือเกาหัว กะพริบตาปริบๆ แล้วบอกอ่อยๆ มาว่า

“ส่างปาบอกนายแหม่มให้หลบแล้ว นึกว่านายแหม่มจะหลบ ไม่นึกว่าจะกล้ายิง ส่างปาแล่นหาต้นไม้หลบ”

“ฉุย! ก็กูเห็นมึงขึ้นไปโหนเป็นชะนีอยู่บนต้นเต็งโน่น ได้แต่ร้องอยู่เย้วๆ”

“ก็นายแหม่มบอกให้ส่างปาขึ้นต้นไม้ ส่างปาทำตามคำสั่งของนายแหม่ม”

“อ้อ! แล้วก็ปล่อยให้นายของมึงถูกกระทิงขยี้ มึงได้แต่ร้องอยู่บนต้นไม้นั่น”

มาเรียดูเหมือนจะควบคุมสติได้เป็นปกติแล้ว หัวเราะออกมาเบาๆ แก้ให้คนของหล่อนมาว่า

“อย่าไปตำหนิเขาเลย ดีแล้ว ที่เขาหนีขึ้นต้นไม้ทัน ไม่งั้นเขาอาจแหลกไปแล้วก็ได้ ส่างปารักและซื่อสัตย์ต่อฉันที่สุด แต่เขาก็มีสิทธิ์ที่จะนึกถึงชีวิตของตัวเองก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่ตกใจจนควบคุมสติไว้ไม่ได้อย่างเมื่อตะกี้ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ส่างปาไม่ได้มีหน้าที่ในการคุ้มครองชีวิตฉัน เขามีหน้าที่แต่เฉพาะคอยรับใช้และนำทางให้เท่านั้น ฉันเสียอีกที่บางขณะต้องคุ้มครองป้องกันเขาไว้ จะไปหวังพึ่งอะไรกับเขาในเรื่องนี้ไม่ได้นักหรอก เพราะตัวเขาเองก็ยังไม่รู้จะคุ้มครองตัวได้อย่างไรอยู่แล้ว ฉันโมโหอย่างเดียวที่ว่าไม่วิ่งหนีเปล่าดันเสือกเอาไรเฟิลหนีไปเสียอีก ถ้าเขาโยนไรเฟิลไว้ให้ ฉันก็คงไม่ถึงกับต้องเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับกระทิงตัวนั้นแทบเอาชีวิตไม่รอดอย่างนี้”

แล้วบรรยากาศอันตื่นเต้นขวัญหายของทุกคน ก็แปรสภาพมาเป็นขบขัน หัวเราะกันตัวงออีกครั้ง เมื่อทั้งมาเรียและส่างปาบรรยายถึงเหตุการณ์คับขันในตอนนั้นที่เผชิญมา

การผจญภัยในป่ามันก็มักจะเป็นอยู่เช่นนี้

ความขบขันชนิดที่หัวเราะท้องคัดท้องแข็ง มักจะตามหลังมา เมื่อบรรยากาศของความเป็นความตายได้คลี่คลายไปแล้ว และต่างคนต่างมองย้อนไปถึงท่าทีของแต่ละคนในระหว่างเหตุการณ์นั้นๆ เกิดขึ้น

รพินทร์กับบุญคำ หน้าตาปอกเปิกไปด้วยรอยขีดข่วนของกิ่งหนามขณะที่แล่นตะลุยฝ่าพงออกมา ไชยยันต์ก็ถูกกิ่งไม้เกี่ยวเอาเปลือกตาแหกเว่อ เลือดโทรม ดารินแล่นปะทะตอไม้ ล้มกลิ้งถึงสองครั้งสองหนก่อนที่จะมาถึง ขาช้ำเขียวไปหมด

มีเชษฐาคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ผลุนผลันรีบด่วนจนตัวเองต้องเจ็บ เพราะคอยระมัดระวังเรื่องขาที่มักจะแพลงอยู่บ่อยๆ แต่ก็ได้โอกาสถนัดที่สุดเหนือกว่าคนอื่นๆ ในการสกัดกั้นตัดกำลังกระทิงตัวนั้นด้วย .458 ขณะที่มันแล่นผ่านหน้าเขาไปในละเมาะ แม้จะถูกไม่จังนักในการรีบยิงอย่างสุ่มๆ นั้น อำนาจปะทะของหัวกระสุนขนาดใหญ่ที่ตัดเข้าขาหลัง ทำให้ความว่องไวประเปรียวของมันลดลงไปในทันที โดยลากขาออกจากกลางทุ่งมาเป็นเป้าให้มาเรียอีกครั้ง

คนอื่นๆ ก็ช่วยซัลโวออกไปคนละนัดสองนัด แต่ภายหลังจากตรวจดูรอยกระสุนแล้ว ปรากฏว่าผิดหมด เพราะเป้าหมายที่เคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ตลอดจนเห็นไม่ถนัดเพราะป่าบัง

ส่วนกระสุน 30/06 ของรพินทร์นั้น นัดแรกเจาะเข้าช่องท้องทะลุเลยออกอีกด้านหนึ่ง และนัดที่สองที่ยิงสวนแบบจ้ำจี้ เพียงแต่กระทบโคนขาข้างหนึ่งฉีกแตกออกไปแล้วก็ผ่านเข้าลำตัวอันกว้างใหญ่ ทะลุแฉลบ ไม่ถูกกระดูกหรือบริเวณสำคัญ จึงไม่สามารถจะหยุดมันลงได้

สำหรับลูกปรายแบบเก้าเม็ดจากปืนลูกซองทั้งห้านัด ที่มาเรียยิงเข้าใส่ระหว่างพันตูนัวเนียกันตัวต่อตัว แทบจะไม่มีความหมายอะไรเลย เม็ดลูกปรายเหล่านั้นฝังไปใต้ผิวหนังของมันเพียงตื้นๆ เท่านั้น แต่ถึงอย่างไรก็ตาม กระทิงร้ายตัวนั้นก็จบชีวิตลงด้วยมือของหล่อนจนได้

ดารินมองดูเพื่อนสาวต่างผิวด้วยความรู้สึกที่พอใจในฝีมือ หล่อนมองเห็นภาพการโรมรันระหว่างมาเรียกับกระทิงโทนตัวนั้นอย่างถนัดตาที่สุด บอกตนเองอยู่ในใจว่า...ถ้าจะพูดถึงชั้นเชิงและความชำนาญกันแล้ว หล่อนไม่มีทางจะทาบคู่แข่งสาวคนนี้ได้เลย มาเรียจัดอยู่ในชั้น 'พราน' คนหนึ่ง ส่วนหล่อนเป็นได้ก็เพียงแค่นักแม่นปืนเท่านั้น สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ ถ้าเป็นหล่อนซึ่งตกอยู่ในสถานการณ์เช่นที่มาเรียเผชิญ หล่อนคงจะไม่มีปัญญาเอาตัวรอดได้แน่นอน เพราะไม่รู้วิธีที่จะหลบและคงไม่สามารถควบคุมสติได้ มาเรียฝีมือเข้าขั้นเช่นนี้นี่เอง จึงสามารถจะบุกบั่นไปได้ทุกป่ากับสามีตามลำพังเพียงสองคนเท่านั้น

เดี๋ยวนี้...หล่อนหมดความสงสัยแล้ว

ทั้หมดนั่งพักกันพอคลายความตื่นเต้นเหน็ดเหนื่อย จากนั้นก็พากันมายืนรายล้อมยังซากกระทิงใหญ่ตัวนั้นอีกครั้ง เห็นเข้าใกล้ๆ เช่นนี้ คนยิงเองก็ถึงกับเบ้ปาก สวดอะไรเป็นภาษาของตนพำอยู่ในลำคอ

"มันใหญ่กว่าควายป่าแอฟริกันที่ฉันเคยยิงมาแล้วเสียอีก"

หล่อนคราง จุ๊ปากลั่น และก็เป็นความรู้สึกเช่นเดียวกันกับคณะผจญภัยชาวกรุงในขณะนี้ เจ้ากระทิงโทนตัวนี้เขื่องกว่าตัวที่ดารินและไชยยันต์เคยยิงได้ที่โป่งกระทิงเกือบครึ่งค่อน แทบจะตลอดทั้งตัว เต็มไปด้วยร่องรอยของการโรมรันขับเคี่ยวกับสัตว์ป่าด้วยกันเองอย่างโชกโชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตาข้างซ้ายบอดหลุดหายไปข้างหนึ่งด้วยรอยเล็บเสือ ซึ่งเป็นแผลเก่าแล้ว

"อ้อ! ตาบอดนี่ไงเล่า มันถึงได้ร้ายนัก"

บุญคำอุทานออกมา

"ไม่น่าเลย กระทิงตัวเดียวแค่นี้ ทำเอาพวกเราโกลาหลกันไปหมด ทีแรกนึกว่าเมย์เจอเอาสิ่งพิสดารอะไรที่เราคิดไปไม่ถึงเสียอีก"

ไชยยันต์ปลงสังเวช การผจญภัยกับมหันตภัยใหญ่หลวงในแบบที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อน จนเกิดความเคยชิน ทำให้รู้สึกว่าฤทธิ์เดชความร้ายกาจของสัตว์ธรรมดาในชั้นช้าง เสือ หรือกระทิงเป็นเรื่องปลีกย่อยสามัญเสียแล้ว

จอมพรานมองไปทางแหม่มสาวซึ่งยืนเข่าอ่อนกระปลกกะเปลี้ยอยู่

“ถ้าเมื่อตะกี้ คุณถือไรเฟิลเสียอย่างเดียวเท่านั้น พวกเราจะไม่ต้องวุ่นวายตกอกตกใจกันถึงเพียงนี้เลย อย่างมากแค่สองนัด คุณก็ล้มมันลงแล้ว”

สาวผมทองห่อไหล่ลง

“ใครจะรู้ล่วงหน้า ภูมิประเทศมันไม่น่าให้คิดเลยว่าจะมาประจันหน้ากับเจ้านี่เข้า ฉันกะว่าจะยิงเก้งหรือสมันในขณะที่มันวิ่งอยู่ในทุ่ง ซึ่งลูกซองย่อมหวังผลได้แน่นอนกว่า อีกอย่างหนึ่งส่างปาก็ถือ .375 มาด้วยแล้วกระบอกหนึ่ง ทีนี้ตอนเวลาคับขันมันเกิดขึ้น เจ้าส่างปาของฉันมันพาปืนแล่นเสียนี่ ซึ่งเป็นเรื่องช่วยไม่ได้เลย ยังดีอยู่บ้างหรอกที่มันอุตส่าห์ยิงช่วยมานัดหนึ่งตอนที่กระทิงเข้ามาเลียฉัน ก่อนที่จะทิ้งปืนเหาะขึ้นต้นไม้ไป”

ทุกคนอดหัวเราะออกมาไม่ได้ในคำพูดของหล่อน

“ตอนท่มันชาร์จเข้ามา ถึงเธอจะนอนลง และมันขวิดไม่ถึงก็จริง แต่มันก็น่าจะเหยียบเธอแหลกไปแล้ว ทำไมมันถึงไม่เหยียบ กระโดดข้ามเลยไปเสียตั้งสี่ห้าเที่ยวอย่างนั้น”

ดารินพูดขึ้นอย่างสนเท่ห์ มาเรียเอามือวางโปะบนหัวแล้วสั่นหน้าอย่างไม่รู้จะอธิบายอย่างไรได้ รพินทร์ก็ตอบแทนมาให้ว่า

“ธรรมชาติของกระทิงเป็นอย่างนั้นเองครับ คุณหญิง มันมีความว่องไวและดุเดือดในการพุ่งเข้าใส่ศัตรูก็จริง แต่มันไม่เหยียบโดยเจตนาอย่างเด็ดขาด เพราะไม่เข้าใจวิธีฆ่าศัตรูแบบนั้น ยกเว้นแต่จะพลาดไปถูกก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ตามปกติแล้วพอชนผิดมันจะกระโดดข้ามเลยไป หรือหมดปัญญาเข้าจริงๆ ไม่รู้จะทำอะไรได้โดยที่คนลงนอนราบกับพื้นนิ่งๆ เสีย มันก็จะใช้วิธีเลียอย่างที่เมย์ถูกเมื่อตะกี้นี้ เพราะฉะนั้น พรานเก่าๆ เขาจึงถือเป็นหลักสั่งสอนกันไว้เป็นหนักหนาว่า ในการยิงสวนหน้ากระทิงนั้น ภายหลังลั่นปืนออกไปแล้ว ถูกหรือผิดอย่างไรช่างมันก่อน ถ้ามีต้นไม้ใหญ่ก็หลบเข้าหลังต้นไม้ ถ้าอยู่ในที่โล่งก็ให้ล้มตัวนอนราบทันที เพราะถ้านัดนั้นไม่ล้ม มันจะพุ่งสวนเข้ามายังกะจรวดทีเดียว พอมันถลำเลยพ้นตัวไปแล้วจึงค่อยลุกขึ้นมายิงมันใหม่ ผมเองที่เกือบตายในครั้งนั้นก็เพราะไม่เชื่อในหลักนี้ นัดแรกถูกมันแล้ว เห็นมันพุ่งเข้ามาก็ยืนประจันหน้าสวนนัดที่สองออกไปโดยเชื่อว่าเร็วพอ แต่ปรากฏว่ามันเร็วกว่าลูกปืนนัดที่สองของผม”

“เธอเก่งเหลือเกินเมย์”

นักมานุษยวิทยาหันไปชมเชยเพื่อนสาวต่างผิวอย่างจริงใจ โอบแขนกอดเอวมาเรียไว้

“ถ้าเป็นฉัน คงเสร็จไปแล้ว การล่าสัตว์ใหญ่อันตรายมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับฝีมือยิงปืน ว่าจะแม่นยำสักขนาดไหน แต่มันต้องประกอบกับไหวพริบ ชั้นเชิง ความชำนาญและรู้หลักด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถ้าเทียบกับเธอแล้ว ฉันก็เปรียบเหมือนเด็กอ่อนหัด เธอประจันหน้ากับมันด้วยชั้นเชิงและฝีมือจริงๆ ผิดกับฉัน ซึ่งเป็นเรื่องของการฟลุ๊ก โชคเข้าข้างเสียมากกว่า”

นักนิรุกติศาสตร์ ซึ่งชีวิตส่วนมากจับไรเฟิลมากกว่าปากกา มองอีกฝ่ายหนึ่งด้วยสายตาเนือยๆ สั่นหน้าน้อยๆ อย่างไม่เห็นด้วยกับคำสรรเสริญยกย่องนั้น ตอบอย่างถ่อมตนว่า

“ฉันยอมรับว่าเคยทระนงในตนเอง น้อย แต่ความรู้สึกชนิดนั้นก็หมดสิ้นไป เมื่อฉันมาพบและได้รู้จักเธอ ทันทีที่มองเห็นเธอในครั้งแรก ความรู้สึกกับอกตนเองทันทีว่า...ฉันไม่มีอะไรจะเหนือเธอได้สักอย่างเดียว”

ดารินหัวเราะออกมานิดหนึ่ง ต่อไปนี้หล่อนจะต้องระมัดระวังให้ยิ่งขึ้นเสียแล้ว มาเรียฮอฟมัน เป็นคนคมไวไม่ว่าในด้านใดทั้งสิ้น แม้แต่เชิงวาทะ!

เชษฐาสั่งให้ชำแหละเนื้อและเครื่องในบางส่วน ขนกลับไปที่ปางพักสำหรับเป็นอาหารมื้อค่ำ และเป็นเสบียงสำรองในมื้อต่อไปเท่าที่จะนำติดตัวไปได้มากที่สุด โดยทิ้งส่วนใหญ่ที่เกินความต้องการไว้ให้เป็นเหยื่อสัตว์ป่าต่อไปตามยถากรรม กว่าจะเสร็จสรรพ ความมืดก็โรยตัวปกคลุมป่า

คณะทั้งหมด นั่งล้อมกองไฟและกินอาหารกันตามธรรมชาติในลักษณะของมนุษย์ยุคต้นประวัติศาสตร์ ลูกเดือยที่ต้มเคี่ยวกับตับและหัวใจของกระทิงจนมีลักษณะเป็นซุปข้น ข้าวซึ่งเหลืออยู่เป็นมื้อสุดท้าย และเนื้อทาเกลือก้อนใหญ่ที่เสียบไม้ย่างอยู่เหนือกองไฟ น้ำตกส่งกลิ่นหอมหวน สุดแต่ว่าใครจะถนัดเอามีดเฉือนส่วนไหนไปนั่งแทะ

มาเรียจำต้องเปลี่ยนเสื้อล่าสัตว์ของหล่อนตัวนั้นทิ้งไป เพราะมันขาดวิ่นจนไม่มีทางซ่อมแซมได้ หล่อนมีเสื้อผ้าที่ใช้ใส่ในเวลากลางวันสำรองมาเพียงสามชุด โดยบรรจุอยู่ในถุงทะเลที่ส่างปาแบกเอามา วิธีผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าของหล่อนง่ายดายมาก ไม่มีพิธีรีตองอะไรเลย เพียงแต่บอกกล่าวให้ทุกคนที่นั่งล้อมกองไฟอยู่ให้ทราบ แล้วหอบเสื้อผ้าชุดใหม่เดินห่างออกไปเล็กน้อย หันหลังให้ ถอดเสื้อออกก่อน แลเห็นแผ่นหลังขาวโพลนอยู่ในเงามืดสลัว สวมตัวใหม่ทิ้งชายให้คลุมลงมาถึงตะโพก ต่อจากนั้นจึงก้มลงถอดกางเกง สวมตัวใหม่ที่เตรียมไว้เข้าไปแทนที่

ทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จสรรพเรียบร้อยลงในระยะเวลาอันรวดเร็ว คล่องแคล่วที่สุด

แล้วสิ่งที่ทำความพิพักพิพ่วนใจให้แก่ทุกคนเป็นอย่างยิ่งก็คือ ภายหลังจากเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเรียบร้อย หล่อนก็เลี่ยงออกไปยังกองไฟอีกกองหนึ่ง ที่ส่างปากำลังก่ออยู่ สะบัดเสื้อกันฝนลงปูกับพื้นริมกองไฟนั้น แล้วลงนอนเหยียดยาวคว่ำหน้า ให้เจ้าพรานต่องสู่ของหล่อนนวดขยี้ไปตลอดทั้งแผ่นหลังในลักษณะนวดกล้าม ซึ่งดูท่าทีของส่างปาจะชำนาญดี มีน้ำมันอะไรชนิดหนึ่งช่วยในการนวดนั้นด้วย

วิธีชโลมน้ำมันของส่างปา ที่ทั้งหมดพากันจ้องมองอยู่ด้วยอาการหายใจไม่ทั่วท้องคือ เทน้ำมันลงในฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง แล้วใช้มือข้างนั้นล้วงลอดเข้าไปใต้หลังเสื้อของหล่อน ละเลงคลึงไปตลอดตั้งแต่ต้นคอลงมาจนกระทั่งจรดสะโพก

เชษฐากับรพินทร์ทำเป็นไม่เห็นเสีย คงสนทนากันด้วยอาการปกติ แต่ดารินกับไชยยันต์หันมามองหน้ากันด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก อดีตนายทหารปืนใหญ่กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ ทำหน้าพิกล ทว่าไม่มีใครเอ่ยอะไรในสิ่งอันชวนฉงนผิดตานั้นไม่

พี่ชายกับเพื่อนเข้าประจำที่นอน ดารินกวาดสายตาหาเพื่อนสาวต่างผิว แล้วก็ชะงักจ้องนิ่งไปอีกครั้ง เมื่อยังเห็นมาเรียนอนคว่ำหน้าให้ส่างปานวดเฟ้นบริเวณร่างกายส่วนหลังอยู่ตามเดิม หล่อนเลิกคิ้วนิดหนึ่ง ยิ้มออกมาเลี่ยนๆ แล้วเดินทอดน่องช้าๆ ตรงเข้าไปที่บ่าวชายกับนายสาวคู่นั้น มาหยุดยืนกอดอกเอียงคอมองอยู่ทางด้านปลายเท้าของมาเรียใกล้ๆ ขณะนั้นเจ้าต่องสู่กำลังเอาเข่าอันบอบบางเกร็งของมันกดอยู่กับบริเวณเอวคอดกิ่วของนายสาว มือทั้งสองทำหน้าที่คลึงขยี้แรงๆ อยู่ที่สะบักทั้งสอง และลูบคลำไปตามเนินลาดของปีกสีข้างอย่างขะมักขะเม้นตั้งอกตั้งใจ พอแลเห็นนักมานุษยวิทยาสาวมาหยุดยืนมองอยู่ ก็เงยหน้าขึ้นยิงฟันยิ้มด้วย

อาการชะงักเล็กน้อยของส่างปา ทำให้มาเรียตะแคงหน้าหนุนท่อนแขนที่สอดประสานกัน ลืมตาขึ้น พอเห็นดารินก็ยิ้มให้

“ส่างปาเป็นนักนวดกล้ามมือหนึ่งทีเดียว ฉันกับสเตเกลได้อาศัยเขาอยู่เสมอ ตลอดระยะทางที่เราเดินป่ามาด้วยกัน”

มาเรียพูด ดารินผงกศีรษะให้นิดหนึ่ง เอาลิ้นดุนกระพุ้งแก้มแล้วเดินอ้อมมาทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้ตรงหน้าของเพื่อนสาวผู้นอนอยู่อย่างสบาย

“ก็...รู้สึกว่าจะชำนาญมาก แต่ฉันแปลกใจ...”

“แปลกใจ? ทำไมหรือ?”

“เธอพูดว่า เธอกับสามีได้อาศัยเขาอยู่เสมอในเรื่องการนวดระหว่างการเดินป่า งั้นไม่ใช่รึ?”

“ใช่”

“มีสามีที่ไหนในโลกนี้บ้าง ที่เขายินยอมให้ชายอื่นนวดเฟ้นภรรยาของเขา ถ้าเขาไม่ใช่เป็นพวกวิปริตประเภทใดประเภทหนึ่งของเซ็กซ์ชวล ดีเวียชั่นส์”

มาเรียชันคอขึ้นมองดูผู้ถาม แล้วก็พลิกตัวลุกขึ้นช้าๆ ส่งภาษาพม่ากับส่างปา เจ้านั่นพยักหน้ารับ พลางถอยห่างออกไปจุดกัญชาของมันสูบง่วนอยู่ทางหนึ่ง แหม่มสาวหัวเราะออกมาเบาๆ บิดกายดัดตัวจนกระดูกลั่น พลางกล่าวมาว่า

“เธอแปลกใจมากนักหรือในการที่ฉันให้ส่างปานวด?”

“นั่นก็ยังไม่แปลกใจเท่ากับที่ได้ยินจากคำบอกของเธอว่า สามีของเธอยินยอมในข้อนี้”

“เขาควรจะหึงหวงฉันใช่ไหม และต้องไม่พอใจที่จะให้ผู้ชายคนไหนมาแตะต้องฉันได้?”

“นั่นไม่ใช่ธรรมชาติโดยปกติทั่วไปของผู้ชายดอกหรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นภรรยาของเขาลงนอน และมีผู้ชายอีกสักคนหนึ่ง ซึ่งถึงแม้เขาจะไว้วางใจในความซื่อสัตย์สุจริตขนาดทาสสักเพียงใดก็ตาม เข้ามาบีบเค้นจับต้องไปตลอดทั้งกายภรรยาเขาเช่นนี้”

“สเตเกลเป็นคนมีน้ำใจกว้างขวางมากเท่าๆ กับที่เต็มไปด้วยเหตุผล ข้อนี้เองที่ทำให้ฉันยอมแต่งงานกับเขา เสียดายเหลือเกินที่เธอและพวกของเธอทุกคนมีโอกาสรู้จักเขาในเวลาอันน้อยนิด แต่ความใจกว้างหรือความเป็นผู้มีเหตุผลของเขาก็ยังไม่สำคัญเท่ากับว่า...”

มาเรียหยุดระยะเล็กน้อย ควักบุหรี่จากกระเป๋าเสื้อมาจุดสูบ แล้วพ่นควันไปทางส่างปาผู้กำลังดูดบ้องกัญชาอยู่ทางหนึ่ง นัยน์ตาของหล่อนหรี่ลง

“เจ้าส่างปาผู้น่าสงสารคนนั้น ถ้าเธอคิดว่าเขาเป็นผู้ชาย เธอก็เข้าใจผิดถนัด!”

ดารินลืมตาโต ร้องออกมา

“หมายความว่ายังไงกัน เมย์?”

แหม่มสาวถอนใจเบาๆ รอยยิ้มนั้นเศร้าซึมลงเล็กน้อย

“จริงอยู่ แต่เดิมที่พระเจ้าสร้างเขาให้เกิดมาเป็นผู้ชายทั้งสรีระและจิตใจ แต่พระเจ้าโหดร้ายต่อเขามาก อายุเพียงสิบเจ็ดปี ก่อนที่จะรู้คุณค่าของเพศอันแท้จริงของเขา เขาก็พบอุบัติเหตุอันใหญ่หลวงในชีวิต เขาสู้กับหมีใหญ่ด้วยไม้ไผ่เสี้ยมปลายแหลมเพียงอันเดียว ถูกมันกัดยับเยินไปหมดทั้งร่างก่อนที่จะมีคนมาช่วยทัน เขาไม่พิการในด้านร่างกายเบื้องนอก แต่ไปทุพพลภาพในทางเพศมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เขาไม่ใช่ผู้ชายอีกต่อไป เท่าๆ กับที่ก็ไม่ใช่ผู้หญิง ความรู้สึกของเขาเป็น ‘เพศกลาง’ สิ่งที่จะจรรโลงชีวิตของเขาให้ชุ่มชื่นมีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นคือกัญชาที่เขาดูดอยู่นั่น อย่าว่าแต่ฉันจะนอนให้เขานวดอย่างนี้เลย ต่อให้เปลื้องเสื้อผ้าทั้งหมดอยู่กับเขาตามลำพังไม่ว่าจะนานสักเท่าใด มันก็จะไม่เกิดอะไรขึ้นแม้แต่อย่างเดียว”

ดารินตะลึงพรึงเพริดไปกับคำบอกเล่าด้วยน้ำเสียงเรียบราบเป็นปกติของมาเรีย จ้องคู่สนทนาตาไม่กะพริบ แล้วหันไปจ้องทางส่างปาครางออกมาอย่างประหลาดใจขีดสุด

“เมย์! นี่เป็นความจริงหรือ?”

“เธอเป็นแพทย์ จะลองตรวจร่างกายเขาดูก็ได้”

ว่าแล้วก็ชูมือขึ้น ขยับจะเรียกเจ้าต่องสู่ของหล่อน ดารินรีบตะครุบมือข้างนั้นของเพื่อนสาวไว้ ละล่ำละลัก

“ไม่ต้อง! เมย์ ฉันเชื่อเธอ ไม่จำเป็นจะต้องให้ฉันพิสูจน์หรอก”

นิ่งงันไม่ครู่ หล่อนก็พึมพำแผ่วเบาออกมาอย่างสังเวชสลดว่า

“โธ่! นี่ฉันหรือใครๆ ก็ไม่รู้ความจริงข้อนี้เลย จนกระทั่งเธอบอกขึ้น ฉันสังเกตเห็นเธอใกล้ชิดสนิทสนมกับส่างปาจนผิดวิสัย สงสัยไม่เข้าใจจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ มิน่าล่ะเธอถึงได้ให้เขานวดอย่างสนิทใจเหลือเกิน”

“สำหรับฉันแล้ว ในเรื่องนี้เขาก็เปรียบเหมือนทารกไร้เดียงสาคนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีพิษไม่มีภัย คุณลักษณะเช่นนี้แหละที่ทำให้สเตเกลไว้วางใจเขาอย่างที่สุด”

ดารินยิ้มออกมาเก้อๆ

“นั่นน่ะซินะ ฉันก็สงสัยมานานแล้วในข้อที่ว่า เธอกับสามีไว้วางใจส่างปาอย่างไร จนถึงกับกล้ายอมให้เขานำทางมาตามลำพังเพียงแค่สามคนแค่นี้ ใจกลางป่าเปลี่ยวเช่นนี้ เจ้านั่นทรยศต่อสามีของเธอขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าเขาเกิดหน้ามืดขึ้นมา”

มาเรียส่ายหน้า

“ไม่หรอก...ไม่มีวันที่จะเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น ไม่มีวันอย่างเด็ดขาด! ผู้ชายต่อผู้ชาย หรือผู้หญิงต่อผู้หญิง ก็ยังมีทีท่าจะเกิดเหตุอย่างที่เธอระแวงได้ ตราบใดก็ตามถ้ายังมีความรู้สึกกดดันเป็นเครื่องเร่งเร้า แต่นี่ส่างปาไม่รู้สึกอะไรสักอย่าง เขาสำนึกแต่เพียงว่า สเตเกลคือพ่อของเขาเท่าๆ กับที่ฉันก็คือแม่”

“ถ้างั้น...”

ดารินยักไหล่ หัวเราะออกมาจืดๆ อีกครั้ง

“อย่าให้ฉันเป็นผู้มาขัดความสำราญของเธอเสียเลย เรียกเขาให้มานวดเธออีกตามสบายเถิด และถ้ามีการเข้าใจผิดจากพวกเรา ฉันก็จะช่วยคลี่คลายให้เอง”

“ฉันค่อยยังชั่วขึ้นมากแล้ว”

มาเรียว่า จ้องมองดูราชสกุลสาวด้วยสายตาค้นหาบางอย่าง ยิ้มนิดหนึ่ง

“ว่าแต่เธอเถิด น้อย เคยถามตัวเองบ้างไหม ผู้หญิงสาวที่สวยอย่างเธอบุกบั่นมากลางป่าดงได้อย่างไร ท่ามกลางผู้ชายล้วนถึง 10 คน ลองคิดถึงเหตุผลที่เธอเคยตั้งข้อสงสัยกับฉันบ้างซี”

“คนหนึ่งผู้เป็นหัวหน้าคณะทั้งหมด คือพี่ชายร่วมสายโลหิตของฉัน คนหนึ่งคือเพื่อนสนิท ซึ่งถ้าจะพูดไปก็เปรียบเหมือนพี่น้องคลานตามกันออกมา คนหนึ่งคือพรานนำทางผู้เป็นสุภาพบุรุษทั้งกายและใจ เปี่ยมไปด้วยเกียรติยศของความซื่อสัตย์สุจริต ส่วนอีก 7 คนนั้น เคารพยำเกรงอยู่กับทั้งสามคนนี้ ตลอดจนเต็มไปด้วยวินัยเคร่งครัด ในที่แวดล้อมอันเต็มไปด้วยความอบอุ่นอย่างที่สุดนี้ มีอะไรที่ฉันจะต้องระแวงหรือขอบอกให้ก็ได้ว่า ในชีวิตของฉัน ไม่เคยมีครั้งใดที่จะรู้สึกว่าอบอุ่นและปลอดภัยเท่ากับการอยู่ในท่ามกลางบุคคลเหล่านี้เลย รู้สึกเชื่อมั่นเสียยิ่งกว่าอยู่ใน ‘ป่าคอนกรีต’ แหล่งอารยธรรมเสียอีก”

ยิ้มของมาเรียเปลี่ยนไปอีกแบบหนึ่ง โดยยากที่จะทำนายความหมายได้ถูก ดูเหมือนจะมีอาการเยาะแฝงอยู่ในอาการยิ้มนั้นอย่างเร้นลึก

“สุภาพบุรุษ ทั้งกายและใจ...”

หล่อนทวนคำของดาริน พลางแลไปทางร่างของพรานใหญ่ ซึ่งกำลังยืนสั่งการอยู่กับกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขาห่างออกไป ดวงตาคู่นั้นเป็นประกายวาววามประหลาด

“ใช่ซิ สุภาพบุรุษจนน่ารำคาญ บางทีก็น่าหมั่นไส้ด้วย!”

แสงแห่งความไม่พอใจฉาบวาบไปในดวงตาดำสนิทของราชสกุลสาว หล่อนจ้องเพื่อนสาวต่างผิวด้วยสายตาแข็งๆ

“เธอหมายถึง...รพินทร์ ไพรวัลย์ กระมัง?”

“จะมีใครเสียอีก พ่อเย็นเติ้ลแมน เลือดเย็นของเธอคนนั้นนั่นแหละ!”

ดารินหน้าแดง “ฉันไม่เข้าใจความหมายของเธอ!”

“ขอโทษ ถ้าฉันทำให้เธอหงุดหงิด”

มาเรียพูดด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ แล้วต่างคนต่างก็มองดูหน้ากันเงียบๆ เป็นเวลาอึดใจใหญ่ ดารินพยายามข่มความรู้สึกบางชนิดที่กำลังจะพลุ่งพล่านขึ้นมาวางสีหน้าให้เป็นปกติ แล้วเอ่ยขึ้นด้วยถ้อยคำอันเผ็ดร้อนในความหมายด้วยน้ำเสียงเรียบๆ กินลึกเช่นเดียวกันว่า

“บางที เธออาจเลือดร้อนเกินไป ก็เลยเห็นว่า คนอย่างเขาเลือดเย็น”

นักนิรุกติศาสตร์เลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสแหงนหน้าหัวเราะเสียงใส

“ก็ไม่เชิง! เธอจะเคยถูกมาบ้างหรือเปล่า ฉันก็ไม่ทราบ แต่สำหรับฉัน เคยถูกมิสเตอร์ฮันเตอร์หน้าตายนั่นปล้ำจูบมาแล้ว”

ความรู้สึกของดารินในขณะนี้ เหมือนใครเอาน้ำร้อนราดพรวดเข้ามาที่ใบหน้า ตาหล่อนเบิกวาววูบแทบจะเต้นผา ริมฝีปากสั่น

‘ตอแหล’ หล่อนร้องกรีดก้องอยู่ในใจ แต่แล้วก็ลังเล ยุ่งเหยิงไปหมด...หรือว่าจะจริง? อย่างไรก็ตาม หล่อนกำลังจะเสียทีแม่คู่ปรับสำคัญคนนี้อย่างหมดเชิงทีเดียว หากแสดงจุดอ่อนอะไรออกไป มาเรียกำลังเดินแต้มสูงกับหล่อนเข้าให้แล้ว

ม.ร.ว.สาวคนสวยก้มลงจุดบุหรี่ เพื่อซ่อนสีหน้าและแววตา ฝืนหัวเราะแล้วว่า

“เธอไปยั่วเขาอีท่าไหนเข้าล่ะ เมย์?”

ฝ่ายตรงข้ามทำหน้าตาขึงขัง

“เปล่าเลย ฉันไม่ได้ยั่วอะไรเขาสักนิด เธอเห็นฉันเป็นคนอย่างไรไป?”

“ก็เห็นว่าเธอ ‘เป็นเธอ’ เท่าที่ฉันรู้จักน่ะซิ! ไหนลองเล่าไปซิเหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างไร?”

“ถามจริงๆ เถอะ เธอไม่เคยโดนเข้าบ้างดอกรึ?”

“บ้า! ฉันไม่มีอะไรที่จะทำให้เขาบังอาจก้าวร้าวได้ถึงเพียงนั้น”

หล่อนพูดโดยเร็ว หางเสียงสั่น แล้วก็อาจอายตัวเอง...ใครบอกว่าหล่อนไม่เคย...เคยเหมือนกันแหละ แต่เรื่องอะไรจะต้องสารภาพกับใคร

เสียงหัวเราะใสๆ ของเพื่อนสาว หล่อนฟังเป็นเสียงหัวเราะเยาะ เพราะพิรุธทางใจตลอดจนระแวงอยู่แล้ว

“เธอยังไม่ได้บอกฉันว่า เรื่องราวมันเกิดขึ้นได้อย่างไร?”

“สนใจนักหรือ?”

อีกฝ่ายเหมือนจะยั่ว

“ใช่ ยอมรับว่าสนใจ คนคนนั้นเป็นลูกจ้างของฉัน ฉันต้องการทราบความประพฤติของเขา”

“ทำไม? เดินทางร่วมกันมาจนกระทั่งป่านนี้แล้ว เธอยังไม่ทราบว่าเขาเป็นอย่างไรอีกรึ?”

“ฉันคิดว่าฉันพอจะรู้นะ แต่ก็รู้ในทรรศนะเท่าที่ฉันเห็นเท่านั้น ซึ่งมันเป็นคนละด้านกับที่ได้รับฟังจากเธอ แล้วก็ทำให้เกิดความสงสัยขึ้น”

“รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่ใช่ส่างปาหรอกนะ เขาเป็นผู้ชายทั้งแท่ง หมายถึงด้านสรีระและอารมณ์”

“แหม! เธอดูช่างรู้ได้ชัดดีเหลือเกินนี่”

“ฉันเคยเป็นนายจ้างของเขามาก่อนเธอ”

“ทำไมเธอถึงไม่บอกว่า เหตุใดเขาถึงได้ปล้ำจูบเธออย่างที่เธอว่า”

“เธอควรจะไปถามเขาเองว่า เพราะเหตุใด ถ้าหากเธอแน่ใจว่าเขาไม่มีอะไรจะปิดบังเธอ”

นักมานุษยวิทยาสาวเม้มปากแน่น จะพยายามทำจิตใจให้หนักแน่นเพียงใดก็ตาม และแม้จะเท่าทันในการยั่วของอีกฝ่าย หล่อนก็ยังไม่วายหวั่นไหว

“ธุระอะไรที่ฉันจะต้องไปถามเขา ฉันถามเธอดีกว่าว่าเธอไปทำอะไรเข้าถึงเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น และฉันแน่ใจว่าหากเรื่องทำนองนั้นเกิดขึ้นจริง มันก็ต้องไม่ใช่ความผิดอะไรของเขาแน่”

“ดูเธอยืนหยัดเข้าข้างเขาเหลือเกินนะ!”

“แน่ละซิ ฉันเชื่อว่าฉันรู้จักเขา...ดีพอ ถ้าสันดานของเขาเป็นคนเลวอย่างนั้น มันจะต้องแสดงออกมาให้เห็นชัดแล้ว”

นักนิรุกติศาสตร์เลิกคิ้วนิดหนึ่ง ยิ้มอย่างมีเลศนัย ไม่ได้ตอบเช่นไร ซึ่งทำให้ดารินพลุ่งพล่าน หล่อนหัวเราะออกมาแค่นๆ

“สามีของเธอในขณะนั้นไปอยู่เสียที่ไหนนะ เขาไม่รู้เรื่องที่เธอว่านี่ด้วยหรอกรึ?”

“ก็เธอคิดว่าถ้าเขารู้ มันจะเกิดอะไรขึ้นล่ะ?”

มาเรียร้องถามมา

“เธอก็สมยอมนะซิ ในการปิดบังเรื่องเขาลวงลามเธอ”

“เรียกว่าสมยอมไม่ได้หรอก แต่ถ้าจะเรียกว่า ‘จำยอม’ น่าจะได้ความหมายมากกว่า ฉันจะทำอย่างไรได้ดีกว่านั้น ให้คนสองคนต้องฆ่ากันกลางป่างั้นรึ คนหนึ่งคือสามีฉัน อีกคนหนึ่งคือพรานนำทาง โดยฉันเป็นชนวน?”

“ร้ายกาจเหลือเกิน! ฉันไม่น่าจะได้ยินเรื่องบัดซบอย่างนี้เลย!”

ดารินร้องออกมา แล้วหมุนตัวกลับไป เดินผละไปโดยเร็ว

ราชสกุลสาวเข้าประจำที่นอนอย่างหงุดหงิด ไชยยันต์ซึ่งนอนพังพาบ บันทึกเหตุการณ์ประจำวันอยู่ด้วยแสงตะเกียงแบตเตอรี่ก็ละสายตาขึ้น

“ไปคุยอะไรกับเมย์มาหรือ?”

“เปล่า...!”

เสียงของดารินห้วนสะบัดอย่างอารมณ์ค้าง พอรู้สึกตัวก็ฝืนหัวเราะกลบเกลื่อนไปจัดที่นอนของตน กล่าวต่อมาเรียบๆ ว่า

“ฉันเพียงแต่ไปถามเขาในข้อที่เธอสงสัยแล้วก็คงไม่กล้าถามด้วยตนเอง”

“อะไร?”

ไชยยันต์ปิดไฟตะเกียงแบตเตอรี่ โยนสมุดบันทึกเข้าย่าม

“ก็เรื่องที่เขานอนให้เจ้าส่างปานั่น นวดเฟ้นเคล้าคลึงเสียอย่างดีต่อหน้าต่อตาพวกเราทุกคนน่ะซิ”

“ไปยุ่งกับเขาทำไมนะน้อย ความจริงมันก็เป็นสิทธิส่วนตัวของเขา”

“ใช่ซิ สิทธิส่วนตัว แต่มันขัดลูกตาของคนอีกสิบคนที่คณะมองร่วมเห็นตำตาอยู่ด้วย เว้นแต่ไม่มีใครพูดออกมาเท่านั้น ฉันคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของฉัน ในการที่จะยับยั้งความประเจิดประเจ้อนั้นไว้ ถ้ามันอยู่ในที่ลับตาสักหน่อย ก็คงไม่ไปยุ่งด้วยหรอก”

“แปลว่าเธอไปห้ามเขา?”

“ก็ไม่เชิงห้าม เพียงแต่เตือนให้เขารู้ไว้เท่านั้นว่ามันค่อนข้างจะไม่เหมาะ ไม่เกี่ยวกับส่วนตัวหรอก แต่เกี่ยวกับส่วนรวม ฉันไม่อยากให้ผู้ชายอีกหลายๆ คนที่มองเห็นภาพนั้นเกิดกลียุคบ้าเลือดขึ้นมา มันเป็นการยั่วยุทางอารมณ์กันเลยเถิดไปหน่อย แม้ว่าเขาจะไม่เจตนาก็ตาม ว่าแต่นี่แน่ะ ไชยยันต์ เธอเชื่ออะไรไหม?”

เพื่อนชายหน้าตื่นไม่รู้เรื่อง

“เชื่ออะไร?”

“เจ้าต่องสู่คนนั้นน่ะซิ เมย์บอกกับฉันว่า มันเป็นคนพิการทางเพศ เหมือนๆ กับพวกขันทีที่ถูกตอนน่ะ สาเหตุจากอุบัติเหตุร้ายแรง เพราะหมีกัด”

เสียงไชยยันต์ร้อง “ฮือย์!” ออกมาคำหนึ่งหนักๆ ในลำคอ ลืมตาโต

“จริงเหรอ?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน เขาบอกอย่างนั้น จะแก้เกี้ยวที่ถูกฉันเตือนหรือเปล่าก็ไม่รู้นะ แต่ท้าให้ฉันพิสูจน์ แล้วมันเรื่องอะไรที่ฉันจะต้องพิสูจน์”

“ฮือม์ น่าแปลกมาก...”

ไชยยันต์อุทานอย่างอัศจรรย์ใจ

“มันคงเป็นความจริงนั่นแหละ ไม่งั้นเมย์จะยอมให้ถูกต้องตัวอย่างสนิทถึงเพียงนั้นได้อย่างไร”

“ก็แปลว่าเธอเชื่อ?”

“ทำไมเธอไม่พิสูจน์ล่ะ?”

“ธุระไม่ใช่”

“แล้วเธอเชื่อไหม?”

“ก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เห็นคุยด้วยว่า ขณะที่สามีของเขายังอยู่ เขาก็ให้ส่างปานวดให้อย่างนี้แหละ เวลาเมื่อยขึ้นมา โดยสามีไม่เคยหวงห้าม”

“เรื่องนี้ไม่ยากหรอก พรุ่งนี้ฉันจับเจ้าส่างปานั่นพิสูจน์เอง”

“เธอเดือดร้อนนักหรือในเรื่องนี้?”

เพื่อนชายหัวเราะ

“ก็ไม่เดือดร้อนอะไรหรอก เพียงแต่อยากรู้เท่านั้นว่า เมย์เป็นคนพิเรนทร์ขนาดไหน ถ้ามันเป็นจริงก็ไม่แปลกอะไร”

“ก็ถ้าไม่จริงล่ะ?”

ไชยยันต์ยักไหล่ ยิ้มปร่าๆ

“ก็จะให้รู้แน่นอนออกไปเสียทีว่า แม่ผมทองนั่นเป็นฮิสทีเรีย”

“เจ้าส่างปานั่น จะเป็นผู้ชายแท้หรือไม่แท้ก็ตาม แต่รูปการเท่าที่เห็น มันชวนให้เข้าใจโน้มเอียงไปในทางนั้นอยู่แล้ว!”

ดารินกระแทกเสียง แล้วพลิกตัวนอนตะแคงหันหน้าไปทางพี่ชายเสียไม่กล่าวอะไรอีก

มาเรียยังไม่เข้าไปในที่นอน ภายหลังที่ดารินผละไปแล้ว หล่อนเดินไปนอนเหยียดกายเท้าคางมองดูส่างปาดูดกัญชาและสนทนาอยู่กับเจ้าต่องสู่เบาๆ รพินทร์เดินตรวจไปรอบๆ บริเวณแค้มป์ที่พักนอนทั้งหมด พร้อมกับไฟฉายที่กราดส่องออกไปรอบๆ แล้วก็มาหยุดยืนอยู่ที่บ่าวชายกับนายสาวคู่นั้น

“คุณควรจะไปนอนได้แล้ว เมย์!”

จอมพรานกล่าวต่ำๆ

แววตาเขียวมรกตคู่นั้นเหลือบขึ้น พลิกกายนอนหงายประสานแขนทั้งสองรองศีรษะแล้วเหยียดขาอวบอัดเป็นลำภายใต้กางเกงขารัดขึ้นไปยังแง่หิน

“คุณทำตัวเหมือนแม่ชีคอนแวนต์ ควบคุมดูแลเด็กนักเรียนในห้องนอนงั้นแหละ ทำไมไม่บังคับให้ฉันสารภาพบาปบ้างล่ะ?”

“สารภาพบาป? เรื่องอะไรกัน?”

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว

แหม่มสาวเลือดแรงหัวเราะเสียงสูง

“ฉันทำให้นายจ้างสาวของคุณไม่สบายใจนัก ความจริงไม่ได้เจตนาเลย อาจเป็นเพราะปากพล่อยเกินไปก็ได้”

“ผมไม่เข้าใจที่คุณพูด”

“จุดบุหรี่ให้ฉันสักตัวได้ไหม?”

หล่อนถามมาอีกอย่างหนึ่ง รพินทร์คงขมวดคิ้วมองดูหล่อนอย่างคลางแคลงยุ่งใจเช่นนี้ ควักบุหรี่ออกมาจุดแล้วยื่นส่งไปให้ เขายืน หล่อนนอน การส่งจึงไม่ถึง ต่างคนต่างมองตากัน

“คุณควรจะลุกขึ้น”

“ถ้าคุณเป็นสุภาพบุรุษ ก็ควรจะนั่งลง”

รพินทร์ถอนใจออกมานิดหนึ่ง ก้ามข้ามท่อนขาของหล่อนที่เหยียดขวางอยู่เข้ามาวงในแล้วทรุดตัวลงยื่นบุหรี่ไปให้มาเรียรับมาคาบไว้ พลิกตัวตะแคงอีกครั้ง หันหน้าไปทางเขา เอาฝ่ามือยันรองศีรษะ

“มีอะไรรึ?”

“ฉันไม่ควรจะบอกน้อยเลยว่า...”

ยิ้มออกมานิดหนึ่งพร้อมกับกระตุกไหล่ ดีดเถ้ากระจายไปพร้อมกับลูกไฟจากปลายบุหรี่ที่ร่วงกราว

“คุณเคยปล้ำจูบฉัน!”

รพินทร์ชะงัก สีหน้าของเขากร้านเกรียมเกินไปกว่าที่จะส่ออะไรออกมาให้เห็นถึงความรู้สึกภายใน

“ทำไมถึงพูดเรื่องนี้กันขึ้น?”

“ฉันไม่รู้เหมือนกัน บางทีอาจเป็นเพราะฉันต้องการเปรียบเทียบให้เห็นข้อแตกต่างระหว่างพรานที่ชื่อ ‘ส่างปา’ กับพรานที่ชื่อ ‘รพินทร์’ กระมัง คนแรกน่ะไม่มีสมรรถภาพอะไรหรอกคุณก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่รึ แต่คนหลังมีแน่ มากเสียด้วย คุณจะปฏิเสธเรื่องนี้ก็ได้ ถ้าหากว่าน้อยเขาถามคุณ”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“สุภาพสตรีอย่างหม่อมราชวงศ์ดาริน วราฤทธิ์ ไม่มีถามผมในเรื่องบ้าบอคอแตกอย่างนี้หรอก แต่ผมอยากรู้เจตนาของคุณ ไปพูดเรื่องบัดสีชนิดนี้กับคุณหญิงทำไม?”

“ฉันมดเท็จขึ้นงั้นหรือ?”

“ผมต้องการลืมมันเสียให้หมด”

“แต่ฉันลืมไม่ได้นี่นะ คุณจุดไฟให้แก่ฉัน! แล้วไม่ทำให้มันดับลงด้วย!!”

“เมย์!”

“จะให้ฉันทบทวนความจำให้ไหม? จะให้ฉันพิสูจน์ ‘สุภาพสตรี’ ของคุณคนนั้นเห็นด้วยไหม ในข้อที่ว่าขึ้นชื่อว่าผู้ชายแล้ว ต่อให้สุภาพบุรุษสูงเลิศด้วยคุณธรรมสักขนาดไหนก็ตาม ก็มีเวลาที่จะหน้ามืดลืมตัวได้เหมือนกัน แต่ก็ไม่น่าตำหนิด้วย เพราะมันเป็นธรรมชาติของสัตว์โลก ฉันอาจไม่ใช่ ‘สุภาพสตรี’ แต่ฉันเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่พระเจ้าให้ทุกสิ่งทุกอย่างมาโดยไม่มีอะไรแปลกปลอม”

พร้อมกับพูด มาเรีย ฮอฟมันใช้มือลูบตั้งแต่ทรวงอกอันตระหง่านเงื้อมของตนเองระลงไปช้าๆ ตามแนวส่วนเว้าของเอว และส่วนโค้งของปลีสะโพกแนวลำขาอันสลักเสลาราวกับจะถูกนิมิตขึ้นด้วยมนต์มายาของเจ้าแม่ประโลมโลก จนกระทั่งจรดข้อเท้า ดวงตาเขียวเข้มวาววามคู่นั้นเพ่งจับนิ่งมาที่เขา เป็นประกายแห่งความลำพองและทะยานหยิ่งในรูปลักษณ์ ระคนแววเยาะหยันท้าทาย

รพินทร์ ไพรวัลย์ ชาดิกไปทั้งตัว ตะลึงงันไปชั่วขณะอย่างงุนงงทำอะไรไม่ถูก แน่ละ เขากลัว...กลัวอารมณ์ประหนึ่งเถ้าลาวาของสาวผมทองผู้นี้เป็นที่สุด

ครั้งนั้น สมัยที่เขายังเป็นพรานรับจ้างนำทางของ ดร.ฮอฟมัน สามีของหล่อน สตรีผู้นี้แอบหนีสามีผู้นอนหลับในตอนบ่ายอยู่ในแค้มป์ ลงไปอาบน้ำที่ลำธาร กองเสื้อผ้าปลดเปลื้องไว้บนโขดหินริมฝั่ง

เขากลับจากสำรวจป่าผ่านมายังลำธารนั้น เพื่อจะลุยข้ามกลับขึ้นแค้มป์ พบภรรยาสาวของนายจ้าง นอนละเลียดอยู่ในสาวธารอันใสแจ๋ว ระดับลึกเพียงศอกเศษ...เป็นการพบอย่างกะทันหันจวนตัวที่สุด เพราะหล่อนไม่ยอมให้เสียงใดๆ จนกระทั่งเขาล้ำแนวตะไคร้น้ำและหมู่เฟิร์นเข้ามาประจันกันในระยะห่างเพียงสองวา หล่อนคงนอนให้สายน้ำไหลรินพัดผ่านกายอยู่เช่นนั้น โดยไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากสายตาคู่เดียว และประกายเดียวกันกับที่เขาเห็นหล่อนจ้องอยู่เดี๋ยวนี้

เขาหันหน้าหนี...ลุยน้ำข้ามลำธารไปอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อจะขึ้นไปสู่อีกฟากหนึ่ง พอเท้าก้าวขึ้นเหยียบฝั่ง ก็ได้ยินคำบงการอันแผ่วเบาแต่ก็เฉียบขาด...ให้นำเสื้อของหล่อนที่ถอดออกกองไว้บนหินมาให้ เขาไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ขยับจะผละไปเสียโดยเร็ว แต่ก็ต้องชะงัก ตัวเย็นเฉียบมีเสียงอะไรชนิดหนึ่งลั่นกริ๊กขึ้นมาเบื้องหลัง มันเป็นเสียงง้างปืนรีวอลเวอร์ซิงเกิ้ลแอ็คชั่น ขนาด .45!

“ฉันสั่งว่าอย่างไร ได้ยินไหม?”

“ถ้าคุณต้องการเสื้อผ้าของคุณก็ขึ้นมาหยิบเองดีกว่า”

เขาตอบโดยไม่หันหน้า

“ฉันไม่ต้องการให้ใครขัดคำสั่งของฉัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกจ้าง ฉันอาจฆ่าคุณเสียเดี๋ยวนี้ก็ได้ โดยบอกสเตเกลว่าคุณปลุกปล้ำฉันขณะที่มาพบฉันอาบน้ำในธารนี่ เอาละ หยิบเสื้อผ้านำมาให้ฉันที่นี่ หรือว่าจะให้นิ้วที่แตะไกของฉันนี่กระดิกระเบิดหัวใจของคุณเสีย!!”

เขาตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกในขณะนั้น สัญชาตญาณเตือนให้ทราบแต่เพียงว่า มาเรีย ฮอฟมัน ไม่ได้พูดเล่น จำใจต้องคว้าเสื้อผ้าของหล่อนกลับนำเดินลุยน้ำเพียงเข่าเข้าไปยังร่างที่นั่งแช่อยู่กลางลำธาร แน่นอน **หล่อนต้องไม่พูดเล่นแน่ทีเดียว เพราะในมือที่โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำนั้นกำโคลท์ .45 บ่ายลำกล้องจับนิ่งมาที่อกเขา พร้อมกับนัยน์ตาที่ลุกวาวประหลาด เหมือนนางลายพาดกลอนที่หงุดหงิดพลุ่งพล่านในฤดูสมสู่**

แล้วสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน

อีกก้าวเดียวจะถึงตัว...หล่อนก็ลุกขึ้นยืนพรวดพราดจากระดับน้ำที่นั่งแช่อยู่ ประจันหน้ากับเขาในระยะห่างเพียงแค่เอื้อม มีแต่หยดน้ำประหนึ่งหยาดเพชรเท่านั้นที่เกาะพราวเป็นอาภรณ์

ประดับผิวอันเปลือยโล่งสีชมพู...**เขาจำไม่ได้เหมือนกันว่ามันได้เกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น รู้สึกแต่เพียงว่า...เหมือนคนที่เดินทางมากลางทะเลทราย และประสบเข้ากับแหล่งน้ำฉะนั้น ทุกส่วนสัดสรรพางค์ของมาเรีย ฮอฟมัน เต็มไปด้วยความซาบซ่านรานใจ วิมานสวรรค์ที่ลอยเลียดอยู่เหนือเหวนรก**

ครั้นแล้ววินาทีสุดท้ายนั่นเอง สติสัมปชัญญะและมโนธรรมก็กระชากเขาให้ดิ้นหลุดออกมาจากปลักเสน่ห์หาอันผิดทำนองคลองธรรม มันเป็นไปอย่างหวุดหวิดจวนเจียนที่สุด รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอนร่างออกจากทรวงอกและอ้อมแขนที่ต้องการจะดูดซับกล้ำกลืนเขาไว้ กระโดดขึ้นฝั่งตรงข้าม มีเสียงกรีดร้องอย่างบ้าคลั่งมาจากเบื้องหลัง พร้อมกับเสียงปืนก็ระเบิดกึกก้อง หมวกบนศีรษะของเขากระเด็นปลิวไป พร้อมกับไอร้อนที่เป่าวูบถากหนังหัว

เขาหันกลับมาจ้องตะลึงไปอีกครั้ง มาเรียส่งประกายตาลุกจ้าพร้อมกับปืนในมือที่จ้องมาอย่างคนเสียสติ ในชั่วขณะ เขาตะโกนเรียกนามหล่อนออกไปเสียงหลง เสียงเรียกนั้นเอง...ดูเหมือนจะปลุกสำนึกให้กลับคืนมายังสมองอันโลดเร่าไปด้วยไฟราคะของหล่อน แล้วมันก็มาถึงเสี้ยววินาทีแห่งการตัดสินใจ ซึ่งขณะนั้นเขาสารภาพว่าไม่สามารถทำนายอนาคตได้ถูกเลย มีเสียงร้องเรียกเอะอะของสามีหล่อน ซึ่งคงเพิ่งจะตกใจตื่นขึ้นด้วยเสียงปืน และมีเสียงคนวิ่งจากปากด่านลงมายังลำธารเบื้องล่างอย่างรีบร้อน

มาเรียยืนนิ่งอยู่กึ่งอึดใจ แล้วพริบตาต่อมานั้นเอง ปืนสั้นในมือของหล่อนก็กึกก้องสะท้านขึ้นอีกนัด เขาไม่ทันเห็นในขณะนั้นว่า เป้าหมายหรือจุดประสงค์ของมันคืออะไร แต่เหตุการณ์ที่ตามติดมาก็คือ งูหลามตัวหนึ่ง ขนาดหน้าแข้งซึ่งพันอยู่บนกิ่งไม้อันทอดล้ำออกมากลางลำธาร หล่นพลั่กลงมากองคาอยู่บนแก่งหินเบื้องหน้าของหล่อน ส่วนหัวของมันแหลกกระจายด้วยอำนาจลูกปืน เลือดทะลักเข้มละลายไปกับสายน้ำ

จากนั้น หล่อนก็โยนปืนกระบอกนั้นมาที่เขา แล้วตัวเองก็ผลุบเข้าไปทิ้งตัวลงแช่น้ำกำบังอยู่หลังกลุ่มต้นบอน ดร.ฮอฟมันและพวกลูกหาบพากันวิ่งมาถึงลำธาร ในขณะที่รพินทร์ยังถือปืนซึ่งลำกล้องร้อนกรุ่นของมาเรียตะลึงอยู่ แล้วก็ไม่มีทางที่จะเข้าใจเป็นอื่น นอกจากหลักฐานที่เห็นอยู่นั่นคืองูเจ้ากรรมกำลังจะทำร้ายภรรยาผู้อาบน้ำอยู่ในธารของเขา รพินทร์มาพบเหตุการณ์เข้าพอดีและยิงช่วยไว้ได้ทัน

พรานใหญ่เป็นใบ้อยู่ตลอดครึ่งวัน ไม่เอ่ยคำใดถึงเรื่องราวนั้นอีกเลย ปล่อยให้เป็นเรื่องของภรรยาที่จะอธิบายกับสามีตามรูปการ ซึ่งฝ่ายสามีก็เชื่ออย่างสนิท พอรุ่งขึ้น เขาก็บอกเลิกสัญญานำทางกับสามภรรยาคู่นี้ คืนเงินค่าจ้างให้แล้วก็เดินทางกลับ...

ณ บัดนี้ พฤติภาพในอดีตเหล่านั้นกระจ่างชัดขึ้นมาในความทรงจำ อา! ผู้หญิงคนนั้นแหละที่เคยทำให้เกียรติศักดิ์ชายของเขาเกือบพินาศย่อยยับมาแล้ว เขาตั้งใจจะลืมเสีย หวังไว้ว่าจะ

ไม่มีวันได้พบเห็นหล่อนอีกแล้ว แต่นรกหรือสวรรค์ก็ไม่ทราบได้ ทำให้ต้องมาเผชิญหน้ากันอีก และหล่อนก็กำลังจะปลุกอดีตเก่าๆ กลับคืนมา

"โปรดเถิด เมย์ อย่าไปเอ่ยถึงมันอีกเลย..."

เสียงแหบพร่า ผ่านออกมาจากลำคอของรพินทร์

"ผู้หญิงคนไหนก็ตาม ที่ตกอยู่ในสถานการณ์อย่างฉันในวันนั้น คงจะยิงคุณทิ้งไปแล้ว"

หล่อนกระซิบ

"ก็น่าจะขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า ที่เราผ่านสถานการณ์อันแสนที่จะเลวร้ายครั้งนั้นมาได้"

สาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศส ถอนใจจนอกกระเพื่อม

"คุณเป็นคนทารุณโหดร้ายมากนะ รพินทร์!"

"ถ้าการที่ผมเคารพในเกียรติยศของสามีคุณ และเคารพในเกียรติของตนเอง มันกลายเป็นความทารุณโหดร้ายไปในความรู้สึกของคุณละก็ ผมไม่มีอะไรจะพูดมากไปกว่าคำว่า 'เสียใจ'"

"ศีลธรรมของคุณดีมาก แต่ในด้านมนุษยธรรมแล้วเลวที่สุด"

หล่อนพูดเสียงขื่นๆ

"มนุษยธรรม บางทีมันก็เดินสวนทางกับศีลธรรม มันสุดแต่ว่าเราจะเลือกเอาอย่างไหน ที่พิจารณาเห็นว่าเหมาะควรที่สุด"

"คุณควรปล่อยฉันไปตามยถากรรมกับส่างปาสองคน...เอาฉันมากับพวกคุณด้วยทำไม?"

น้ำเสียงตัดพ้อ

"อันนี้แหละ ที่เป็นเรื่องของมนุษยธรรม เมย์! ไม่เพียงแต่เฉพาะผมเท่านั้น แต่ทุกคนทีเดียวในคณะของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสุภาพสตรีในราชสกุลผู้นั้น เธอเป็นผู้หญิงแท้ๆ เธอก็ยังอุตส่าห์เสี่ยงภัยจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด เพื่อช่วยเหลือคุณมาแล้ว และเธอก็รักคุณอย่างมนุษย์จะพึงให้ความรักต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ ซึ่งหาได้ยากนักในสันดานของมนุษย์เพศหญิงที่จะมีน้ำใจกว้างขวางถึงเพียงนี้"

นัยน์ตาของแหม่มสาวผู้แรงอารมณ์ หรี่โรยอ่อนเชื่อมลง หักกิ่งไม้เล็กๆ มาใส่ปากกัด อาการเปลี่ยนมาเป็นเศร้าซึม

"ฉันเสียใจ...ที่อาจเป็นต้นเหตุทำให้หมอดารินขุ่นเคือง ถูกของคุณแล้ว น้อยเป็นสุภาพสตรีที่น่ารักที่สุด มีเกียรติทั้งชาติสกุลและความประพฤติตลอดจนน้ำใสใจคอ ส่วนฉันสิ มันเป็นตรงข้าม...ฉันเสียใจที่ทำให้เขาต้องเจ็บปวด"

"อย่ากังวลอะไรไปเลย ผมเชื่อว่าใจของเธอกว้างพอที่จะลืมเรื่องนี้เสียได้ ไป!...ไปนอนเสียเถอะ!"

พร้อมกับกล่าว รพินทร์ลุกขึ้นส่งมือไปให้ มาเรียจับมือเขาดึงตัวขึ้นยืน แล้วเดินตรงไปยังที่นอนของหล่อนอย่างว่าง่ายๆ ค่อยๆ แทรกตัวเข้าไปในช่องระหว่างดารินกับไชยยันต์ ซึ่งขณะนี้

นอนเงียบ หล่อนนั่งกอดเข่านิ่งอยู่ครู่ ก็เอี้ยวกายชะโงกไปดูราชสกุลสาว ผู้นอนตะแคงหันหน้าไปทางเชษฐา แตะแผ่วเบาที่ต้นแขน กระซิบเรียกเบาๆ

“น้อย”

“หืม?”

“เธอยังไม่หลับหรอกรึ?”

“หลับ แต่เธอเรียกฉันไม่ใช่รึ”

“เธอโกรธฉันมากไหม?”

“เหลวไหล เมย์ มีเรื่องอะไรที่ฉันจะต้องโกรธเธอ?”

เพื่อนสาวต่างผิวถอนใจเบาๆ นิ่งไปครู่ ก็แนบแก้มกับไหล่ของดาริน

“สมมติว่าฉันจะพูดอะไรที่ทำให้เธอโกรธละก็ ยกโทษให้ฉันเถิดนะ ฉันเสียใจจริงๆ”

ดารินหัวเราะกังวานหวานออกมาเบาๆ พลิกตัวตะแคงโอบแขนกอดแหม่มสาวไว้ ดวงตาคู่นั้นแจ่มใสจนอีกฝ่ายเบาใจ

“ฉันไม่เคยถืออาอะไรเธอหรอกเมย์ ฉันรักเธอเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง และอันที่จริงเรื่องที่เราพูดกัน ก็ไม่เห็นมีอะไรที่ฉันจะต้องโกรธเธอเลยนี่ นอนเสียเถอะที่รัก”

มาเรียฉวยเอามือของหล่อนไปกุมไว้แน่น แล้วยกขึ้นแนบแก้ม

“เธอกรุณาต่อฉันเหลือเกิน”

“เธอเป็นคนน่าสงสาร!”

ดารินเน้นเสียงชัดเจนเยือกเย็น และมีความหมายแท้จริงอยู่ในประโยคนั้น แล้วต่างคนต่างก็ไม่พูดอะไรอีก ไม่นานนัก ลมหายใจของมาเรียอยู่ในระดับแผ่วสม่ำเสมอ แสดงว่าหลับ ส่วนดารินยังคงนอนเปิดตาอย่างปราศจากจุดหมายจับอยู่ที่หลังคาพลาสติกที่ขึงกันน้ำค้าง นึกคิดอะไรอยู่คนเดียวท่ามกลางความเงียบ

มีเสียงเดินย่ำใบไม้แห้งเกรียบกรอบอยู่แผ่วเบา ใครคนหนึ่งในคณะคงยังไม่นอน หล่อนเอาข้อศอกยันกายขึ้นกวาดตามองไปยังเงาสลัวรอบด้าน แล้วมาจับนิ่งอยู่ที่ร่างเพรียวแกร่งเกร็งที่ยืนใช้เท้ากวาดกิ่งไม้เพิ่มเติมเข้ากองไฟ ขณะที่มันกินลามออกมา ต่อมาก็ลงนั่งขัดสมาธิกับพื้น ควักแผนที่ออกมากางพิจารณาดูกับแสงไฟในกองนั้นเงียบๆ คนเดียว นานๆ ก็ยกมือขึ้นบีบขมับและดัดต้นคอสักครั้ง ท่าทางอ่อนเปลี้ยเหี่ยระโหย...เขาผู้นั้น ไม่ใช่มนุษย์เหล็กเพชรอะไรนักหรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตกอยู่ในความเป็นตัวของตัวเอง และเดียวดายโดยไม่มีสายตาใดเห็นอยู่เช่นขณะนี้ ลักษณะเต็มไปด้วยความทุกข์กังวล

บางสิ่งบางอย่างที่เห็นจากสายตาลอบพินิจ ความรู้สึกอันประหลาดชนิดหนึ่งก็เกิดขึ้น มันเป็นความสมเพชที่อุบัติขึ้นโดยไม่รู้สึกตัว

หญิงสาวลุกขึ้นอย่างแผ่วเบา โดยไม่ให้ผู้ที่นอนร่วมอยู่ข้างเคียงรู้สึก แล้วจรดฝีเท้าเบากริบเข้าไปหยุดยืนอยู่เบื้องหลังโดยที่เขาไม่รู้ตัว แล้วก็ได้ยินเสียงถอนใจใหญ่ของเขาอย่างถนัด

"มีความทุกข์หนักอะไรหรือ นายพราน"

เสียงแผ่วเบาดังมาจากเบื้องหลังในระยะใกล้ รพินทร์สะดุ้งเพราะความเผลอตัว หันขวับมาโดยเร็วรีบเก็บแผนที่ แต่อีกฝ่ายหนึ่งก้มลงกดแผนที่ฉบับนั้นไว้เสียก่อน ดึงช้าๆไปอย่างปราศจากความหมาย ขณะที่หย่อนกายลงบนขอนไม้ตรงข้าม

"คุณหญิงมาเงียบเหลือเกิน ผมไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าเลย"

"อยู่ในป่าไปนานๆ ฉันก็ฝึกเดินให้เบาได้เหมือนคุณเหมือนกันนะ"

ดารินพูดเสียงอ่อนเย็น ตายังมองอยู่ในแผนที่นั้น

"กำลังคิดอะไรอยู่หรือ ฉันเห็นคุณนั่งอยู่ที่นี่มานานแล้ว"

พรางตาคู่นั้นก็เหลือบขึ้นมองสบ เป็นตาคู่สีดำสนิทเหมือนนิลกอปรไปด้วยแสงอันเยือกเย็นการุณ ผิดกับตาเขียวมรกตที่แรงไปด้วยไฟเสน่หา ซึ่งแผดเผาอารมณ์เขาอยู่เมื่อครู่ใหญ่นี้ ริมฝีปากคู่นั้นก็ปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ปราศจากความหมายที่หวั่นระแวงใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากความละมุนละไมอันประทับใจ

"ผมกำลังลังเล ถามตัวเองอยู่ว่า ผมจะสามารถนำคณะของคุณหญิงไปยังจุดหมายปลายทางที่เราต้องการนั้นได้สำเร็จหรือไม่ อนาคตเบื้องหน้าของเรา แต่ละชีวิตจะลงเอยเอาในรูปแบบใด"

น้ำเสียงนั้น ตอบหล่อนมาอย่างซึมๆ

"มันจะสำเร็จหรือไม่ จะลงเอยในรูปใด ก็สุดแล้วแต่โชคชะตา นี่ไม่ใช่มติประจำใจของพวกเราทุกคนที่กำหนดไว้ดอกหรือ? มีอะไรที่เราจะต้องกังวลกับมันอยู่อีก"

ลีลาแห่งน้ำเสียงและกระแสแห่งวาจานั้น เต็มไปด้วยความปลุกปลอบเปี่ยมสัญลักษณ์มิตร ซึ่งไม่คาดคิดว่าจะได้ยินเช่นนี้ คิ้วงามข้างหนึ่งเลิกขึ้นน้อยๆ ขณะที่ทอดตาแลสบมา รพินทร์ไพรวัลย์ จ้องตาประสานนิ่ง ครั้นแล้วก็บังเกิดความปีติดื่มด่ำใจอย่างประหลาด...แน่ละ **จนตายเขาก็ไม่มีวันลืมเลือนราตรีอันประทับใจที่ผ่านมาไม่นานนี้นักได้ ราตรีวิกฤติที่ชีวิตสองชีวิต ต้องรวมกันเข้ามาเป็นชีวิตเดียวกันเพื่อความอยู่รอด ราตรีนั้น ท่ามกลางมหันตภัยที่แวดล้อม ต่างคนต่างอาศัยความอุ่นทรวงอกของกันและกันเป็นเครื่องปกปักษ์พิทักษ์ภัย ทั้งๆ ที่ชีวิตหนึ่ง ดอกฟ้า อีกชีวิตหนึ่งต้นหญ้า**

ม.ร.ว. หญิงดาริน ตามปกติเป็นคนเจ้าอารมณ์ แง่งอนและมีฤทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีปมอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ดูช่างน่าประหลาดเหลือเกิน คืนนี้เขาค้นไม่พบร่องรอยเหล่านั้น ทั้งๆ ที่คิดไว้ว่าคงจะเจอเข้าถนัดใจ อันเนื่องมาจากมาเรีย ฮอฟมันเป็นต้นเหตุ

เพราะเขาเงียบงัน หล่อนจึงกล่าวอ่อนๆ ต่อมาอีกว่า

"ฉันสังเกตเห็นคุณไม่ค่อยสบายนัก เป็นอะไรหรือเปล่า?"

คำถามนั้น ปลุกภวังค์พรานใหญ่ฝืนหัวเราะ

“ผมไม่เป็นอะไรหรอกครับ คุณหญิง”

หล่อนส่งแผนที่ฉบับนั้นคืนมาให้ ประสานมือเข้าหากัน

“กินยาที่ฉันให้ไว้ตามกำหนดหรือเปล่า?”

“ผมเลิกอวดดีกับหมอไปนานแล้ว”

ดารินหัวเราะเบาๆ โฉบหางตาผ่านใบหน้านั้นเหมือนจะค้อน

“ดีมาก ที่สำนึกตัวได้อย่างนั้น จำหรือยังละ ว่าการอวดดีกับหมอ มันได้ผลลัพธ์อย่างไรบ้าง ไม่กลัวอะไรหรอก กลัวจะไปจับสั่นเป็นเจ้าเข้าในวินาทีฉุกเฉิน อันหมายถึงความเป็นความตายเข้าอีกเท่านั้น”

“ถ้าสั่นอย่างนั้นอีกในวินาทีฉุกเฉิน คุณหญิงก็โปรดอย่าได้ลำบากกับผมอีกเลยนะครับ”

“อ๋อ แน่นอน มีคนที่เขายินดีจะลำบากเพื่อคุณ แทนให้แก่ฉันแล้ว” หญิงสาวพูดปนหัวเราะน้อยๆ

“ใคร?”

“เมย์!”

“ผมคิดว่า ผมจะต้องลำบากเพราะเขาเสียมากกว่า”

“มีอะไรที่คุณจะต้องลำบากเพราะเขา?”

รพินทร์นิ่ง ถอนใจเบาๆ คิดว่าจะต้องถูกถามอะไรอีก แต่หล่อนก็ไม่กล่าวอะไรพาดพิงไปถึงมาเรีย ฮอฟมันในด้านที่เขาระแวง

“คืนนี้ คุณหญิงอารมณ์ดีเหลือเกิน”

เขาก็พึมพำ จ้องมองดูน้องสาวของนายจ้างด้วยนัยน์ตาใสเป็นประกายชื่นชม

“เหรอ?”

หล่อนเอียงคอ

“ความจริงฉันหงุดหงิดนิดหน่อยเสียด้วยซ้ำ แต่ก็มองไม่เห็นประโยชน์อะไรที่จะมาระบายเอากับคุณ ฉันลุกขึ้นมานี่ก็ด้วยความเป็นห่วง เพราะเห็นคุณนั่งซึมอยู่คนเดียว ทำท่าจะไม่สบายก็เลยมาถามข่าวคราว”

“เป็นพระคุณอย่างสูง ผมเรียนแล้วว่าผมไม่ได้เป็นอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่ห่วงกังวลเตรียมวางแผนสำหรับการเดินทางต่อไปของเราเท่านั้น”

“คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่า นิสัยของฉันชอบยุ่ง เจ้ากี้เจ้าการ ห่วงคนโน้นคนนี้ในด้านสุขภาพอยู่เสมอ ห่วงแม้กระทั่งคนที่เขาไม่ต้องการให้ห่วง”

คำพูดนั้นเรียบๆ เรื่อยๆ ก็จริง แต่ความหมายทำให้รพินทร์ไม่สบายใจ

“โธ่! คุณหญิงครับ ผมไม่เคยอกตัญญูต่อน้ำใจเมตตาของคุณหญิงเลย ซาบซึ้งในพระคุณอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ไม่ได้คุณหญิง ผมก็ไม่เป็นผู้เป็นคนต่อไปแล้ว”

“นี่ฉันไม่ได้มาทวงบุญคุณอะไรกับคุณนะ”

“ผมเข้าใจครับ แล้วก็ไม่ได้ออกตัว แต่พูดออกมาจากใจจริง คุณหญิงก็ควรจะทราบอยู่แล้วว่า คนอย่างผมไม่พูดอะไรออกมาพล่อยๆ โดยปราศจากความหมาย”

นิ่งไปครู่ รพินทร์ก็ถามต่ำๆ มาอย่างสะกดความกังวลใจไว้ไม่ได้ว่า

“ผมอยากจะทราบว่า เมย์บอกอะไรคุณหญิง?”

“บอกอะไร?”

ดารินวางสีหน้าเป็นปกติ ย้อนถามมาเหมือนจะไม่เข้าใจ

“อะไรก็ได้ ที่มันเกี่ยวพันพาดพิงมาถึงผม”

นักมานุษยวิทยาสาวส่ายหน้าช้าๆ

“ฉันก็จำไม่ได้เสียแล้วว่า เขาบอกอะไรกับฉัน เพราะมันไม่ได้เกี่ยวพันกับฉัน ก็เลยไม่ต้องการเอามาเป็นอารมณ์ ว่าแต่นั่นน่ะ อยากจะถามอะไรหน่อย คุณรู้จักส่างปาดีแค่ไหน?”

“ก็ดีพอสมควร ทำไมหรือ?”

“สภาพทางร่างกายของเขาเป็นอย่างไร...ง่า ฉันหมายถึงว่า สภาพทางเพศของเขา”

“ส่างปาเป็นคนทุพพลภาพในด้านเพศครับ มีอะไรหรือคุณหญิงถึงถามผมเช่นนี้”

หญิงสาวตะแคงใบหน้า เลิกคิ้วขึ้นอีกครั้ง

“เปล่าหรอก ฉันต้องการรู้แต่เพียงว่า ที่เมย์เขาบอกฉันนั้นเป็นความจริงแค่ไหน มันแปลว่าเขาไม่ได้โกหกฉัน”

พรานใหญ่มองดูหล่อนอย่างเพิ่งจะเข้าใจ

“ทำไมเมย์ถึงบอกเรื่องนี้แก่คุณหญิง”

“บางทีมันจะเป็นเพราะความเจ้ากี้เจ้าการไม่เข้าเรื่องของฉันกระมัง เห็นอะไรผิดหูผิดตาไม่ชอบมาพากล ก็เลยทักขึ้น เขาก็เลยอธิบายเรื่องนี้ให้ฉันทราบ”

แล้วหล่อนก็หัวเราะ ยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“ว่าอันที่จริง ฉันรู้ตัวเองว่าฉันแก่นเอาการ มีอะไรที่มันพิเรนทร์ผิดไปจากกุลสตรีทั้งหลายอยู่มาก จนกระทั่งปรากฏเป็นกิตติศัพท์ แม้พี่ใหญ่เองก็ยังขวางๆ ฉันอยู่เสมอ แต่พอมาพบกับเมย์เข้า ฉันก็รู้สึกว่าฉันไม่ได้ครึ่งหนึ่งของเขาเลย น่าอิจฉาในอิสรเสรีอันปราศจากขอบเขตของเขาเหลือเกินจริงๆ นะ คนเราลงถ้าสามารถจะทำอะไรทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามหัวใจต้องการ มันก็มีความสุขดีเหมือนกัน”

“คุณหญิงก็น่าจะตระหนักดีอยู่แล้วว่า วัฒนธรรม จริยธรรม ทรรศนะ อุดมคติ และความรู้สึกนึกคิดของพวกเราคนไทย ไม่เหมือนกับเขาอยู่แล้ว และผมก็ทราบว่าคุณหญิงไม่ได้อิจฉาอยู่ในเสรีอันปราศจากขอบเขตของเขาเลย มีแต่ความรำคาญหรือหนักไปกว่านั้น อาจขยะแขยง แต่จะทำอย่างไรได้ คุณหญิงต้องทนเสียแล้ว เพราะเรามีเขาร่วมมาด้วย ผมเองก็รู้สึกเป็นห่วงคุณหญิงในข้อนี้อยู่เหมือนกัน กลัวจะทนไม่ได้”

“ฉันมีเพื่อนผู้หญิงที่ ‘ร้ายๆ’ อยู่หลายคน”

หล่อนพูดช้าๆ อย่างตริตรอง มือทั้งสองที่ข้อศอกวางอยู่กับเข่ายกขึ้นลูบเรือนผม

“บางคนเป็นฝรั่งเศส บางคนเป็นสวีเดน พวกนี้แก่นเอาเรื่อง โลดโผนในด้านความรักและกล้าผู้ชาย แต่ละคนเหล่านั้นยังไม่ดุเดือดเท่าเมย์ ฉันกลัวว่าพวกเราจะพากันปั่นป่วนอลหม่านกันไปหมดด้วยเซ็กซ์ แอปพิลของเขา เราอยู่กันกลางป่ากลางดงเสียด้วย การท้าทายด้วยจุดเด่นของเพศ มันไม่เป็นสิ่งที่เหมาะควรไม่ใช่หรือ...ในสถานที่และสิ่งแวดล้อมเช่นนี้”

“ผมคิดว่า เขาจะปฏิบัติตัวได้ดีขึ้น ถ้าหากมีคุณหญิงเป็นพี่เลี้ยงอบรมตักเตือนให้เขาทราบว่าอะไรเป็นอะไร อย่างน้อยที่สุด เขาก็มีคุณหญิงเป็นตัวอย่างที่ดีอยู่แล้ว”

มันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก...ระหว่างพรานหนุ่มผู้ทระนง กับน้องสาวของนายจ้างผู้เย่อหยิ่งถือตัว สนทนาพาทีกันได้อย่างกลมกลืน โดยไม่มีอะไรขัดแย้งเป็นปฏิปักษ์ ต้นทุนของไมตรีจิตมิตรภาพ มันวางรากฐานบนความหยั่งซึ้งเห็นอกเห็นใจ อคติและการตั้งแง่เก่าๆ ดูจะเลือนรางไปเมื่อความเข้าใจอันดีของแต่ละฝ่ายเข้ามาเป็นสื่อกลาง นับตั้งแต่คืนที่ไปติดล้อมอยู่ในถ้ำบนหน้าผาด้วยกัน คนทั้งสองไม่มีโอกาสได้พูดจาอะไรกันตามลำพังอีกเลย เพิ่งจะค่ำคืนนี้เท่านั้น

“รู้สึกแปลกใจอะไรบ้างไหม?”

ครั้นแล้วจู่ๆ หล่อนก็ถามขึ้น ภายหลังจากนั่งนิ่งๆ ไปครู่หนึ่ง

“แปลกใจอะไรครับ?”

“เราไม่ได้ทะเลาะหรือว่าปืนเกลียวกัน เหมือนเช่นที่ควร”

“คุณหญิงผิดหวังหรือครับ ที่ไม่ได้ทะเลาะกับผม”

“ไม่ได้ผิดหวังหรอก ดีใจตะหาก ที่คุณเป็นคนดีขึ้นในสายตาของฉัน ไม่ยั่วยวนกวนโทสะเหมือนก่อนๆ นี้”

รพินทร์บิดกายอย่างเมื่อยขบ พร้อมทั้งปิดปากหาว ตายังไม่เปลี่ยนไปจากใบหน้าของราชสกุลสาว

“แต่ก่อนนี้ผมก็ไม่ได้เจตนาที่จะยั่วยวนกวนโทสะอะไรคุณหญิง เพียงแต่ว่า คุณหญิงไม่พยายามจะมองผมในแง่ดีเองเท่านั้น เกลียดขี้หน้า เขม่นผมมาแต่ต้น มันก็เลยเป็นอคติที่ฝังอยู่ในใจตลอดมา”

“ไม่จริง!”

“จริง!”

“ชมอยู่หยกๆ นี่เอง สงครามกำลังจะเริ่มต้นอีกแล้วไหมล่ะ”

“เอ้า! ถ้างั้นไม่จริงก็ไม่จริง ผมยอมรับผิดเสียเองดีกว่า ผมมันไม่ดีมาแต่ต้นครับ เป็นคนหยาบคาย แข็งกระด้าง ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้จักเอาใจนายสาวคนสวยผู้สูงศักดิ์คนนี้ให้สมกับที่เป็นลูกจ้าง ซ้ำยังชอบดักคอ ขัดเส้น ปากเสีย วาจาสามหาว อกตัญญู ก้าวร้าว...โอ๊ย! จิปาถะ มีอะไรอีกบ้างผมก็จาระไนไม่หมด สรุปว่าเลวก็แล้วกัน...พอใจหรือยังครับ?”

“พอใจมาก ถ้าไม่ได้อยู่ในความหมายของการแดกดัน”

“คำสารภาพ ไม่ใช่คำแดกดันหรอกครับ”

“แล้วทำไมเดี๋ยวนี้จึงรู้สึกสำนึกตัวขึ้นมาได้ล่ะ?”

คู่อริเก่าผายมือทั้งสองกว้างออกไป แล้วทิ้งลงข้างตัว

“ผมนับถือคารวะน้ำใจคุณหญิง ไม่นึกมาก่อนว่าผู้หญิงรูปสวยผิวบางควรแก่การประคบประหงมของผู้ชายทั่วไปทั้งหลายคนนี้ จะมีน้ำใจอันยิ่งใหญ่กว้างขวางและกล้าหาญเด็ดเดี่ยว และเสียสละราวกับผู้ชายอกสามศอกอย่างที่เห็นมาแล้ว มันเป็นตรงข้ามกับความคิดปรามาสเดิมๆ ของผมหมดสิ้น ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่อยากเชื่อเลยว่าผู้หญิงคนที่ปั้นท่าเย่อหยิ่งไว้ตัวราวกับเจ้าหญิงที่ผมพบเป็นครั้งแรกในบ้านพักของคุณอำพล จะเป็นวีรสตรีคนเดียวกับที่ช่วยชีวิตพรานป่าอย่างผมเอาไว้ได้ในคืนนั้น อย่างชนิดที่วิสัยผู้หญิงน้อยคนนักที่จะทำได้ เมื่อความเชื่อมั่นศรัทธามันเกิดขึ้น ความรู้สึกสำนึกตัวมันก็เข้ามา มองเห็นความบกพร่องเข้าใจผิดของตนเอง ซึ่งเจ้าความเข้าใจผิดชนิดนี้แหละเป็นต้นเหตุให้เกิดสิ่งไม่เหมาะไม่ควรทั้งหลายที่ผมแสดงต่อคุณหญิงไปแล้ว เอาละครับ คืนนี้ผมสารภาพคุณหญิงหมดเปลือกทีเดียว เคลียร์หรือยัง?”

ร่างโปร่งได้สัดส่วนของหญิงสาวลุกขึ้นยืนช้าๆ ยืดกายตรงเชิดหน้าเด่นเป็นสง่าอย่างภาคภูมิใจ ตาทั้งคู่เป็นประกายแพรวพราว

“ในที่สุด คุณก็ยอมรับว่า คุณมีอคติกับฉันก่อน ถูกละซิ คุณเพิ่งจะมารู้จักฉันในวันและคืนอันสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ คืนนั้นแหละ และขอขอบใจที่คุณยอมรับความจริงในข้อนี้ อย่างน้อยที่สุด มันก็ทำให้ฉันเป็นสุข ฉันไปนอนละ ราตรีสวัสดิ์!”

กล่าวจบประโยคพร้อมกับรอยยิ้มบางๆ แล้วร่างนั้นก็เดินผละกลับไปยังที่นอน

รพินทร์ ไพรวัลย์ คงนั่งกอดเข่าอยู่ที่เดิม จนกระทั่งบุญคำเดินย่องเข้ามา

“นายไปนอนเถอะ บุญคำจะอยู่ยามให้เอง”

“ไม่จำเป็น บุญคำ เราจะนอนกันทุกคน”

เขาตอบเบาๆ พลางลุกขึ้นยืน พยักหน้ากับพรานคู่ใจชวนเดินเข้าไปประจำที่

“มันจะไม่เหมาะนา นาย...”

ตาพรานเฒ่ากระซิบ กวาดตาไปในความมืดรอบด้านอย่างหวาดระแวง

“ไอ้เสียงก็องก๊อย ก็องก๊อย เมื่อคืนนี้...”

เขาเกือบลืมไปเสียแล้ว และก็เชื่อว่าคณะนายจ้างก็คงจะพลอยลืมกันไปหมด เพราะเหตุการณ์ตื่นเต้นอลหม่าน ที่มาเรียประจัญบานกับกระทิงโทนเมื่อเย็นนี้ ประกอบกับความอ่อนเพลียหนัก เพิ่งจะคิดขึ้นมาได้เมื่อถูกบุญคำเตือนขึ้นเดี๋ยวนี้เอง ชำเลืองสำรวจมองดูทุกคนที่นอนเรียงรายกันอยู่ในแบบหันศีรษะเข้าชนกัน ก็รู้สึกว่าพากันหลับสนิทด้วยความเหน็ดเหนื่อยอ่อน

ล้า แม้กระทั่งแงซาย ส่างปา และคะหยิ่น ส่วนจัน เกิด และเส่ยนั้นไม่ต้องพูดถึง สามพรานหนุ่มกรนแข่งกันสนั่นหวั่นไหว ระหว่างที่เขายืนชะงักเหมือนจะชั่งใจ บุญคำก็บอกต่อมาว่า

"บุญคำจะอยู่ยามแรกนี่เอง ต่อไปอีกสองชั่วโมง จะปลุกไอ้จันมาอยู่ยามแทน ให้ผลัดกันหมดทุกคน จนกว่าสว่าง"

"ถ้ามันมา มันก็ควรจะร้อง และถ้ามันร้อง ถึงแม้จะหลับเราก็ควรได้ยิน อย่างนั้นไม่ใช่หรือ?"

"ไม่แน่นานาย มันเป็นพวกครึ่งสัตว์ครึ่งผี เล่นกับมันยาก ใครจะรู้ถ้าเราหลับกันหมด เราทุกคนอาจไม่มีโอกาสตื่นมาเห็นตะวันพรุ่งนี้เช้าอีกเลยก็ได้ มันอาจมาโดยไม่มีเสียง"

จอมพรานโคลงหัวช้าๆ

"ผีก็ส่วนผี สัตว์ก็ส่วนสัตว์ มันรวมกันไม่ได้หรอกบุญคำ"

เขาตอบด้วยน้ำเสียงปลอบใจ ตบหลังเบาๆ พลางยิ้มให้

"แต่ไอ้ที่มันร้องก๋อยๆ อยู่เมื่อคืน และมาขโมยกินกวางของเราหมดทั้งตัวนั้น มันเป็นสัตว์...ไม่ใช่ผีหรอก เราผ่านเหตุการณ์ร้ายกาจหนักๆ กันมามากแล้ว สำหรับเรื่องที่บุญคำระแวงอยู่นี้ ฉันเห็นว่ามันไม่มีความหมายอะไรเลยสักนิดเดียว ดีเสียอีก...ขอให้มันเข้ามาในคืนนี้เถิด เราจะได้เห็นชัดกันออกไปเสียทีว่ามันเป็นสัตว์อะไรแน่ เราเดินทางกันมาเหนื่อยหนักกันทุกคน เมื่อถึงเวลาพักก็ต้องพัก ขืนมาคอยหวาดกลัวกังวลไม่เข้าเรื่องอย่างนี้ เราจะเดินกันต่อไปไม่ไหว เสียแรงเกิดมาเป็นลูกป่าแท้ๆ น่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่า เมื่อใช้ชีวิตล่องอยู่กลางดง เราต้องตัดความหวาดกลัวหวั่นกังวลใดๆ ออกไปให้หมด ดำรงชีพอยู่เช่นเดียวกับสัตว์ป่า ลืมเสียแล้วหรือกี่ป่ากี่ดงมาแล้วที่ฉันกับบุญคำเพียงสองคนนอนกันอยู่กลางด่านเสือ ด่านช้าง แม้กระทั่งริมโป่งริมหนองที่สารพัดสัตว์ร้ายมันผ่านไปมา โดยไม่ได้ก่อไฟแม้แต่กองเดียว มดสักตัวหนึ่งที่มันเดินมาอย่างประสงค์ร้าย เราก็ยังได้ยินกระรอก ค่าง บ่าง ชะนี หรือแม้แต่นกทุกชนิด...มันร้องออกมาเป็นเสียงเช่นไร บุญคำก็แทบจะแปลความหมายของมันออกได้เป็นคำๆ ฝนจะตก ไฟป่าจะมา บุญคำก็สัมผัสกับมันได้เพียงแค่สูดกลิ่น บุญคำจะเป็นพรานใหญ่ที่เหนือกว่าพรานทุกคนในโลกนี้ ถ้าหากจะเลิกงมงายอยู่ในสิ่งเหลวไหลไร้สาระ ซึ่งฝังหัวมาแต่เกิด จงเคารพและเชื่อมั่นในตัวของเราเองบ้าง อย่าเอาแต่เชื่อในสิ่ง 'เขาเล่าว่า' นัก วิชาพรานของบุญคำนั้น ยิ่งใหญ่แล้ว แต่มันควรประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ และพิจารณญาณอันรอบคอบของเราเองอีกด้วย จำไว้อย่างเดียวว่า เมื่อบุญคำมีฉันและเมื่อฉันมีบุญคำ เมื่อนั้นเราจะบุกกันไปได้ถึง แม้แต่ป่าหิมพานต์ คำพูดนี้ บุญคำเคยพูดไว้กับฉันเองไม่ใช่หรือ"

ตาพรานเฒ่ายิ้มแห้งๆ อ้อมแอ้มตอบมาว่า

"ใช่แล้วนาย บุญคำมีนาย บุญคำไม่เคยหวั่นป่าไหนเลย บุญคำจะเป็นหู ส่วนนายเป็นตา บุญคำเป่าด้วยคาถา นายเป่าด้วยลูกปืน"

“เพราะฉะนั้น นอนเสีย ไม่อยากจะหลับก็คอยนอนฟังเอา แต่ไม่จำเป็นต้องคอยนั่งเฝ้าให้หลังขดหลังแข็ง ได้ยินอะไรปลุกฉัน ส่วนฉันก็จะปลุกบุญคำเหมือนกัน ถ้าได้ยินก่อนระหว่างเราสองคน ใครตื่นขึ้นมาเมื่อไหร่ เห็นกองไฟมันมอดก็คอยเติมไว้ก็แล้วกัน”

“ตกลงนาย นอนดีกว่านั่ง นั่งดีกว่ายืน ยืนดีกว่าเดิน แล้วก็เดินดีกว่าวิ่ง พ่อเคยสอนบุญคำไว้อย่างนี้”

“ฉันสงสัยว่าพ่อของบุญคำคงหากินไม่ทันใครแน่”

“ใช่แล้วนาย แกจะหากินทันใครได้ยังไง ก่อนตายแกเป็นอัมพาตไปไหนไม่ได้ นอกจากนอนอยู่กับที่ และแกสอนบุญคำไว้อย่างนี้ ตอนแกเพ้อสามวันก็ตาย”

แล้วตาพรานเฒ่าจอมกะล่อนก็กรนฟี้ไปก่อนที่เขาจะหลับเสียอีก

ทั้งปางพักถูกสะกดให้จมดิ่งอยู่ในความเงียบสงัดด้วยนิทรารมณ์ของทุกคน ไฟที่สุมไว้ทั้งสามกอง ขาดคนคอยเติมเชื้อ เริ่มหรี่โรยลงเป็นลำดับ จนกระทั่งหมดเปลว เหลือแต่ถ่านแดงเรืองๆ

ป่ารอบด้านคลุมไว้ด้วยสีดำอันลี้ลับ และความเยียบเย็นที่สุดที่จะกล่าวได้ ยิ่งดึก มันก็ยิ่งหนาวขึ้นทุกขณะ เสียงน้ำค้างหยดลงกระทบใบไม้แห้งเผาะแผะ

กลิ่นของมนุษย์สิบสองชีวิต ลอยแผ่ซ่านกระจายไปตามทิศทางลมดึก มันเป็นกลิ่นเนื้อหนังมังสาอันแสนจะโอชะ โดยอะไรชนิดหนึ่ง...มันสวมเข้ามาตามรอยเท้าของกลุ่มมนุษย์ที่ผ่านล่วงหน้ามาก่อนแล้วอย่างเงียบเชียบ มันหยุดซุ่มซ่อนแฝงตนรอโอกาสแห่งการหลับสนิทของทุกคน และบัดนี้มันกำลังเต้นไต่มาตามใบไม้โดยปราศจากเสียง คืบใกล้เข้ามาทุกขณะ ด้วยอาการประหนึ่งเงาปิศาจ

‘ภูติแห่งไพรลึก!!’

70

ดาริน วราฤทธิ์ เป็นคนนอนไวโดยปกติวิสัยอยู่แล้ว ไม่ว่าหล่อนจะเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียเพียงใด และตั้งแต่มีเพื่อนสาวต่างผิวเข้ามาเป็นคู่นอนเคียงข้างประจำทุกคืน ไม่ว่าจะหยุดพักที่ไหน หล่อนก็ยิ่งรู้สึกตัวตื่นขึ้นบ่อยครั้ง เพราะมาเรีย ฮอฟมันเป็นคนนอนร้าย แกว่งแขนขามากระทบอยู่เสมอ บางทีก็พลิกตัวกอดก่ายหล่อนเอาดื้อๆ โดยไม่รู้สึกตัวตามนิสัยของคนที่เคยมีสามี

การสะดุ้งรู้สึกตัวของหล่อนในขณะนี้ เป็นสัมผัสชนิดหนึ่งที่กระทบทางปลายเท้าที่สวมทอป เข้าใจว่าเป็นเท้าของมาเรียที่ป่ายมาถูก และไม่ได้สนใจอะไร คงหลับตานิ่งอย่างต้องการหลับต่อ

ถ้าหากว่า สิ่งที่ป่ายกระทบปลายเท้าของหล่อนอยู่ในขณะนี้เป็นเท้าของแหม่มสาวเพื่อนผู้นอนใกล้ชิด เท้าข้างนั้นของมาเรียก็จะต้องไม่เป็นการเหวี่ยงเปะปะโดยไม่ตั้งใจอย่างแน่นอน เพราะบัดนี้มันค่อยๆ เลื่อนผ่านลำขาของหล่อนขึ้นมาอย่างแช่มช้า และมีน้ำหนักผิดปกติไป อีกประการหนึ่งเท้าคนคงจะไม่มีอะไรที่มีลักษณะคล้ายๆ มือ ป่ายคลำอยู่ที่บริเวณเข่าอันซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าแบล็งเก็ตของหล่อน อาการของน้ำหนักที่ทับอยู่ยังร่างกายท่อนล่างนั้นมันหยุ่นๆ อย่างไรพิกล แล้วบัดนี้มันก็ดูเหมือนจะเคลื่อนสูงขึ้นมาเป็นลำดับ

นักมานุษยวิทยาสาวลืมตาโพลงขึ้นในทันทีนั้น พร้อมกับประสาททุกส่วนที่ตื่นขึ้นอย่างฉับพลัน ทุกหนทุกแห่งปกคลุมไปด้วยความมืด มันมืดเสียจนหล่อนไม่สามารถจะมองเห็นอะไรได้ถนัด นอกจากเงาตะคุ่มรางๆ ซึ่งพอจะสันนิษฐานได้ว่าเป็นเพื่อนร่วมคณะที่นอนเบียดชิดเรียงรายกันอยู่ และศีรษะของหล่อนที่หนุนหมอนยางอัดลม ก็ต่ำเกินไปกว่าที่จะมองเห็นลงไปทางด้านปลายเท้าโดยไม่ผงกกายลุกขึ้น

หญิงสาวกลั้นลมหายใจ นอนตัวแข็งไปอึดใจหนึ่งด้วยสังหรณ์ประหลาด ค่อยๆ เอื้อมมืออย่างเบากริบ ควานหาไฟฉายประจำตัว และปืนสั้นที่วางไว้ทางด้านหัวนอน พอคว้าได้ก็ผงกกายท่อนบนขึ้นอย่างรวดเร็ว พร้อมกับกดสวิตซ์ไฟพุ่งจ้าลงไปยังด้านปลายเท้า

สิ่งที่ปรากฏนัดชัดเจนกับสายตาท่ามกลางไฟฉาย และห่างจากใบหน้าหล่อนออกไปเพียงไม่เกินสามฟุต ทำให้ดารินหัวใจแทบหยุดเต้นด้วยความตกใจสุดขีด

ด้วยดวงหน้าเล็กจิ๋วขนาดเล็ก แต่ด้วยความเหี่ยวย่นของคนแก่ ภายใต้เบ้าตากลมถลน มีแสงวาวสะท้อนแสงไฟสว่างแดงฉานราวกับทับทิม และเขี้ยวแหลมยาวขาววับสองคู่โผล่แซงกันอยู่ในปากที่สยายเหมือนจะยิ้ม

เจ้าสิ่งนั้น นั่งคร่อมอยู่ทางปลายเท้าของหล่อน

มืออันยาวเหยียดรุงรังไปด้วยขน เอื้อมมาเกาะอยู่ที่เข่าภายใต้ผ้าผวยคลุม อีกข้างหนึ่งชูห้อยลอยอยู่ ทำท่าเหมือนจะยื่นมาถึงใบหน้า แลเห็นกรงเล็บแหลมคมยาวโง้งไม่ผิดอะไรกับตีนเหยี่ยว

ณ บัดนี้ มันชะงัก เพราะแสงไฟฉายอันจู่โจมที่หล่อนสาดเข้าปะทะหน้าของมันไว้

หญิงสาวร้องกรีดออกมาสุดเสียงอย่างลืมตัว เสียงของหล่อนก้องไปทั้งปางพัก ท่ามกลางความเงียบและหลับสนิทของทุกคน พร้อมกันก็สะบัดเท้าออกไปสุดแรงเกิดเท่าที่มีอยู่ รู้สึกกระทบอะไรอย่างแรง หลุดกระเด็นออกไปจากตัว ดิ้นตูมตามไปถูกมาเรียและเชษฐาผู้นอนอยู่ข้างเคียง ทุกคนพรวดพราดตื่นขึ้นอย่างตกใจเพราะเสียงหวีดของหล่อน ยังไม่ทันจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็ปะทะชนกันชุลมุน หลังคาพลาสติกที่ขึ้นไว้ขาดถล่มลงมาคลุมทั้งคณะ

ท่ามกลางความมืดมิดสับสน พริบตาต่อมาก็เห็นลำไฟฉายของดารินส่งกราดออกไปทางด้านหนึ่งพร้อมกับเสียงระเบิกกึกก้องของ .357 ในมือของหล่อน ที่แผดสนั่นหวั่นไหว สามสี่นัดติดๆ กัน หล่อนดิ้นหลุดออกไปจากใต้หลังตาที่พังลงมาคลุมได้เป็นคนแรก และวิ่งเหมือนจะกวดตามอะไรออกไปยังบริเวณหน้าปางพัก พลางกระหน่ำยิงถี่ยิบ

“เกิดอะไรขึ้น!!?”

เสียงตะโกนเอ็ดอึงถามแซดขึ้นเป็นเสียงเดียว บุคคลแรกที่เผ่นเข้ามาถึงราชสกุลสาว...ผู้ยืนตัวสั่นอยู่คือ รพินทร์ ตามติดมาด้วยบุญคำและแงซาย หล่อนยังไม่ตอบคำถามใครทั้งสิ้น จี้ลำไฟฉายไปที่ซุ้มไม้ตอนหนึ่งริมโขดหินเบื้องหน้า แล้วปล่อยกระสุนปืนสั้นออกไปอย่างขวัญไม่อยู่กับตัวอีกสองนัด ใบไม้และสะเก็ดหินปลิวกระจายเป็นฝุ่นด้วยอานุภาพของหัวกระสุนแรงสูง ขณะนั้นเสียงใครต่อใครจะร้องถามกันขึ้นเช่นไรมันแซ่จนฟังไม่ได้ศัพท์

“โน่น! มันหลบไปตรงนั้น ตรงพุ่มไม้หลังก้อนหินนั่น!”

ดารินร้องเอ็ดฟังแทบไม่เป็นภาษาอย่างควบคุมสติไว้ไม่อยู่ ตั้งท่าจะถลันเข้าไปตามที่ลำกล้องปืนของหล่อนชี้จ้องไป แต่รพินทร์คว้าแขนไว้เสียก่อน ตะโกนถาม

หญิงสาวหน้าซีดตาลืมโพลงอยู่ตามเดิม อ้าปาก แต่ไม่มีเสียงพูดใดๆ ออกมาได้อีก

พริบตาต่อมาไฟฉายจากคนอื่นๆ ก็สาดสว่างจ้าออกไปทุกทิศ เชษฐาและมาเรีย วิ่งพรูเข้ามาที่นักมานุษยวิทยาสาว รพินทร์หันไปทางคนของเขา สั่งเร็วปรื๋อ

“รีบก่อไฟขึ้นเร็ว!”

เกิด เส่ย และส่างปา วิ่งปราดไปจัดการกับกองไฟที่ดับชนิดที่แทบจะไม่มีเชื้อเหลืออยู่ เชษฐาก็พรวดเข้าถึงตัวน้องสาว เขย่ากายโดยแรง ดารินยังคงกายสั่นเทิ้ม ตาลืมกว้างจ้องไปยังเป้าหมายเดิมไม่เปลี่ยน ในขณะที่พรานใหญ่ คะหยิ่น และแงซายช่วยกันส่องไฟตรวจดูกับพื้นอย่างเร่งรีบ

“น้อย! เกิดอะไรขึ้น?”

พี่ชายถามซ้ำๆ อยู่หลายครั้ง น้ำเสียงและสีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความตระหนกตกใจ

“อะไรก็ไม่รู้ค่ะพี่ใหญ่ ตัวมันเหมือนเด็ก แต่หน้าเป็นคนแก่ มันกำลังไต่จากปลายเท้าขึ้นมาเกือบถึงอกน้อย น้อยตื่นขึ้นรู้สึกผิดปกติเอาไฟฉายส่อง พอเห็นถนัดก็ตกใจ เตะสะบัดมันออกไป มันเร็วเหลือเกิน แล่นหายแวบเข้าไปที่หลังพุ่มไม้นั่น...”

ดารินพูดเสียงละล่ำละลักแทบฟังไม่รู้เรื่อง อาการของหล่อนเหมือนจะเป็นลมไปด้วยความตกอกตกใจ

“โอ๊ย! รูปร่างหน้าตามันน่ากลัวอะไรอย่างนี้ ตอนส่องไฟพบหน้ามันห่างจากหน้าน้อยไม่ถึงวา กำลังเอื้อมมือเข้ามาเหมือนจะคว้าคอ มือมันมีเล็บแหลมเหมือนตีนเหยี่ยว...”

รพินทร์ปราดเข้าไปยังตำแหน่งที่หญิงสาวชี้บอกทันที คนอื่นๆ ก็ตามติดเข้ามาทันๆ กันช่วยกันค้นหาร่องรอยเจ้าสัตว์ประหลาดตามคำบอกเล่า แต่ก็ไม่พบอะไรนอกจากรอยลูกปืนของดารินที่กระทบหินเป็นแผลเว่อ และกิ่งใบของพุ่มไม้บริเวณนั้นที่ถูกกระสุนตัดขาดร่วงอยู่กับพื้น ขณะที่จอมพรานกับบุญคำ และแงซายยังคงส่องไฟแยกย้ายกันออกไปในรัศมีใกล้เคียงกับหินก้อนนั้น เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียก็จ้องหน้าดารินเป็นตาด้วย ด้วยความคลางแคลง

“น้อยฝันร้ายไปหรือเปล่า”

พี่ชายพูดต่ำๆ น้องสาวสั่นศีรษะโดยเร็วยืนยัน

“ไม่ค่ะ พี่ใหญ่ รับรองว่าไม่ได้ฝันอย่างเด็ดขาด”

“ไม่มีร่องรอยอะไรเลย นอกจากรอยลูกปืนของเธอเอง”

ไชยยันต์ว่า ใช้เท้าเขี่ยกิ่งไม้เล็กๆ ที่ถูกลูกปืนเด็ดขาดหล่นอยู่ แล้วพยายามก้มลงตรวจดูกับพื้นอีกครั้ง ระหว่างนั้นพวกที่ได้รับคำสั่งให้ช่วยกันก่อไฟ กำลังเป่าไฟในกองอยู่อย่างขะมักเขม้นแข่งกับเวลาเพื่อที่จะได้เกิดเปลวขึ้น บริเวณที่นอนกระจัดกระจายยุ่งเหยิงไปหมด ผ้าพลาสติกถล่มลงมาคลุมอยู่เพราะสายเชือกและเสาเล็กๆ ที่ปักขึงไว้หักขาดลงมา

“ฉันไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันเห็นจริงๆ ความตกใจทำให้ฉันยิงส่งเดชออกไป ครั้งสุดท้ายมันมาล่อหน้าอยู่ตรงพุ่มไม้นี่แหละ”

ดารินพูดอย่างยากเย็น เปลี่ยนปลอกกระสุนเก่าที่ยิงไปจนหมดโม่ทั้งหกนัดทิ้ง แล้วบรรจุใหม่โดยเร็วด้วยมืออันสั่นเทา คนอื่นๆ ถือไรเฟิลประจำตัวพร้อมอยู่ในมือ

“พบวี่แววอะไรบ้างไหม?”

ไชยยันต์ร้องถามออกไปยังพวกที่แยกกันออกค้นหา แต่ก็ยังไม่มีใครตอบมา แสดงว่ายังไม่ได้เงื่อนเค้าอะไรทั้งสิ้น เห็นแต่จุดของดวงไฟที่กราดตามพื้นและพุ่มไม้อยู่ไปมา มาเรียกก้าวแยกออกจากกลุ่ม กระโดดข้ามโขดหินก้อนนั้นไปยังบริเวณแอ่งน้ำมวก ซึ่งห่างออกไปราวสิบวาจากพุ่มไม้ตำแหน่งนั้น แล้วก่อนที่ใครจะเอ่ยเช่นไรต่อไปนั้นเอง แหม่มสาวก็ร้องเรียกทุกคนมาด้วยน้ำเสียงกระหืดกระหอบตื่นเต้น

“มาดูอะไรนี่ เร็ว!”

ไชยยันต์กระโจนพรวดตามเข้าไปเป็นครั้งแรก แล้วชั่วพริบตาคนอื่นๆ ในบริเวณนั้นกยิ่งถลันเข้ามาถึง

“น้อยไม่ได้ตาฝาดหรือฝันไป ดูนั่น!”

เสียงของแหม่มสาวสั่นเล็กน้อย พร้อมกับบุ้ยปากไปที่ลำไฟฉายของหล่อน ซึ่งส่องจับอยู่ที่ริมแอ่งน้ำมวกอันเป็นบริเวณพื้นหิน ทุกคนจ้องตะลึงไปชั่วขณะ

แอ่งน้ำแคบๆ ยังมีรอยกระเพื่อมอยู่น้อยๆ เหมือนมีอะไรผ่านลงไปเมื่อไม่เกินนาทีที่แล้ว มีรอยขึ้นฟากตรงด้านที่ติดกับป่ารกชายเนินเขา รอยตีนเปียกชุ่มจากน้ำในแอ่งเหยียบประทับไว้กว้างประมาณสามนิ้ว ยาวเกือบคืบ ลักษณะคล้ายๆ รอยเท้าลิง เว้นแต่หัวแม่ตีนไม่ได้ฉีกกว้างออกไปอย่างลิง แต่อยู่ในมุมแคบชิดกับนิ้วอื่นๆ เหมือนตีนคน แต่ละนิ้วเหล่านั้นยาว มีเบาะอุ้งเท้าอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น จะดูอีกทีก็ใกล้เคียงกับตีนนกตีนกา

รอยเหล่านั้นแสดงว่ามันไปในลักษณะสองเท้าช่วงห่างกันมากคล้ายจะกระโดดไป รอยน้ำจากตัวหยดเรี่ยเป็นทางใหม่ๆ แต่ก็ไปสุดสิ้นหายขาดค้นหาร่องรอยไม่ได้ เมื่อพ้นบริเวณหินลงสู่ดินปนกรวด ซึ่งขณะนี้เปียกชุ่มด้วยน้ำค้าง

“มันกระโจนลงจากหินลูกนั้น...”

พรานใหญ่กัดริมฝีปากเล็กน้อย อ่านอย่างรอบคอบระมัดระวัง

“ในขณะที่คุณหญิงยิง แล้วแล่นตกลงไปในแอ่งน้ำนี่ จากนั้นก็ขึ้นอีกฝั่งหนึ่ง เตลิดหายเข้าไปในพงโน่น”

“ช่วยกันดูให้ดีซิ มีรอยเลือด หรือวี่แววว่าถูกลูกปืนของน้อยบ้างไหม”

ไชยยันต์พูดโดยเร็ว ออกแกะรอยนั้นไปจนกระทั่งถึงบริเวณที่ร่องรอยดังกล่าวขาดหายไปที่พื้นกรวด

“ไม่มีเลย นายทหาร นายหญิงยิงมันไม่ถูก”

เสียงบุญคำบอกมาเบาๆ รพินทร์ส่องไฟขึ้นไปยังป่ารกเบื้องบนสาดส่ายไปมา เชษฐาทรุดตัวลงพิจารณารอยตีนริมแอ่งน้ำนั้นอย่างถี่ถ้วน ด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“ลักษณะรอยตีนของมันแปลกมาก ใครเคยเห็นรอยตีนสัตว์ชนิดใดคล้ายๆ อย่างนี้มาก่อนบ้างไหม?”

“คล้ายคน ด้วยการเดินสองตีน คล้ายลิง จากช่วงอุ้งเท้า และคล้ายนก จากนิ้วที่ยาวเรียว แหลม! พระเจ้า! มันคือสัตว์อะไรกันนี่!”

มาเรียคราง

“ตาของมันสะท้อนแสงไฟด้วย แดงเป็นทับทิมอย่างสัตว์ประเภทกินเนื้อ แต่สาบานได้ว่าเฉพาะดวงหน้าของมันนั้น ปิศาจผีนรกแท้ๆ ทีเดียว”

ดารินร้องออกมาแหบแห้ง

ครั้นแล้ว ทันทีนั้นเอง ก่อนที่พรานใหญ่จะตัดสินใจเช่นไร ทุกคนก็ต้องสะดุ้งขึ้นสุดตัว เสียงส่างปาและพรานพื้นเมืองของรพินทร์อีกสามคน ซึ่งกำลังช่วยกันก่อไฟอยู่ที่พักนอน ร้องกันขึ้นอย่างเอะอะโวยวายฟังไม่ได้ศัพท์อย่างเจ็บปวดระคนตระหนกตกใจ เสียงของการดิ้นรนต่อสู้ชุลมุน แล้วลูกซองกับไรเฟิลก็แผดกึงก้องขึ้นสนั่นหวั่นไหว

“เกิดอะไรขึ้นกับพวกนั้น!”

เชษฐาอุทาน แล้วเขาก็เป็นคนแรกที่เผ่นออกจากที่ นำหน้าไป คนอื่นๆ กระโจนตามกันมาเป็นพรวนอย่างแข่งกับเวลา ระยะมันห่างออกไปเพียงแค่ 30 เมตรเท่านั้น จังหวะเดียวกันกับที่อีกฝ่ายมุ่งตรงเข้าไปนั้น ใครคนหนึ่ง ถ้าไม่ใช่จัน ก็คงเกิดหรือเสย ร้องเอ็ดอึงขึ้นว่า

“มันเอาเราแล้ว นาย!!”

จากลำไฟฉายหลายดวง ที่สาดจ้าเข้าไปก่อน ภาพซึ่งปรากฏยังบริเวณที่พักนอน เต็มไปด้วยชุลมุนสับสนจนแทบกำหนดไม่ได้ว่าอะไรเป็นอะไร ต่างเห็นพรานพื้นเมืองสี่คนกำลังหมุนคว้างโลดเต้นอยู่ท่ามกลางวงล้อมของอะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งเห็นในสายตาขณะนี้ว่า เป็นเงาดำมืดพลุกพล่านเต็มไปหมดทั้งบริเวณปางพัก แต่ละเงาเหล่านั้น มีขนาดเท่าลิงเขื่อง สูงเพียงแค่ระดับเอว เคลื่อนไหวงูบวายอยู่ไปมาอย่างรวดเร็วเป็นสิงคลีรุมกันเข้าทะยานใส่เกิด จัน เสย และส่างปา ซึ่งขณะนี้ใช้ขาทั้งสองเตะถีบ และหวดพานท้ายปืนตีกระหน่ำปะทะไปรอบๆ พร้อมกับเสียงร้องลั่น

มันประชิดตัวเสียจนพวกนั้นไม่อาจยิงทันหรือตั้งตัวได้ติด

ทั้งสี่คนแผ่นเต้นกระจายกันไปคนละทิศละทาง เหวี่ยงพานท้ายปืนยาวไปรอบๆ เป็นจักรผันพร้อมทั้งกระโดดหนีอยู่เป็นอลหม่าน กลิ่นสาบสางเหมือนศพตายซาก ตลบอบอวลคลุ้งไปหมด

รพินทร์กระโดดเต็มฝีเท้านำหน้าลิ่วเข้ามา พร้อมกับยกไรเฟิลขึ้น แต่เหตุการณ์อันชุลมุนนัวเนียอยู่นั้น ทำให้เขาไม่อาจที่จะปล่อยกระสุนออกไปได้ เพราะเกรงจะพลาดไปถูกพวกนั้นเข้า

เชษฐาและไชยยันต์ก็ไหวดีเป็นเยี่ยม ในภาวะวิกฤติเช่นนี้ ทั้งสองวิ่งพลางก็ระเบิดกระสุนขึ้นฟ้ากัมปนาทสนั่นหวั่นไหว พร้อมทั้งโห่ร้องตะเพิดไล่ จากการนำชนิดนั้นเอง คะหยิ่น มาเรีย บุญคำ และดารินก็ช่วยกันระดมยิงขึ้นเอ็ดอึงราวกับจะถล่มป่า แต่วิถีกระสุนเงยขึ้นสูงหมด ได้ผลอย่างยิ่ง เสียงปืนที่ปะทุเป็นประทัดแตกอื้ออึงเหล่านั้น ช่วยแก้ไขวินาทีคับขันขีดสุดของสี่พรานเอาไว้ได้อย่างหวุดหวิด

เงาดำๆ ราวกับจะเกิดขึ้นจากภาพฝันร้ายเหล่านั้น แตกกระจายกันออกไปอย่างรวดเร็วชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น มันวูบหายเข้าไปในความมืดของป่ารอบด้านหมดสิ้น อย่างเงียบกริบปราศจากเสียงใดๆ ทิ้งร่องรอยหลักฐานให้เห็นก็แต่เพียงความอกสั่นขวัญหายของพรานทั้งสี่คน ซึ่งบัดนี้พากันก้มลงมองดูบาดแผลจากข้างแข้ง อันเต็มไปด้วยรอยเล็บและเขี้ยวอันแหลมคม เลือดโทรมกันไปหมดทั้งสี่คน เสื้อผ้าที่สวมอยู่ขาดวิ่นเป็นริ้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งตรงขากางเกง

ทั้งหมดที่หวนกลับมาสมทบ เผ่นเข้ามาถึงท่ามกลางความฉุกละหุก ต่างเข้ามาล้อมพรานทั้งสี่ ส่งเสียงซักถามแซดไปหมด และช่วยกันตรวจดูอาการบาดแผล รพินทร์กับแงซายยังไม่สนใจ

กับคนทั้งสี่ที่คณะนายจ้างล้อมดูอาการอยู่ ต่างตรวจดูบริเวณรอบๆ อย่างรวดเร็ว คว้าดาบเดินป่าขึ้นมาถือในมือคนละเล่ม แล้วบุกสวบๆ ออกไปนอกบริเวณที่พักทางด้านป่าทึบ ที่เห็นเงาอันลี้ลับเหล่านั้นพรูหายออกไป ส่องไฟกราดดูไปรอบๆ ไม่ถึงอึดใจ เชษฐาก็วิ่งตามเข้ามาสมทบอีกคน ไรเฟิลสะพายไว้บนไหล่ มือซ้ายถือไฟฉาย มือขวากระชาก .44 แม็กนั่มจากซองข้างเอวขึ้นมากระชับไว้มั่น ทั้งสามบุกกันไปตามทางด่านเล็กๆ ในระหว่างพงเถาวัลย์หนาทึบ แต่แล้วพรานใหญ่ผู้ก้าวนำอย่างรวดเร็วไปเบื้องหน้าก็หยุดชะงักลง เมื่อออกห่างจากปางพักมาได้ประมาณ 100 เมตร ฉายไฟไปตามพุ่มไม้โดยรอบ

“ไม่มีร่องรอยอะไรสักอย่าง”

หัวหน้าคณะกระซิบ

จอมพรานขบกรามแน่น เขาก็มีความรู้สึกประหลาดใจเช่นเดียวกับเชษฐา มันไม่มีรอยอะไรให้สังเกตเห็นได้เลย นอกจากภาพวูบวาบที่เห็นครั้งแรก ก่อนจะวิ่งมาถึงบริเวณที่พักนอน ว่าเงาเหล่านั้นกระจัดกระจายหายเข้าป่าสองฟากไปในทันทีที่ยิงปืนไล่

“พื้นแข็งมากครับ และพวกมันก็ว่องไวเหลือเกิน ผมพยายามจะหารอยเลือด เผื่อว่าจะมีเจ้าตัวไหนบ้างที่ถูกปืนของพวกนั้น แต่ก็ไม่พบสักหยด แปลว่าพวกนั้นคงยิงไม่ถูกมันเลย”

แงซายขยับตัวเคลื่อนไปข้างหน้า แต่รพินทร์ใช้ลำกล้องไรเฟิลกดที่ไหล่ไว้ เป็นสัญญาณห้ามให้หยุด จึงยืนชะงัก

“ผมได้ยินเสียงมันเคลื่อนไหวเฝ้าดูเราอยู่รอบๆ ตัวนี่เอง”

จอมพเนจรเอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“ดับไฟเสีย!”

ไฟฉายในมือของเชษฐากับแงซาย ดับวูบลงในทันทีนั้น ทั้งสามยืนกันอยู่ในความมืดมิด มันมืดจนกระทั่งไม่สามารถจะมองเห็นได้แม้แต่มือของตนเอง นอกจากเสียงลมหายใจอันแผ่วเบาของแต่ละคนที่ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ จังหวะนี้ได้ยินเสียงไชยยันต์กู่เรียกมาจากแค้มป์ แต่ทั้งสามไม่ตอบ คงเงี่ยหูสดับตรับฟังเสียงจากรอบตัวอย่างระมัดระวัง

อึดใจต่อมานั้นเอง ก็มีเสียงใบไม้แห้งลั่นอย่างแผ่วเบาที่สุด ดังอยู่ทางขวามือไม่ห่างออกไปนัก อาการจากเสียงที่ได้ยิน เหมือนสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งกำลังย่องย่างอย่างเต็มไปด้วยเลศนัย

รพินทร์สะกิดเชษฐากับแงซาย แล้วไฟฉายแปดท่อนทั้งสามดวงก็สาดจ้าออกไปพร้อมกันยังทิศทางที่มาของเสียงนั้น

ไม่มีสิ่งใดปรากฏให้เห็น นอกจากพุ่มพงรกชัฏ จอมพรานก้าวออกจากที่อย่างรวดเร็วตรงเข้าไปยังตำแหน่งที่จับเสียงได้ชัดนั้น ติดตามด้วยเชษฐาและเจ้าคนใช้ชาวดง ต่างช่วยกันส่องไฟค้นไปทั่ว แต่ก็คงไม่พบเห็นอะไรเช่นเดิม

พอดับไฟ ยืนกลั้นใจฟังอีกครั้ง มันก็ปรากฏให้ได้ยินอีกในทิศทางเดิมแต่ห่างออกไป และสลับกันอยู่เช่นนี้ถึง 4 ครั้ง เหมือนหนึ่งจะล่อให้ตามห่างออกไปจากแค้มป์ทุกขณะ

“อย่างน้อยที่สุด แสงไฟฉายของเราควรจะพบตาของมันบ้าง แต่ทำไมไม่เห็นอะไรเลย”

เสียงเชษฐาพึมพำมาจากเบื้องหลัง

“มันกำลังล่อให้เราตาม ล่อให้หลงป่า”

แงซายพูดเกือบจะไม่มีเสียง

“ถอยกลับก่อนเถอะครับ รูปการมันไม่เข้าทีเสียแล้ว”

พรานใหญ่บอก แล้วเหนี่ยวไหล่นายจ้างของเขา สะกิดแงซายชวนกันแหวกทางตามรอยเดิมรีบเดินกลับแค้มป์โดยเร็ว

ขณะที่โผล่กลับเข้ามาถึง...พวกนั้นกำลังชุลมุนอยู่กับพรานทั้งสี่ ซึ่งบัดนี้นั่งเหยียดขาดูบาดแผลอยู่กับพื้น ไฟทุกกองลุกสว่างโชติช่วง ยิ่งกว่านั้น บุญคำยังจัดการแยกออกมาก่อล้อมเพิ่มเติมขึ้นอีกสามกองรวมเป็นหก สกัดทิศทางไว้ทุกด้าน ทุกคนยังเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวายพูดกันแซด ที่นอนก็ยังยุ่งเหยิงมีผ้าพลาสติกกั้นหลังคา หล่นลงมาคลุมอยู่เช่นนั้น ดารินกำลังสาละวนอยู่กับการตรวจบาดแผลของพวกนั้น โดยมีมาเรียเป็นผู้ช่วยอย่างกุลีกุจอ พอเห็นทั้งสามคนโผล่กลับเข้ามา ต่างก็ร้องถามเป็นเสียงเดียว แต่รพินทร์ เชษฐา และแงซายยังไม่มีใครพูดคำใดในขณะนี้ ตรงเข้ามาดูพวกที่บาดเจ็บ

บาดแผลเหล่านั้น จะว่าฉกรรจ์นักก็ไม่เชิง ส่วนมากเป็นรอยเล็บข่วนเหมือนถูกหนามไผ่เกี่ยว เลือดออกซึมๆ มีเกิดคนเดียวที่ดูเหมือนจะเจ็บมากกว่าเพื่อน ที่ขาขวา เหนือเข่าขึ้นมาเล็กน้อยมีรอยถูกคมเขี้ยว เนื้อฉีกเบ้อออกไปเป็นแผลยาวสามนิ้ว หมอดารินกำลังคัดเลือดอยู่

“เป็นยังไงบ้าง?”

รพินทร์ถามคนของเขาโดยเร็วอย่างวิตก เกิดเงยหน้าขึ้นแยกเขี้ยว

“พอทนครับ นาย แต่มันปวดคล้ายๆ จะมีพิษ”

“ไม่ต้องตกใจ...”

ศัลยแพทย์สาวพูดปลอบใจคนเจ็บ และทุกคน

“เลือดสีเป็นปกติดี คงไม่มีพิษอะไรหรอก ก็ต้องปวดบ้างเป็นธรรมดาเพราะแผลฉีกมากไม่เป็นไร เดี๋ยวฉีดยาให้”

“ได้ร่องรอยอะไรบ้าง?”

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น สั่นหน้า

“ไม่พบอะไรเลย ได้ยินแต่เสียงเคลื่อนไหวของมันตอนที่ดับไฟฉาย เหมือนจะล่อให้ตามไปงั้นแหละ”

“ไม่พบรอยเลือดเลยหรือคะ พี่ใหญ่ เห็นพวกนี้บอกว่ายิงกระเด็นไปสองสามตัว ก่อนที่มันจะบุกเข้าถึงตัว”

มาเรียเอ่ยถามขึ้นบ้างอย่างร้อนรน ทุกคนยังตกอยู่ในความตระหนกตื่นเต้นต่อเหตุการณ์

“ไม่พบเลย สมมติว่าถ้ามีถูกยิงไปบ้าง เราก็อาจตามไม่ถูกทางไปของมัน แต่น่าแปลกเหลือเกิน ทำไมถึงไม่มีพวกมันนอนตายให้เราเห็นบ้าง ตัวมันก็ไม่ใหญ่โตอะไรเลย ถูกปืนนัดเดียวก็ควรอยู่กับที่”

“พวกนี้อาจยิงไม่ถูกมันเลยก็ได้ครับ เหมือนๆ กับตอนที่คุณหญิงยิง...”

รพินทร์ว่า แล้วมองไปยังทั้งสี่คนที่นั่งลูบคลำบาดแผลอยู่

“เล่าไปซิ มันเกิดขึ้นยังไงนี่”

“พวกผมกำลังช่วยกันก่อไฟ...”

จันเป็นคนเล่าหอบๆ หน้าขาวซีด

“พวกมันโผล่ออกมาจากทางไหนบ้างก็ไม่รู้ พรวดเข้าถึงตัวเลย ฉุดทึ้งกระชากตามขา มันมาเงียบที่สุดไม่มีเสียงเลย มันแตกหนีไปก็เพราะเสียงปืนที่พวกนายยิงไล่นั่นแหละ”

“เห็นมันถนัดไหม รูปร่างหน้าตามันเป็นยังไง?”

ทั้งสี่คนหันไปมองหน้ากัน หารือกันเองแล้วว่า

“เห็นไม่ถนัดนาย มันเป็นเงาดำๆ มืดไปหมดเหมือนเงาผี เหมือนคน เหมือนลิง ไม่มีเสียงร้อง ไม่ขู่คำรามอะไรทั้งสิ้น พรวดเข้ามาก็รุมกัดเลย แต่ตอนกัดเหมือนลิง”

“ผมบอกนายแล้ว...”

เสียงแหบเบาของบุญคำครางขึ้น มองดูหน้าพรานใหญ่ รพินทร์ยกหลังมือขึ้นขยี้ปลายจมูกอย่างงุ่นง่านใจ เหลียวมองไปรอบๆ แค้มป์ ซึ่งบัดนี้สว่างเต็มไปด้วยแสงไฟในกองที่ก่อไว้รอบด้าน

“เป็นความบกพร่องของผมเอง ที่ไม่ได้จัดยามในคืนนี้...”

เขาพูดเสียงขุ่นๆ ตาเป็นประกายวาว

“และจนกระทั่งถูกไอ้สัตว์ลึกลับเข้าจู่โจมเล่นงาน ผมก็ยังบอกไม่ได้อยู่ดีว่า...มันคืออะไรกันแน่ ผมไม่เคยพบลักษณะพิสดารอย่างนี้มาก่อนในป่าทุกป่าที่ผ่านมาแล้ว”

“ใจเย็นๆ ไว้ รพินทร์ ผมว่ามันต้องมีคำตอบแน่”

หัวหน้าคณะกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่นมั่นคง แสดงถึงสติอันดีเลิศ

“เมย์ ไปที่หีบเครื่องเวชภัณฑ์ของฉันนะ หยิบมาทั้งหีบเลย”

ดารินสั่งมาเรียโดยเร็ว ขณะที่ยังง่วนอยู่กับบาดแผลของเกิด แหม่มสาวผละไปโดยเร็ว พรานใหญ่ทรุดตัวลงนั่งเอาไฟฉายส่องที่ขาคนของเขา

“สาหัสไหมครับ คุณหญิง”

“ไม่มากนักหรอก แต่ต้องเย็บ แล้วฆ่าเชื้อบาดทะยัก”

มาเรียวิ่งมาถึงที่นอน ซึ่งขณะนี้ยังถูกคลุมยุ่งเหยิงด้วยผ้ากั้นหลังคา ข้าวของกระจัดกระจายปนกันไปหมด หล่อนตวัดผ้าพลาสติก โดยไปกองไว้ครึ่งหนึ่ง ตรงเข้าไปทางด้านหัวนอน

ของดาริน ซึ่งจำได้ว่าถุงบรรจุหีบเวชภัณฑ์เคยวางอยู่ที่นั่น ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่ารื้อค้นไปในระหว่างกองสัมภาระที่สุมทับกันอยู่

ทันใดนั้นเอง ระหว่างที่รื้อของอยู่ อะไรอย่างหนึ่งก็โผล่ลอดออกมาจากกองผ้าทางหลังคา ที่คลุมอยู่บนกองสัมภาระ จับหมับเข้าให้ที่ข้อมือของแหม่มสาว สัมผัสหยุ่นๆ สากๆ อย่างไรบอกไม่ถูก มาเรียสะดุ้งด้วยความตกใจ พอก้มวูบลงมอง หล่อนก็แทบช็อกหมดสติ

ลักษณะของมันกึ่งมือลิง กึ่งตีนเหยี่ยว บัดนี้ ขยุ้มกำไว้รอบข้อมือหล่อน แลดูดำสนิท ประกอบไปด้วยเส้นขนยาวตั้งชันขึ้นอยู่หรอมแหรม เล็บทั้งห้ายาวโง้งแหลมเหมือนตีนปูเสฉวน มันเอื้อมออกมาใต้กองผ้า เห็นส่วนที่ยาวออกมาประมาณคืบเศษ

เสียงของหล่อนมีอยู่เท่าไหร่ ก็ตะเบ็งก้องออกไปทั้งหมดอย่างขวัญบิน กระโดดพรวดขึ้นทั้งตัว ไปยืนกายสั่นเทาทำอะไรไม่อยู่อยู่นอกบริเวณที่นอน

เสียงร้องอย่างตระหนกตกใจของมาเรียนั้นเอง ทำให้พรรคพวกทั้งหมดที่รุมล้อมอยู่รอบกายเกิดในขณะนี้ กระโจนพรูเข้ามา

“ระวัง! มันอยู่ใต้ผ้าคลุมนั่น มันเอื้อมมือออกมาจับข้อมือฉัน...”

นักนิรุกติศาสตร์ชี้โป๊ชี้เบ๊ลงไปที่กองผ้า ร้องเสียงหลง

“ล้อมไว้เร็ว ระวัง อย่าเพิ่งยิง จะถูกกันเองเข้า!”

เชษฐาตะโกนร้อง ละล่ำละลัก

ทั้งหมดแตกกระจายกันออกอย่างรวดเร็วทันการที่สุด ตามคำสั่งของหัวหน้าคณะ ยืนเตรียมระวังสกัดเป็นวงกลม ล้อมบริเวณที่นอนอันยุ่งเหยิงไปด้วยผ้าคลุมหลังคา ที่หล่นลงมากองทับอยู่นั้นไว้ พรานใหญ่กระชากไม้ที่ใช้ปักเป็นหลักสำหรับขึงหลังคาออกมาถือกระชับไว้ในมืออย่างเตรียมพร้อม ในขณะที่พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายก็ถือมีดไม้สุดแต่ใครจะหยิบฉวยอะไรขึ้นมาได้ในวินาทีอันรีบด่วนขีดสุดนั้น

ไชยยันต์แล่นไปคว้าลูกซองของคะหยิ่นขึ้นมาเตรียมไว้ กะว่าหากมันหลุดหนีออกนอกวงล้อมจะแล่นเข้าป่า ก็จะยิง เชษฐากับดารินถือปืนสั้นในมือคนละกระบอก ส่วนมาเรียนั้นยังตัวสั่นเทิ้ม เบิกตาโพลงจับอยู่ที่กองผ้า ความตื่นตกใจขวัญหนีดีฝ่อ ทำให้หล่อนไม่มีการเคลื่อนไหวอย่างใดทั้งสิ้น ลักษณะของแหม่มสาวไม่ผิดอะไรกับดาริน ขณะที่ตื่นลุกพรวดพราดปลุกทุกคนขึ้นมาในครั้งแรก

“แน่ใจหรือว่ามันยังอยู่ในผ้านั่น”

พรานใหญ่ร้องถามมา

“มันยังอยู่ในนั้นแน่นอน ยังไม่ได้หนีออกไปไหนทั้งนั้น ฉันกำลังค้นหาหีบเครื่องยา มันก็เอื้อมมือมาจับมือฉันไว้ มือมันยื่อออกมาจากใต้ผ้าคลุม”

มาเรียกระหืดกระหอบบอก แล้วเอามืออีกข้างหนึ่งปัดข้อมือที่ถูกจับอย่างขยะแขยง พยายามยกขึ้นสำรวจ แต่ก็ไม่พบบาดแผลหรือแม้แต่รอยขีดข่วนใดๆ ทั้งสิ้น

ทุกคนฉายไฟ จ้องนิ่งเตรียมพร้อมไปยังกองผ้าที่แหม่มสาวชี้บอกตาไม่กะพริบ แต่ก็เห็นสงบนิ่ง ไม่มีร่องรอยวี่แววว่าจะมีอะไรซุกซ่อนอยู่ภายใต้ นอกจากหีบสัมภาระที่เป็นกองนูนสูงๆ ต่ำๆ ทั่วไปเท่านั้น

“ถ้างั้นมันคงซุกนิ่งอยู่ใต้ผ้านั่นแหละ ทุกคนระวังให้ดี พยายามจับเป็นให้ได้”

เชษฐาบงการโดยเร็ว

รพินทร์ตัดสินใจอยู่วิบตาเดียว ก็บอกให้คณะนายจ้างของเขาถอยห่างรัศมีออกมา เพื่อเตรียมยิง ถ้าหากว่ามันจะแหกหลุดวงล้อมออกไปได้ โดยบ่ายหน้าหนีเข้าป่า

“เราจะจับมันเป็นๆ ให้ได้ แต่ถ้าจำเป็นก็ต้องฆ่าก่อนที่มันจะหลุดรอดเข้าป่า เตรียมตัวนะครับ พวกผมจะตะครุบชายผ้าไว้ทุกด้าน กดมันให้อยู่ข้างใต้แบบเดียวกับทอดแห มันอาจฉีกผ้ากระโจนหนีขึ้นมาก็ได้”

เขาบอกเร็วปรื๋อ เชษฐาโบกมือให้สัญญาณดารินกับมาเรีย เพื่อถอยห่างออกมาในรอบนอก ตนเองยัดปืนสั้นเข้าซองข้างเอว คว้าเบราว์นิ่งลูกซองของจันขึ้นมาเช่นเดียวกับไชยยันต์ คงมีแต่ดารินและมาเรียเท่านั้นที่ถือปืนสั้นคนละกระบอก หัวหน้าคณะร้องเตือนฝ่ายเขาให้ระวังในเรื่องวิถีกระสุน ซึ่งอาจพลาดไปถูกพวกเดียวกันเข้า หากวินาทีสันสนมาถึง อันหมายถึงว่า เจ้าสัตว์ลึกลับทะยานแหกล้อมของฝ่ายรพินทร์ออกมาได้

เมื่อเห็นทุกคนเข้าประจำที่พร้อม พรานใหญ่ก็โบกมือกับคนของเขา ซึ่งรวมทั้งหมดเป็นแปดคน ค่อยๆ ย่องใกล้เข้าชายผ้ากั้นหลังคาที่กองคลุมเป็นรัศมีวงกลมอยู่เข้ามา แล้วก้มตะครุบชายผ้ากดแนบติดดินไว้พร้อมกันหมดทุกด้าน โดยไม่ให้อะไรก็ตาม ซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้วิ่งมุดลอดตามชายผ้าออกมาได้

“เอาละ ถ้ามันยังไม่ผลุบออกไปทางไหนเสียก่อน มันก็ต้องถูกขังอยู่ในนี้แหละ”

จอมพรานบอก กัดริมฝีปากแน่น

แล้วทุกคนก็นิ่งเงียบกันไปชั่วขณะ ผ้าพลาสติกที่ถูกตรึงขอบรอบด้านติดกับดิน โดยคนแปดคนที่ล้อมอยู่นั้น คงนิ่งอยู่เป็นปกติ ไม่มีร่องรอยของการดิ้นหรือเคลื่อนไหวใดๆ แม้แต่นิดหนึ่ง

“บุญคำจะคลำหามันเอง”

ตาพรานเฒ่ากระดูกเหล็ก บอกเบาๆ อย่างมั่นใจ แล้วสั่งให้ส่างปาซึ่งยึดชายผ้าอยู่ใกล้ๆ กับแก ให้คอยระวังกดตรงตำแหน่งที่แกตรึงอยู่ พลางค่อยๆ เดินย่อง เอามือคลำหาตัวไปเหนือผ้าที่ปิดไว้นั้นอย่างถี่ถ้วนทีละก้าว

“ระวังนะ บุญคำ ฟันมันคมมาก ผ้านั่นก็ไม่หนาอะไรนัก” รพินทร์เตือนด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรนาย ขอให้บุญคำจับได้ถนัดเถอะ รับรองมันทำอะไรไม่ได้หรอก”

บุญคำตอบพร้อมกับแยกเขี้ยว ค่อยๆ ย่องงมไปด้วยความระมัดระวังเต็มที่ ทุกคนสะกดกลั้นลมหายใจ พากันจ้องมองการเคลื่อนไหวของแกตาไม่กะพริบ และหัวใจอันเต้นระทึกอย่างทายสิ่งใดไม่ถูก บริเวณที่ผ้าคลุมนั้น มันกว้างประมาณ 4 – 5 ตารางเมตรเท่านั้น ทุกด้านถูกดึงให้แนบดินตึงหมด ยกเว้นแต่จะมีหีบห่อสัมภาระไว้บ้างในบางส่วน

ทันใดนั้นเอง ต่างก็เห็นแกโถมตัวตะครุบหมับลงไปยังที่หนึ่งอย่างรวดเร็ว...พร้อมกับร้องลั่นออกมา

“อยู่แล้ว นาย! มันอยู่นี่เอง”

“กดไว้ให้แน่น พยายามกดส่วนหัวของมันไว้!”

พรานใหญ่และเชษฐาตะโกนบอกท่ามกลางความตื่นเต้นของทุกคน ที่ประสาทเขม็งเกลียวตึงเครียด บุญคำออกแรงเต็มที่ กระโดดขึ้นคร่อม ห่มบริเวณนั้นไว้ทั้งตัว มือทั้งสองก็ขยุ้มแน่นไม่ยอมปล่อย

“อยู่แน่ๆ เลย บุญคำกดหัวมันติดกับดิน ให้ตายเถอะนาย มันไม่ดิ้นสักนิดเดียว”

แกร้องเร็วปรื๋อต่อมา

“เลิกผ้าขึ้น เร็ว!”

รพินทร์ร้องสั่งทุกคนที่กดชายผ้าอยู่ ทั้งหมดช่วยกันสลัดเลิกผ้าออกรอบด้าน จนถึงตำแหน่งที่บุญคำจับกดอยู่นั้น แล้วไฟฉายหลายดวงก็สาดจ้ามารวมจุด ท่ามกลางสายตาอันกระหายอยากที่จะเห็นของทุกคน ซึ่งจ้องมาเป็นตาเดียว

ด้วยลักษณะของลำตัวและแขนขาครึ่งลิงครึ่งคน ยกเว้นแต่ ส่วนเท้าที่ผิดรูปวิกลไปจากสัตว์โลกทุกชนิด เจ้าสัตว์ประหลาด หรืออีกนัยหนึ่ง ‘ผีกองกอย’ ตัวนั้น นอนแน่นิ่งไม่กระดิกกระเดื้อยู่กับพื้นโดยการกดของบุญคำ ส่วนใบหน้าและศีรษะของมันยังมองเห็นไม่ถนัดนัก เพราะพลาสติกและมือของบุญคำบังไว้ ความจริงบุญคำตะครุบทางด้านลำคอและศีรษะ ลำตัวและขาส่วนล่างของมันยังเป็นอิสระ แต่ก็ไม่มีการเคลื่อนไหวดิ้นรนใดๆ ทั้งสิ้น

“คล้ายๆ กับมันตายแล้วงั้นแหละ”

ไชยยันต์อุทานลั่น

“โน! อย่าเพิ่งไว้ใจ จับไว้ให้มั่นทีเดียว บุญคำ อย่าเพิ่งปล่อย ฉันสาบานได้ว่าเมื่อกี้นี้มันเอื้อมมือมาจับข้อมือฉัน มันต้องยังไม่ตายอย่างเด็ดขาด”

มาเรียท้วงเอ็ดมา สุ้มเสียงสั่น

“มันไม่กระดิก ไม่ดิ้นหรือสู้เลยสักนิด”

ตาเฒ่าร้อง มือยังจับไว้แน่นอยู่เช่นนั้น

รพินทร์กระชากสายเชือกไนลอนเส้นขนาดนิ้วมือที่ใช้ขึงผ้ากั้นหลังคาออกมา ทำเป็นบ่วงอย่างรวดเร็ว และก้าวเข้าไปเหยียบท่อนขาอันนอนเหยียดยาวทั้งสองของมันไว้กันดิ้น ก้มลงใช้

บ่วงนั้นมัดขาทั้งสองติดเข้าด้วยกันอย่างแน่นหนา โยนปลายเชือกไปให้จัน พรานพื้นเมืองของเขานำปลายเชือกไปผูกล่ามติดกับต้นมะปริงป่า ขนาดเท่าโคนขา ที่ขึ้นอยู่กลางบริเวณแค้มป์โดยมั่นคง

“เอาละ ปล่อยมันได้!”

เขาหันไปสั่งบุญคำ ทุกคนที่ล้อมมุงอยู่ ถอยตีวงล้อมห่างออกไปอย่างระวังตัว บุญคำปล่อยมือ แล้วกระโดดพรวดหนีออกมาอย่างไม่ไว้ใจ พร้อมกับดึงผ้าพลาสติกที่คลุมอยู่ออกมาด้วย เพื่อให้หมดสิ่งกีดขวางเกะกะ ทำให้แลมองเห็นได้ถนัดขึ้น

ทุกคนต่างพากันอุทานออกมาด้วยความลืมตัวอีกครั้ง เมื่อมองเห็นร่างนั้นอย่างถนัดชัดเจนตลอดทั้งตัว

ใบหน้ารูปวงกลมนั้น ใหญ่ขนาดหน้าเด็กอายุ 8 ขวบ แต่มันมีลักษณะเหมือนใบหน้าของสัตว์ประหลาดในนรกภูมิ ซึ่งไม่อาจพรรณนาเปรียบเทียบกับอะไรได้ใกล้เคียง เหี่ยวย่นมีสีคล้ำประหนึ่งเปลือกไม้ จมูกแบนแฟบ เห็นแต่รูกลวงลงไปกลางใบหน้าสองรู ปราศจากริมฝีปาก ฟันล่างครอบฟันแถวบนเป็นรูปใบหอยสามซีก เรียงกันอยู่ข้างหน้า และเขี้ยวสองคู่บนยาวประมาณองคุลีเศษแซงโง้งลงดุจเขี้ยวงู

จุดอันเด่นชัด และดูเหมือนจะมีอิทธิพลแรงกล้าที่สุด คือดวงตาทั้งสองที่กลมดิกโปนถลนคมวาวขนาดเกือบเท่าไข่ไก่ ซึ่งค้านกับใบหน้าเล็กๆ นั้นเป็นตรงข้าม และไม่ผิดอะไรกับลูกแก้วสำหรับสะกดจิต

ผมยาวเป็นกระเซิงรุงรังปรกต้นคอด้านหลัง และแผ่ออกไปรอบๆ ใบหน้าเหมือนลูกตาลยี ช่วงขายาวเรียว ช่วงแขนสั้น ท้องป่องพลุ้ย กลิ่นสาบสางจากตัวมันโชยตลบมากระทบจมูกของทุกคน คล้ายๆ กลิ่นศพตายซาก

เจ้าตัวลึกลับแห่งไพรมหัศจรรย์ นอนในท่าตะแคงแน่นิ่ง ตามลักษณะที่บุญคำจับกดไว้แต่แรกนั้นอึดใจใหญ่ ต่อมามันก็ใช้มือทั้งสองยันพื้นเหมือนคน พยุงตัวขึ้นมานั่งช้าๆ จ้องดวงตาดำเป็นนิลจับนิ่งมายังฝ่ายมนุษย์ที่ล้อมมุงดูอยู่อย่างสงบ เมื่อนั้นเอง ทุกคนจึงเพิ่งสังเกตเห็นอะไรได้ชัดขึ้น

“ไส้ไหล! ไส้ของมันออกมากองอยู่นั่น!”

ดารินร้องเสียงสะท้าน ชี้ให้ทุกคนดู

ข้างท้องอันป่องพลุ้ยด้านขวาของมัน ปรากฏรอยบาดแผลจากคมดาบอันคงเกิดขึ้นจากมือของใครสักคนหนึ่งในระหว่างที่พวกมันยกพวกเข้ากลุ้มรุมเล่นงานพวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่ มีไส้ขดหนึ่งทะลักออกมาห้อยรุ่งริ่งจากปากแผลด้านนั้น และนี่เอง ดูเหมือนจะเป็นคำตอบว่าเหตุใดมันจึงแอบเข้ามาหลบตัวซุกซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าคลุมผืนนี้ ขณะที่พรรคพวกของมันเตลิดหนีหายเข้าป่าไปได้หมด เหลือมันอยู่ตัวเดียวที่ไปไม่ไหวเพราะอาการอันสาหัส

“คุณพระช่วยด้วยเถิด นี่มันสัตว์ในอบายภูมิแท้ๆ”

ไชยยันต์ครางออกมาอย่างสยองใจระคนสังเวช หลับตาลง คนอื่นๆ ก็อึ้งตะลึงงันไปในลักษณะเดียว จากภาพของร่างกายและใบหน้าที่เห็น มาเรียยกมือขึ้นทำอาเมนตามนิสัยอันเคยชิน ริมฝีปากหมุบหมิบพึมพำอะไรแซดอยู่ในลำคอ

“ท่าทางมันจะเจ็บมากนะ ไม่คิดหนี หรือคิดที่จะสู้เลย”

เชษฐากระซิบกับพรานใหญ่ ซึ่งหรี่ตาจ้องอยู่ ครั้นแล้วปัจจุบันทันด่วนนั้นเอง เขาก็รู้สึกมึนงงพร่าพรายไปหมด ใจหวิวๆ คล้ายจะเป็นลมจากการจ้องประสานตากับมัน ความรู้สึกบอกตนเองในทันทีนั้นว่า มีพลังงานอันแรงกล้าชนิดหนึ่งอยู่ในกระแสตาของมันคู่นั้นอย่างลึกลับที่สุด ไม่ผิดอะไรกับตาของพ่อมดหมอผีหรือนักสะกดจิต จอมพรานรีบสะบัดหน้าแรงๆ หลบจากการจ้องประสานนั้นโดยเร็ว เปลี่ยนที่หมายไปยังร่างกายส่วนอื่นของมันแทน

อึดใจต่อมา ก่อนที่จะปริปากบอกความรู้สึกอันลี้ลับพิสดารนี้แก่ใคร ก็ได้ยินเสียงพรรคพวกข้างเคียงร้องเอะอะกันขึ้นด้วยความตกใจ เหลียวไป ก็เห็นมาเรียทรุดกายร่วงลงไปคุกเข่ากับพื้น เชษฐากับไชยยันต์กำลังช่วยกันประคองหิ้วปีกขึ้น พร้อมกับร้องถามแซดด้วยความตกใจ แหม่มสาวลืมตาขึ้นอย่างงงงวย ใบหน้าซีดเผือด

“ฉัน...ฉันเป็นอะไรไปตั้งแต่เมื่อไหร่นี่”

มาเรียร้องออกมาแหบๆ

“เกิดอะไรขึ้น เมย์?”

เชษฐาถามพร้อมกับเขย่า แหม่มสาวยกมือขึ้นเสยผม พยายามทรงตัวยืนตรง แต่ยังซวนเซอยู่

“ไม่ทราบค่ะ พี่ใหญ่ ฉันเห็นคล้ายๆ กับว่า ลูกนัยน์ตาของมันจะขยายใหญ่ขึ้น...ใหญ่ขึ้นจนเต็มไปหมดทั้งป่า มองไม่เห็นอะไรอีกนอกจากตาของมันเท่านั้น แล้วก็รู้สึกพื้นเริ่มหมุน”

“ทุกคนอย่าพยายามมองตามัน มีอำนาจสะกดอยู่ในดวงตาของไอ้สัตว์ประหลาดนั่น ผมเองก็โดนเข้าเหมือนกัน!”

พรานใหญ่ร้องเตือนมาเร็วปรื๋อ

“ถ้างั้นก็ฆ่ามันเสียเลยซินาย เอาไว้ทำไม มันเป็นไอ้พวกภูตปิศาจ!”

บุญคำร้อง ควงดาบอยู่ในมือ แล้วเดินปรี่เข้าไป แต่เชษฐากระชากไหล่เสียก่อน

“อย่า! บุญคำ อย่าทำอะไรมันเป็นอันขาด เราต้องการตัวมันเป็นๆ”

ตาพรานเฒ่าชะงัก ถอยห่างออกมาตามเดิม

หัวหน้าคณะเคลื่อนใกล้เข้าไปอย่างแช่มช้า และมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าร่างที่นั่งเหยียดขาพิงกองสัมภาระของมัน โดยเท้าทั้งสองถูกมัดติดกัน ห่างกันเพียงสามก้าว พรานใหญ่ตามเข้ามาด้วย ราชสกุลหนุ่มสำรวจพิจารณาดูมันอย่างใกล้ชิดอยู่อึดใจ ก็หันมาทางจอมพราน

“ใช่แล้ว รพินทร์ มีอำนาจสะกดจิตอยู่ในตาของมันแรงกล้าเหลือเกิน”

เจ้าภูติไพรคงสงบนิ่งเป็นดุษณีอยู่เช่นนั้น...เหมือนภาพปั้น

ไชยยันต์ก้าวสวบเข้าขนาบเชษฐาอีกคนหนึ่ง

“ดูให้ดีซิ ผู้กอง พอจะจัดมันเข้าอยู่ในสัตว์โลกประเภทไหนได้บ้าง”

“ผมเองก็จนปัญญาเหมือนกันครับ คุณไชยยันต์ ดูๆ มันก็คล้ายลิงลม จากรูปใบหน้าและลักษณะที่ออกหากินกลางคืน แต่คุณลักษณะอีกหลายต่อหลายอย่าง มันก็ผิดแผกไปจากลิงลมมาก แต่มันอยู่หมัดเราแล้วครับ ไปไหนไม่รอดแน่ เราจะได้ศึกษามันให้ละเอียดออกไปทีเดียว”

เขาก้มลงหยิบหีบเครื่องเวชภัณฑ์ นำเดินมาส่งให้ดาริน บอกว่า

“อย่าเพิ่งไปสนใจกับมันในขณะนี้ก่อนเลยครับ คุณหญิง กรุณาช่วยจัดการแผลของเกิดก่อนเถอะ”

ทุกคนเพิ่งนึกมาได้ เชษฐาสั่งให้แงซายและพวกพรานพื้นเมืองเฝ้าไข้ผีกองกอยที่บาดเจ็บและถูกพันธนาการนั้นไว้ก่อน เพียงอึดใจใหญ่หลังจากนั้น ดารินก็จัดการเย็บแผลและฉีดยากันบาดทะยักให้เกิดเสร็จเรียบร้อย ทุกคนจึงกลับเข้ามารายล้อมพิจารณาดูเจ้าสัตว์ประหลาดอีกครั้ง

“มันซ่อนอยู่ใต้ผ้าผืนนั้น แล้วมันเอื้อมมือออกมาจับข้อมือเมย์ทำไม สมมติว่ามันจะทำร้าย มันก็ควรจะกัดเลยหรือมิฉะนั้น มันก็ควรจะหลบตัวซ่อนอยู่เฉยๆ เพราะพวกเรายังไม่รู้”

ไชยยันต์ตั้งข้อสงสัยขึ้น

ทุกคนนิ่งอึ้งไปกับข้อชวนคิดของอดีตนายทหารปืนใหญ่

“นั่นซิ แปลกมาก”

เชษฐาว่า

“มันหลอกนายแหม่ม ตามสันดานผีอย่างมัน!”

เส่ยว่า แต่คณะเดินทางชาวพระนคร ไม่มีใครสนใจกับคำของพรานพื้นเมือง

“แล้วดูซิ ทำไมมันถึงนั่งนิ่งเฉยอย่างนั้น ไม่มีการดิ้นทุรนทุรายเหมือนสัตว์อื่นเลย ถึงแม้จะมัดขามันไว้ ส่วนอื่นของมันก็ยังเป็นอิสระอยู่”

ดารินพูดขึ้นบ้างอย่างประหลาดใจ

“หรือว่ามันเจ็บมากเสียจนกระดิกตัวไม่ได้ แต่ก็ทำไมถึงไม่มีเสียงร้อง หรือแสดงอาการอะไรให้เห็นบ้าง แล้วพับผ่าซิ นี่ถ้าเราเข้าถึงตัวมันใกล้ๆ มันจะกระโจนเข้าใส่ไหม?”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นอีกคน ท่ามกลางบรรยากาศอันเต็มไปด้วยปริศนา

รพินทร์ใช้ไม้สำหรับปักหลัก ขึงหลังคา ยาวประมาณ 2 วา ค่อยๆ แหย่เข้าไปที่ใบหน้าอันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัวที่ลืมตาสว่างดำขลับไม่มีการกะพริบเลยนั้น แล้วสิ่งที่ทำให้ทุกคนประหลาดใจยิ่งขึ้นก็ปรากฏขึ้น

เจ้าภูตไพร ผู้มีรูปร่างปีศาจครึ่งสัตว์ ยกแขนของมันข้างหนึ่งขึ้นอย่างช้าๆ ปัดไม้ท่อนนั้นให้พ้นจากอาการแหย่รบกวนอยู่ที่ใบหน้าของมันออกไป ด้วยอาการคล้ายๆ คน พลางโบกมืออยู่ไป

มาเหมือนจะห้าม รพินทร์ยังไม่ยอมหยุด ยังคงรบกวนมันต่อไป โดยแหย่ไม้กวนมันอยู่เช่นนั้น มันก็ค่อยๆ ปัดให้พ้นหน้าออกไปทุกที มิหนำซ้ำยังสั่นหน้าอยู่ไปมา

“นั่นไม่ใช่อาการของสัตว์ดิรัจฉาน! นั่นเป็นปฏิกิริยาแสดงออกในทางรู้สึกด้วย มันสมองที่เหนือกว่าสัตว์ทุกชนิด แม้แต่ลิง...ที่จัดว่าใกล้เคียงกับมนุษย์ที่สุด ก็ยังไม่ทำอาการได้อย่างนี้”

นักมานุษยวิทยาสาว ร้องลั่นขึ้นอย่างตื่นเต้นพิศวงใจขีดสุด และทุกคนก็มีความรู้สึกตรงกันเช่นนั้น

ไชยยันต์ทดลองอีกครั้งหนึ่ง โดยการยกไรเฟิลขึ้นประทับ จ้องเหมือนจะเล็งร่างมันเป็นเป้า

ทั้งหมดตะลึงไปอีกครั้ง เมื่อเห็นสัตว์พิสดารยกมือขึ้นโบกปัดอยู่ไปมา เหมือนอาการของคนที่ขอชีวิต

“แปลกที่สุด รพินทร์ มันน่าจะรู้ภาษาและมีความรู้สึกใกล้เคียงกับมนุษย์อย่างที่สุด”

เชษฐาระเบิดความงงงันพิศวงใจออกมา หันไปจ้องหน้าพรานใหญ่ด้วยอาการตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว

ทันใดนั้นเอง ร่างตระหง่านของแงซายก็ก้าวล้ำหน้าทุกคนเข้าไปยืนจ้องประสานตากับมัน สงบนิ่งไม่ติงกายไปชั่วขณะ ประหนึ่งว่าจะกลายเป็นหินไปฉะนั้น

“แงซาย เป็นอะไรไป!”

ดารินร้องขึ้นอย่างตกใจ มองดูคนใช้ชาวดง คนอื่นๆ ก็หันมาเห็นอาการอันผิดปกติไปนั้น

“อย่า...อย่า-ทำ-เรา...แต่จงช่วยด้วย...ช่วย-ด้วย...”

เสียงพึมพำแผ่วเบาที่สุด ลอดออกมาริมฝีปากของแงซายขาดเป็นห้วงทีละคำเหมือนคนละเมอ หรือมิฉะนั้นก็ต้องอยู่ในห้วงสะกดจิต ดวงตาเบิกโพลง เลื่อนลอย จ้องประสานค้างกับตาของสัตว์ประหลาดอยู่เช่นนั้น

ท่ามกลางความตะลึงของทุกคน พรานใหญ่ตบฉาดเข้ากลางหลังของแงซาย พร้อมกับตะโกนเรียกชื่อเต็มเสียง จอมพเนจรสะดุ้งพรวดเซไปสองสามก้าว แล้วทรงตัวยืนตรงสะบัดหน้าแรงๆ เหมือนคนเพิ่งจะมีสติ หันไปมองดูหน้าทุกคนที่พากันจ้องมาเป็นตาเดียวอย่างตื่นๆ

“อะไรกันนี่ แกเป็นอะไร แงซาย”

รพินทร์ถาม กราดเข้ามาเขย่าไหล่

“ผู้กอง...”

คนใช้ชาวดงเอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ สีหน้าฉาบไปด้วยความพิศวง แผงอกกว้างใหญ่ ขยายขึ้นลงเป็นจังหวะด้วยลมหายใจหนักแรง

“จะเชื่อผมหรือไม่ก็ตาม ผมกล้าสาบานได้ว่า ดวงตาของมันคู่นั้นสามารถจะส่งภาษาติดต่อกับผมได้ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ขณะที่จ้องมัน ภาษาคำพูดของมัน

สะท้อนส่งเข้าไปในสมองของผม ผมเข้าใจมันทุกอย่างที่มันส่งความมา และแปลออกมาได้เป็นคำพูด ทุกประโยคทุกคน”

“ไอ้บ้า! นี่แกจะเล่นตลกอะไรกับเรา!”

จอมพรานคำรามออกมา ปรี่เข้าไปหาแงซายอย่างเกรี้ยวกราด แต่แล้วก็ต้องชะงัก เพราะเชษฐาคว้าแขนของเขาไว้เสียก่อน จ้องดูแงซายจ้องดูผีกองกอยที่ยังนั่งนิ่งอยู่ แล้วกระซิบกับพรานใหญ่

“ท่าทางมันพิกลอยู่นะ รพินทร์”

“คุณชายเชื่อตามที่แงซายบอกหรือครับ...เชื่อหรือว่าคำพูดที่แงซายเอ่ยออกมาด้วยอาการท่าทีของคนละเมอเมื่อตะกี้ จะเป็นข้อความที่เจ้าสัตว์ประหลาดนี้ต้องการส่งภาษามาถึงพวกเรา...”

แล้วเขาก็หันขวับไปทางคนใช้ชาวดง

“ฉันไม่เข้าใจเลย นี่แกเจตนาจะเล่นกลอะไรให้เราดู เพื่อประสงค์อะไร”

“ผมไม่ได้เล่นกล หรือมีอุบายอะไรทั้งสิ้น ผมสัมผัสเช่นไร ก็ปล่อยให้มันปรากฏออกมาเช่นนั้น ผมเองก็ประหลาดใจเหมือนกันว่า ทำไมเมื่อผมจ้องตามัน ผมจึงรับภาษาของมันได้”

แงซายตอบอย่างสงบ

“โดยทฤษฎีอะไรกัน ที่คนจ้องตาสัตว์ แล้วอ่านออกมาเป็นคำพูดเป็นตุเป็นตะได้อย่างนี้หา!!”

เสียงพรานใหญ่เอ็ดตะโรลั่นอย่างเดือดดาล แต่แล้วก็ต้องสงบไปอีกครั้ง เพราะหัวหน้าคณะยกมือขึ้นยับยั้งไว้ หันมองทางไชยยันต์ ดาริน และมาเรียเหมือนจะขอความเห็นซุบซิบกันอยู่ครู่

“รพินทร์!...”

เสียงแผ่วเบาที่สุด ดังมาจากแพทย์สาวนักมานุษยวิทยา ใบหน้าของหล่อนเต็มไปด้วยความตื่นเต้นงงงันเช่นกัน

“มันมีหลักทางจิตศาสตร์อยู่ข้อหนึ่งเหมือนกัน ในการที่ดวงจิตหนึ่ง อาจติดต่อส่งข่าวไปยังอีกดวงจิตหนึ่งที่คอยเตรียมรับได้ โดยไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาที่เกิดจากเสียงพูด มันเป็นการส่งข่าวกันทางโทรจิตหรือเทลาพาตี้ ทีนี้มันจะเกิดขึ้นได้หรือไม่อย่างไรนั้น มันย่อมขึ้นอยู่กับกระแสดวงจิตแต่ละดวงอันไม่เหมือนกัน การส่งข่าวแบบเทลาพาตี้ชนิดนี้ก็คือ ฝ่ายหนึ่งคิดและกระแสความคิดนั้นก็กระจายเป็นคลื่นออกไป อีกฝ่ายหนึ่ง ก็ส่งกระแสคลื่นสมองออกรับไว้ได้ แบบเดียวกับเครื่องรับและเครื่องส่งวิทยานั่นเอง โดยจะต้องมีอะไรเป็นสื่อสำหรับการรับส่งในกรณีนี้ ถ้าสิ่งที่แงซายบอกเป็นความจริง ก็แปลว่า ดวงตาของมันที่จ้องประสานกับตาของแงซายนั่นเอง ที่เป็นสื่อในการติดต่อบอกความทางจิต มันอาจลึกลับซับซ้อนอยู่มากในการที่จะอธิบายให้กระจ่างชัดออกไปในเรื่องนี้ แต่ฉันเชื่อว่ามันมีมูลฐานน่าคิดอยู่เหมือนกัน ไม่เหลวไหลจนเกินไปนักหรอก สังเกตดูที่

ตาของมันก็ผิดไปจากสัตว์หรือมนุษย์ใดๆ ทั้งสิ้นอยู่แล้ว มันเป็นตาที่เต็มไปด้วยพลังจิตมหาศาลทีเดียว”

จอมพรานอ้าปากค้างในคำพูดของหมอดาริน ไชยยันต์กล่าวเสริมมาว่า

“เข้าเค้าอยู่นะ ผู้กอง ตามทฤษฎีที่หมอดารินบอกมานี่ ผมเองก็งงไปหมด แต่ไม่อยากคิดเลยว่าแงซายจะแต่งเรื่องขึ้นเพื่อเล่นตลกกับเราหวังอะไร”

“ก็ทำไมไม่ทดลองพิสูจน์กันดู มันไม่เสียผลอะไรสักนิดในการที่เราจะทดลอง”

มาเรียสอดมาโดยเร็ว ด้วยความกระตือรือร้นอัศจรรย์ใจ

จอมพรานยกมือขึ้นขยี้ปลายจมูก แล้วพยักหน้ากับแงซาย

“เอาละ แงซาย แกลองจ้องตา แล้วก็รับคำพูดของมันถ่ายทอดออกมาให้เราฟังอีก ถ้าแกทำได้เหมือนอย่างที่บอก”

แงซายหลับตาสะบัดหน้าอีกครั้ง แล้วลืมขึ้น หันไปจ้องประสานกับตาคู่มีประกายแววาวามประหลาดของเจ้าผีกองกอย

อึดใจใหญ่ต่อมา ริมฝีปากเผยอขมุบขมิบเป็นประโยคคำพูดออกมาเป็นคำๆ อย่างลึกลับ

“ช่วยด้วย-ช่วยด้วย...”

ประโยคนั้นดังมาซ้ำๆ ขาดเป็นห้วง

ทุกคนขนลุกชันขึ้นทั้งตัวด้วยความรู้สึกอันประหลาดๆ ราวกับจะนัดกันไว้ จากถ้อยคำที่ผ่านริมฝีปากแงซาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นสื่อกลางออกมา

“จะให้เราช่วยอะไร?”

เชษฐากล่าวขึ้นดังๆ กรอกเข้ากระทบหูของแงซาย ท่ามกลางความเงียบแทบไม่หายใจของทุกคน ที่จ้องมองภาพนั้นตาไม่กะพริบ

แล้วต่างก็ตะลึงพรึงเพริดไปอีกครั้ง เมื่อคำตอบโดยกระแสเสียงชนิดเดิม สามารถชนกันได้กับคำถามของเชษฐา

“ช่วยเราให้รอด ปล่อยเราไปเสีย...ไม่มีประโยชน์ที่ท่านจะฆ่าเรา...”

“เจ้าเป็นอะไรกันแน่ ไหนลองบอกซิ”

ไชยยันต์ร้องถามขึ้นบ้าง

“เราไม่ใช่สัตว์ แต่เราก็ไม่ใช่คน...”

เสียงที่ผ่านแงซายตอบมาอย่างวังเวง

“ก็แล้วเป็นอะไรเล่า?”

เชษฐาย้ำ

ครั้งนี้ไม่มีคำตอบ ร่างของแงซายยืนแข็งทื่อเหมือนกลายเป็นหิน ลมหายใจแผ่วจางที่สุดแบบหลับลึก มาเรียสะกิดดารินพลางกระซิบ

“แปลกมาก คล้ายๆ เล่นผีถ้วยแก้วงั้นแหละ บางทีมันก็ตอบเรา บางทีมันก็ไม่ตอบ”

"ลองพยายาม หรือชวนพูดต่อไปซิคะ พี่ใหญ่"

ดารินกระซิบกับพี่ชาย

"เราไม่ต้องการจะทำอันตรายอะไรเจ้าหรอก แต่เราอยากจะรู้ว่าเจ้าเป็นสัตว์อะไร และทำไมถึงลอบเข้ามาอย่างประสงค์ร้ายต่อเรา"

หัวหน้าคณะกล่าวช้าๆ ชัดเจน

"พวกท่านเข้าใจผิด เราไม่ได้ประสงค์ร้ายต่อพวกท่าน"

"ก็ถ้าไม่ประสงค์ร้าย แล้วลอบเข้ามาถึงตัวพวกเราทำไม แล้วไม่เห็นหรือว่าพวกเราบางคน ได้รับบาดเจ็บจากการรุมกัดของพวกเจ้า"

คำตอบที่อาศัยผ่านจากแงซาย แผ่วเบา แช่มช้าจนทุกคนต้องเคลื่อนเข้าไปรุมล้อมเงี่ยหูจับโดยใกล้ จึงได้ยิน

"เราไม่ได้มาร้าย เราต้องการมาติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือจากพวกท่าน แต่พวกท่านไม่เข้าใจ และเราก็ไม่มีทางจะติดต่อทำความเข้าใจใดๆ กับพวกท่านได้ เราจึงสร้างเหตุก่อกวนให้พวกท่านหันมาสนใจ นั่นจะเป็นวิธีเดียวที่ทำให้เราอาจสมปรารถนาในสิ่งที่ต้องการ"

"วะ! ปริศนาลึกลับเสียแล้ว!!"

ไชยยันต์ร้องอุทานออกมา ทั้งคณะหันมามองหน้ากันเองนิ่งไปด้วยความงุนงงอีกครั้ง **พรานใหญ่จ้องมองดูแงซายอย่างคลางแคลง เหมือนจะค้นหาอะไรที่ซ่อนเร้นออกมาให้ได้ แต่ก็บอกไม่ได้เหมือนกันว่า เขาค้นพบวี่แววพิรุธใดๆ อย่างที่ระแวงไว้ บรรยากาศมันเต็มไปด้วยปริศนาอันขบไม่แตก**

"เจ้าบอกว่าต้องการความช่วยเหลือจากพวกเรา"

รพินทร์กล่าวห้าวๆ

"ก็อะไรเล่า ที่เจ้าต้องการให้เราช่วยเหลือ อะไรเป็นความต้องการของเจ้า?"

"จงปลดปล่อยเรา...ปลดปล่อยให้พ้นจากบ่วงกรรม...ช่วยให้เราหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานในภาวะที่พวกเราเป็นอยู่...จงเห็นแก่สวรรค์...กุศลกรรมที่ท่านจะเกื้อหนุนแก่พวกในครั้งนี้จะช่วยให้ท่านเดินทางฝ่าอันตรายไปได้ด้วยความสัมฤทธิผล"

"เอ แงซายถ้าจะเพ้อเจ้อเลอะเทอะไปใหญ่แล้วละครับ"

เขาหันมากระซิบข้างหูนายจ้าง เชษฐาแตะที่ริมฝีปาก

"เฉยๆ ไว้ก่อน รพินทร์ ปล่อยมัน อย่าเพิ่งกระโตกกระตากอะไร ดูซิว่า มันจะพูดอะไรอีกต่อไป มันแปลกอยู่..."

แล้วหัวหน้าคณะก็ร้องถามไปยังแงซาย ซึ่งยืนเหมือนถูกสะกดอยู่นั้น

"เราไม่เข้าใจความหมายที่เจ้ากล่าวมา จงอธิบายให้เราเข้าใจเถิดว่า การที่จะปลดปล่อยเจ้าให้พ้นบ่วงกรรมนั้นคืออย่างไร"

“จงบ่ายหน้าไปทางตะวันตกของเขาลูกนี้ สองคืน สองวัน ท่านจะได้พบกับนครแห่งความหลับ ซ่อนเร้นอยู่กลางป่าใหญ่ ที่นั่น ท่านจะได้พบกับข้อเฉลยของปริศนาทั้งปวงที่ท่านเผชิญอยู่ในขณะนี้ และหากพวกท่านทั้งหมดไม่ถึงกาลวินาศไปเสียก่อน โดยมีความกล้าหาญ สติสัมปชัญญะ พิจารณญาณอันรับคอบอย่างที่เคยมี และประกอบกับกุศลแต่หนหลังที่พวกท่านจะเกื้อหนุนเจือจุนพวกเราได้ วิญญาณและสังขารอันทุกขเวทนาของพวกเราทั้งหลาย ก็จะได้รับการปลดปล่อย โปรดเถิด ช่วยเราด้วย!”

“เฮ้ย! ไปกันใหญ่แล้วโว้ย”

ไชยยันต์คร่างลั่นออกมา พร้อมกับหัวเราะเสียงพิกล ทำหน้าเลิกลั่ก มองดูพรรคพวกเชษฐาเม้มริมฝีปาก แล้วยิ้มออกมาเล็กน้อย เขาไม่สนใจกับอาการอันไม่ศรัทธาเชื่อถือของไชยยันต์และรพินทร์ที่แสดงอยู่ในขณะนี้ เวลาเดียวกันก็ไม่มีใครอ่านความรู้สึกของเขาได้ถูกว่าคิดเช่นไร สำหรับดารินกับมาเรียนั้นพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ยืนกายสั่นน้อยๆ ขนลุกเกรียวๆ อยู่ตลอดเวลา

“เราอยากจะช่วยเหลือพวกเจ้า ตามที่บอกมานี่อยู่หรอก อยากจะช่วยทั้งๆ ที่มันเป็นสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์ชนิดที่เรายังไม่อาจเข้าใจอะไรได้ แต่เรามีภารกิจที่จะต้องมุ่งหน้าไปโดยรีบด่วน และเสียเวลาไม่ได้ ทิศทางที่เราจะไปนั้นมุ่งขึ้นเหนือ แต่เจ้าจะให้เราบ่ายลงตะวันตก เราเกรงว่าจะไม่มีเวลาให้เจ้าได้”

“ถึงอย่างไรพวกท่านก็ต้องไป ไปสู่ความพินาศแห่งอาถรรพณ์ของนครแห่งความหลับหรือมิฉะนั้นก็ไปเพื่อแก้บ่วงทัณฑกรรมให้แก่พวกเรา”

“แน่! บังคับซะด้วย เอากะไอ้ผีตาโตนี่ซิ” ไชยยันต์ว่า

ทันใดนั้นเอง มาเรียผู้ยืนสงบนิ่งอยู่ตลอดเวลา ก็พูดมาโดยเร็ว

“มีใครสังเกตอย่างฉันบ้างหรือเปล่า บาดแผลที่ท้องมันฉกรรจ์จนถึงกับไส้ไหลออกมากองอย่างนั้น ทำไมถึงไม่มีเลือดเลยสักหยดเดียว”

ทั้งหมดตะลึงไปอีกครั้ง เมื่อค้นพบความจริงที่มาเรียตั้งข้อสังเกต

“เออ! จริงด้วย แปลกเหลือเกิน ทำไมมันถึงไม่มีเลือด!!”

ดารินร้องขึ้นดังๆ

“เลือดรึ?”

เสียงตอบ แผ่วเบาอาการเดิม ดังมาจากริมฝีปากของแงซาย

“พวกเราไม่มีเลือดหรอก เรามีแต่ยางหล่อเลี้ยงที่จะประสานบาดแผล ไม่มีสิ่งใดที่จะมาทำให้พวกเราตายตามความหมายที่พวกท่านเข้าใจได้ทั้งสิ้น ยกเว้นสิ่งเดียวเท่านั้น คือบุญกุศล บาปเวรทุกข์ทรมานที่พวกเราได้รับ ก็คือ **ความไม่รู้จักตาย** นี่แหละ ถ้าเราตายได้เมื่อใด เราก็พ้นกรรมเมื่อนั้น ที่เราร้องขอให้ท่านช่วย ร้องขอไม่ให้ท่านฆ่าเรานั้นไม่ได้อยู่ในความหมายที่ท่านเข้าใจ เราขอให้ท่านช่วยให้เรารอดพ้นจากบ่วงกรรม ไม่ใช่ขอให้ท่านช่วยในบาดแผลเจ็บปวด ขอให้ท่านอย่าฆ่าเรา ก็คือ ขออย่าให้ท่านได้ปล่อยปละเราตกอยู่ในบ่วงทุกข์ทรมานเช่นนี้ เราบอกแล้วว่า เราไม่ใช่

สัตว์ และเราก็ไม่ใช่คน อีกทั้งไม่ใช่ธรรมชาติด้วย! สังขารร่างกายอันน่าเวทนาของเรา ถูกบันดาลขึ้นด้วยกฤติยามนต์อันลี้ลับ วิญญาณของเราถูกจองจำกักขังและวนเวียน ไม่รู้ผุดรู้เกิด ถูกกำหนดให้สิงสู่ทรมานอยู่ในร่างชนิดนี้จนกว่ากฤติยามนต์นั้นจะถูกทำลายล้างไป”

คราวนี้ คณะทุกคนเงียบงันกันไปเป็นเวลานาน แม้แต่รพินทร์เองก็ยืนลืมตาโพลง จังงังอยู่กับที่ เชษฐาซอยเปลือกตาถี่ๆ เอียงหน้าเข้ามาจ่อริมฝีปากข้างหูเขา

“นั่นไม่ใช่สำนวนของแงซาย ที่จะพูดออกมาได้ด้วยตัวเองเลยนะ คุณคิดอย่างผมหรือเปล่า”

“ผมก็พูดไม่ออกบอกไม่ถูกเหมือนกันครับ นี่เรากำลังตกอยู่ในโลกพิศวงเสียแล้ว มันคืออะไรกันแน่ แต่สิ่งที่น่าแปลกใจที่สุดในขณะนี้ ไม่ใช่วิธีแสดงละครอันสนิทสนมของแงซายหรอกครับ มันอยู่ที่เลือดจากบาดแผลของมันมากกว่า ทำไมมันถึงไม่มีเลือด อย่างที่ควรจะมี”

“นั่นซิ มันพิลึกพิลั่นอย่างไรบอกไม่ถูก ผมเองก็รู้สึกขนลุกไปหมดแล้ว มันเป็นไปได้หรือ ที่มันว่า เราฆ่ามันไม่ตาย...”

“โธ่ คุณชายครับ นี่แปลว่าคุณชายยอมรับเอาตามคำพูดที่ออกจากปากของแงซายเสียแล้วหรือ พิสูจน์กันดูตามวิธีต่างๆ อย่างผมไหมครับ”

“คุณจะทำยังไง?”

จอมพรานหัวเราะหึๆ

“จับมันถลกหนัง หรือม่ายก็ย่างไฟ แล้วดูซิว่าเนื้อหนังมังสาของมันที่เราเห็นอยู่นี่จะเป็นอย่างไร”

“ฉันไม่เห็นด้วยกับคุณ!”

ดารินค้านมาโดยเร็ว หางเสียงสั่น

“อย่านะ อย่าทำอย่างนั้นเป็นอันขาด คุณจะโหดร้ายอำมหิตไปถึงไหน อย่างน้อยที่สุด... เราก็จับตัวมันไว้ได้แล้ว โดยมันไม่ได้สำแดงฤทธิ์เดชหรือมีทางจะเป็นอันตรายต่อเราได้เลย คุณไม่เชื่อถือศรัทธาในแงซาย พวกเราก็ไม่เชื่อเหมือนกัน แต่มองไม่เห็นเหตุผลว่า ทำไมถึงจะต้องทำอย่างที่คุณว่า เรามีโอกาสที่จะศึกษาค้นคว้ามันได้ด้วยวิธีที่ดีกว่านั้น”

“แต่ฉันเห็นด้วยกับรพินทร์ ถ้ายังไงละก็จะได้ลอง ‘ผีกองกอยหัน’ ดูสักมื้อ”

ไชยยันต์สอดมาปนหัวเราะหึๆ

“บ้า! อย่าทำห่ามไปด้วยอีกคนเลย ไชยยันต์...”

แพทย์หญิงนักมานุษยวิทยาสาวหันไปตวาดเบาๆ แล้วร้องสั่งพวกพรานพื้นเมืองเป็นการเป็นงาน

“บุญคำช่วยกันจับมันมัดให้แน่นหนาที่สุด อย่าให้มันกระดุกกระดิกได้ ฉันจะลองตรวจร่างกายมัน!”

บุญคำคว้าเส้นเชือกขึ้นมาเส้นหนึ่ง เดินย่องเข้าไปทางด้านหลังของเจ้าสัตว์ประหลาด แล้วคล้องฉับเข้าที่คอ กระชากรั้งขึงติดกับกองสัมภาระที่มันนั่งพิงอยู่ คนอื่นๆ ก็กรูกันเข้ามาช่วยกันพันธนาการมัดมือมันไว้ สอดไม้คานเข้าไปในระหว่างที่แขนขาถูกมัดอยู่ ยกหามลอยขึ้นจากพื้น เจ้าผีกองกอยคงอยู่ในอาการสงบนิ่ง ไม่เคลื่อนไหวดิ้นรนต่อต้านใดๆ ทั้งสิ้น สุดแต่ว่ามนุษย์จะจับมันมัดเช่นไร

ดารินสั่งให้ปูผ้าพลาสติกลงริมกองไฟกองใหญ่กลางแค้มป์ วางร่างของมันลงเหนือผ้าปูนั้น เปิดตะเกียงแบตเตอรี่ และให้ตั้งไฟฉายรอบด้านเพื่อช่วยในความสว่างเพิ่มขึ้นเท่าที่จะทำได้ พลางงัดเอาเครื่องมือแพทย์ของหล่อนขึ้นมา

ระหว่างที่ทุกคนกำลังเคลื่อนไหวเข้ามามุงรายล้อมรอบด้านสัตว์ประหลาด แงซายยังคงยืนอยู่ในลักษณะเหม่อลอยอยู่ที่เดิม โดยไม่ขยับเขยื้อน รพินทร์กับเชษฐาหันไปเห็นเข้าก็เข้าไปหยุดยืนดูอยู่ตรงหน้า พรานใหญ่ใช้ฝ่ามือโบกปัดไปมาใกล้ๆ กับดวงตาที่เปิดค้างนั้น แต่ก็ไม่เห็นกะพริบ จึงจุดไลท์เตอร์ขึ้นส่อง จากเปลวไฟเล็กๆ ของที่จุดบุหรี่ทำให้เห็นดวงตาคู่นั้นเลื่อนลอยปราศจากความรู้สึกเหมือนลูกแก้ว

“มายาวิน...มหาคัมภีร์อุบาทว์...พันธุมวดี...นางพญาแห่งนครหลับ...มันตรัย...ปุโรหิตพ่อมดร้าย...”

เสียงพึมพำ ผ่านออกมาจากริมฝีปากที่เผยอน้อยๆ คู่นั้น

พรานใหญ่หันไปมองหน้านายจ้างของเขา เชษฐาขมวดคิ้วแล้วตบไหล่คนใช้ชาวดงโดยแรงพร้อมกับเรียกชื่อ แงซายสะดุ้งเฮือกขึ้นอีกครั้ง เหมือนคนตื่นจากภวังค์

“เอาละ หยุดการเล่นละคร ฉากพิสดารของแกลงแค่นี้ก่อน”

รพินทร์พูดเรียบๆ แงซายเหลียวไปรอบๆ กาย แล้วมาจับนิ่งอยู่ที่ตาของเชษฐากับพรานใหญ่ ที่มองดูอยู่ก่อนแล้ว หัวหน้าคณะยิ้มให้เล็กน้อย

“รู้สึกเป็นยังไงบ้าง แงซาย?”

น้ำเสียงของเชษฐากอปรไปด้วยความปราณี

“ผมรู้สึกคล้ายกับว่า ได้หลับและฝันไป นายใหญ่ ผมมองไปเห็นอะไรที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน มัน...มันประหลาดเหลือเกิน...”

“แกเห็นอะไร?”

แงซายหน้าเผือดลง จ้องออกไปยังราวป่าอันมืดมิดเบื้องหน้าอย่างปราศจากจุดหมาย พึมพำกระซิบกระซาบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ผมเห็น...ประสาทโบราณหลังหนึ่ง สร้างด้วยศิลาแลง ใจกลางคูหาห้องใหญ่อันปรักหักพัง เป็นแท่นหินอ่อนสีดำสนิท เหนือแท่นหินนั้น หีบศพใบหนึ่งประดิษฐานอยู่ เป็นหีบที่ทำด้วยแก้วผลึกโปร่งใส ร่างของสตรีนางหนึ่งนอนสงบนิ่งอยู่ในหีบนั้น ประหนึ่งจะจมอยู่ในห้วงนิทราชั่วนิรันดร์...ถูกละ! นางควรอยู่ในความหลับ เพราะร่างกายของนางมิได้เน่าเปื่อยหรือแห้ง

เกราะตามสภาพของซากศพ หากแต่อิ่มเอิบเปล่งปลั่งประดุจกุหลายแรกผลิกับน้ำค้างและแสงเดือนเพ็ญ ฉะนั้นความงามของนางนั้น ไม่มีคำเปรียบใดได้ นางแต่งกายอย่างนางกษัตริย์ น่าประหลาด ที่ริมฝีปากอันจิ้มลิ้มประดุจกลีบกระจับของนางอาบอิ่มไปด้วยสีแดง...สีของเลือดสด!..."

จอมพรานขยับปาก แต่แล้วก็ต้องชะงักลง เพราะเชษฐากดแขนเขาไว้เป็นสัญญาณเตือนให้สงบ

"เห็นอย่างไรต่อไปอีก แงซาย บอกมาซิ..."

"ใต้แท่นหินที่นางนอนเป็นโพรงคูหา คัมภีร์เล่มหนึ่งทำด้วยหนังของมนุษย์ มีกริชอีกเล่มหนึ่ง ปักทะลุคัมภีร์ติดอยู่กับพื้น มีอักขระจารึกไว้ตามพื้นและโพรงผนัง ภายใต้ทุกด้าน..."

"แล้วยังไงอีก"

"ผมเห็นเพียงแค่นี้เอง นายใหญ่"

"มันอยู่ที่ไหน? ประสาทหลังนั้น? ผู้หญิงในโลงแล้วคนนั้น และกริชที่ปักคัมภีร์เล่มนั้น?"

แงซายสั่นศีรษะช้าๆ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า

"ผมบอกไม่ถูกว่ามันอยู่ที่ไหน ผมเห็นแต่ภาพเหล่านั้นเท่านั้น เป็นการเห็นเหมือนนอนหลับและฝันไป"

รพินทร์ยิ้มแค่นๆ

"ตั้งแต่ร่วมทางกันมา ตลอดเวลาฉันเห็นว่าแกเป็นคนที่แข็งแรงและแกร่งกล้าในทุกด้าน ไม่ว่าจะทางร่างกาย ประสาท หรือสติสัมปชัญญะ และฉันก็ยอมรับว่า ฉันไว้วางใจแกเหนือกว่าคนอื่นทุกคนรองลงมาจากตัวฉันเอง...ในด้านสมรรถภาพ ไม่น่าเลยที่แกจะกลายเป็นคนละเมอเพ้อพอเหลวไหลไปได้เช่นนี้"

จอมพเนจรสบตาพรานใหญ่ แล้วหลบลง ก้มหน้า

"ผมเสียใจ ถ้าหากผมทำอะไรให้ผู้กองผิดหวัง ถูกแล้วครับ ผมเหลวไหลไปมาก แต่มันเกิดขึ้นกับผมได้อย่างไร ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน"

"เมื่อกี้นี้ แกพูดโต้ตอบกับพวกเราแทนไอ้แก่เจ้าสัตว์ประหลาดนั่น แกรู้สึกตัวหรือเปล่าว่าได้พูดอะไรออกมาบ้าง?"

"ผมไม่รู้สึกตัวเลยครับ ผู้กอง ไม่รู้ว่าผมพูดอะไรออกไปบ้างตามที่ผู้กองว่า เพียงแต่ผมเข้าใจเจตนาและภาษาของมันที่ส่งมาถึงผมทางกระแสจิต แต่ถ้าจะให้บอกว่า ผมเข้าใจอย่างไรนั้น ผู้กองอาจเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลไปอีก ซึ่งผมเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ว่าประสาทของผมได้วิปริตผันผวนไปหรือเปล่า"

"ไหนลองบอกมาซิ แกเข้าใจมันอย่างไร?"

"มันต้องการให้พวกเราช่วยเหลือมัน นั่นคือสิ่งที่ผมรู้ แต่จะให้ช่วยเหลืออะไร อย่างใดนั้น ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน"

รพินทร์สบสายตาเชษฐาแวบหนึ่ง หัวหน้าคณะก็ถามว่า

“แล้วเมื่อครู่นี้ แกรู้สึกตัวหรือเปล่า ว่าแกเอ่ยอะไรออกมา”

“ผมเอ่ยอะไรหรือ นายใหญ่?”

“แกพูดถึงอะไรเป็นคำลอยๆ ที่เราฟังไม่เข้าใจ – มายาวิน –มหาคัมภีร์อุบาทว์ – พันธุมวดี นางพญาแห่งนครหลับ – มันตรัย – ปุโรหิต พ่อมดร้าย...นี่แหละ ที่แกเอ่ยออกมา”

แงซายทำหน้างุนงง สั่นหัวอีกครั้ง

“ผมไม่ทราบ ผมได้เอ่ยออกมาเช่นนั้นหรือ”

ภายหลังจากยืนประจันหน้าอึ้งกันไปครู่ เชษฐาก็ฝืนยิ้มตบไหล่แงซาย แล้วว่า

“ช่างเถอะ เมื่อแกไม่รู้สึกตัวก็แล้วไป เราไปดูมันดีกว่า นายหญิงกำลังตรวจร่างกายมันอยู่”

ทั้งสามเดินเข้ามารวมกลุ่มของทุกคน ซึ่งขณะนี้มุงล้อมแพทย์หญิงนักมานุษยวิทยา ผู้กำลังตรวจสอบร่างกายของเจ้าสัตว์ประหลาดอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง ดารินถึงกับลงทุนถอดถุงมือหนังออกลูบคลำไปตามร่างกายส่วนต่างๆ ของมันด้วยมือเปล่า ลักษณะผิวหนังและขนของมันหยาบกระด้างสากมือเหมือนผิวของวัตถุที่ปราศจากชีวิตหรือหนังสัตว์ที่ตายแล้ว **ชีพจรและระบบสูบฉีดโลหิตของเส้นเลือด หล่อนค้นไม่พบเลย ไม่ว่าจะทดลองกดค้นลงไปยังส่วนใด**

สิ่งที่ทำความประหลาดใจให้ที่สุดก็คือ ตรงบริเวณบาดแผลอันฉีกออกไปด้วยคมดาบ จนขดไส้ทะลักออกมาจุกห้อยอยู่นั้น มองไม่เห็นเลือดแม้แต่หยดเดียว มีเพียงแต่ของเหลวเป็นเมือกข้นเหนียวหนืด เหมือนยางไม้ปรากฏอยู่เพียงซึมๆ

ทุกคนเงียบกริบ จ้องมายังสีหน้าอันเต็มไปด้วยปริศนาของหมอดารินเป็นตาเดียว หล่อนพึมพำอะไรอยู่คนเดียวฟังไม่ได้ศัพท์ สั่งให้มาเรียซึ่งคอยช่วยเหลืออยู่ใกล้ๆ ส่งที่ฟังหัวใจให้ หยิบหูฟังใส่หู แล้วกดไปตามบริเวณอกของมันซึ่งขณะนี้นอนนิ่ง เบิกตาโพลงค้างโดยไม่มีการกะพริบอยู่เช่นนั้น ทุกคนเห็นหล่อนมีอาการประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว เงยหน้าขึ้นมองพรรคพวกที่มุงล้อมอยู่โดยเร็ว แล้วพยายามตรวจฟังหัวใจอีกครั้ง

“คุณพระช่วย! นี่ถ้าจะให้ฉันสรุปความเห็นทางแพทย์ก็คือ มันตายแล้ว!!”

ในที่สุดก็ร้องลั่นออกมา

“หมายความว่ายังไง?”

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ

“ก็หมายความว่าฉันฟังไม่ได้ยินเสียงหัวใจ หรือการทำงานของอวัยวะภายในของมันเลยน่ะซิ! ไม่แม้กระทั่งชีพจร ไม่มีการสูบฉีดของเลือดหรืออะไรทั้งสิ้น”

ท่ามกลางการยืนนิ่ง ตัดสินใจอย่างใดไม่ถูกของทุกคน หมอดารินฉีกสำลีออกมาชิ้นหนึ่งเล็กๆ ใช้ไม้คีบแทนตะเกียบ แล้วยื่นเข้าไปจ่อตรงช่องจมูก อันเป็นโพรงโหว่สองรูอยู่ใต้ตาของมัน

สำลีชิ้นนั้นไม่ได้กระดอกไหวให้เห็นแม้แต่นิดเดียว!

“โธ่! นี่มันตายเสียแล้วจริงๆ ด้วย คงจะตอนบุญคำรัดคอมันตะกี้นี้แหละ” หญิงสาวครางออกมาด้วยเสียงสั่นเครือ

แต่แล้วก่อนที่ใครจะไหวตัวเช่นไรนั่นเอง เจ้าผีกองกอยที่สงบนิ่งไม่ติงกาย ก็ค่อยๆ ผงกไหวสั่นศีรษะ และปลายมือปลายตีนของมันให้เห็นอย่างแช่มช้า ดารินกระโดดพรวดขึ้นยืนอย่างตกใจ ในขณะที่คนอื่นๆ ก็ถอยผงะออกไปเล็กน้อย

“มันยังไม่ตาย ดูนั่น มันยังไหวตัวได้!”

พวกพรานพื้นเมืองโวยวายเอ็ดไปหมด

“เมื่อกี้มันอาจสลบไปก็ได้ ลองตรวจดูใหม่ซิ น้อย”

พี่ชายหันไปพูดกับน้องสาวโดยเร็ว

ดารินกัดริมฝีปากแน่น บังคับใจให้กล้า ค่อยๆ ทรุดตัวลงนั่ง ใช้เครื่องฟังหัวใจ จับที่บริเวณทรวงอกของมันอีก แล้วสีหน้าของหล่อนก็แสดงความยุ่งยากสับสนไปหมด

“เหมือนเดิมนั่นแหละค่ะ พี่ใหญ่ ไม่มีเสียงเต้นของหัวใจเลย มันไม่น่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตสักนิด ตามกฎของชีววิทยา”

ทันใดนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ก้าวพรวดเข้ามาพร้อมกับมีดโบวี่คมกริบ ที่ดึงออกมาจากซองติดเอว หมอดารินเหลือบเห็นเข้าก็เอามือปาดกั้นหน้าอกไว้

“นั่นคุณจะทำอะไร นายพราน?”

“วิธีที่จะทำกายวิภาคได้ถนัดที่สุด ก็คือชำแหละร่างกายของมันออก คุณหญิงคอยตรวจให้ดีนะ ผมจะผ่าท้องมันเอง”

ดารินร้องลั่นออกมาคำหนึ่ง ผลักอกเขาให้ถอยห่างออกไป

“ฉันจะไม่ยอมให้คุณหรือใครทำอันตรายมันเป็นอันขาด ถอยออกไปคนใจร้าย!”

แล้วหล่อนก็หันมาทางเพื่อนสาวต่างผิว

“ฉันจะลองเย็บแผลให้มัน ช่วยกันหน่อยนะเมย์ เจ้าสัตว์พิสดารชนิดนี้กำลังจะทำให้ทฤษฎีกฎเกณฑ์ของชีววิทยาผันแปรไปหมดแล้ว มันจะให้ประโยชน์แก่วิชาแพทย์ศาสตร์อย่างที่สุด”

“โธ่! นายหญิง พวกผีพวกภูต มันให้ประโยชน์อะไรในวิชาแพทย์ของนายหญิงไม่ได้หรอก...”

เสียงบุญคำบ่นพึมพำมาเบาๆ แต่หล่อนไม่สนใจ มาเรียทำหน้าที่เป็นลูกมืออย่างกุลีกุจอ ดารินจับไส้ของมันยัดเข้าไปทางบาดแผลซึ่งเป็นทางเบ้อ ยาวประมาณสี่นิ้วบริเวณท้องด้านข้าง แล้วจัดการเย็บบาดแผลอย่างประณีตระมัดระวัง ตลอดเวลาก็สังเกตดูอาการของมันไว้ทุกขณะ เจ้าสัตว์ประหลาดคงนอนนิ่งอยู่เช่นนั้น ไม่แสดงอาการรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้นในขณะที่เข็มของหล่อนแทงร้อยเนื้อเข้าไป

ไม่กี่นา หล่อนก็เย็บแผลมันปิดสนิทเรียบร้อย ลุกขึ้นถอยห่างออกมา เปิดจุกกระติกบรั่นดีออกดื่มดับความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้ถูก

"คราวนี้จะเอายังไงกันต่อไป"

ไชยยันต์ถามขึ้น

"ลองตัดเชือกที่มัดมือ กับลำตัวมันออกซิ เหลือไว้ตรงเปลาะขาล่ามไว้เท่านั้น ดูว่ามันจะมีอาการเคลื่อนไหวอย่างไรได้บ้าง" หัวหน้าคณะสั่ง

บุญคำปฏิบัติตามคำบงการของเขา สอดมีดเข้ามาตัดเชือกตรงที่มัดมือและลำตัวของมันออก เหลือไว้เฉพาะที่ล่ามขาติดกับไม้ ทันทีที่เชือกหลุดออกมา เจ้าสัตว์ประหลาดค่อยๆ ผงกหัวขึ้นมานั่ง ตาอันน่ากลัวของมันทั้งสองเริ่มกลอกไปมาเหมือนตานกเค้าแมว แล้วท่ามกลางความตกตะลึง เลือดแทบจะจับเป็นก้อนแข็งของทุกคน มันเอามืออันประกอบไปด้วยเล็บแหลมคม ฉีกบาดแผลที่ท้องตรงตำแหน่งที่ดารินเย็บไว้ ปรากฏเสียงดังควาก ค่อยๆ สาวลากไส้ออกมาช้าๆ

พวกพรานพื้นเมืองผงะหลัง ถอยฮือออกมาอย่างขวัญเสียในอาการอันผิดวิกลนั้น ส่วนคะหยิ่นร้องว้ากลั่นออกมาไม่เป็นภาษา ขนหัวตั้งชัน ตาเหลือก หันหลังได้ก็แผ่นอย่างไม่คิดชีวิต แต่ไชยยันต์ผู้ยืนอยู่ใกล้ รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ที่สุด เตะตัดข้อเท้าของอดีตนักเลงโตหล่มช้าง สกัดให้มันล้มกลิ้งก่อนที่จะเตลิดเข้าป่าไปอย่างหมดสติ แล้วตะครุบคอของคะหยิ่นไว้

"ไอ้ผีป่า มันหลอกเราแล้ว นาย"

พวกพรานพื้นเมืองตะโกนเอ็ดอึง ระส่ำระสายอลหม่านกันไปทั่ว ส่างปาก็อีกคนหนึ่ง...ที่ขยับจะแล่นอย่างไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น เคราะห์ดีที่มาเรียสะบัดหลังมือโครมเข้าให้ที่ก้านคอ เซถลาลงจ้ำเบ้าเป็นการปลุกสติ ดารินหัวใจเกือบหยุดเต้นแทบเป็นลมล้มลงหมดสติไปในบัดนั้นเหมือนกัน โผเข้าไปกอดพี่ชายไว้แน่น กายสั่นเทา

ใบหน้าอันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัวนั้น แลดูเหมือนจะแสยะหลอกหลอน ลากขดไส้ของตนเองออกมาจากรอยฉีกเสียงดังปืดๆ เป็นจังหวะอย่างแช่มช้า จนกระทั่งออกมากองโตอยู่ข้างหน้า บุญคำสบถผรุสวาทลั่นออกมา แล่นเข้าหามีดหมอของแก แล้วโจนเข้ามาอย่างโกรธแค้น แต่พรานใหญ่ปาดแขนสกัดไว้

"อย่า บุญคำ! ปล่อยมัน...ดูมันให้ถึงที่สุด ว่ามันจะทำอะไรได้อีกบ้าง"

"นาย! เอาไว้ไม่ได้ มันหลอกหลอนแสดงฤทธิ์กับเรา บุญคำจัดการกับมันเอง ต้องล่อด้วยมีดหมอเล่มนี้"

ตาพรานเฒ่าเต้นอยู่เร่าๆ ออกท่าหนุมานเหมือนปลุกพระสั่นเทิ้มไปทั้งกาย ขยับจะเข้าไปกระหน่ำฟันให้ได้ แต่รพินทร์กระชากแขนปลิวออกไปทางหนึ่ง ไชยยันต์ก็เลยล็อกแกไว้กระชับ

"เฉยไว้ บุญคำ มันจะหลอกอะไรเราได้ ให้มันหลอกไป เรากำลังต้องการดู อย่าเพิ่งไปกระโตกกระตากอะไร ไม่ต้องกลัว พวกเราอยู่พร้อมหน้ากันตั้ง 12 คน"

เจ้าภูตไพร หรือมิฉะนั้นก็สัตว์มหัศจรรย์ สาวลากไส้ของมันเองเล่นอยู่เช่นนั้น เหมือนจะแสดงให้ทุกคนเห็นแล้วประหลาดพิสดารที่สุด ภายหลังจากที่ดึงไส้ออกมากองจนหมดสิ้นแล้ว มันก็ค่อยๆ จับยัดคืนเข้าไปทางบาดแผลทีละน้อย กระทั่งหายเข้าไปหมด ใช้มือทั้งสองปิดอุดปากแผลไว้ มองกราดจ้องไปยังทุกคน

รพินทร์ก้มลงคว้าเชือก เดินย่องอ้อมไปทางด้านหลังของมัน แล้วตัดเชือกรัดฉับเข้าให้ใต้คออีกครั้ง รั้งติดกับคานไม้ตามเดิม พลางร้องตะโกนบอกดาริน

“อย่าหมดสติครับ คุณหญิง ลองเข้ามาตรวจดูบาดแผลของมันอีกครั้งซิ ว่ามันเป็นอย่างไรบ้าง”

หญิงสาวสั่นศีรษะ หน้าซีดจนไม่มีสีเลือด แทบจะควบคุมสติไว้ไม่ได้ พูดมาอย่างยากเย็นที่สุด ภายใต้คางที่สั่นกระทบ

“ฉัน...ฉันไม่กล้าเข้าไปใกล้มันอีกแล้ว มันเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติเกินไปเสียแล้วล่ะ...”

ประโยคสุดท้ายของหล่อนพึมพำอยู่ในลำคอ หลับตาลงแล้วหันหน้าหนีด้วยความสยองใจเหลือที่จะกล่าว เชษฐาจึงก้าวเข้ามาแทน ทรุดตัวลง ใช้ไฟฉายส่องไปยังบริเวณบาดแผลของเจ้าผีกองกอย

แล้วหัวหน้าคณะก็ครางออกมาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

รพินทร์มัดลำตัวมันตรึงติดกับคานไม้อย่างแน่นหนา แล้วชะโงกหน้าเข้ามาดู ไชยยันต์กับมาเรียก็พรูเข้ามามุงอยู่ด้วย ยกเว้นดารินคนเดียวที่ยังยืนหันหลังให้

“น้อย มาดูอะไรนี่ เร็ว!”

แหม่มสาวร้องเรียกมาด้วยน้ำเสียงร้อนรน หล่อนจึงแข็งใจก้าวเข้าไปสมทบอีกครั้ง พอมองเห็นชัดในสิ่งที่คนอื่นๆ รุมดูอยู่ แพทย์หญิงนักมานุษยวิทยาก็ยกมือขึ้นปิดปาก ลืมตาโพลง

เอ็น...ที่หล่อนใช้เย็บปากแผลของมันแต่แรก มีรอยถูกกระชากหลุดลุ่ยออก แต่ตำแหน่งบาดแผลนั้น ขณะนี้เชื่อมประสานเข้าหากันเห็นแต่รอยเป็นทางยาว เหมือนถูกอะไรขีด มีเมือกสีดำข้นปรากฏซึมๆ อยู่ในลักษณะยางบอนตามรอยขีดนั้น

“พับผ่าซิ ถ้าได้ไอ้นี่ไปออกงานภูเขาทองละก็ รวยกันไม่รู้เรื่องเลย”

ไชยยันต์สบถออกมา เชษฐาหรี่ตาลง

“ถ้าแงซายไม่ได้พูดเพ้อออกมาเอง มันก็ดูเหมือนจะบอกไว้กับเราแล้วเมื่อกี้นี้ มันบอกว่ามันจะไม่มีวันตาย บาดแผลทุกชนิดที่เกิดขึ้นกับมัน ย่อมไม่ทำให้มันตายได้ นี่คงจะเป็นการแสดงให้เราเห็นว่าขนาดมันฉีกบาดแผล สาวไส้ออกมา แล้วจับยัดเข้าไปใหม่ มันก็ยังสามารถปิดแผลของมันเองได้ โดยเราไม่จำเป็นจะต้องช่วย”

“ลักษณะของมันคล้ายๆ สัตว์เซลล์เดียวงั้นแหละ ซึ่งมันค้านกับรูปร่างหน้าตาของมันอย่างไรพิกล นอกจากพวกไส้เดือน อะมีบา หรือพวกจุลินทรีย์ทั้งหลายแล้ว มีสัตว์เลือดอุ่นหรือ

เลือดเย็นประเภทไหนอีกบ้าง ที่สามารถแยกส่วนของร่างกายมันออกได้โดยไม่ได้รับบาดเจ็บ หรือถึงแก่ชีวิตแบบที่เราเห็นอยู่นี่"

มาเรียพูดเสียงสะท้าน แม้จะเป็นคนกล้าหาญมั่นคงสักเพียงใดก็ตาม บัดนี้หล่อนก็รู้สึกหวั่นไหวไปหมด ไม่ผิดอะไรกับดาริน

"อยากจะพิสูจน์กันดูให้รู้ชัดออกไปก็ง่ายนิดเดียว สับให้มันแหลกยับขาดออกไปเป็นท่อนๆ แล้วดูซิว่า มันจะสำแดงปาฏิหาริย์รวบรวมชิ้นส่วนร่างกายของมันเข้ามาติดกันได้เหมือนเดิมไหม"

รพินทร์ออกความเห็นโพล่งออกมาอย่างเหี้ยมเกรียม ความที่ไม่สามารถจะวินิจฉัยสิ่งใดออกมาได้ ทำให้เขาเกิดความบ้าระห่ำดุดันขึ้นมา แต่เชษฐาผู้เยือกเย็นและมั่นคงกว่า สั่นหน้าไม่เห็นด้วย

"อย่าดีกว่า รพินทร์ นั่นมันเป็นการส่อเจตนาที่จะทำลายมันเกินไป ซึ่งผิดกับนโยบายของเราในขณะนี้ เพราะถึงอย่างไรมันก็ตกอยู่ในกำมือของเราแล้ว และไม่แสดงท่าว่าจะมีอันตรายเช่นไร ผมบอกแล้วว่า สิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ที่เราได้เห็นอยู่นี้ มันจะต้องมีคำตอบแน่ และเราก็กำลังพยายามค้นหาคำตอบอันแน่ชัดขึ้น อย่าปล่อยให้ความรู้สึกอันผันผวนผิดปกติของเรา เข้าไปทำลายโอกาสอันงามนี้เลย"

พรานใหญ่นิ่งไปครู่ แล้วเขาก็ยอมเห็นพ้องด้วย

"ถูกของคุณชายแล้วครับ ผมตื่นเต้นเผลอสติไปหน่อยที่พูดออกมาเช่นนั้น ถ้าทำตามที่ผมว่า ก็แปลว่าเราแสดงความพรั่นพรึงขลาดกลัวมันเกินไป เอางี้ดีไหมครับ มัดติดหลักไว้กลางแค้มป์นี่แหละ ดูมันอีกครั้งภายหลังจากตะวันขึ้นพรุ่งนี้ในเวลากลางวัน อะไรต่ออะไรเห็นได้ชัดแจ้งที่สุด"

หัวหน้าคณะก้มศีรษะ ตาจับนิ่งอยู่ที่ผีกองกอย

"นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุด เราจะเอาตัวมันไว้ดูอีกครั้งในเวลากลางวัน อย่าเพิ่งทำอะไรมันก่อนทั้งสิ้น"

ภายหลังจากหยั่งเสียงไปยังคณะพรรคที่แวดล้อมอยู่ ต่างก็มีความเห็นตรงกันหมด บุญคำกับรพินทร์จึงช่วยกันมัดเจ้าสัตว์ประหลาดอย่างแน่นหนาที่สุด จนแน่ใจว่ามันไม่มีทางจะเล่นกลปาฏิหาริย์แก้เชือกหลุดหนีไปได้ แล้วยกคานไม้ที่มีร่างของมันติดอยู่ วางไว้บนหลังไม้ง่ามให้เห็นชัดกลางแค้มป์ใกล้กับกองไฟใหญ่

เจ้าภูตไพรมีสีหน้าและอาการแสดงความกระสับกระส่ายหวาดกลัวขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อแลเห็นไฟที่ลุกเป็นเปลวโชติอยู่ในกอง ไชยยันต์ทดลองหยิบฟืนติดไฟขึ้นมาดุ้นหนึ่ง แหย่เข้าไปใกล้ตัวมัน ทุกคนเห็นมันส่งเสียงร้องก๋อยๆ ออกมาเบาๆ แล้วพยายามขยับตัวดิ้นรน เอี้ยวหนี

"มันกลัวไฟ กลัวความร้อนอยู่เหมือนกัน"

เชษฐาว่าพยายามพิจารณาดูท่าทีของมันอย่างใคร่ครวญ

“นี่ก็ควรแสดงให้เห็นว่า มันเป็นสัตว์ประเภทหนึ่ง”

“โธ่! นายใหญ่ ขึ้นชื่อว่า ‘พระเพลิง’ นะ เป็นเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีอิทธิฤทธิ์เหนือกว่าอะไรทั้งสิ้น ไม่ว่าคนสัตว์หรือภูตผีปิศาจ มันก็ล้วนกลัวไฟทั้งนั้นแหละ ยิ่งผีก็ยิ่งกลัวมาก”

บุญคำพูดมาอ่อยๆ

“ก็ถ้ามันเป็นผีจริง มันก็ควรจะหายตัวหนีไปใช่ไหมล่ะ มันจะมีตัวตนให้เราจับมัดเป็นหมู แล้วก็ดิ้นกระแด่วๆ หนีไฟอยู่นั่นทำไม”

หัวหน้าคณะกล่าวพร้อมกับยิ้มปลอบใจ ตบไหล่บุญคำอย่างพยายามจะเปลี่ยนความรู้สึกของแกไปอีกทางหนึ่ง

“แต่เมื่อกี้นี้มันแหกท้อง สาวไส้ออกมาหลอกเราต่อหน้าต่อตา...”

ตาพรานเฒ่าพูดด้วยเสียงเหมือนกระซิบ มองดูเจ้าสัตว์ประหลาดอย่างไม่ไว้วางใจอยู่เช่นเดิม ผนวกกับความรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ เหมือนจะจับไข้”

“นั่นอาจเป็นลักษณะพิเศษของสัตว์ประเภทมัน ที่ไม่เหมือนสัตว์อื่นๆ ก็ได้ คือสามารถจะมียางสมานแผลให้ติดกันได้อย่างรวดเร็ว และเป็นสัตว์ตายยาก พวกสัตว์เลือดเย็นหลายต่อหลายชนิดที่ตายยากอย่างเดียวกับมัน งูบางชนิดขนาดถลกลอกหนังออกหมดแล้ว ยังเลื้อยหนีไปได้ มันขึ้นอยู่ที่ธรรมชาติประจำตัวของมันตะหาก และธรรมชาติอย่างว่านี่แหละ ที่เรากำลังพยายามค้นหาให้ได้ความจริงอยู่”

การเป็นผู้ที่มีสติมั่นคงเสมอต้นเสมอปลายในทุกสถานการณ์ของเชษฐา ช่วยทำให้บรรยากาศของคณะให้ดีขึ้น อย่างน้อยที่สุด เขาก็สามารถปลุกปลอบขวัญของพวกพรานพื้นเมืองซึ่งส่วนมากของทุกคนในขณะนี้ อยากจะแล่นหนีป่าแตกไปอย่างไม่รู้ทิศทาง ช่วยให้สงบลงได้

คนเหล่านั้นไม่กลัวสิงสาราสัตว์ ไม่ว่ามันจะดุร้ายสักขนาดไหน ขอเพียงอย่างเดียวให้รู้ว่าเป็นสัตว์เท่านั้น แต่ถ้าอะไรมันพิกลพิการผิดอาเพศไปแล้ว ก็ยากนักที่จะควบคุมความรู้สึกได้ อันเป็นสันดานดั้งเดิมของลูกป่าพื้นบ้านทั้งหลาย

แต่เมื่อ ‘เจ้านาย’ ของพวกเขาไม่แสดงอาการว่าขลาดพรั่นพรึง หรือเห็นเป็นเรื่องน่ากลัวอะไร ตรงกันข้ามกลับมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าใกล้ชิดเพื่อศึกษาค้นคว้า ก็พลอยพาให้พวกเขาคลายความหวาดกลัวและขวัญดีขึ้น และนั่นย่อมจัดว่าเป็นจิตวิทยาอันดีเยี่ยมของราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะ ทั้งๆ ที่โดยความรู้สึกภายในแท้จริงแล้ว เขากำลังเผชิญไปด้วยปัญหาอันชวนขนลุกเช่นกัน

ปัญหาที่ขบคิดต่อไปเฉพาะวงของคณะนายจ้างและรพินทร์ก็คือ การเข้าไปแอบซุ่มซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าคลุมหลังคา ตลอดจนการแสดงอาการประหนึ่งจะทักทายปฏิสันถารด้วยการเอื้อมมือมาจับข้อมือของมาเรียตอนที่หล่อนไปค้นหีบยานั้น มันมีความหมายเช่นไรแฝงอยู่

ในเมื่อประเด็นวินิจฉัยข้อที่ว่า มันถูกฟันบาดเจ็บ และหนีไปไม่รอดนั้น ได้ถูกตัดออกไป ...แน่ละ เดี๋ยวนี้ตัวมันเองก็พิสูจน์ออกมาให้เห็นแล้วว่า บาดแผลที่เกิดขึ้นจนไส้ไหลนั้น หาได้มี

ความหมายใดๆ แก่มันทั้งสิ้น เพราะตัวมันเองสามารถฉีกแผลที่ดารินเย็บไว้ให้ แล้วสาวไส้ออกมาให้ดูเล่น ตลอดจนยัดกลับคืนเข้าไปใหม่ และทำปากแผลให้ปิดสนิทกันเข้าได้เหมือนเล่นกล ภายในเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

"มันเจตนาโดยตรงที่จะอยู่เพื่อเผชิญหน้ากับเรากระมัง?"

ไชยยันต์สรุปความเห็น ซึ่งคนอื่นๆ ก็นิ่งงัน ไม่อาจที่จะค้านได้

"ถ้าเช่นนั้น สิ่งต่างๆ ที่แงซายเพ้อพูดออกมาในลักษณะเหมือนถูกสะกด มันก็น่าจะมีมูลอยู่บ้างเป็นแน่ นั่นก็คือมันต้องการติดต่อกับเรา"

หมอดารินพูดเหมือนรำพึงกับตนเอง

"น่าคิดนะ ถ้าจะพิจารณาดูตามเหตุผลข้อนี้..."

เชษฐากล่าว หันไปทางพรานใหญ่

"รอให้เช้าพรุ่งนี้ เราคงจะได้คำตอบนี้แน่ชัดขึ้นครับ"

ไม่ทันจะสิ้นเสียงตอบของเขา ทั้งหมดก็ต้องหูผึ่งแล้วเผ่นกันชุลมุนจ้าละหวั่นอีกครั้ง เพราะเสียงร้องกว่าวๆ ก่อยๆ ที่แว่วมากระทบโสตท่ามกลางความเงียบสงัดนั้น มันดูเหมือนจะดังอยู่ในความมืดรอบด้านไม่ห่างตัวไปนัก ลักษณะเดียวกันกับที่ได้ยินในคืนก่อน ครั้งแรกดังขึ้นเสียงเดียวก่อน ต่อมาก็ค่อยๆ รับทอดกันต่อๆ ไป จนกระทั่งแซ่เซ็งเย็นยะเยือกไปทั้งป่า

"มันเอาเราอีกแล้ว นาย คราวนี้เป็นกองทัพเลย!"

บุญคำร้องแหบๆ กอดไรเฟิลประจำตัวแน่น ทั้งหมดเคลื่อนไหวกันอย่างฉุกละหุกเตรียมรับเต็มที่ เชษฐาสั่งให้ทุกคนรวมกลุ่มกันเข้ามาตีวงล้อมที่นอน หันหลังชนกันเป็นวงกลม

"ถ้าโผล่ออกมาให้เห็น ก็ยิง ใช้ปืนทุกกระบอกเท่าที่เรามีอยู่"

เขาประกาศ ไชยยันต์ก็บงการให้ขนหีบกระสุนออกมาวางสำรองไว้ บรรยากาศเต็มไปด้วยความข้นหนัก

"ชิบหายกันไปข้างหนึ่งละวะ คืนนี้"

อดีตนายทหารปืนใหญ่คำราม ท่ามกลางเสียงลูกเลื่อนไรเฟิลรอบด้านที่ขยับขึ้นลำกรอกแกรกกราวไปหมด แต่ละคนสุดที่จะระงับความตื่นเต้นเอาไว้ได้ กลิ่นไอของการปะทะเริ่มโบยบินมาในความรู้สึก ซึ่งแน่ละ มันคงไม่ผิดอะไรกับเหตุการณ์ฉุกเฉินขั้นตะลุมบอนที่ผ่านกันมาแล้ว หีบระเบิดอีกหีบหนึ่งถูกขนออกมาวาง สำหรับความจำเป็นสุดยอด เมื่อยามที่ม่านกระสุนอันจะโปรยปรายสกัดกั้นออกไป ไม่สามารถจะยับยั้งกองทัพของเจ้าภูตป่าไว้ได้

ครั้นแล้ว ขณะนั้นเอง ต่างก็ได้ยินเจ้าตัวที่ถูกรพินทร์มัดอยู่กลางแค้มป์ ร้องตอบพรรคพวกของมันออกไปด้วยเสียงแหลมกังวาน หันขวับไปจ้องเป็นตาเดียว จันคำรามออกมาเบาๆ ยกปืนขึ้นบ่ายศูนย์เข้าไปที่ร่างของมัน แต่พรานใหญ่ตบเฉไปเสียก่อนอย่างทันการ พร้อมกับร้องห้ามเฉียบขาด

"อย่าเพิ่งยิงไอ้ตัวนั้นจนกว่ามันจะดิ้นหลุดมัด"

จากเสียงที่แว่วมาให้ได้ยิน และจากสังหรณ์ของทุกคน ไม่มีปัญหา บัดนี้ปางพักของฝ่ายมนุษย์ตกอยู่ในที่ล้อมของสัตว์ประหลาดลึกลับเสียแล้วอย่างแน่นหนาที่สุด พวกมันจะมีปริมาณสักเท่าใด กำหนดไม่ได้ รู้อย่างเดียวว่า...มันมากันเต็มป่า แทบทุกตารางนิ้วไม่ว่าง

ไอ้ตัวหัวหน้าที่ตกเป็นเชลย คงให้เสียงโต้ตอบกับบริวารของมันอยู่เช่นนั้น คล้ายจะส่งภาษาบอกความซึ่งฝ่ายมนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตทายอะไรไม่ถูก นอกจากสังหรณ์ร้าย และเลือดซึ่งเต้นเร่าฉีดแรง กราดไฟฉายส่องสำรวจไปรอบด้าน นิ้วแตะรออยู่กับไกปืนพร้อมที่จะระเบิดส่งกระสุนออกไปได้ ในทุกพริบตาที่เห็นเงาของพวกมันโผล่ออกมา และแล้วต่างก็พบกับความแปลกใจยิ่ง มีเสียงคล้ายๆ พวกมันกำลังบีบล้อมใกล้เข้ามา ค่อยๆ เคลื่อนถอยห่างออกไปเป็นลำดับ

“เอ๊ะ! ถ้าฟังไม่ผิด รู้สึกว่ามันจะถอยแฮะ”

ไชยยันต์กระซิบ

“ครับ น่าแปลกมาก มันกำลังถอย ทั้งๆ ที่เข้ามาใกล้เราที่สุดแล้ว”

รพินทร์ตอบ ชำเลืองไปทางเจ้าตัวที่ถูกมัดอยู่ริมกองไฟ

“ไอ้ตัวนั้นมันอาจส่งภาษาบอกความอะไรกับพรรคพวกของมันก็ได้”

มาเรียระเบิดความกระสับกระส่ายออกมา ไรเฟิลยังคงหนีบอยู่ในซอกแขน อีกมือหนึ่งทำหน้าที่ส่องไฟฉาย หล่อนนั่นหันหลังพิงอยู่กับไชยยันต์ หันหน้าออกคนละด้าน พรานใหญ่กับบุญคำเงี่ยหูฟังอยู่ครู่ เสียงตาพรานเฒ่าก็ร้องมาอย่างตื่นๆ ว่า

“นายๆ พวกมันดูเหมือนจะพากันยกโขลงไปที่ซากกระทิงของเราที่ทิ้งไว้กลางทุ่งโน่นใช่แล้ว มันแห่กันไปที่นั่น”

“สวรรค์! ขอให้พวกมันไปกันที่ซากกระทิงตัวนั้นเถอะ”

ดารินครางแหบๆ

ภายหลังจากฟังดูจนแน่ใจ พรานใหญ่ก็ลดไรเฟิลจากไหล่ลงถอนใจยาว

“ไปแล้วครับ ไปที่ซากกระทิงล้มตัวนั้นจริงๆ ถ้ามันพบกับซากกระทิงนั่น เราก็เห็นจะสบายใจได้ คงไม่มากวนเราแน่ มันเปลี่ยนความสนใจจากพวกเราแล้ว”

อีกเกือบครึ่งชั่วโมงต่อมา บรรยากาศก็คลี่คลายลง ขณะนั้น มันก็เป็นเวลาสามนาฬิกาเศษเล็กน้อย ต่างเอนตัวลงนอนกอดปืนเตรียมพร้อม คุยกันอยู่ ก็ม่อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย รพินทร์กำหนดให้พรานของเขาผลัดกันนั่งยามผลัดละสองคน โดยให้คอยเติมฟืนไว้ทุกกองที่สุมกั้นอยู่รอบด้าน แล้วตัวเองก็นั่งพิงกองสัมภาระ ปืนพาดตักม่อยหลับไป

สะดุ้งตื่นขึ้นพรวดพราดอีกครั้ง ขณะนั้นตะวันส่องจ้าเข้ามาที่หน้า เห็นแสงแดดก็บอกได้ทันทีว่ามันปาเข้าไปไม่ต่ำกว่าสี่โมงเช้า ซึ่งในชีวิตการนอนในป่าของเขา ไม่เคยหลับใหลเลยเถิดไปจนถึงเพียงนี้ ผู้ที่เขย่าปลุกพร้อมกับเสียงตะโกนเรียกคือตาพรานเฒ่าคู่ใจ สีหน้าของบุญคำแสดงความตระหนกขีดสุด

"นาย! ไอ้ผีกองกอยหายไปแล้ว!!..."

นั่นคือถ้อยคำแรกที่ตะเบ็งผ่านแก้วหูของเขา

"แงซายก็หายไปด้วย พวกเรายังหลับกันหมดทุกคน บุญคำก็เพิ่งจะตื่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง!!"

เหมือนถูกธรณีสูบ ทั้งๆ ที่นั่งครึ่งนอนพิงอยู่กับกองสัมภาระ รพินทร์ ไพรวัลย์ กระโจนพรวดขึ้นยืนทั้งตัว...

71

สิ่งแรกที่สายตาพุ่งปราดไป เป้าหมายคือหลักไม้กลางแค้มป์ที่จำได้ว่า ได้มัดเจ้าเชลยลึกลับแขวนไว้ที่นั่น บัดนี้ เจ้าผีกองกอยอันตรธานไปเสียแล้ว!

เขาเผ่นเข้าไปที่นั่น กวาดสายตาพร้อมกับหมุนตัวสำรวจดูอย่างรวดเร็ว แล้วก็พบเชือกไนลอนที่ใช้มัดเจ้าสัตว์ประหลาด ถูกแก้ออกกองไว้กับพื้นอย่างดีใกล้ๆ กับไม้ซึ่งใช้มัดดาม นอกจากนั้น ไม่มีหลักฐานร่องรอยอะไรจะให้สังเกตเห็นได้อีกเลยแม้แต่นิดเดียว

หันขวับกลับไปยังกลุ่มพรรคพวกที่ยังนอนอยู่ระเกะระกะพร้อมกับโจนลิ่วเข้ามา นับจำนวนคนด้วยใจที่เต้นระทึกตกประหม่า ทุกคนอยู่กันครบ หลับใหลกันอยู่ในลักษณะต่างๆ ดูแปลกไป

ขาดหายไปคนเดียว คือแงซาย!

“เร็ว! ช่วยกันปลุกพวกเราขึ้นเถอะ!”

พรานใหญ่ร้องเร็วปรื๋อ เกือบจะเป็นตะโกน แล้วเขากับบุญคำก็แยกกันสั่นปลุกพรรคพวกทุกคนอย่างรีบร้อน

เพียงครู่เดียว ทุกคนก็งัวเงียตื่นขึ้นมาด้วยความฉงนสนเท่ห์ใจเหลือที่จะกล่าว และยังไม่ทันจะขบคิดใคร่ครวญได้ว่า เหตุใดจึงพากันหลับใหลโดยมาตื่นขึ้นในเวลาเกือบเที่ยงโดยไม่รู้สึกตัวเช่นนี้ ต่างก็เผชิญกับปัญหาที่สะดุ้งใจยิ่งใหญ่ไปกว่านั่นก็คือ เมื่อได้รับข่าวประหลาดเกี่ยวกับการอันตรธานไปของเจ้าผีกองกอยและแงซาย ทันทีที่ต่างลืมตาขึ้น

ทั้งหมดตกอยู่ในอาการพรวดพราด เผ่นกันขึ้นอย่างตาลีตาเหลือก ซักถามกันเองแซดไปหมดทั้งคณะ รู้สึกแต่เพียงนอนหลับเป็นตายเหมือนถูกยาสะกดไปเท่านั้น แต่ไม่มีใครมีอาการผิดปกติได้รับอันตรายอะไรทั้งสิ้น ตลอดทั้งบริเวณแค้มป์ก็คงอยู่ในสภาพปกติดีเหมือนเดิมทุกอย่าง ไม่มีอะไรผิดรูปรอยไป ยกเว้นแต่การหายตัวของแงซายกับเจ้าสัตว์พิสดารอย่างเดียวเท่านั้น

แล้วการสอบสวนลำดับเหตุการณ์ก็เริ่มขึ้น เพื่อค้นหาข้อเท็จจริงอันใกล้เคียงที่สุด

คณะนายจ้างทุกคนรวมทั้ง รพินทร์ ไพรวัลย์ ให้การตรงกันหมด นั่นก็คือ ต่างคนต่างม่อยหลับไปเมื่อไหร่ไม่รู้สึกตัว ภายหลังจากรู้แน่ว่ากองทัพของเจ้าภูตป่าบ่ายโฉมหน้าไปทางซากกระทิงที่ยิงล้มไว้ ไม่มีใครบอกได้ว่า ใครหลับก่อนหรือหลับหลัง เป็นการเผลอหลับไปในขณะที่นอนกอดปืนสงบคอยฟังเสียงกันอยู่อย่างระมัดระวัง

คะหยิ่น เกิด เส่ย และส่างปา ยอมรับว่าหลับไปในทันที เมื่อรู้แน่ว่ายังไม่ถึงยามของตน และไม่ได้ตื่นรู้สึกขึ้นอีกเลย จนกระทั่งมาถูกปลุกเอาเดี๋ยวนี้

คำถามทั้งมวลขึงพุ่งมายังบุญคำและจัน เพียงสองคนซึ่งเป็นยามชุดแรกได้รับมอบหมายให้เฝ้า ทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดขึ้นในขณะที่พรานทั้งสองเฝ้ายามนั่นเอง และผลสรุปของการไล่เสียงก็ปรากฏออกมา ทั้งบุญคำและจันต่างก็ไม่รู้ตัวเช่นกันว่าหลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ทั้งที่อยู่ในระหว่างหน้าที่ ทั้งสองพรานต่างถามกันเองวุ่น

“เอ็งหลับตอนไหน ไอ้จัน?”

บุญคำร้อง หน้าตื่นเลิกลั่กซีดเผือด ซึ่งก็เช่นเดียวกันกับจันผู้ถูกถามซัด

“ไม่รู้เหมือนกัน ก็พี่คำล่ะ หลับตอนไหน?”

จันย้อนถามมาเสียงแหบๆ ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ข้าก็ไม่รู้ มันบอกไม่ถูกโว้ย...พิลึกจริงๆ...”

ตาเฒ่าตบหัวมันเองดังฉาด สบถพำ หน้านิ่วคิ้วขมวด เชษฐายกมือขึ้นห้าม แทรกมาโดยเร็วว่า

“เอาละๆ อย่ามัวแต่ไล่เลียงซัดทอดกันอยู่เลย ว่าใครหลับก่อนใคร หรือเมื่อไหร่ ของมันชัดออกมาแล้วว่าทั้งสองคนหลับไปในระหว่างที่เฝ้ายามโดยไม่รู้สึกตัว ซึ่งมันเป็นเรื่องผิดปกติมาก และความผิดปกตินี้มันเกิดขึ้นกับพวกเราทั้งคณะนั่นแหละ ไม่งั้นจะพากันหลับเป็นตายเพิ่งมาตื่นเอาเดี๋ยวนี้ได้อย่างไร ว่าแต่ว่า ในพวกเราใครเป็นคนตื่นขึ้นคนแรก”

“บุญคำเองแหละ นายใหญ่...”

ตาพรานเฒ่าบอกเสียงแห้งๆ สีหน้าของแกปั้นยากที่สุด

“บุญคำลืมตาขึ้นมา เพราะตะวันมันส่องหน้า ทีแรกนึกว่าฝันไป ลุกขึ้นมานั่งเห็นพวกเรายังนอนหลับกันหมดทุกคน ดูมันพิกลอยู่ พรานใหญ่ก็นั่งพิงกองสัมภาระหลับ แลไปอีกที ไม่เห็นไอ้ผีกองกอย นับจำนวนพวกเรา ไอ้แงซายก็ขาดหายไป บุญคำก็ปลุกพรานใหญ่ขึ้นเป็นคนแรก”

“ผมตื่นนอนก่อนพวกคุณชายไม่เกิน 2 นาทีเท่านั้นครับ”

พรานใหญ่กล่าวเสริมมาเร็วปรื๋อ

“หมายความว่ายังไงกันนี่ ทำไมพวกเราถึงนอนหลับเป็นตายกันไปถึงอย่างนี้ แล้วไอ้สัตว์ประหลาดกับแงซายหายไปไหน?” ไชยยันต์ร้องอย่างตื่นงง

พวกพรานพื้นเมืองพรูกันออกไปกระจายค้นหาร่องรอยรอบๆ บริเวณแค้มป์ ในขณะที่รพินทร์กับคณะนายจ้างพุ่งสายตาปราดเป็นตาเดียว จับไปยังตำแหน่งที่ทุกคนเห็นแงซายนั่งประจำที่อยู่ครั้งสุดท้าย จอมพรานปรี่เข้าไปยังตำแหน่งนั้นก่อน แล้วคณะพรรคก็พุ่งตามกันเข้ามาท่ามกลางความมึนงงทายเหตุการณ์เช่นไรไม่ถูก

“ดูนี่!”

เสียงมาเรียเอะอะขึ้น ทุกคนเหลียวขวับมา ก็เห็นหล่อนก้มลงหยิบไรเฟิล .460 เวเธอร์บี แม็กนั่ม ซึ่งมอบหมายให้เป็นปืนประจำมือของคนใช้ชาวดงขึ้นมาชูให้ดู

“มันวางทิ้งอยู่ตรงนี้”

พร้อมกับอุทาน หล่อนตบก้านลูกเลื่อน กระชากออก กระสุนนัดหนึ่งซึ่งประจำอยู่ในรังเพลิงเรียบร้อย กระเด็นหวีออกมา แสดงว่าปืนอยู่ในระหว่างเตรียมพร้อมตามปกติ ลักษณะเดียวกับอาวุธประจำตัวของคณะพรรคพวกทุกคน ระหว่างที่จอมพรานยังกัดริมฝีปากขมวดคิ้วยุ่ง ไชยยันต์ก็ก้าวสวบไปที่คันธนูพร้อมทั้งกระบอกลูกศร หยิบขึ้นมาสำรวจ มันยังอยู่ครบเหมือนเดิม ดารินอีกคนหนึ่งที่ก้มลงหยิบถุงย่ามอันเป็นสมบัติส่วนตัวขององครักษ์พิเศษของหล่อนขึ้นมาดู

ทุกสิ่งทุกอย่าง อันเป็นสมบัติของแงซายอยู่ครบถ้วน!!

ทั้งห้าคนมองตากันตะลึงไปชั่วขณะหนึ่ง บางสิ่งบางอย่างแล่นเข้าจับความรู้สึก เป็นความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยายอะไรออกมาได้ แน่ละ มันตรงกันอย่างเดียว คือสังหรณ์ร้าย!

“มันมีอยู่สองนัยเท่านั้น...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ เอ่ยขึ้นด้วยเสียงแหบเหือด ทำลายความเงียบงันของทุกคนที่พากันยืนเป็นท่อนหินไป

“อันตรายลึกลับที่เรายังทายไม่ถูก ได้เกิดขึ้นกับแงซาย หรือมิฉะนั้น เขาก็ผละหนีจากเราไปโดยเจตนา”

“แงซายคงจะไม่คิดหนี หรือผละแยกทางกับเรา โดยไม่มีอะไรติดตัวไปเลย แม้กระทั่งปืนหรือสมบัติส่วนตัวของเขาไม่ใช่หรือ?”

ผู้ที่คร่างขึ้นด้วยเสียงกระซิบ คือ ดาริน วราฤทธิ์ หน้าหล่อนปราศจากสีเลือด

มาเรียตะโกนถามไปยังส่างปา พรานของหล่อน ซึ่งกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่ตามราวป่าคนละด้านกับพรานอื่นทั้งหลาย เจ้าต่องสู่สั่นหัวโบกมืออยู่ไปมา แสดงว่ามันไม่ได้ร่องรอยอะไรทั้งสิ้น

พรานใหญ่ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อบนใบหน้า นัยน์ตาทั้งคู่หรี่ยิบหยีลง กวาดสายตาอย่างปราศจากจุดหมายแน่นอนไปรอบๆ

“พวกเราทั้งหมด ถูกอำนาจอะไรสักอย่างหนึ่งสะกดให้หลับใหลกันไปหมด และหลับจนเลยเถิดมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เหตุการณ์ที่เราเดาไม่ถูกทั้งหลาย มันเกิดขึ้นในระหว่างพวกเราหลับกันทั้งหมดนั่นเอง”

เชษฐากล่าวเคร่งเครียด สหายของเขาก็พูดโดยเร็วว่า

“ทำไมเราจึงยังรอดชีวิตกันอยู่ได้ โดยการหลับอย่างลืมตัวเช่นนี้ ทำไมเราจึงไม่กลายเป็นกองกระดูกกันไปหมด โดยกองทัพของเจ้าสัตว์ประหลาดเหล่านั้น เพียงแต่ว่าไอ้ตัวที่เราจับได้หายไป พร้อมกับคนของเราเพียงคนเดียว มันดิ้นหลุดจากมัดไปได้อย่างไร แล้วแงซายเล่าหายไปไหน มันจะต้องไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเจตนาของเขาอย่างแน่นอน หลักฐานเห็นได้จากปืนและสิ่งของที่ทิ้งอยู่นี่”

รพินทร์ผละตรงมายังกองเชือกที่ใช้มัดเจ้าสัตว์ประหลาด ซึ่งทิ้งอยู่กับพื้นเคียงข้างไม้ที่ใช้ดามตัวมันอีกครั้ง ค่อยๆ ก้มลงหยิบขึ้นมาพิจารณาดูอย่างครุ่นคิด ทุกคนตามมาล้อมดูอยู่ด้วย

“เชือกเป็นปกติเรียบร้อยดี ไม่มีรอยขาดเลย...”

เขาพูดแผ่วต่ำ มองหน้าเชษฐากับไชยยันต์

“ลักษณะของมัน เหมือนได้รับการแก้ให้หลุดจากใครสักคนหนึ่ง ไม่ใช่ตัวของมันเอง”

“ก็ใครล่ะ เป็นคนมาแก้มัดให้มัน?”

ดารินถามขึ้นลอยๆ อย่างรุ่มร้อน

พรานใหญ่ยังไม่มีคำตอบใดๆ ในขณะนั้น นอกจากยืนนิ่ง มาเรียก็กล่าวเป็นเชิงหยั่งความเห็นทุกคนมาว่า

“ลองช่วยกันคิดให้ดีซิ ไอ้สัตว์ประหลาดหลุดจากมัดนี่ได้โดยวิธีใด พวกมันย้อนกลับมาแก้เชือกให้ในขณะที่เราหลับใหลกันอยู่ หรือว่าผู้ที่แก้ให้มันคือ แงซาย?”

ระหว่างเชษฐา ไชยยันต์ และจอมพราน ยังไม่มีใครตัดสินใจลงความเห็นอย่างใดทั้งสิ้น นอกจากช่วยกันมองหาหลักฐานไปตามพื้น ซึ่งมันก็ไม่อำนวยผลอะไรขึ้นมาได้ พื้นบริเวณนั้นเป็นดินแข็ง สลับไปกับหิน อาจมีรอยเท้าจากฝุ่นที่ติดตีนของพรรคพวกกันเองที่ย่ำไว้สับสนเมื่อคืน มันไม่ช่วยให้แยกแยะออกไปได้ถนัด

“สมมติว่าพวกมันย้อนกลับมาช่วยไอ้ตัวหัวหน้าที่นี่ พวกเราทั้งหมดก็ควรจะเป็นเหยื่อไปหมดแล้ว ป่านนี้คงเหลือแต่กองกระดูก งั้นไม่ใช่หรือ รพินทร์”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง

“ถ้างั้นก็มีทางให้สันนิษฐานได้อย่างเดียว แงซายนั่นแหละครับเป็นคนแก้มัดให้มัน ปล่อยมันให้หนีไป แล้วตัวเองก็หนีไปด้วย”

“มีเหตุผลอะไรที่แงซายจะต้องทำอย่างนั้น?”

ดารินร้องลั่นอย่างไม่เห็นด้วย อีกสามคนก็ขมวดคิ้วอย่างคลางแคลงสุดที่จะปลงใจได้

“อันนี้ เป็นสิ่งที่เรากำลังค้นหาเหตุผลกันอยู่ แต่รูปการมันชี้ให้เห็นไปในทำนองนั้น”

“ทำไมคุณไม่คิดบ้างว่า ในบรรดาพวกเราทั้งสิบสองชีวิตนี้ แงซายเป็นคนที่เคราะห์ร้ายที่สุด มันใช้อำนาจอันลึกลับเข้าสะกดเราหลับไปหมด แล้วเข้าทำอันตรายแงซายเพียงคนเดียว ป่านนี้เขาอาจกลายเป็นศพ หรือไม่ก็กองกระดูกอยู่ที่ไหนแล้วก็ได้”

“ไม่มีร่องรอยของการต่อสู้ ไม่มีรอยเลือด!”

“พวกมันอาจช่วยกันลากเขาไปให้พ้นจากบริเวณนี้ก็ได้ เราจึงไม่เห็นรอยเลือด อย่าลืมว่าหลักฐานข้าวของอันเป็นสมบัติส่วนตัวทุกชิ้นของเขาที่ยังอยู่ครบถ้วน มันน่าจะพิสูจน์ให้เราเห็นได้ชัดว่า แงซายไม่ได้มีเจตนาที่จะหายตัวไปจากที่นี่ด้วยตนเองเลย เขาจะต้องถูกเอาตัวไป แต่โดยวิธีใดนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

มาเรียค้านมาอีกคนหนึ่งอย่างแข็งแรง

“กระจายกันออกตรวจบริเวณในรัศมีรอบๆ เถอะ บางทีเราอาจได้หลักฐานอะไรขึ้นบ้างก็ได้”

ไชยยันต์ออกความเห็นมาอย่างกระสับกระส่าย

“เดี๋ยวก่อนครับ ใจเย็นๆ ไว้ก่อน”

จอมพรานขัดขึ้น ลักษณะของเขาเหมือนจะเข้าฌานเพื่ออ่านอะไรบางสิ่งบางอย่าง แล้วกล่าวต่อมาในน้ำเสียงเดิมว่า

“ก่อนอื่น เรามาพิจารณากันก่อนดีกว่า ทำไมเราถึงพากันหลับไม่รู้สึกตัวไปหมด เราพากันหลับไปด้วยอำนาจอะไร นี่เป็นปัญหาสำคัญข้อแรกที่สุด ที่จะช่วยให้เราคลำไปสู่ปัญหาอื่นๆ ต่อไป...พวกคุณเข้าใจว่าอย่างไรครับ ในเรื่องที่พวกเราถูกสะกดหลับเป็นตายไปเช่นนี้ มันเกิดจากอะไร?”

ประโยคหลังเขาหยั่งความเห็นไปยังทุกคน

คณะนายจ้างทั้งสี่ หันไปมองตากันเอง

“ผมไม่คิดว่าเราจะถูกอาถรรพณ์หรือเวทมนตร์ใดสะกดให้หลับ นอกจากยาสะกดประเภทควันรม”

ในที่สุด เชษฐาก็กระซิบออกมาเบาที่สุด

“ถ้างั้นคุณชายก็คิดอย่างเดียวกับผม...”

รพินทร์ว่า แล้วเดินตรงเข้าไปตรวจดูตามกองไฟที่ก่อไว้รอบด้านทั้งหกกอง ซึ่งบัดนี้เหลือแต่เถ้ามอด และดุ้นฟืนที่ถูกไฟกินกุดสั้นพ้นจากบริเวณที่สุมไว้ เป็นการพรางไฟด้วยตัวเอง เพราะไม่มีใครเคยใส่เพิ่มเติม ทุกคนเห็นเขาไปนั่งคุกเข่าอยู่ที่ซากไฟกองสุดท้ายทางด้านใต้ของบริเวณแค้มป์ สีหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย ใช้ปลายมีดโบวี่คุ้ยเขี่ยตามกองเถ้านั้นอย่างระมัดระวัง จึงพากันตามติดเข้าไป

“มีอะไรผิดปกติหรือ ผู้กอง?”

ไชยยันต์ถามเสียงสูง

จอมพรานยังไม่ตอบในทันทีนั้น แล้วต่างก็งงกันไปอีก เมื่อเขาค่อยๆ ชูปลายมีดขึ้นให้ดูมีไส้ขนาดย่อมๆ เหมือนไส้บรรจุเครื่องราง ทำด้วยผ้าดิบสีมอๆ อันหนึ่ง เกี่ยวติดอยู่กับปลายมีด ขณะที่มันถูกยกขึ้นนั้น ผงสีดำๆ คล้ายๆ ขี้ค้างคาวป่น อันเป็นเศษเหลืออยู่ในไส้ ค่อยๆ ร่วงเป็นระอองลงมาที่พื้นแลเห็นได้ถนัด

“ได้มาจากไหนน่ะ?”

เชษฐาถามพรวดพราดมาบ้างอย่างมีอะไรสะดุดใจเหลือที่จะกล่าว

“จากในกองไฟนี่ครับ”

รพินทร์ตอบแผ่วเบา ตาก็กวาดไปรอบๆ บริเวณซากไฟกองนั้น แล้วก็เงียบกริบไม่ยอมตอบคำถามของคณะนายจ้างที่มีมาอีกทั้งสิ้น แต่ยกมือขึ้นดีดเรียกบุญคำกับคะหยิ่น ทั้งสองวิ่งตรงเข้ามาโดยเร็ว พวกพรานอื่นๆ ก็พลอยละจากการตรวจหารอยแล่นเข้ามาสมทบด้วย

“ดูซิ ผงดำๆ ในไส้นี่ เป็นอะไร?”

บุญคำกับคะหยิ่นเต็มไปด้วยความประหลาดใจในสิ่งที่พรานใหญ่ชี้ให้ดู ต่างทรุดตัวลงพิจารณาโดยเร็ว ตาพรานเฒ่าใช้นิ้วแตะผงนั้นขึ้นมาขยี้ในมือ แล้วยกขึ้นดมอย่างระมัดระวัง พลางเงยหน้าพรวดขึ้น อุทานลั่น

“ยาสะกด นาย! นี่มันหนังคางคกภูเขาตากแห้ง แล้วป่วนเป็นผงสำหรับใส่ในกองไฟแบบเดียวกับที่ไอ้พวกสางเขียวใช้! เมื่อคืนนี้ พวกเราโดนควันสะกดนี่เข้าให้แล้ว”

“ใช่แล้ว พรานใหญ่ นี่เป็นยารมควันสำหรับให้หลับ”

นายบ้านหล่มช้างละล่ำละลักยืนยันมาอีกคนหนึ่ง ภายหลังจากเกลี่ยดูในฝ่ามือ ระหว่างที่คณะนายจ้างพากันยืนตะลึง จอมพรานแยกเขี้ยว

“ลองช่วยกันคิดให้รอบคอบหลายๆ ด้านซิครับ จากหลักฐานที่เราค้นพบนี่”

“ไม่มีใคร แงซายแน่ ของมันชัดเหลือเกิน!”

เสียงไชยยันต์เกือบจะเป็นกระซิบ

“ถูกแล้ว นี่ต้องเป็นการกระทำของแงซาย...”

หัวหน้าคณะเอ่ยทำลายความเงียบงันขึ้น

“แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่า แงซายมีเจตนาอะไรที่ทำเช่นนี้ เขาทำลงไปในขณะที่มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนโดยมีเจตนาอันแน่วแน่ หรือว่ากระทำลงไปโดยไม่รู้สึกตัว นอกสำนึกโดยอำนาจลึกลับบางอย่างบีบบังคับชักพา เท่าที่เห็นอยู่นี้เราพอจะสรุปได้ละว่า แงซายเป็นคนลอบวางยาสะกดพวกเราทุกคน หลังจากนั้น ก็แก้มัดเจ้าสัตว์ประหลาดปล่อยมันไป เท่าๆ กับที่ตัวเองก็ผละหนีหายไปด้วย”

“ไอ้แงซายมันต้องเป็นพวกเดียวกันกับผีกองกอยแน่ๆ”

เสียงบุญคำโวยวายออกมา แล้วก็ต้องชะงักสงบปากคำ เพราะรพินทร์หันไปตวาดเบาๆ ให้แกหุบปาก ในบรรดาบุคคลชั้นหัวหน้าทั้งห้า ล้วนหนักหน่วงอยู่ในห้วงขบคิด ไม่มีใครสนใจกับความคิดเห็นไปต่างๆ นานาของกลุ่มพรานพื้นเมือง

“เราพอจะมองเห็นภาพเหตุการณ์แล้วครับ อย่างที่คุณชายคาดนั่นแหละ เพียงแต่ว่าเรายังไม่สามารถเข้าใจได้เท่านั้นว่า มันเกิดขึ้นเพราะอะไร หรือว่ามีสิ่งใดแฝงอยู่...”

ภายหลังใช้การใคร่ครวญ พรานใหญ่กล่าวด้วยเสียงแผ่วเบาเช่นเดิม

“แต่อย่างน้อยที่สุด พวกเราก็เพิ่งจะมารู้กันเดี๋ยวนี้เองว่า แงซายมียาสะกดซ่อนติดตัวอยู่ด้วยตลอดเวลา อันนี้น่าจะส่อให้เห็นถึงแผนการบางอย่างอันไม่ซื่อต่อเรา”

“นั่นยังไม่เป็นเหตุผลที่จะลงความเห็นได้...”

ดารินขัดขึ้นทันที

“เพียงแต่ค้นพบว่า แงซายมียาสะกดติดตัวอยู่ จะคิดว่าเขามีแผนการอันไม่ซื่อหรือมีเจตนาทุจริตอะไรต่อเรายังไม่ได้นัก เขาอาจมีติดตัวไว้เพื่อประโยชน์ของคณะเราส่วนรวมก็ได้ และ

ที่ไม่ได้บอกให้เรารู้แต่แรก คุณก็น่าจะเข้าใจนิสัยของเขาดีอยู่แล้ว แงซายเป็นคนซ่อนคมและนิ่งเงียบเสมอ เขาจะไม่แสดงหรือปฏิบัติสิ่งใดลงไปเป็นการล่วงหน้า ยกเว้นภารกิจจำเป็นขีดสุดมาถึง ในกรณีนี้เราก็เห็นกันอยู่แล้ว ถ้าแงซายเจตนาร้ายต่อพวกเรา ระหว่างที่พวกเราหลับไม่รู้สึกตัวกันหมด เขาฆ่าเสียเมื่อไหร่ก็ได้ หรือแม้แต่ว่าจะคิดปลีกตัวหนีไปตามลำพัง ก็ทำไมถึงผละไปตัวเปล่าโดยไม่มีอะไรติดตัวไปเลยแม้แต่อาวุธ ฉันแน่ใจว่ามันจะต้องเกิดอะไรขึ้นในทางที่ไม่ชอบกลเสียแล้ว และไม่ใช่ทางดีสำหรับเขาด้วย”

รพินทร์อึ้ง เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียตกอยู่ในภาวะสับสน ไม่สามารถจะตัดสินใจลงความเห็นอย่างไรได้ถูก แต่จะอย่างไรก็ตาม ทุกคนก็มองเห็นในเหตุผลที่ดารินกล่าว

“สิ่งที่น่าคิดอีกอย่างหนึ่งก็คือ พวกเราทั้งหมดถูกสะกดให้หลับไปเพื่อเป็นผลให้เจ้าสัตว์ประหลาดกับแงซายสูญหายอันตรธานไปอย่างเดียวเท่านั้น เราไม่ได้รับอันตรายใดๆ เลย ในระหว่างที่เราหลับลืมตัวไม่ได้สติอยู่นั้น”

นักมานุษยวิทยาสาวกล่าวต่อมา

พรานใหญ่ฉวยไรเฟิลติดมือขึ้นมา พร้อมกับลุกขึ้นยืนกล่าวสั้น

“ลองแยกกันค้นรอบๆ เถอะครับ”

อย่างฉับพลัน ทั้ง 11 คนแยกกันเป็นพวก ออกเดินบุกเข้าไปในป่ารอบด้าน เพื่อค้นหาหลักฐานเพิ่มเติมอย่างร้อนใจ โดยลืมแม้กระทั่งความหิวโหย กระเพาะร้องอุธรณ์สำหรับมื้อแรกของวัน

ไชยยันต์ไปคู่กับรพินทร์ บ่ายหน้าตัดเนินไปยังทุ่งอันเป็นตำแหน่งที่ซากกระทิงถูกยิงล้มอยู่ เชษฐาบุกตามหลังบุญคำ โดยมีน้องสาวร่วมไปด้วย แยกไปทางหุบเขาด้านตะวันตก มาเรียไปกับพรานต่องสู่ของหล่อนอีกด้านหนึ่ง ส่วนคะหยิ่น จัน เกิด เส่ย กระจายกันดาหน้าออกไปโดยอิสระ เป็นรัศมีวงกลมรอบทิศ

“ค้นอยู่ในละแวกใกล้ๆ ก็แล้วกัน อย่าไปให้ไกลนัก!”

หัวหน้าคณะร้องสั่งทุกคน ก่อนที่จะลับตากัน

“ถ้าหวนคิดถึงเมื่อคืน มันก็เป็นเรื่องลึกลับพิกลอยู่นะผู้กอง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่กระซิบ ในระหว่างที่เดินรุดหน้าเคียงคู่มากับจอมพราน

“มีอะไรที่ทำให้เราเห็นว่า แงซายมีส่วนโน้มเอียงที่จะติดต่อสัมพันธ์ได้กับไอ้สัตว์ประหลาดนั่น หมออาจตกอยู่ในอำนาจของมัน และทำอะไรขึ้นตามแต่มันจะบงการก็ได้”

“คุณไชยยันต์เชื่อหรือครับ สำหรับผมไม่อยากจะเชื่อเลย ผมเกรงว่า แงซายจะเกิดบ้าเพ้อขึ้นด้วยตนเอง แล้วทำอะไรพิลึกๆ ที่เรายังเดาไม่ถูกนี้ออกไปก็ได้ ไอ้เสือนี่ก่อเรื่องยุ่งขึ้นเสียแล้ว นี่ผมยังนึกไม่ออกเลยว่า เราจะตัดสินใจกันอย่างไร ถ้ายังไม่ได้ร่องรอย หรือค้นตัวหมอเจอะ”

รพินทร์กล่าวเครียดขรึม ออกเดินสวบๆ ไปอย่างรวดเร็ว ตาก็กราดส่ายไปรอบๆ

“ถามจริงๆ เถอะ คุณคิดยังไง?”

จอมพรานหัวเราะหึๆ

“ผมสงสัยว่าจะเป็นลูกไม้ของหมอเสียมากกว่า วางปมไว้ให้เป็นเรื่องลึกลับวุ่นวายสำหรับเรา เพื่อจะให้เราติดตามไปในทิศทางที่หมอต้องการให้เราไป จำไม่ได้หรือครับ แงซายพูดแทนให้แก่ไอ้ผีกองกอยบอกให้เราบ่ายหน้าไปทางตะวันตก เพื่อให้ถึง ‘นครแห่งความหลับ’ อะไรนั่น หมอทำเป็นหายลึกลับไปแบบนี้ ย่อมรู้ดีอยู่แล้วว่าเราต้องตามอยู่วันยังค่ำ การไม่เอาปืนหรือสมบัติใดๆ ติดตัวไปเลย จะเป็นเครื่องสนับสนุน ให้เราเร่งตามหมอไปอย่างชนิดที่ไม่กล้าทิ้ง เพราะเป็นห่วงโดยคิดว่าเกิดเรื่องร้าย”

“ผมเชื่อว่าไม่มีใครอ่านไอ้คนใช้อาสาสมัครผู้ลึกลับของเราคนนี้ได้ดีไปกว่าคุณ...”

ไชยยันต์ว่า เค้าหน้าเต็มไปด้วยความอึดอัดวิตกกังวล

“แต่สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้ ผมสังหรณ์อย่างไรบอกไม่ถูก กลัวว่ามันจะไม่ได้เป็นอย่างที่คุณเข้าใจเสียมากกว่า”

“แล้วคุณไชยยันต์เข้าใจอย่างไรครับ?”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน มันเป็นเรื่องลึกลับที่ยังไม่กล้าพูดอะไรออกไปได้ ถ้าแงซายมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนบริบูรณ์ในการกระทำครั้งนี้ โดยไม่มีเจตนาอะไรสักอย่างที่กำหนดวางแผนไว้ก่อน อย่างน้อยก็ต้องเอาปืนประจำมือกับของส่วนตัวไป”

“แต่ผมคิดไปอีกแง่หนึ่ง ถ้าแงซายเอาปืนกับของส่วนตัวของมันไป เราจะรู้ได้ทันทีว่ามันปลีกตัวผละหนีจากเราไปตามลำพัง และเราก็อาจไม่สนใจอะไรอีก โดยคิดเสียว่า เมื่อมันอยากจะแยกไป ก็ปล่อยมันตามเรื่อย โดยพวกเราก็มุ่งไปตามเส้นทางเดิมของเรา แต่การไปในลักษณะตัวเปล่าลึกลับเช่นนี้ ย่อมทิ้งปริศนาให้เราต้องคิด โปรดเข้าใจเถิดครับว่า ไม่มีความจำเป็นสำหรับแงซายเลย ขอให้มีมีดสักเล่มเดียว หรือต่อให้มือเปล่า มันก็ดำรงชีพอยู่ในป่าได้เท่าๆ กับสัตว์ป่าตัวหนึ่ง”

“ฮือม์ ถ้างั้นก็น่าคิดอย่างคุณว่าเหมือนกันนะ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ครางออกมา

“โปรดสังเกตให้ดีเถิดครับ แงซายเป็นคนเชื่อมั่นอยู่ในโชคลางส่วนตัวของมันเองอยู่ตลอดเวลาแล้ว เมื่อคราวที่เราตามล่าไอ้แหว่ง เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นได้เป็นอย่างดี ทั้งๆ ที่มันรู้ทางลับเชื่อมระหว่างป่านอกกับหุบหมาหอน อันเป็นทางผ่านเข้าออกของโขลงไอ้แหว่ง มันก็ยังแกล้งนิ่งอุบไว้ ไม่ยอมบอกเราจนกระทั่งวินาทีสุดท้าย คล้ายๆ มันจะเป็นคนกำหนดเวลาให้เราเองว่า เมื่อไหร่จึงจะเป็นเวลาที่เราจะปราบไอ้แหว่งลงได้ มิหนำซ้ำยังผูกเรื่องขู่เราไว้ จนพวกเราไม่กล้าไปแตะต้องกับงาของไอ้แหว่งภายหลังที่ตายแล้ว และพวกเราก็ต้องจำนนต่อคำขู่ของมัน ผมบอกตามตรงว่าไม่เคยไว้ใจแงซายได้สนิทเลย ไอ้คนคนนี้เป็นคนลึกลับอย่างที่สุด จริงอยู่ โดยพื้นฐานร่วมงานเบื้องหน้า มันเป็นคนที่มีความสามารถ และเต็มไปด้วยสมรรถภาพที่สุดในทุกสิ่งทุกอย่าง

เกี่ยวกับการท่องไพรของเรา แต่ผมเห็นอะไรบางสิ่งบางอย่างแฝงอยู่ในแววตาของมัน ซึ่งผมก็อ่านไม่ออก เหตุการณ์ครั้งนี้จะเป็นด้วยลูกไม้อะไรของมันอีกก็ไม่รู้ มันอาจต้องการชักนำเราให้ออกนอกเส้นทางเดิม โดยบ่ายหน้าไปที่ไหนสักแห่ง และเพื่ออะไรสักอย่างโดยเอาตัวมันเองเป็นเครื่องล่อก็ได้..."

พรานใหญ่เว้นระยะ หยุดเดินควักบุหรี่ออกมาป้องจุด แล้วกล่าวต่อมาว่า

"อย่างไรก็ตาม นี่เป็นแต่เพียงข้อระแวงของผมเท่านั้น ผมอาจเข้าใจผิดไปได้"

"คุณเป็นคนรอบคอบถี่ถ้วน และคิดอะไรได้ลึกซึ้งมาก..."

ไชยยันต์พูดออกมาจากใจจริง มองดูจอมพรานตาเป็นประกาย

"เป็นการดีแล้ว ที่พวกเราทั้งหมดจะช่วยกันขบปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น อย่าเอาแต่เชื่อผมฝ่ายเดียวนัก บางทีผมก็พลาดเหมือนกัน"

เขาพูดขรึมๆ พร้อมกับออกเดินต่อ

ไม่ปรากฏร่องรอยอันใด ให้เห็นผิดสังเกตได้เลย ตลอดระยะที่ช่วยกันสอดส่ายสายตา อึดใจใหญ่ต่อมาก็ตัดป่าโปร่งลงสู่ทุ่งอันเป็นตำแหน่งที่มาเรียยิงกระทิงคว่ำไว้เมื่อเย็นวาน

แล้วทั้งสองก็มายืนหรี่ตากันอย่างสยดสยองอยู่เหนือซากกระทิงตัวนั้น ซึ่งบัดนี้ เหลือให้เห็นแต่เพียงกองกระดูกขาวโพลน กลาดเกลื่อนทั่วบริเวณ

"ไอ้พวกผีห่านั่น มาลงกินกระทิงนี่จริงๆ อย่างที่พวกเราคาดกันไว้"

ไชยยันต์คราง

"โชคของเราแท้ๆ ที่พวกมันไม่หวนกลับไปแทะกระดูกพวกเรา อีตอนนอนสลบไสลไม่รู้สึกตัวกันอยู่"

"มันอาจอิ่มเสียก่อนแล้วก็ได้ครับ" รพินทร์ว่า

ทันใดนั้น ต่างก็แว่วเสียงกู่เรียกจากพรรคพวก ลอยมาจากทางใดทางหนึ่งห่างออกไป ทั้งสองเงี่ยหูจับเสียง แล้วมองหน้ากัน

"เอ๊ะ! รู้สึกว่าจะมาทางด้านนี้นะ"

ไชยยันต์บุ้ยปากไปทางแค้มป์ ยังไม่ทันที่พรานใหญ่จะกล่าวเช่นไร ก็ปรากฏเสียงกู่ตอบโต้กันไปมา จากอีกสองด้าน และดูเหมือนจะมีเสียงตะโกนพูดอะไรกันโหวกๆ จับความไม่ได้เพราะอยู่ห่าง

"พวกเราคงจะพบอะไรเข้าแล้วครับ รีบไปเถอะ!"

เขาบอกโดยเร็ว สะกิดหลังไชยยันต์ ออกเร่งฝีเท้าย้อนกลับมาทางเดิม พอถึงบริเวณแค้มป์ที่พักนอน ก็พบกับคะหยิ่น เกิด เส่ย และจัน เพิ่งจะโผล่ออกมาจากแนวป่า ไชยยันต์ตะโกนถามความออกไป พวกนั้นก็ชี้มือไปหุบด้านตะวันตก

"เรียกมาจากทางโน้น นาย รู้สึกจะเป็นส่างปากับนายแหม่ม"

พวกที่โผล่ออกมาพบกัน จึงสมทบกัน ตรงลิ่วเข้าไปทันที พอใกล้เข้ามาท่ามกลางพงรกทึบที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน ก็แว่วเสียงพูดกันแซด อึดใจเดียวที่รพินทร์ออกนำหน้าลิ่วไป ฝ่ายที่เพิ่งจะตามเข้ามาสมทบก็เห็นฝ่ายที่รออยู่ก่อนแล้ว ในบริเวณห้วยแห้งอันกว้างใหญ่ กำลังมุงดูอะไรกันอยู่ในก้นลำห้วยอันสุมหนาทึบไปได้ใบไม้แห้ง กลุ่มนั้นก็คือ ส่างปา มาเรีย บุญคำและราชสกุลสองพี่น้อง

“มาดูอะไรนี่ เร็ว!”

เชษฐาหันมาเห็นเข้า ก็ร้องตะโกนบอกมาอย่างร้อนรน

พรานใหญ่กับไชยยันต์ กระโดดจากริมฝั่งลงไปยังก้นห้วยที่คนอื่นๆ ยืนคอยอยู่ก่อนแล้ว ถลันพรวดเข้าไป

พื้นบริเวณก้นห้วยตรงตำแหน่งนั้น นุ่มเพราะใบไม้ที่หล่นลงมาสุมสะสมอยู่หนา น้ำหนักตัวคนที่เหยียบลงไป เท้าจะจมลงไปประมาณคืบเศษ รู้สึกพื้นเบื้องล่างจะแฉะชุ่มและเป็นดินอ่อน ด้วยรอยเท้าคู่หนึ่งไถลลื่นลงมาจากตลิ่งชันด้านขวา แล้วปรากฏย่ำเป็นทางเห็นชัดไปตามลำห้วยนั้นบ่ายขึ้นไปสู่เบื้องสูง พอมองเห็นได้ถนัด รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ยืนตาเบิกโพลงจ้องเขม็ง

มันจะเป็นรอยเท้าของใครไม่ได้เป็นอันขาด นอกจากจอมพเนจร แงซายผู้เป็นตัวปริศนา!

ก่อนที่เขาจะกล่าวเช่นไร เชษฐาก็สะกิดไหล่ชี้ให้เงยขึ้นไปเหนือศีรษะ ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกับแนวตลิ่งด้านบน หนามหวายกิ่งหนึ่งทอดอยู่ที่นั่น เศษผ้าสีคล้ำๆ ชิ้นเท่าฝ่ามือเกี่ยวติดหนามห้อยอยู่ที่นั่น

“เมย์ กับส่างปาเป็นคนค้นพบแล้วกู่เรียกขึ้น ผมเข้ามาก่อนหน้าคุณสัก 4 – 5 นาทีนี่เอง”

หัวหน้าคณะกระซิบแผ่วต่ำ

ทุกคนขณะนี้เงียบกริบ สีหน้าบอกความรู้สึกต่างๆ กัน มาเรียยืนงอขาข้างหนึ่งยันผนังห้วยไว้ สูบบุหรี่อัดควันหนักๆ ดารินนั่งอยู่บนขอนไม้บนฝั่งห้วยด้านขวา นอกนั้น กระจายกันอยู่สองฝั่งเต็มไปหมด

ระหว่างที่ไชยยันต์ค่อยๆ ย่างเท้า ตามดูร่องรอยเหล่านั้น พรานใหญ่เหนี่ยวรากไม้ขึ้นฝั่งทางด้านที่เห็นรอยไถลลื่นลงมาขึ้นไปตรวจดูรอบๆ บริเวณ แล้วเอาปลายลำกล้องไรเฟิลค่อยๆ สอยเศษผ้าที่เกี่ยวติดอยู่กับหนามหวายมาพิจารณา

“ชายเสื้อด้านหลังของแงซาย”

เขาพึมพำ แล้วเม้มริมฝีปาก มองไปยังมาเรีย

“รอยเท้าย่ำในลำห้วยนี่ ไปถึงไหน?”

“เรายังไม่ได้ตามดูให้ตลอด พอพบร่องรอยครั้งแรกก็หยุดรอคุณอยู่นี่แหละ” เชษฐาเป็นคนตอบแทนขึ้นมา

“นั่นรู้สึกว่า จะเป็นรอยล้มลุกคลุกคลานมาไม่ใช่หรือ ตรวจดูให้ละเอียดซิ ผู้กอง”

ไชยยันต์ร้องบอกขึ้นมา พร้อมกับบุ้ยปากไปยังรอยที่ขอบตลิ่ง

พรานใหญ่ถอยหลังห่างตลิ่งที่ยื่นออกไปเล็กน้อย กวาดตาสำรวจอยู่อึดใจ ก็ประคองหยิบกิ่งไม้เล็กๆ ริมฝั่งห้วยที่เป็นรอยหักพับ แต่ยังมีส่วนติดอยู่กับก้านเดิมให้ทุกคนดู

“ไม่ได้ล้มหรอกครับ เป็นรอยไถลลื่นธรรมดา เพราะตลิ่งบริเวณนี้ชัน และเป็นการไปอย่างรีบร้อน นี่ยังไงครับ เหนี่ยวกิ่งไม้กิ่งนี้ไว้เพื่อจะหย่อนตัวลงไป แต่กิ่งไม้ทานน้ำหนักไม่ได้หักออก เลยเสียหลักลื่นลงไป รอยเท้าที่เห็นย่ำไปนั่น ก็เป็นการเดินไปอย่างทรงตัวได้มั่นคงดี”

“กะเวลาได้ไหมว่า ผ่านตอนนี้ไปนานสักเท่าไหร่แล้ว?”

ดารินเอ่ยขึ้นแหบๆ เป็นคำแรก

รพินทร์หันไปส่งภาษากับส่างปา ตรวจที่ยางกิ่งไม้หักแล้วมองไปยังคณะนายจ้าง

“ราวๆ ตีสี่เมื่อคืนนี้”

“แปลว่าแงซายเดินไปมืดๆ ในเวลากลางคืน?”

ทุกคนเห็นริมฝีปากของจอมพราน แสยะออกไปในลักษณะแยกเขี้ยวน้อยๆ

“ครับ ภายหลังจากที่เราถูกยาสะกดหลับกันไปหมดแล้วนั่นแหละ”

พร้อมกับกล่าว เขาก็ไต่ลงไปสู่ก้นห้วยอีกครั้ง ก้มลงพิจารณาที่บริเวณพื้นอันปรากฏรอยตีนของแงซายอย่างถี่ถ้วน ซุบซิบหารืออยู่กับคะหยิ่น ส่างปา และบุญคำ แล้วบอกต่อมาว่า

“ถ้าสังเกตให้ดีๆ จะเห็นว่ามีรอยตีนของไอ้สัตว์ประหลาดเดินเคียง หรือมิฉะนั้นก็เดินนำหน้าแงซายไป แต่ตัวมันเบาก็เลยเห็นไม่ถนัด ชัดแล้วครับ แงซายตามมันไป ไม่ก็เดินไปพร้อมๆ กับมันนั่นแหละ”

“แงซายกลายเป็นผีกองกอยไปเสียแล้ว!”

เสียงใครคนหนึ่งในกลุ่มพรานพื้นเมืองที่ยืนหน้าซีดกันอยู่คราวออกมาแหบๆ เชษฐายกมือขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผาก แล้วทำสัญญาณให้ทุกคนออกติดตามรอยที่เห็นอยู่นั้นคืบหน้าต่อไป

รอยเท้านั้น ย่ำชัดเจนให้เห็นไประยะหนึ่ง พอหักเลี้ยวโค้งตามแนวห้วย ก็มีรอยไต่ขึ้นยังตลิ่งฟากตรงข้าม ในครั้งนี้ร่องรอยของไอ้ผีกองกอยมองเห็นได้ถนัดชัดเจนที่สุด เพราะเป็นดินร่วนของรังปลวก รอยมือตีนของพวกมันแยกออกไปได้ ผิดกับรอยมือและเท้าของแงซายซึ่งเหนี่ยวรากไม้ไต่ขึ้นไป แต่ก็เป็นการยากยิ่งที่จะวินิจฉัยว่า แงซายเดินไปท่ามกลางวงรายล้อมเคียงข้างของพวกมัน หรือว่าพวกมันล่วงหน้านำไปก่อนและแงซายเดินตามรอยทีหลัง อย่างที่แน่นอนที่สุดก็คือ บ่ายหน้าไปในเส้นทางเดียวกัน

พอตามรอยขึ้นไปด้านบน ต่างก็ชะงักกันไปอีก เพราะรอยเท้าไปสุดสิ้นเอาตรงริมฝั่งที่ไต่ขึ้นมานั่นเอง พื้นแข็งปนกรวดลูกรัง เบื้องหน้า เป็นดงใหญ่ของตีนเขาลูกหนึ่ง เต็มไปด้วยก้อนหินเงียบสงัดปราศจากวี่แววของสรรพสัตว์ แม้แต่แมลงหรือนกเล็กๆ สักตัวเดียว แดดกำลังแรงจัด และอากาศก็ทวีความอบอ้าวจนทำให้น้ำค้างระเหยไปหมดแล้ว ยากที่จะสังเกตอะไรได้

ทุกคนช่วยกันเดินตรวจไปตามทิศทางต่างๆ ในละแวกใกล้เคียง อึดใจใหญ่ต่อมานั้นเอง ก็ได้ยินเสียงดีดนิ้วเรียกมาจากพรานใหญ่ ผู้ทรุดคุกเข่าก้มลงดูอะไรสักอย่างหนึ่งอยู่ที่กอหญ้าขนริมโขดหินใหญ่ เมื่อต่างบุกเข้ามาถึงก็เห็นเขาชี้ให้ดูที่หญ้าขนต้นหนึ่ง ตรงโคนของมันเหนือจากพื้นขึ้นมาประมาณคืบเศษมีรอยหักพับ ส่วนของลำต้นราบลงกับพื้น มันเป็นจุดสังเกตอันน้อยนิดที่สุดจนแทบทุกคนที่ผ่านไปก่อนแล้วมองข้ามไปเสียอย่างไม่สนใจ

และโดยไม่ปริปากคำใดทั้งสิ้น ระหว่างที่คณะนายจ้างของเขามายืนล้อมอยู่ จอมพรานผุดลุกขึ้น กราดสายตาไปเบื้องหน้า พร้อมกับก้าวตรงออกไปเหมือนจะกำหนดทิศทางไว้ได้ถูกต้องอยู่ก่อนแล้ว ครู่เดียวเขาก็พบต้นหญ้าขนถูกหักพับในลักษณะเดียวกันอีก ห่างออกไปจากที่เก่าประมาณ 20 ก้าว

“หมายความว่ายังไงนี่ แงซายเหยียบมันหักหรือ?”

เชษฐาถาม

ตากร้านเกรียมคู่นั้น หรี่ลง

“นี่ไม่ใช่รอยถูกเหยียบครับ แต่เป็นรอยหักเอาไว้โดยเจตนา เหมือนจะทำเครื่องหมายให้เห็น รู้สึกว่าจะกำหนดทิศทางให้ไว้เสียด้วย เพราะต้นหญ้าขนต้นแรกที่พบหักอยู่นั่น ชี้ปลายนำให้มาพบกับต้นที่หักเอาไว้ที่สองต้นนี้...”

พร้อมกับพูด เขาชี้ให้ดูปลายของต้นหญ้าขนที่ถูกหักเอน ชี้ปลายไปทางด้านตะวันตก

“ดูปลายนี่ซิครับ มันชี้บอกทางให้แก่เรา ถ้าตามทิศทางไป ผมเชื่อว่าคงจะพบเครื่องหมายนำทางชนิดนี้ บอกไว้เป็นระยะทีเดียว”

กล่าวกันยังไม่ทันจะจบประโยคดี เขาก็ตะโกนบอกความบุญคำ โดยชี้ทางให้

“พยายามค้นดูตามระดับต่ำๆ หน่อย ทางด้านโน้นแหละ ช่วยกันดูให้ดี!”

บุญคำ เกิด จัน และเส่ย ก้าวสวบๆ ก้มลงมองหาทางทิศทางเขาบอก บัดเดี๋ยวใจก็ร้องลั่นมา

“นาย! ไม่ใช่ต้นหญ้าขนแล้ว คราวนี้มันหักกิ่งไม้เล็กๆ ตั้งเอาไว้เลย หักปลายทำเป็นลูกศรไว้ให้อีกด้วย”

รพินทร์กับคณะนายจ้างทั้งหมด พรูกันเข้าไปโดยเร็ว แล้วก็พบตรงพื้นคล้ายๆ จะเป็นทางด่านเล็กๆ มีกิ่งไม้แห้งอันหนึ่งยาวประมาณศอกหนึ่ง ขนาดเท่ากับนิ้วก้อย หักปลายงอเป็นเงี่ยงคล้ายๆ ดอกศร ตั้งไว้โดยชี้ปลายมุ่งเข้าสู่ดงบนเนินเขาด้านตะวันตก”

“ใครทำไว้กันนี่ แงซายกระมัง นี่แปลว่าเขาต้องการให้เราตามไป!” ดารินร้องลั่น

พินิจอยู่กลั้นใจใหญ่ จอมพรานก็เม้มริมฝีปากสั่นหน้าช้าๆ

“ถูกแล้วครับ นี่เป็นสัญญาณให้เราตามไป แต่ผมไม่คิดว่าแงซายเป็นคนทำไว้”

“ไม่ใช่แงซาย แล้วจะเป็นใคร?”

คราวนี้ทั้งสี่ของคณะนายจ้างพูดเร็วปรื๋อขึ้นพร้อมกัน

“ไอ้ผีกองกอย” พรานใหญ่บอกเสียงหนัก

“ผีกองกอย”

“พรานใหญ่คิดถูกแล้วนาย ไอ้ผีกองกอยแน่ ที่ทำเครื่องหมายนี้ไว้...”

บุญคำรับรองมาอีกคนหนึ่ง ด้วยเสียงอันเชื่อมั่นแข็งขัน

“ดูที่ต้นหญ้าที่มันหักไว้ ตรงรอยหักมันเตี้ย ห่างจากพื้นคืบเดียวเท่านั้น ไอ้ผีกองกอยตัวมันต่ำ มันก็เลยหักไว้แค่นั้นเอง กิ่งไม้ที่ทำเป็นลูกศรนี่ก็เหมือนกัน มีรอยกัดขาดออกมาจากกิ่งใหญ่ ไม่มีรอยหักหรือเด็ด แงซายคงไม่กัดกิ่งไม้แน่”

พร้อมกับพูด แกหยิบกิ่งไม้อันนั้นขึ้นมาพิจารณา แล้วส่งไปให้เชษฐา ซึ่งรับมาดูอย่างอัศจรรย์ใจ

“เมย์ คุณตามมาพบรอยตีนของแงซายแห่งแรกนั่นเข้าได้อย่างไร?”

รพินทร์เงยขึ้นถามไปยังแหม่มสาวผู้ยืนงงอยู่

“ส่างปาเป็นคนพบรอยพงไม้เตี้ย ถูกหักไว้ระยะต่ำๆ อย่างเดียวกันนี่แหละ มันเริ่มต้นตั้งแต่ชายป่าริมแค้มป์ของเราทีเดียว ครั้งแรกฉันเข้าใจว่าแงซายคงเดินเหยียบหักไว้ มันปรากฏให้เห็นเป็นช่วงๆ ไปจนกระทั่งตามมาพบรอยตีนตรงห้วยนั่นแหละ คุณแน่ใจหรือว่า มันเกิดขึ้นจากเจ้าสัตว์ประหลาดนั่น โดยเจตนาจะทำไว้ให้เราเห็น”

“ถ้างั้นก็ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้ว มันเริ่มชี้บอกทางให้เราตั้งแต่บริเวณแค้มป์นั่นเลยทีเดียว มันต้องการให้เราตามหรืออีกนัยหนึ่งชี้ทางให้เรารู้ว่า แงซายบ่ายหน้าไปทางไหนนั่นเอง”

แล้วเขาก็มองไปทางหัวหน้าคณะ

“เอายังไงครับ?”

“ถอยกลับไปตั้งหลักที่แค้มป์ของเราก่อนเถอะ รพินทร์ กินอาหารพักสมองสักครู่ แล้วค่อยคิดอ่าน รูปการมันพิกลอย่างไรเสียแล้ว”

ทั้งคณะ ผละออกจากบริเวณนั้น ตัดลำห้วยบ่ายหน้ากลับมายังแค้มป์ที่ยังมีสัมภาระข้าวของถูกทิ้งอยู่โดยเร็ว

อาหารมื้อนั้น เป็นมื้อที่กินกันอย่างประทังชีพจริงๆ คือได้อาศัยจากเนื้อกระทิงที่มีสำรองไว้อย่างเดียว บรรยากาศของคณะทั้ง 11 คน เครียดหนัก คณะนายจ้างทั้งสี่ปรึกษาหารือกันอยู่ตลอดเวลา ยกเว้นพรานใหญ่คนเดียวซึ่งไม่แสดงความเห็นใดทั้งสิ้น ดวงตาของเขาหรี่ซึม แลทอดอย่างปราศจากจุดหมายออกไปยังแนวป่า พวกพรานพื้นเมืองก็จับกลุ่มพูดอะไรกันซุบซิบอยู่อีกวงหนึ่ง สีหน้าอาการของคนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความกังวลหวาดหวั่น

ปัญหาที่คณะนายจ้างพิจารณากันอยู่ในขณะนี้ก็คือ จะตามแงซายผู้หายไปในลักษณะอาการอันลึกลับชวนคิด หรือว่าละความสนใจเสีย มุ่งหน้าเดินต่อไปตามแผนเดิม ซึ่งเป็นที่ตัดสินใจยากเหลือประมาณ โดยพิจารณาตามเหตุผลในทุกๆ แง่ แม้แต่คารินเอง ในขณะนี้ก็ไม่กล้าที่จะ

ยืนยันความเห็นส่วนตัวใดๆ ของหล่อนออกไปได้ นอกจากปล่อยให้เป็นหน้าที่การตัดสินใจของพี่ชาย ซึ่งจะชี้ขาด

“ปัญหามันอยู่ที่ว่า แงซายหายจากพวกเราไปในความหมายเช่นไรกันแน่...”

ภรรยาสาวของนักสำรวจผู้วายชนม์เอ่ยขึ้นอย่างเคร่งขรึม

“ถ้าเขาไปโดยเจตนาที่จะแยกทาง ผละหนีจากเรามันก็หมดปัญหาไป ไม่จำเป็นที่เราจะเป็นห่วงถึงหรือติดตามให้เสียเวลา แต่ถ้าเขาหายไปอย่างคนที่ตกอยู่ในห้วงอันตราย เราทอดทิ้งเขาก็เป็นการใจดำอำมหิตผิดวิสัย”

“เธอพูดถูก เมย์”

นักมานุษยวิทยาสาวกล่าวสนับสนุนมาด้วยเสียงแผ่วเบา อาการของหล่อนวิตกเป็นทุกข์เห็นชัดมากกว่าคนอื่นๆ

“และฉันอยากจะคิดว่า เขาตกอยู่ในห้วงภัย กำลังรอรับความช่วยเหลือจากเรามากกว่าที่จะคิดหนีแยกทางไปเฉยๆ ไม่ว่าจะมองกันในด้านไหน เหตุผลข้อใดก็ไม่มีทางจะเข้าใจได้อย่างแรก”

“อย่าลืมว่า ผู้ที่วางยาสะกดพวกเรา คือแงซาย นั่นเป็นสิ่งที่ส่อเจตนาที่เห็นชัดอยู่เหมือนกันไม่ใช่หรือ ถ้าเขาตกอยู่ในห้วงภัย หรือถ้าเขาจากพวกเราไปโดยอาการที่เกิดขึ้นนอกเหนือสำนึก เหตุไรถึงต้องวางยาสะกดเราไว้ด้วย ระหว่างที่แงซายดำเนินการวางยาสะกดเรา มันควรจะต้องเกิดขึ้นในขณะที่เขามีสติสัมปชัญญะโดยครบถ้วนสมบูรณ์ที่สุด ขณะนั้น เรามียามเฝ้าอยู่สองคน แงซายจะต้องคอยระวังยามทั้งสองคนไว้อย่างรอบคอบที่สุด แล้วก็ต้องคำนวณได้ด้วยว่าขณะนั้นกองไฟที่ก่อไว้ทั้ง 6 กอง จะมีกองไหนอยู่เหนือลม เพื่อจะลอบนำยาโรยใส่ให้เกิดควันรมพวกเรา สมองของเขาจะต้องสั่งการ และบังคับให้ร่างกายปฏิบัติไปตามนี้จนครบสิ้นขบวนการซึ่งลักษณะนี้มันเป็นปฏิบัติการของคนที่มีสำนึกได้ครบถ้วน”

ผู้ที่กล่าวแย้งขึ้นอย่างแช่มช้าระมัดระวัง คือไชยยันต์

“แต่เขาอาจถูกอำนาจลึกลับที่เราเดากันไม่ถูก เข้าสะกดชักจูงให้ทำทุกสิ่งทุกอย่างออกไปโดยไม่มีความเป็นตัวของตัวเองเลยก็ได้ และมันก็มีเค้าเงื่อนอยู่แล้ว ถ้าจะพิจารณาไปถึงเหตุการณ์เมื่อคืน

ดารินเถียงเสียงเครือ

“ถ้างั้นมันก็ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องตัดสินใจให้เด็ดขาดลงไปเดี๋ยวนี้ ว่าจะตามหรือไม่ตาม”

อดีตนายทหารปืนใหญ่นำการปรึกษาหารือ และโต้แย้งมาถึงจุดสรุป ตามนิสัยของคนใจร้อน และตัดสินใจอย่างรวดเร็วของเขา

รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้นั่งนิ่งอยู่ขยับตัวลุกขึ้นทำท่าเหมือนจะเดินหนีไปให้พ้นวงหารือนั้น แต่เชษฐาเรียกไว้เสียก่อนด้วยเสียงต่ำๆ

“รพินทร์! เราต้องการเสียงโหวตจากคุณด้วยอีกคนหนึ่ง คุณปลีกตัวไม่แสดงความเห็นใดๆ ไม่ได้”

“โปรดอย่าให้ผมออกความเห็นใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้เลยครับ...”

พรานใหญ่พูดอย่างสำรวม แววตาเยียบเย็นขรึมสงบจนไม่มีใครสามารถอ่านความรู้สึกภายในได้

“การตัดสินใจใดๆ เกี่ยวกับการเดินทางครั้งนี้เป็นหน้าที่ของพวกคุณโดยตรงอยู่แล้ว หน้าที่ของผมก็คือปฏิบัติตามคำสั่งให้ดีที่สุด”

“นึกแล้วไม่มีผิดว่าจะต้องตอบแบบนี้...” ดารินพึมพำ เม้มปากมองดูเขาด้วยสายตาขื่นๆ “และถ้าจะให้ทายใจ คำตอบของคุณก็คือเดินทางต่อไป!”

จอมพรานไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น เดินผละไปยังกองสัมภาระที่มีคนของเขานั่งจับกลุ่มกันอยู่อย่างเงียบๆ

“ทุกคนเป็นห่วงแงซายเหมือนเธอด้วยกันทั้งนั้นแหละน้อย...” พี่ชายกล่าวด้วยน้ำเสียงเน้นหนักมั่นคง ขณะที่มองไปยังน้องสาวอย่างรู้ใจ “แต่มันต้องขึ้นอยู่กับความหมายควรกับถูกต้องที่สุด”

“หมายความว่า...”

เสียงของดารินแหบไปเพียงแค่นั้น เชษฐาเอื้อมมือมาตบที่ไหล่หนักหน่วง แล้วพยักหน้า

“ถูกแล้วน้อย เราเสียเวลาอีกไม่ได้ เราต้องเดินทางต่อไปตามแผนเดิมของเรา”

ราชสกุลน้องสาวนิ่งตะลึง หัวหน้าคณะกล่าวต่อมาว่า

“พี่รู้ว่ามันสะเทือนใจน้อยขนาดไหน แต่ภาระจำเป็นเรามีอยู่เหนือกว่านั้น จากร่องรอยที่เราเห็นแงซายเดินจากเราไปเอง และไม่มีวี่แววว่าจะได้รับอันตราย หรือมีเหตุผลพอที่เราจะต้องตามเขา เขาจะไปไหน ไปอย่างไร นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่สิ่งที่ควรเชื่อได้ก็คือ เขาไม่ได้รับอันตรายใดๆ บางทีอาจเป็นได้ในข้อที่ว่า ภายหลังเมื่อเขารู้สึกตัว มีสติสัมปชัญญะกลับคืนมาแล้ว เขาน่าจะตามไปสมทบกับเราภายหลังได้เอง แต่แผนของเราต้องไม่เปลี่ยน คนคนเดียว ตามคนทั้งคณะได้ แต่จะให้ทั้งคณะไปเสียเวลาตามคนคนเดียวโดยไม่มีเหตุผลสมควรย่อมเป็นไปไม่ได้ พี่มั่นใจอยู่เสมอว่าแงซายจะต้องไม่เป็นอะไร และคงพบกับคณะของเราแน่ ไม่ช้าก็เร็ว”

“ค่ะ หน้าที่ชี้ขาดของพี่ใหญ่ น้อยไม่มีอำนาจอะไรจะขัด”

ดารินพูดแผ่วเครือ แล้วผุดลุกขึ้น

“แต่ขอบอกให้รู้ไว้ด้วย ถ้าเราพบเห็นแงซายอีกตามที่พี่ใหญ่ว่าก็ต้องนับว่าเป็นโชค แต่ถ้าเราไม่เห็นเขาอีกแล้ว มันจะเป็นบาปที่กินใจพวกเราทุกคนตลอดไป”

กล่าวจบ หล่อนก็สาวเท้าตรงไปยังรพินทร์ ผู้ขณะนี้กำลังนั่งคุกเข่ารื้อค้นอะไรอยู่ในย่ามเครื่องหลังของเขา มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

"ฉันขอแสดงความยินดีกับคุณด้วย นายพรานไพรใจอำมหิต..."

จอมพรานขมวดคิ้ว เงยหน้าขึ้น

"ในข้อไหนกัน ที่จะมายินดีกับผม หรือว่ามีเรื่องอะไรที่พรานใหญ่ใจอำมหิตอย่างผมจะต้องยินดี?"

อีกฝ่ายหนึ่งย้อนถามมาขรึมๆ

ดารินเค้นหัวเราะ น้ำตาคลอ พูดห้วนๆ ในเสียงเดิมว่า

"ก็ในข้อที่พี่ใหญ่ ตัดสินชี้ขาดตรงกันกับความต้องการของคุณนะซิ เขาสั่งให้ออกเดินทางต่อไป ตัดแงซายออกจากบัญชี!"

ต่างฝ่ายต่างจ้องตากัน ด้วยความรู้สึกคนละชนิด ครั้นแล้วร่างนั้นก็ค่อยยืนขึ้นเผชิญหน้ากับหล่อน

"เดินทางต่อหรือจะตามแงซาย มันก็ไม่ช่วยให้ผมเป็นสุขหรือเป็นทุกข์มากไปกว่านี้หรอก คุณหญิงดาริน และความต้องการของผมตามที่คุณหญิงเข้าใจนั้น ก็คลาดเคลื่อนไปอย่างมาก ผมไม่มีความเห็นอะไรสักอย่าง ตามก็ได้หรือไม่ตามก็ได้สุดแต่ท่านหัวหน้าคณะ อันเป็นพี่ชายของคุณหญิงเองจะตัดสิน แต่ถ้าจะมาถามความเห็นของผมในวินาทีนี้ละก็ ผมบอกได้โดยไม่มีการลังเลเลยว่า ความต้องการของคุณหญิงเห็นจะประสบผลขึ้นมาเสียแล้ว และมันก็ต้องเป็นไปอย่างที่คุณหญิงอยากให้เป็นเสียด้วย!"

"หมายความว่ายังไง?"

"ก็หมายความว่า พวกเราทั้งหมดต้องติดตามแงซายโดยไม่มีทางให้เลือกอย่างอื่นทั้งสิ้น!! ผลมันเพิ่งปรากฏรู้ชัดกันขึ้นเดี๋ยวนี้เอง"

ดารินจ้องหน้าเขาเขม็ง "พูดให้เข้าใจหน่อยซิ!"

หล่อนร้องออกมาเร็วปรื๋อ สีหน้าฉงนเต็มที่

รพินทร์ ไพรวัลย์ กัดกรามแน่น แววตากร้านเกรียมไปกว่าทุกครั้ง แล้วก็พูดออกมาห้วนๆ ว่า

"แผนที่เดินทางหายไปเสียแล้ว"

เสียงดารินอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งเบิกตากว้าง ขณะนั้นเองอีกสามคน ซึ่งกำลังนั่งดูไม่ห่างนัก ได้ยินคำพูดของพรานใหญ่อย่างถนัดชัดเจนก็เผ่นพรวดกันเข้ามา

"ว่ายังไงนะ ผู้กอง?"

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมาเกือบจะเป็นตะโกน และแทนคำตอบใดๆ ในขณะนั้น จอมพรานก้มลงกระชากกระเป๋าด้านหน้าของเป้หลังของเขา **ซึ่งทุกคนเคยเห็นเขาบรรจุแผนที่ต้นฉบับ หรืออีกนัยหนึ่งลายแทงของมังมหานรธาไว้ที่นั่น เปิดออกแบะให้ดู บัดนี้มันว่างเปล่า**

แผนที่สำคัญฉบับนั้นอันตรธานไปเสียแล้ว!

"คุณเก็บมันไว้ที่นั่นหรือ?"

หัวหน้าคณะถามอย่างตื่นเต้นตกใจ

“ครับ ก่อนนอนเมื่อคืนนี้ ผมเอามันออกมาดูเป็นครั้งสุดท้าย และจำได้แน่นอนที่สุดว่ายัดใส่ไว้ตรงกระเป๋านี้ แต่เดี๋ยวนี้มันล่องหนไปเสียแล้ว”

ทั้งหมดรวมทั้งพรานพื้นเมืองทุกคน พรูกันเข้ามารายล้อม เชษฐาก้มลงรื้อค้นย่ามของเขาอย่างลุกลนรีบด่วน มาเรียก็บอกมาอย่างละล่ำละลัก

“ลองช่วยกันค้นให้ทั่วๆ ซิ คุณอาจทำหล่นหรือมิฉะนั้นก็ยัดไว้ที่ไหน แล้วลืมเสียก็ได้ มันจะหายไปได้อย่างไรกัน”

“ผมสาบานได้ว่า ผมเก็บมันไว้ในนี้! ไม่จำเป็นจะต้องไปค้นหาที่อื่นให้เสียเวลาหรอก”

พรานใหญ่ตอบเสียงแห้งกระด้าง ตาลุกวาวอย่างน่ากลัว

“แปลกเหลือเกิน มันหายไปได้ยังไง?”

เสียงของไชยยันต์เอ็ดอึงไปหมด

“พวกเราคงไม่มีใครคิดว่ามันติดปีกบิน หรือว่าละลายเป็นอากาศธาตุไปเอง ไม่ใช่หรือครับ...”

พรานใหญ่พูดลอดไรฟันออกมาอย่างประชด ยกหลังมือขึ้นขยี้ปลายจมูกด้วยความหงุดหงิดดาลใจเหลือที่จะกล่าว

“วางยาสลบเรา ปล่อยไอ้สัตว์ประหลาดไป แล้วก็ขโมยแผนที่อันเป็นหัวใจในการเดินทางสำคัญที่สุดของเราไปเสียด้วย พับผ่าเถอะ นี่มันบังคับให้เราตามล่ามันเสียแล้ว”

ความเงียบเข้ามาปกคลุมชั่วขณะหนึ่ง ความรู้สึกของทุกคนเต็มไปด้วยความผันผวนอลเวง ทำอะไรไม่ถูกกันไปอึดใจใหญ่ นอกจากยืนจ้องตากันเองอยู่ไปมา

ครั้นแล้ว ทันทีนั้นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ไหวตัวอย่างผลุนผลัน

“ทุกคนโปรดพักรออยู่ที่นี่ก่อน เราไม่สามารถจะเดินทางต่อไปได้โดยปราศจากแผนที่ฉบับนั้น ผมจะไปตามเอามาให้ได้ ขอเวลาสัก 2 – 3 ชั่วโมงเถอะ...”

ไม่ทันขาดเสียง เขาก็พุ่งไปเบื้องหน้า แต่แล้วก็ต้องชะงักอยู่กับที่ เพราะอุ้งมืออันแข็งแรงของเชษฐาเหนี่ยวติดคอเสื้อไว้

“เดี๋ยว รพินทร์!”

เสียงนั้นเบาต่ำ แต่ก็เต็มไปด้วยอำนาจอันเฉียบขาด

“เขากำลังจะตามไปฆ่าแงซาย อย่าปล่อยให้ไปค่ะ พี่ใหญ่!”

ดารินร้องแหลมกระหืดกระหอบมา แล้วก็ถลันมาขวางหน้าไว้อีกคน

พรานใหญ่ยืนนิ่ง อึดใจหนึ่งสติสำนึกก็กลับคืนมา ฝืนยิ้มให้กับทุกคน พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ

“โปรดอย่ากังวล ผมรับรองว่าผมไม่ทำอะไรแงซาย เพียงแต่จะตามไปเอาแผนที่ของเราคืนมาเท่านั้น”

“ใจเย็นๆ ไว้รพินทร์ อย่าเพิ่งหุนหัน”

หัวหน้าคณะกล่าวอ่อนโยน พร้อมกับยิ้มให้ ตบมาเบาๆ ที่ไหล่

“เราเห็นจะต้องค่อยๆ คิดกันอีกครั้งแล้วละ จะรีบร้อนทำอะไรลงไปเดี๋ยวนี้มันก็ไม่มีประโยชน์เสียแล้ว สมมติว่าเราจะต้องตามแงซายเพื่อแผนที่ฉบับนั้น ก็คงไม่ใช่ภาระของคุณคนเดียวหรอก แต่พวกเราทั้งหมดนี่แหละ”

“แต่ผมคิดว่า ถ้าผมตามคนเดียว จะรวดเร็วได้ผลกว่ามาก อย่างมากไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมงเท่านั้นครับ ผมอยากจะให้พวกคุณชายหยุดพักรอที่นี่ก่อน รวมทั้งสัมภาระส่วนใหญ่ของเรา”

ไชยยันต์ปราดเข้ามาจับแขนเขาไว้อีกคน พูดมาด้วยเสียงปลอบโยน

“เราเข้าใจความรู้สึกของคุณดี ผู้กอง แต่ขอให้คุณคิดให้รอบคอบหน่อย แงซายหายไปคนหนึ่งอย่างลึกลับที่สุด พร้อมกับแผนที่เดินทางของเรา ต่อมา คุณก็จะออกติดตามไปตามลำพังคนเดียวโดยให้พวกเรารอคอยอยู่ที่นี่ มันจะเกิดการพะว้าพะวังห่วงหน้าพะวงหลังอย่างที่สุด เพราะแงซายหายไปแล้ว ไหนคุณจะหายไปอีกคน ไม่มีหลักประกันอะไรแน่นอนที่ให้เชื่อได้ว่า คุณจะกลับมาเมื่อไหร่ หรือไม่”

“และที่สำคัญที่สุดก็คือ ระหว่างคุณกับแงซาย ไม่รู้ใครจะไปฆ่าใครตายอยู่กลางป่า โดยปราศจากการรู้เห็นของเราซึ่งเรายอมไม่ได้” ดารินเสริมมาอีกคน

จอมพรานนิ่งงันโดยคำคัดค้านทัดทานเหล่านั้น มีมาเรียเพียงคนเดียวที่ไม่ได้ออกความเห็นใดๆ มาทั้งสิ้น นอกจากจ้องตาเขียวเข้มจับมายังทุกคนอย่างรอฟังผล

ในที่สุด เขาก็ถอนใจเฮือก ผายมือทั้งสองกว้างออกไป พลางทิ้งลงมาแนบกายอย่างหมดอาลัยตายอยาก

“แล้วจะเอายังไงกันต่อไปครับนี่ เจ้าแงซายตัวดี ทำพิษขึ้นอย่างสาหัสเสียแล้ว”

“คุณมารู้ว่าแผนที่หาย ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“หยกๆ เดี๋ยวนี้เองครับ ผมจะเอามันขึ้นมาดู ก็พบว่ามันหายไปเสียแล้ว”

พรานใหญ่ตอบเสียงขุ่นๆ

“คุณแน่ใจหรือว่า แงซายเป็นคนขโมยเอาแผนที่ไป?”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม ยกเว้นแต่ว่า มือที่รมควันสลบเราจะไม่ใช่แงซาย โดยมีมืออื่นเข้ามาแทรก ซึ่งมันก็เป็นไปไม่ได้ เราได้วิเคราะห์กันชัดออกไปแล้วในข้อนั้น”

“แงซายจะเอาแต่เฉพาะแผนที่ไปทำไม...”

เชษฐากล่าวเหมือนจะรำพึง ขมวดคิ้วขบคิดอย่างปวดสมองที่สุด

“จะว่ามันต้องการจะแยกหนีจากเรา โดยขโมยแผนที่เพื่อจะเดินทางไปเทือกเขาพระศิวะเพียงลำพังคนเดียว ทำไมถึงไม่เอาอาวุธและของส่วนตัวไปด้วย”

“อาจเป็นได้ในข้อที่ว่า มันต้องการให้เราตามมัน โดยไม่มีทางเลือกอย่างอื่น จึงคว้าเอาแผนที่ไปเสียด้วย เพราะรู้ดีอยู่แล้วว่า ไม่มีแผนที่ เราก็ไปไม่ได้”

สหายของเขาช่วยหาทางออกความเห็นมา

“ทำไมถึงมองกันในแง่ร้ายอย่างนี้นะ!”

ดารินร้องลั่นมาอย่างเหลืออด เสียงของหล่อนก้องไปหมด ใบหน้างามบึ้งตึงดุดันขึ้นมาบ้าง

“เอาละ ฉันจะขอพูดตามความรู้สึกแท้จริงของฉันออกมาบ้าง เพราะทนนิ่งฟังความเห็นของคนอื่นๆ มานักต่อนักแล้ว เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี่นะ ทุกคนคิดหรือว่าแงซายทรยศมีแผนการไม่ซื่อขึ้น?”

หล่อนถามอย่างเกรี้ยวกราด จ้องตาวาวไปยังทุกคน และมาหยุดนิ่งอยู่ที่ธรพินทร์ ผู้หรี่ตาซึมมองอยู่ก่อนแล้ว ไม่มีใครเอ่ยโต้ตอบหล่อนในขณะนั้น หญิงสาวกล่าวด้วยเสียงอันกร้าวแข็งต่อไป

“ฉันบอกตามตรง ตั้งแต่ร่วมทางกันมา ตั้งแต่ฉันเห็นแงซายจากแรกจนกระทั่งวินาทีสุดท้าย ฉันมองไม่เห็นวี่แววทรยศหักหลัง หรือความทุจริตใดๆ ในคนคนนี้เลยจนนิดเดียว เขาอาจเป็นคนที่มีอะไรลึกๆ ลับๆ อยู่บ้างก็จริง แต่ก็ไม่เคยส่อไปในทางเป็นพิษเป็นภัยต่อเราแม้แต่ครั้งเดียว มีแต่การรับใช้อันซื่อสัตย์สุจริต เขาเคยช่วยชีวิตพวกเราไว้หลายๆ คนในหลายๆ โอกาส ต่างกรรม ต่างวาระ เคยร่วมเป็นร่วมตายกับเรามาแล้วอย่างโชกโชน แล้วมาในครั้งนี้ เขาได้สูญหายไปแม้โดยพฤติการณ์...จะมีอะไรเร้นลับเป็นเลศนัย แต่เมื่อเปรียบเทียบกับหลักฐานและเหตุผลแวดล้อมอื่นๆ มันก็ไม่ได้ส่อให้เห็นว่าเขาจะทรยศคิดร้ายต่อเรา ถ้าเขาคิดร้าย ทำไมเขาไม่ฆ่าเราเสียให้หมด ทำไมไม่เอาอาวุธประจำตัว ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นติดตัวไปด้วย แผนที่อันเดียวและตัวเปล่า ไม่มีอาวุธ ไม่มีอาหาร ไม่มีแม้แต่เพื่อน มันจะทำให้เขาเดินทางไปถึงที่หมายอย่างที่เข้าใจกันได้อย่างไร ทำไมหนอ ทำไมทุกคนจึงใจร้ายกันไปหมดเช่นนี้ โดยคิดอยู่แต่ว่า เขามีแผนการทุจริตแอบแฝงอยู่แทนที่จะคิดกันอย่างที่เห็นชัดๆ อยู่แล้วว่า เขาเป็นบุคคลที่น่าสงสารที่สุด เป็นบุคคลที่ตกอยู่ในห้วงภัยลี้ลับ และรอการช่วยเหลือจากเรา ขนาดที่ครั้งแรกคิดจะทอดทิ้งเขาไว้ตามยถากรรมและเดินทางจากไปเสียก็ยังไม่พอ เดี๋ยวนี้ยังมองเห็นเขาเป็นศัตรูที่จะต้องตามพิฆาตเข่นฆ่าอีกหรือ เอาซิ ฉันท้าเลย พวกเราทุกคนนั่นแหละ ตามรอยแงซายไป ถ้าพบตัว รู้แน่ว่าเขาทรยศก็ยิงทิ้งเสียเลย แต่ฉันกลับว่าเราจะตามไปพบแต่เพียงศพของเขาเท่านั้น”

น้ำเสียงของ ม.ร.ว. หญิงดาริน ดังสะท้านไปทั้งความเงียบสงัดนั้น หล่อนพูดออกมาจากความรู้สึกอันแท้จริง ซึ่งเต็มไปด้วยความน้อยใจ และโกรธแค้น น้ำตาคลอตาทั้งสอง กายสั่นน้อยๆ เพื่อนสาวต่างผิวเลี่ยงเข้ามายืนอยู่ใกล้ๆ ยกมือขึ้นประคองโอบไหล่อย่างปลอบใจ

“น้อย! ไม่มีใครในพวกเรามองแงซายในแง่ร้ายถึงขนาดนั้นหรอก” มาเรียกระซิบแผ่วเบา “และเดี๋ยวนี้ ฉันก็เชื่อแน่ว่า เราจะต้องออกติดตามเขาด้วยกันทั้งหมดนี่แหละ”

“ใช่ซิ!...”

ดารินกระแทกเสียง เค้นหัวเราะ เจตนาของหล่อนประชดไปทางสามชาย อันมีพี่ชายของหล่อนเองร่วมกลุ่มอยู่ด้วย

“...มาติดตามเอาก็ต่อเมื่อไม่มีทางเลือกอย่างอื่นแล้ว เพราะจะเดินทางต่อก็ไปกันไม่ได้ โชคช่วยแงซายไว้แท้ๆ ที่แผนที่ฉบับนั้นหายไป ไม่ว่ามันจะเกิดขึ้นด้วยน้ำมือของเขาเองหรือด้วยอื่นใดก็ตาม”

“เอาละๆ แม่คุณ อย่าโมโหโกรธา เกรี้ยวกราดไปนักเลย”

พี่ชายยกมือขึ้นโบก

“ถึงยังไงความจำเป็นมันก็บีบบังคับเราเสียแล้ว”

แล้วเขาก็หันมาทางรพินทร์

“เปลี่ยนแผนเดิมทั้งหมดก่อน ตามแงซาย!”

นั่นคือคำสั่งของหัวหน้าคณะ ซึ่งเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน

พรานใหญ่หันไปตะโกนสั่งความต่อกับคนของเขา พร้อมกับให้เตรียมออกเดินทาง และเพียงไม่กี่อึดใจนั้นเอง คณะทั้ง 11 คน ก็ละที่พักออกเดินทางในทันที สัมภาระอันเป็นหาบที่แงซายเคยหาบคู่กับคะหยิ่น ส่างปาเข้ามาทำหน้าที่แทน ส่วนไรเฟิล .460 เวเธอร์บีอันประจำมือของแงซายพรานใหญ่เป็นคนถือไว้ โดยไรเฟิลของเขาเองสะพายไว้กับไหล่

‘ถึงอย่างไร พวกท่านก็จะต้องไป...’

เสียงพูดของแงซาย หรือมิฉะนั้นก็เป็นเสียงที่ออกมาจากอำนาจสะกดของเจ้าผีกองกอย ซึ่งกล่าวไว้เมื่อคืน บัดนี้แว่วอยู่ในโสตของทุกคนขณะที่เริ่มเคลื่อนออกจากที่

‘...ไปสู่ความพินาศแห่งอาถรรพณ์ของนครแห่งความหลับ หรือมิฉะนั้น ก็ไปเพื่อแก้บ่วงทัณฑกรรมให้แก่พวกเรา...’

อา! มันได้ปรากฏผลสมจริงขึ้นตามคำพูดนั้นแล้วไม่มีผิด ด้วยความจำเป็นสุดวิสัยซึ่งไม่มีใครเชื่อหรือคาดฝันมาก่อน การสูญหายไปอย่างมีลับลมของแงซาย ย่อมไม่ใช่ความจำเป็นอันยิ่งใหญ่จนถึงกับจะต้องเปลี่ยนเส้นทางของคณะทั้งหมด หรือว่ายอมเสียเวลาติดตามค้นหาอยู่ได้ทว่าแน่ละ แผนที่หรืออีกนัยหนึ่งลายแทง อันเป็นเครื่องนำทางนั้นสิ ย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และทำให้คณะต้องเปลี่ยนแผนชนิดจากหน้ามือเป็นหลังมือ พร้อมกัน ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อราตรีที่แล้วมาก็ผุดขึ้นในห้วงคิด ทั้งๆ ที่ทุกคนอยากจะลืมเสียแต่แรก และไม่ได้เก็บมาไว้ในความใส่ใจ

โดยเส้นทางที่ตามไปพบร่องรอยของแงซายเดิมนั้น ขบวนทั้งหมดได้รับคำสั่งให้เดินล่วงหน้ากันไปก่อน เหลือเขาอยู่รั้งท้ายคนเดียว ใช้เท้าเขี่ยฝุ่นเข้ามาดับกองไฟที่พวกพรานพื้นเมือง

ยังดับไว้ไม่สนิทดีนัก ป้องกันไม่ให้มันแพร่ออกไป เกิดเป็นไฟป่าขึ้น สมองวุ่นไปด้วยปัญหาแทบจะระเบิด พอเงยหน้าขึ้นก็พบราชสกุลหนุ่ม ผู้เป็นนายจ้างยืนมองเขาอยู่เงียบๆ ประจันอยู่ใกล้ๆ เพียงสองต่อสอง นอกนั้นล่วงหน้ากันไปก่อนแล้ว

"รพินทร์"

อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะพูดขึ้นด้วยเสียงกระซิบเบาที่สุด ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบอัดควันหนักหน่วงแล้วส่งมาให้เขาตัวหนึ่ง

"มีอะไรอีกหรือครับ?"

"เมื่อแรกที่รู้ว่าแผนที่หาย ผมก็หงุดหงิดเดือดดาลแงซายเหมือนคุณเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้ ...มันเปลี่ยนมาเป็นความกังวลหนักใจเสียแล้ว"

"ผมจะพยายามติดตามเอาคืนมาให้ได้ ถ้าแผนที่ฉบับนั้นสูญไป ความหวังทั้งหมดของเราก็พังทลาย ไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว นอกจากเดินทางกลับเท่านั้น"

"นั่นมันไม่ใช่ประเด็นที่ผมเอ่ยถึงหรอก เราจะได้แผนที่คืนมาหรือไม่ เป็นเรื่องภายหลัง แต่สิ่งแรกเราต้องหันพิจารณากันอย่างถ่องแท้อีกครั้งเสียแล้ว ทำไมเราถึงต้องเปลี่ยนทิศทางในครั้งนี้ มันเป็นไปตามคำพูดที่เราได้ยินจากแงซายเมื่อคืนนี้ไม่ผิดไปเลย"

"นั่นก็น่าจะแสดงให้เห็นว่า แงซายมีแผนการไว้ล่วงหน้าแล้วที่จะบังคับให้เราออกนอกทิศทางเดิม ด้วยวัตถุประสงค์ที่ลี้ลับของมัน และมันก็ทำได้จริงตามที่มันพูดไว้"

"ผมอยากจะคิดเช่นคุณเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้เกิดสังหรณ์ใจขึ้นมาอย่างไรพิกลเสียแล้ว คุณจำได้ไหม แงซายเอ่ยเป็นคำพูดลอยๆ ลักษณะเหมือนคนเพ้อออกมาเช่นไร คำพูดเหล่านั้นมีคุณกับผมเท่านั้นที่ได้ยิน ขณะนั้นเป็นเวลาที่น้อยกับคนอื่นๆ กำลังยุ่งอยู่กับบาดแผลของไอ้สัตว์ประหลาดนั่น และมีเราสองคนที่เดินเข้าไปใกล้แงซาย"

"ผมจำไม่ได้เสียแล้ว เพราะไม่ได้สนใจ"

"มายาวิน...มหาคัมภีร์อุบาทว์...พันธุมวดี นางพญาแห่งนครหลับ...มันตรัย ปุโรหิตพ่อมดร้าย..."

เชษฐาเอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา ตาทั้งสองหรี่ลง

จอมพรานยิ้มแค่นๆ

"ครับ! ผมเพิ่งนึกขึ้นมาได้เดี๋ยวนี้เอง เมื่อคุณชายพูดซ้ำขึ้น แต่เราไม่มีทางจะเข้าใจอะไรได้เลย กับวลีลอยๆ ที่แงซายเอ่ยออกมาเช่นนั้น"

"ผมเกรงว่า สิ่งเหล่านั้นมันจะเป็นอะไรก็ตาม มันน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการหายตัวไปของแงซายในครั้งนี้ ตัวการที่ทำให้เรายุ่งในขณะนี้ เห็นจะไม่ใช่แงซายเสียแล้ว แต่น่าจะเป็น 'อะไรสักอย่างหนึ่ง' ที่มาในรูปลึกลับ โดยอาศัยแงซายเป็นพาหะ เพื่อโน้มน้าวชักจูงเราให้บ่ายหน้าไปตามจุดประสงค์ที่มันต้องการ ถูกแล้ว แงซายเป็นคนวางยาสะกดพวกเรา เป็นคนขโมยเอาแผนที่สำคัญของเราไป เป็นคนปล่อยไอ้สัตว์ประหลาดให้หนีรอดจากมือเรา...ก่อนจะพิสูจน์อะไร

ได้ชัด มิหนำซ้ำจากหลักฐานที่เห็น แงซายยังเดินไปในเส้นทางเดียวกับพวกมัน คิดดูให้ดี รพินทร์ จากรอยที่เราค้นพบเหล่านั้น คุณเองก็บอกเองไม่ใช่หรือว่า เครื่องหมายชี้ทาง คล้ายๆ จะบอกให้เราทราบทิศทางไปนั้น ไม่ได้เกิดจากมือของแงซาย แต่จะต้องเป็นของไอ้สัตว์ประหลาดนั่นทำไว้"

แววลังเลและฉุกใจคิดชนิดหนึ่ง ผ่านแวบไปในดวงตาทั้งคู่ของพรานใหญ่ เมื่อได้ยินคำพูดชนิดนั้นจากเชษฐา ผงกศีรษะลง

"ครับ! รอยชี้ทางเหล่านั้น ไม่ได้เกิดขึ้นจากมือแงซายแน่นอน"

"คราวนี้มันพอจะเป็นเหตุผลให้เราคิดได้หรือไม่ว่า พวกมันชักจูงเอาแงซายไปในขณะที่แงซายไม่รู้สติ แล้วก็ทำทางบอกเราไว้ เพื่อให้เราตามไปนั่นเอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้น่าจะยืนยันได้ว่า แงซายไม่ได้ทำอะไรทั้งหลายแหล่ด้วยเจตนาของตนเองเลย มันเอาสองสิ่งมาล่อเราให้จำต้องติดตามมัน คือแงซายและแผนที่ฉบับนั้นของเรา"

"ก็...น่าคิดอยู่เหมือนกันครับ ถ้าจะพิจารณาในเหตุผลข้อนี้" ในที่สุด เขาก็แบ่งรับแบ่งสู้

"อีกสิ่งหนึ่ง ก็ควรจะเป็นอุทาหรณ์ตัวอย่างให้เราเห็นได้ชัด...คุณจำเหตุการณ์ในคืนที่น้อยถูกอำนาจลึกลับอะไรชนิดหนึ่งเข้าครอบงำผละหนีจากแค้มป์กลางดึก ขึ้นไปนั่งแขวนอยู่บนคาคบของตะเคียนใหญ่ต้นนั้นได้ไม่ใช่หรือ?"

จอมพรานกระดกลิ้นออกมาเลียริมฝีปากอันแห้งผากแล้วก้มหัวลง

"ครับ ผมจำได้ดี"

"น้อยหนีออกไปจากแค้มป์กลางดึก เดินตัดป่าไปท่ามกลางความมืด ปีนขึ้นไปอยู่บนต้นตะเคียนสูงลิบ มิหนำซ้ำยังสามารถพูดโต้ตอบกับคุณในภาษาชาวเขา ซึ่งน้อยเองไม่เคยพูดได้มาก่อน ขบวนการทั้งหมดเหล่านั้น มันไม่ได้เกิดขึ้นด้วยตัวของน้อยเองเลยจนนิดเดียว นอกจากมีพลังงานชนิดหนึ่งเข้ามาชักนำ บันดาลให้เป็นไป เพราะฉะนั้น การวางยาสะกดเราก็ดี การขโมยแผนที่ก็ดี ตลอดจนการปล่อยเจ้าสัตว์ประหลาดให้หลุดรอดหนีหายไป พร้อมทั้งตนเองก็พลอยหายไปด้วยนั้น ผมคิดว่า แงซายน่าจะตกอยู่ในลักษณะการณ์อย่างเดียวกับที่น้อยเคยโดนมาแล้ว"

รพินทร์ฝืนยิ้ม **มันเป็นรอยยิ้มที่ผุดจางๆ ขึ้นท่ามกลางริ้วรอยของความเคร่งเครียด ความรู้สึกอันยากที่จะทำนายบางประการฉายเงาขึ้นในแววตาลึก**

"เราคงจะได้เห็นกันชัดออกไปครับ เพราะถึงอย่างไร สถานการณ์มันก็บีบบังคับเราเสียแล้ว ผมไม่กล้าเดาเลยว่าพวกเราทั้งหมดจะเผชิญกับอะไรข้างหน้า"

กล่าวจบ เขาก็พยักหน้าชวนเชษฐาให้ออกเดินทางตามพรรคพวกที่ล่วงไปก่อน จนลับตาหายไปแล้วในดงทึบ

ขณะนั้น มันเป็นเวลาเกือบเที่ยงวัน อากาศแห้งแล้งอ้าวระอุ ต่างเร่งฝีเท้าไปจนกระทั่งอึดใจใหญ่ต่อมาก็เลยแลเห็นหลังของคะหยิ่นกับส่างปาซึ่งหาบของอยู่รั้งท้ายขบวน เมื่อใกล้บริเวณลำห้วยที่พบร่องรอยแงซายเป็นครั้งแรก มีเสียงกู่เรียกมาจากไชยยันต์แว่วเบาๆ มาจากด้านหน้าของ

ขบวนลักษณะเป็นการหยั่งเพื่อให้ทราบว่าตามเข้ามาใกล้แล้วหรือไม่ รพินทร์กู่รับตอบออกไปพลางเร่งฝีเท้าขึ้นอีก

“ลืมถามไป คุณกับไชยยันต์เดินไปทางด้านทุ่งที่กระทิงล้มไม่ใช่หรือ ก่อนทีพวกเราจะค้นพบรอยของแงซายในลำห้วยนั่น”

หัวหน้าคณะถามขึ้นอย่างเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ ระหว่างที่เร่งเดินเคียงข้างเขามา

“ครับ ผมไปที่นั่น”

“พบซากกระทิงตัวนั้นไหม?”

“พบครับ เหลือแต่กองกระดูก ไม่ผิดอะไรกับซากกวางที่คุณชายยิงไว้เมื่อคืนก่อน”

เสียงเชษฐาครางอะไรออกมาคำหนึ่ง แล้วไม่ได้เอ่ยอะไรอีก

ทั้งสองสาวเท้ามาทันขบวนลูกหาบขณะที่ทยอยกันข้ามลำห้วยแห้ง แล้วตัดผ่านพวกนั้นขึ้นไปทันกลุ่มของไชยยันต์ มาเรีย และดาริน ซึ่งล่วงหน้าไปรอยคอยอยู่ก่อนแล้วที่ชายเนินเขา ซึ่งมีรอยต้นหญ้าขนและกิ่งไม้หักเหมือนจะชี้บอกทางไว้ มาเรียซึ่งเกือบจะจัดอยู่ในขั้นพรานอาชีพได้คนหนึ่ง ชี้ให้ทุกคนดูบริเวณเนินตะพักอันเป็นดินร่วนปนลูกรังตอนหนึ่ง ห่างจากตำแหน่งที่กิ่งไม้ถูกหักชี้ทิศไว้มาประมาณ 30 เมตร ตำแหน่งนั้นมีรอยเท้าของแงซายตะกายไต่ขึ้นไป สังเกตได้จากรอยดินพลิกร่วงลงมายังบริเวณพื้นเบื้องต่ำ

“หักขึ้นตะวันตกเฉียงใต้ ตัดเขาลูกนี้...”

หล่อนพูดเบาๆ พร้อมกับใช้เท้าเขี่ยให้ดูต้นเสือหมอบริมทาง อันมีรอยหักไว้ใกล้กับบริเวณโคนต้นหนึ่ง

จอมพรานกวาดตาไปรอบๆ แล้วเงยขึ้นไปยังขุนเขาใหญ่อันเห็นเป็นช่อชั้นสูงทะมึนเยี่ยมฟ้า โดยค่อยๆ ซ้อนขึ้นไปเป็นลำดับ ระดับที่ต่ำตีนๆ เขาปกคลุมไปด้วยพุ่มไม้ย่อมๆ และโขดหินสีสันต่างๆ และค่อยๆ เขียวชอุ่มสดขึ้นเมื่อระดับสูงขึ้นไป จนกระทั่งแลมืดครึ้มเต็มไปด้วยไม้ดึกดำบรรพ์บนบริเวณอันเป็นสันที่ทอดยาวเหยียด กอปรไปด้วยทิวอันลักลั่นสลับซับซ้อนสุดลูกหูลูกตาเหมือนกำแพงมหายักษ์ แล้วหันไปจ้องตาคณะนายจ้าง

ทุกคนอยู่ในอาการเงียบขรึม แต่ก็ปราศจากแววย่อท้อพรั่นพรึง ความกร้านต่อเหตุการณ์มันหลอมธาตุทรหดบึกบึน ประหนึ่งเหล็กเพชรให้แก่จิตใจของแต่ละคนไว้เต็มเปี่ยมแล้ว อนาคตไม่มีใครคำนึงถึง พร้อมเสมอที่จะเผชิญกับอุปสรรคขวากหนาม และปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นทุกขณะจิต

“หนทางข้างหน้าต่อไปนี้ เราไม่รู้จุดหมายที่แน่นอน...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กล่าวกับทุกคนขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบปกติของเขา ซ่อนความรู้สึกภายในไว้อย่างมิดชิด ภายใต้สีหน้าเย็นกระด้าง

“เรารู้อย่างเดียวเท่านั้นว่า เราจะตามแงซายไปจนกว่าจะพบ และการตามก็จะอาศัยจากร่องรอยที่มีไว้ให้เห็นเท่านั้น มันจะนำเราไปพบกับอะไรก็ยังไม่อาจบอกได้ เพราะฉะนั้นโปรดเตรียมกายเตรียมใจไว้ให้พร้อมด้วย นี่เป็นการเสี่ยงยิ่งกว่าทุกครั้ง”

“ไม่มีอะไรจะเสี่ยงยิ่งไปกว่าที่เราเสี่ยงกันมาแล้วหรอก”

ผู้เอ่ยตอบคำเขา คือน้องสาวใจเด็ดเกินตัวของนายจ้าง

จอมพรานหันไปมองหน้า พร้อมกับก้มศีรษะให้นิดหนึ่งอย่างคารวะ

“ผมขอคำนับให้แก่น้ำใจอันยิ่งใหญ่ของคุณหญิงดารินและพวกเราทุกคน”

“เมื่อใดก็เมื่อนั้น ผู้กอง ไม่ต้องกังวลถึงพวกเราหรอก ชีวิตของพวกเราทั้งหมด หลอมกันเข้าเป็นชีวิตเดียวมานานแล้ว ตายก็ตายด้วยกัน อยู่ก็อยู่ด้วยกัน ร้อยป่า พันดง หมื่นเขา แสนห้วย ถ้าลมหายใจเรายังมี เราจะบุกบั่นกันไป”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ นักผจญภัยจากเมืองหลวง ซึ่งบัดนี้สาบของป่าเข้าย้อมจิตใจจนเข้มแข็งเปรียะ บอกมายิ้มๆ พลางตบฝ่ามือหนักๆ ไปที่ตะโพกกลมอวบอัดของมาเรีย ผู้ยืนมือหนึ่งจับไรเฟิลพาดบ่า อีกมือหนึ่งเท้าเอว ด้วยอาการสัพยอกเย้าอย่างถือวิสาสะอันสนิท

“จริงไหม เมย์...แม่น้องสาว?”

สาวผมทองหันไปยิ้มกว้างๆ ตาสีเขียวเบิกขึ้นนิดหนึ่ง อย่างทึ่งในอาการเย้าอย่างกล้าๆ ห่ามๆ ของสหายชายผู้ไม่เคยปฏิบัติเช่นนี้มาก่อน

“จริง พี่ชาย! แต่มือของคุณหนักหน่วงดีเหลือเกิน ฉันชักจะติดใจเสียแล้วซิ!”

หล่อนตอบมาอย่างแกล้วกล้าท้าทายพอกัน ไชยยันต์เกือบจะสะดุ้งแล้วหัวเราะลั่นออกมา แก้เก้อ เชษฐากับรพินทร์เพียงแต่ยิ้ม ดารินชำเลืองมองดูเพื่อนชายอย่างขวางๆ แล้วก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ เมื่อนึกถึงว่า **ไชยยันต์มักชอบสร้างอารมณ์สนุกแบบแปลกๆ อยู่เสมอ เมื่อบรรยากาศเข้าสู่จุดวิกฤติ แต่เล่นกับใครไม่เล่น...ไปเล่นกับแม่สาวอารมณ์เปลือย ประเดี๋ยวก็ป่าถล่มเท่านั้น** หล่อนพูดอยู่ในใจ

แล้วมาเรียก็มองไปทางเชษฐา สีหน้าเกรงๆ

“ขอโทษนะคะพี่ใหญ่ ฉันล้อไชยยันต์เล่นเท่านั้น”

“ผมชอบให้พวกเรามีอารมณ์ครึกครื้นเช่นนี้ มันช่วยเป็นกำลังใจให้เราสามารถต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคร้ายๆ ลงได้” หัวหน้าคณะตอบ

แดดกำลังแรงจ้าอยู่เมื่อครู่ บัดนี้จางลง ในที่สุดก็กลายเป็นมือสลัวอย่างรวดเร็ว เมื่อเมฆดำก้อนใหญ่เคลื่อนมาบังตะวัน ลมเริ่มพัดแรง หอบเอาไอเย็นโชยมาริ้วๆ เหมือนจะมีฝน รพินทร์แหงนมองดูท้องฟ้า แล้วนำคณะทั้งหมดไต่ขึ้นเนินเขา ตามรอยที่พอจะสังเกตเห็นได้อย่างขลาดๆ หายๆ เป็นรอยนั้น

ผ่านขึ้นไปเป็นลำดับ ตามขอบไหล่ อันเป็นป่ายางและเสลาที่ขึ้นปะปนอยู่ห่างๆ สลับไปกับพงหญ้าและโขดหินลูกโตๆ ท้องฟ้าเบื้องบนมืดครึ้มอยู่เช่นนั้น แต่ก็ไม่มีทีท่าว่าฝนจะตกอย่างที่คิดไว้ ชั่วโมงเต็มๆ ที่ไต่กันไปตามทางเดินของเลียงผา ร่องรอยของแงซายไม่ปรากฏให้เห็นชัดนัก คงพบแต่รอยชี้ทางบอกของเจ้าผีกองกอย ซึ่งทำไว้จากกิ่งไม้ หรือต้นหญ้าเล็กๆ ซึ่งแทบจะสังเกตไม่เห็น นอกจากจะจับเคล็ดได้มาก่อน และพยายามแสวงหา

พอขึ้นถึงสันเขาทิวที่ต่ำสุด อันเป็นชั้นแรกของหลายชั้นที่ซ้อนสลับกันขึ้นไปเป็นกำแพงนั้น สัญญาณนำทางก็หายไป ไม่อาจตรวจพบได้อีก ไม่ว่าจะช่วยกันมองหาเช่นไร พื้นดินปนหินภูเขาแข็งกระด้าง แห้งผาก มีแต่พงไม้แห้งกรอบเกรียม สลับไปกับตะเคียน ยาง และต้นกระหร่าง ที่ยืนเรียงรายห่างๆ กัน

ระหว่างที่คณะนายจ้างหยุดพักดื่มน้ำจากกระติกกันอย่างเหน็ดเหนื่อย อ่อนระโหย รพินทร์ออกเดินสำรวจไปรอบๆ เชษฐาควักเข็มทิศขึ้นมาดู โดยตั้งจับเปรียบเทียบเข้ากับเขาลูกที่พักอยู่เมื่อคืนนี้ เขาก็บอกได้ทันทีว่า ทิศทางที่เดินมาเบนเบี่ยงมาทางด้านตะวันตกประมาณ 45 ดีกรี ไชยยันต์ควักกล้องส่องทางไกลออกมากราดส่องไปรอบๆ ทิศ แล้วกวักมือเรียกเชษฐาให้เดินเข้าไปหา ขณะนั้นอดีตนายทหารปืนใหญ่ยืนเด่นอยู่บนปลายยอดของเขาโขดหินสูงตอนหนึ่ง หัวหน้าคณะไต่ตามขึ้นไป เพื่อนของเขาก็ส่งกล้องให้

“ดูทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือนี่ซิ ข้ามเขาก็เห็นเป็นทิวต่ำลงไปเบื้องล่างนั้น สามยอดเรียงกัน รู้สึกว่าจะเป็นทุ่งโล่ง มันจะเป็นทุ่งมรณะ เขตติดต่อกับนรกดำที่รพินทร์บอกไว้แต่แรกหรือเปล่าก็ไม่รู้”

เชษฐาส่องกล้องตามคำชี้บอกนั้นอยู่ครู่ ก็เม้มริมฝีปากตะโกนเรียกพรานใหญ่เบาๆ รพินทร์กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่กับเชิงผาชันด้านหนึ่ง กระโดดเหยียบแง่โขดหินเข้ามา

“นั่นรู้สึกว่าจะเป็นทุ่งราบนะ ทุ่งเดียวกันหรือเปล่ากับที่เราต้องผ่านไปตามแผนเดิม”

จอมพรานรับกล้องมาส่อง แล้วแหงนดูท้องฟ้าหาทิศอยู่ครู่ ก็บอกอย่างระมัดระวังว่า

“เอ รู้สึกว่าจะเป็นอาณาเขตของทุ่งมรณะอันเดียวกันนะครับ แต่มันเบี่ยงมาคนละด้านกับที่เรากำหนดไว้ในแผนที่ฉบับนั้น แนวดำลิบๆ ที่ปกคลุมด้วยเมฆนั้น คือเขตด้านใดด้านหนึ่งของนรกดำแน่นอน ผมคิดว่า ถ้าเราตัดเป็นเส้นดิ่งไป เราจะเข้าสู่เขตนรกดำได้ใกล้กว่าเส้นทางเดิมของมังมหานรธาเสียอีก”

“พบรอยของแงซาย หรือไอ้พวกผีกองกอยบ้างหรือยัง”

ไชยยันต์ถาม

“ยังหาไม่เจอะเลยครับ แต่พบด่านสัตว์ย่อมๆ ตัดอ้อมไหล่ทางด้านโน้น รู้สึกว่าจะเวียนลงไปสู่หุบ เราเห็นจะต้องตัดสินใจเลือกเดินตามด่านั้นก่อน อาจได้ร่องรอยอะไรเพิ่มเติม ดีกว่าจะบุกพง”

ทั้งหมดเคลื่อนที่ต่อ...เดินตรวจตรากันไปเงียบๆ โดยเส้นทางอันมองไม่เห็นอนาคต นอกจากฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ตามบงการของสวรรค์ ทางด่านลักษณะประหลาดเส้นนั้นทอดตัดสันเขาไปตามแนวยาวของทิวอันยาวเหยียด ประเดี๋ยวไต่ขึ้นสูง ประเดี๋ยวทอดลงต่ำ บางขณะก็ทอดวกเวียนไปตามหุบเหวโตรกตรวย ภูมิประเทศมันแปลกตาไปกว่าทุกป่าที่ผ่านมาแล้ว อีกชั่วโมงต่อมาธรรมชาติอันแห้งแล้งกรอบเกรียมชนิดที่แงไปทางใดก็แลเห็นเหลืองไปหมดนั้น เริ่มจะพบกับความเขียวสดขึ้นประปราย ในที่สุดก็กลายเป็นดงดิบ

แล้วคณะนายจ้างทุกคนก็ยืนตะลึง เมื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้หยุดยืนรออยู่ยังทางด่านอันแยกสามแพร่งบริเวณหนึ่ง ในระหว่างไหล่เขาสองลูกทอดลงมาบรรจบกัน เขาไม่กล่าวคำใดนอกจากชี้ให้ดูต้นไม้ต้นหนึ่ง ใหญ่ขนาดต้นตะแบก อันมีผลเป็นรูปเรียวแหลมเล็กๆ สีเขียวสลับแดง ออกดกเต็มกิ่งก้านที่ทอดปกคลุมอยู่เหนือศีรษะ เมื่อแรกต่างก็ไม่เห็นจะมีอะไรผิดสังเกตน่าสนใจนัก มารู้สึกตัวพบกับความตื่นตะลึงก็เพราะได้ยินพวกพรานพื้นเมืองอุทานกันออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ต้นพริกขี้หนู!”

ทุกคนจึงเพิ่งรู้สึกเอา ณ บัดนั้นเองว่า มันคือต้นพริกขี้หนู ตามเสียงร้องอุทานของพวกนั้นจริงๆ เพียงแต่ว่า **พริกขี้หนูต้นนั้นใหญ่โตมโหฬารเกินความคาดฝันหรือน่าเชื่อได้มาก่อน และออกผลในลักษณะเป็นหวีเหมือนกล้วย!**

จอมพรานจะมีความรู้สึกเช่นไรในขณะนั้น ไม่มีใครทำนายได้ เพราะเห็นเขามีอาการเงียบๆ เป็นปกติเหมือนเดิม แต่สำหรับคณะนายจ้าง พอเห็นเข้าก็ตัวเย็นเฉียบ รพินทร์กระโดดขึ้นไปยืนอยู่บนโขดหินก้อนหนึ่ง พอให้เอื้อมถึงกิ่งก้านสาขาส่วนที่ต่ำที่สุดของมัน ชักมีดออกฟันยอดบริเวณอันดกไปด้วยผลของมันขาดลงมาช่อหนึ่ง แล้วส่งไปให้เชษฐา หัวหน้าคณะเด็ดออกมานิดหนึ่ง ขนาดใหญ่ยาวเท่านิ้วก้อย หักขยี้ยกขึ้นดมพิสูจน์ แล้วกระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ ส่งไปให้ไชยยันต์กับดารินช่วยกันดูอีกต่อหนึ่ง

“พริกขี้หนูจริงๆ ด้วย กลิ่นมันชัดเลย!”

นักมานุษยวิทยาสาว ร้องออกมาอย่างสุดอัศจรรย์ใจ เงยหน้ามองทุกคนตื่นๆ

“น่าจะเรียกว่าพริกขี้ช้างจะเหมาะกว่าพับผ่าเถอะ! ใครจะรับรองได้ว่า ถ้าเรากินเข้าไปแล้ว จะไม่งอกปีกบินได้ขึ้นมา”

ไชยยันต์ว่า

เชษฐามีสีหน้าปั้นยากที่สุด แหงนเงยจ้องต้นพริกประหลาดนั้นด้วยอาการพรั่นใจอย่างไรบอกไม่ถูก

“ในที่สุด เราก็ได้มาเห็นกับตาแล้ว จากคำบอกเล่าของแงซาย ซึ่งสมัยก่อนนี้เรารับฟังในฐานะเรื่องเหลวไหลที่สุด”

หัวหน้าคณะคร่างออกมาในลำคอ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

"สมัยที่คุณเคยเฉียดกรายใกล้นรกดำ อย่างที่เคยบอกไว้ เคยเห็นต้นพริกใหญ่ขนาดนี้มาก่อนไหม?"

ไชยยันต์หันไปทางจอมพราน รพินทร์โคลงศีรษะแช่มช้าหน้าตายอยู่เช่นนั้น ตอบสั้นๆ

"ไม่เคยครับ"

"ไอ้พริกขี้หนูต้นนี้ มันแทบจะทำให้พวกเราช็อกทีเดียวแหละ มันเป็นเครื่องยืนยันให้เราต้องยอมเชื่อในทุกสิ่งทุกอย่างที่แงซายเคยเล่าให้ฟังไว้ก่อน และเป็นเครื่องบอกใบ้อนาคตของพวกเราว่า มันจะทวีความร้ายกาจน่ากลัวเพิ่มขึ้นอีกเพียงไหนผู้กอง ผมว่าพวกเราหลงเข้ามาในแดนหิมพานต์เสียแล้วล่ะ"

คำพูดของอดีตนายทหารปืนใหญ่ ผู้มีความสนุกคะนองอยู่เป็นนิจ แม้จะมีอารมณ์ขันเจืออยู่ตามนิสัยของเขาก็ตาม แต่ทุกคนก็รู้สึกใจแป้วลงไปถนัด **ถูกแล้วต่างมีความสำนึกเช่นเดียวกันกับไชยยันต์กล่าว แม้แต่รพินทร์ ไพรวัลย์ เอง เว้นไว้แต่เขาจะไม่แสดงออกมาให้ปรากฏเท่านั้น**

ดารินยกขึ้นจะแตะชิมเพื่อให้รู้ชัด แต่จอมพรานไวกว่า คว้าข้อมือหมับ

"อย่าครับ คุณหญิง อย่าพยายามทดลองในลักษณะนี้กับสิ่งที่เราไม่เคยรู้จักมาก่อน"

หล่อนชะงัก ยิ้มออกมากร่อยๆ

"ทำไมหรือ ก็เห็นอยู่แล้วว่ากลิ่นของมันเป็นพริกขี้หนูเราดีๆ นี่เอง ฉันอยากจะชิมดูว่ามันรสเหมือนพริกขี้หนูธรรมดาหรือเปล่า คุณกลัวว่าพอชิมแล้วฉันจะงอกปีกบินได้เหมือนอย่างที่ไชยยันต์ว่ากระมัง"

"ถ้างอกบินได้ มันก็ดี แต่ผมกลัวว่ามันจะมีพิษหรือบังเกิดอาการผิดสำแดงอย่างอื่น ยึดหลักปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า"

ดารินปฏิบัติตามคำสั่งของเขาโดยดี โยนเม็ดพริกในมือทิ้ง ทั้งคณะเสียเวลาอยู่ที่โคนพริกยักษ์อยู่ครู่ ด้วยอาการใคร่ครวญพิจารณา เพราะมันสร้างความน่าประหลาดใจให้อย่างที่สุดเกี่ยวกับขนาดใหญ่ผิดวิสัยของมัน

"นี่ถ้าคุณไม่ชี้ให้ดู พวกเราก็คงผ่านเลยไปโดยไม่ทันสังเกต"

มาเรียว่า พรานใหญ่เดินตรวจดูตามโคนต้น ที่เห็นเม็ดสุกแดงจนเหี่ยวแห้งของมันตกเกลื่อนกลาดอยู่รอบๆ บริเวณ แล้วก็หยิบเม็ดหนึ่งขึ้นมา

"รู้สึกว่าจะมีสัตว์บางชนิด มากินเม็ดสุกของมัน"

เขาพูดพร้อมกับชูให้คณะนายจ้างดู พริกเม็ดนั้นมีรอยถูกจะงอยปาก หรือมิฉะนั้นก็ฟันของสัตว์บางชนิดแทะ เชษฐารับไปดู ไชยยันต์ก็อดตลกไม่ได้ว่า

"พญาครุฑกระมัง หรือว่าพวกนางกินรี ประเภทนางมโนราห์ พวกคนธรรพ์ วิทยาธร? ผมว่ามองหาให้ดีๆ เถอะผู้กอง อาจมีต้นมักกะลีผลอยู่แถวนี้บ้างก็ได้"

"เป็นยังไง ต้นมักกะลีผล?"

ดารินพาซื่อ หันมาถาม เพื่อนชายผู้สนุกสนานร่าเริงได้ทุกสถานการณ์ บอกมาหน้าตาเฉยว่า

“อ้าว! นี่ไม่รู้จักมักกะลีผลหรอกหรือ?”

“ต้นบ้าต้นบออะไร มักกะลีผล ไม่เคยได้ยิน”

“นี่แหละเขาว่า คนเรียนภาษาไทยไม่จบมัธยมปลาย แต่ดันผ่าไปเรียนภาษาต่างประเทศเสียแต่เล็กแต่น้อย บรรทุกหนักไปด้วยดีกรีเมืองนอก ก็มักจะโง่ในภาษาไทยของตนเองอย่างนี้แหละ จริงซีนะ น้อยไม่เคยเรียนวรรณคดีไทยชั้นสูง ไม่เคยอ่านนิทานหรือตำนานโบราณของไทยเรา มักกะลีผลเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่ง ที่วิชาโบตานี่ของโลกสากลยังโง่งมอยู่เพราะไม่รู้จัก ไม่ได้บัญญัติเป็นศัพท์ละตินไว้ มีอยู่ในป่าหิมพานต์ เป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ ออกลูกเป็นผู้หญิงสาวสวย ห้อยต่องแต่งเปลือยกายล่อนจ้อน ผลติดอยู่กับขั้ว เนื้อหนังมังสาเป็นมนุษย์เราดีๆ นี่เอง เพียงแต่ว่าไม่มีชีวิต เวลาสุกเข้าไคลเต็มที่ รูปร่างทรวดทรงจะพอดิบพอดีกับนางงามจักรวาล ไม่มีการหล่นลงมาถึงพื้นดินเหมือนผลไม้ทั่วไป พอสุกเข้าไคลได้ขนาด พวกนักสิทธิ์ วิทยาธร คนธรรพ์ พญาครุฑ รวมทั้งเทวดาและยักษ์ที่มีฤทธิ์ จะพากันเหาะมาเฝ้าดักจองเก็บเอาไป บางทีก็ถึงกับแย่งตีกันก็มี”

ดารินเพิ่งจะรู้ทัน ร้องอะไรลั่นออกมาคำหนึ่ง ยกมือหงิกๆ ให้ แต่บุญคำอ้าปากหวออย่างสนใจเต็มที่ ถามมาว่า

“เก็บเอาไปทำไม นายทหาร”

“อ้าว! โง่จริง ผู้หญิงสวยๆ น่ะ เขาเก็บเอาไปทำอะไรกันล่ะถามได้”

ตาพรานเฒ่ากระพริบตาปริบๆ

“เดี๋ยวบุญคำต้องหาต้นมักกะลีผลให้พบสักต้น บุญคำจะเก็บลูกของมันมั่ง”

“ลองช่วยกันดูให้ดีเถอะ มันต้องมีแน่”

ไชยยันต์บอกขึงขัง เพื่อนสาวเหวี่ยงกำปั้นพลั่กลงมากลางหลังจนหลังแอ้น ร้องแหลมออกมา

“บ้าๆๆๆ ไม่รู้จักเวล่ำเวลาเสียเลย ไชยยันต์นี่ พวกเราหรือประสาทตึงเครียดแทบจะระเบิดอยู่แล้ว ยังพูดเล่นอยู่ได้ เครซี่!! บุญคำก็พลอยบ้าไปด้วยอีกคนหนึ่ง”

ตาพรานเฒ่าทำหน้าตื่น มองหน้าดาริน และไชยยันต์ ผู้บ่นอะไรพึมอยู่ในลำคอเพราะพิษกำปั้นอันหนักหน่วงสลับกัน แล้วยิ้มแห้งๆ แต่แล้วทันทีนั้นก่อนที่ใครจะเอ่ยอะไรออกมาอีกนั่นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ลืมตาสว่างโพลนชันคอ หูผึ่ง แล้วยกมือขึ้นโดยเร็ว เป็นเครื่องหมายให้ทุกคนสงบนิ่ง

“เห็นลูกมักกะลีผลเข้าให้แล้วหรือ ผู้กอง?”

ไชยยันต์กระซิบถาม

“ไม่ใช่มักกะลีผลหรอกครับ แต่ฟังเสียงอะไรนั่น”

จอมพรานกระซิบบอก เบาที่สุด

ท่ามกลางการสงบจิต กลั้นใจสดับตรับฟังของทุกคน เสียงอะไรชนิดหนึ่งก็แว่วเข้ามากระทบโสตประสาท

“มันเป็นเสียงกราวอู้ เหมือนกระแสลมแรงพัดผ่านใบไม้แห้ง ลั่นอื้อมาแต่ไกล และดูเหมือนจะเคลื่อนใกล้ๆ เข้ามาทุกขณะ มันดังเป็นช่วงๆ ขาดๆ หายๆ อย่างไรพิกล จะว่าลมพัดก็ไม่ควรที่ เพราะไม่มีแววเลย อากาศขณะนั้นสงบนิ่ง แม้แต่ใบไม้ก็ยังแทบไม่กระดิก มันหยุดและดังสลับกันอยู่เช่นนั้นอย่างปราศจากจังหวะที่แน่นอน แต่ที่แน่ก็คือใกล้และค่อยๆ จับเสียงได้ชัดเจนขึ้นเป็นลำดับ ต่อมาก็เป็นเสียงที่กิ่งไม้แห้งหักลั่น เสียงพุ่มพงแหวกลู่

คะหยิ่น ส่างปา และบุญคำ ทิ้งตัวนอนราบกับพื้นเอาหูแนบดินฟัง

“มันใกล้เข้ามาแล้ว มันขึ้นมาจากหุบข้างล่าง!”

คะหยิ่นอุทาน

“บอกได้ไหม อะไร?”

หัวหน้าคณะถามเร็วปรื๋อ

“อะไรก็ไม่รู้ นายใหญ่ ตัวเดียว หรือหลายร้อยหลายพันตัวก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่มันมีตีน เวลาเดินเดินพร้อมกัน เวลาหยุดก็หยุดด้วยกัน เหมือนหนูสักพันตัวเข้าแถวเดินมาเป็นขบวน”

บุญคำเป็นคนตอบ หน้าตาเลิกลั่ก

“ไม่ใช่สัตว์เล็ก ตัวมันมีน้ำหนัก ส่างปาได้ยินเสียงขอนไม้ใหญ่หัก”

ไม่ทันจะขาดเสียงของเจ้าพรานต่องสู่ ต่างก็ได้ยินเสียงกิ่งไม้แห้งๆ หักโผง และลั่นกรอบกราว พร้อมกับเสียงลมที่ฟ่นฟู่

โดยไม่ต้องนัดแนะและกล่าวเตือนกันเลย ไรเฟิลทุกกระบอกถูกสะบัดจากไหล่ พร้อมกับเสียงขยับลูกเลื่อนขึ้นลำ

“อาจจะเป็นมักกะลีผลของคุณก็ได้ ไชยยันต์ แต่พระเจ้าช่วยเถอะ ตีนมันมากเหลือเกิน”

มาเรียพูดออกมาเกือบไม่มีเสียงผ่านลำคอ

“ตัดสินใจเร็ว รพินทร์ มันบ่ายหน้ามาทางเราแน่”

เชษฐาร้องบอกอย่างกระสับกระส่าย

พรานใหญ่กัดริมฝีปากแน่น เหลียวไปรอบตัวอย่างรวดเร็ว แล้วชี้มือไปยังเนินผา ฝั่งตรงข้ามของทางด่านอีกซีกหนึ่ง สั่งการเป็นรถด่วน

“ทุกคนพยายามวิ่งให้เร็วที่สุด ตรงไปที่หินใหญ่เชิงผาโน่น ไม่ต้องห่วงอะไรทั้งสิ้น ทิ้งให้หมด นอกจากปืนประจำตัวเท่านั้น!”

72

ความฉับไวและพร้อมเพรียง มันเกิดขึ้นเพราะเหตุการณ์อันเปรียบเสมือนบทเรียนให้ฝึกหัดจนช่ำชองคุ้นเคยกันมาอย่างดีแล้ว ทั้ง 11 ชีวิตร่วมตายมีลักษณะไม่ผิดอะไรกับหน่วยทหารที่ผ่านการฝึกซ้อมมาจนเจนสนาม ทุกคนคล่องตัวและสามารถที่จะเผชิญกับมหันตภัยที่จะเกิดขึ้นได้ทุกวินาทีอย่างอิสระโดยไม่มีใครเป็นภาระให้แก่ใครจนเกินไปนัก

พวกลูกหาบทั้งสามคู่ ทิ้งสัมภาระ พุ่งเข้าหาเชิงผาอันเป็นบริเวณที่ชัน งอกระเกะระกะไปด้วยโขดหินใหญ่น้อย ไวเหมือนลิง เชษฐาผลักน้องสาวให้แล่นนำไปเบื้องหน้า ในขณะที่ไชยยันต์ก็ฉุดแขนมาเรีย เผ่นตามติดไปเป็นคู่สุดท้าย เหลือพรานใหญ่เป็นบุคคลที่ล้าหลังสุด ยืนหันรีหันขวางสำรวจไปรอบตัวอยู่อีกอึดใจ จึงวิ่งไต่โขดหินตามมา

เพียงครู่เดียว ทั้ง 10 คน ก็ปีนซอกหินบนเชิงผามาซุ่มตัวอยู่ในระดับที่สูงกว่าทางด่านเบื้องล่างประมาณ 10 เมตร เชษฐาสั่งให้กระจายแยกกันเข้าประจำที่ เรียงรายเป็นแถวหน้ากระดานโดยเว้นระยะช่วงห่างกันราว 5 – 6 ก้าว มีก้อนหินและพุ่มไม้เล็กเป็นกำบังทิศทาง สามารถจะมองลงไปเห็นทางด่านที่เข้ามาบรรจบกันเป็นสามแพร่ง ตรงตำแหน่งพริกขี้หนูยักษ์นั้นได้อย่างถนัดชัดเจน ไชยยันต์เหนี่ยวกิ่งไม้ไว้ชะโงกตัวส่งพานท้ายไรเฟิลของเขาลงไปให้รพินทร์ ผู้กำลังไต่ก้อนหินชันขึ้นมาเป็นคนโหล่เพื่อน ออกแรงฉุดดึงตัวขึ้นมาโดยมีเชษฐาและมาเรียคอยช่วยหิ้ว

พรานใหญ่ปลดไรเฟิล .458 ประจำตัวที่สะพายไหล่ลงวางพิงไว้กับก้อนหิน คงถือไว้เฉพาะ .460 เวเธอร์บี อันเป็นไรเฟิลที่แงซายทิ้งไว้ และเขาถือติดมาตลอดไต่ขึ้นไปนั่งเอาเท้ายันอยู่บนยอดโขดหินใหญ่ลูกหนึ่ง เพื่อมองลงไปข้างล่างให้เห็นถนัด ที่มั่นของเขาอยู่ในระหว่างกลางของไชยยันต์กับมาเรีย ราชสกุลสองพี่น้องยึดกำบังห่างออกไปทางด้านซ้าย ส่วนอีกหกพราน กระจายเรียงรายอยู่ทั้งสองด้าน

“รพินทร์!”

เสียงหัวหน้าคณะร้องเรียกมาเบาๆ

“ครับ”

เขารับคำ ปาดแขนขึ้นเช็ดเหงื่อ ตาลุกโพลงจับนิ่งไม่กระพริบไปยังทางด่านเบื้องล่าง ไรเฟิลพาดเตรียมอยู่บนแง่โขดหิน ซึ่งก็เป็นลักษณะเช่นเดียวกับผู้ร่วมคณะทุกคน **ไม่มีใครเอ่ยคำใดออกมาอีกทั้งสิ้น นอกจากหัวใจที่เต้นระทึกไม่สามารถทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ สำหรับอนาคตกาลที่กำลังคืบเข้ามาอย่างผิดวิกล**

เสียงของการเคลื่อนไหวในป่าเบื้องล่าง ผ่านมาตามใบไม้แห้ง และกิ่งไม้ที่หักหล่นอยู่กับพื้นดังใกล้เข้ามาทุกขณะ เป็นการมาอย่างแช่มช้าเต็มไปด้วยปริศนาเลศนัย และรักษาสัญญาณเดิม

ของมันไว้คือ หยุดๆ เคลื่อนๆ คล้ายจะแสวงหาเส้นทางไปอันสะดวกที่สุด ภาวะเช่นนี้ ทำให้หัวใจอันเฝ้ารอคอยของทุกคนแทบจะระเบิดด้วยความกระสับกระส่ายร้อนรุ่ม ประสาททุกส่วนเขม็งเกลียวเครียด

ครั้นแล้ว ชั่วกลั้นลมหายใจนั่นเอง ทั้งหมดก็แทบหัวใจหยุดเต้นเมื่อสิ่งอันเป็นเจ้าของเสียง ได้ปรากฏเงาของมันขึ้น...

ซุงขนาดสองคนโอบต้นหนึ่ง โผล่หัวพ้นแนวบังของเหลี่ยมผา ค่อยๆ เคลื่อนมาตามเส้นทางด่านอันคดเคี้ยวนั้น สีอันแดงคล้ำของมันประหนึ่งว่า จะย้อมให้ป่ารอบด้านกลายเป็นสีถ่านไฟไปหมด ส่วนหัวกลมรีประกอบด้วยหนวดสั้นๆ ชี้แกว่งไกวไปมาสองเส้น จุดดำเหมือนนิลก้อนเท่าครกตำน้ำพริกสองจุดอยู่ด้านบนทั้งสองข้าง ไม่ควรจะเป็นอื่นใดนอกจากนัยน์ตาของสัตว์ในขุมโลกันตร์ เขี้ยวโง้งเข้าหากันมีขนาดเท่าเขาควาย อยู่ในส่วนด้านต่ำของท่อนปลายหัว ถัดมาก็ลำตัวที่เป็นปล้องและเห็นเป็นช่วงติดต่อกัน ลำตัวอันใหญ่โตเหล่านี้วางอยู่บนสิ่งอันน่าจะเรียกได้ว่าตีน... ทว่าเป็นตีนที่นับจำนวนคู่ไม่ถ้วน กำลังพุ้ยดินเป็นระลอกดุจเรือบกที่มีฝีพายนับร้อยช่วยกันจ้วงใบพาย ความยาวของมันมีอยู่เท่าใดยังไม่อาจคาดคำนวณได้จากสมองอันถูกบีบของทุกคนที่เห็นอยู่ในขณะนี้ เพราะมันเคลื่อนยาวพ้นแนวบังออกมาอย่างแช่มช้าเป็นลำดับเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด

“ตะขาบ!”

เสียงของคนใดคนหนึ่งในคณะ สำลักออกมาเหมือนคนกำลังจะสิ้นใจ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขยี้ตา แล้วลืมขึ้นจ้องอีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจที่สุดว่าสายตาไม่ได้โกหกตัวเอง ไชยยันต์นั้นหายใจไม่ออกอ้าปากกว้าง ตาเหลือก ดารินขยุ้มมือของพี่ชายอย่างลืมตัว ส่วนมาเรียริมฝีปากขมุบขมิบ หล่อนอุทานหาพระเจ้า ทว่าไม่มีเสียงใดๆ จะผ่านลำคออันตีบตันออกมาได้

สำหรับกลุ่มพรานพื้นเมือง บัดนี้ดูเหมือนจะกลายเป็นเหน็บชากันไปหมด

คนที่พอจะพิสูจน์ได้ว่าสติดีเยี่ยมที่สุด รองลงไปจากจอมพรานก็คือ ราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะ เขาตบหลังเตือนน้องสาวให้รู้สึกตัว แล้วเคลื่อนออกจากที่ซุ่มเดิม ค่อยๆ ปีนขึ้นไปหมอบเคียงเฝ้าดูอยู่กับรพินทร์ แต่ถึงอย่างไรลิ้นเขาก็แข็งไปหมด ปากก็หนักเหมือนมีอะไรมาถ่วงยึดไว้ ไม่อาจเอ่ยคำใดกับจอมพรานออกมาได้เหมือนเช่นใจที่นึก

ท่ามกลางวินาทีอันจังงังกันไปทั่วทุกคนนั้น สิ่งมหัศจรรย์พันลึกก็ปรากฏซ้อนแทรกขึ้นอีก ชนิดที่ทำให้เลือดแทบจับเป็นก้อนแข็ง **ในแสงอันสลัวรางนั้น ไม่เพียงแต่เจ้าตะขาบอสุรกายดุจภาพหลอนเท่านั้น ที่กำลังเคลื่อนตัวของมันออกมาให้เห็น แต่มีอะไรติดตามมาพร้อมกับมันด้วย ดูยั้วเยี้ยนังนังไปหมด บ้างเกาะไต่อยู่บนลำตัว บ้างก็เกาะติดอยู่ที่ขาซึ่งกำลังขยับเขยื้อนพุ้ยดิน และบางส่วนก็ออแห่แหนรายล้อมอยู่ใกล้ๆ กระโดดหย็องแหย็งตามมาด้วย**

ไอ้พวกผีกองกอย!!

เจ้าภูตไพรเหล่านั้น กำลังช่วยกันเข็นเรือบก และเรือของมันก็คือตะขาบยักษ์ มันจะพากันไปที่ไหน เพื่ออะไร

บางที นรกเท่านั้นที่จะบอกได้!

ภาพนี้อุบัติให้เห็นชัดในสายตาของคณะผจญภัยพร้อมกันหมด ท่ามกลางแสงทิวากาลที่ยังไม่สิ้น ตะขาบที่เห็นก็คือสัตว์เลื้อยคลานประเภทมีพิษที่คณะผจญภัยทุกคนเคยเห็นและรู้จักดีมาแล้ว เพียงแต่ว่าขนาดใหญ่ที่สุดก็ยาวไม่เกินศอก และลำตัวก็อวบใหญ่ไม่เกินสามนิ้วฟุต แต่ไอ้มหาประลัยที่มันเท่าซุงใหญ่ๆ ทั้งต้น ส่วนเจ้าผีกองกอยเห็นชัดในยามนี้ มีลักษณะไม่ผิดอะไรกับลิง มันเคลื่อนไหวไปในลักษณะวิ่งเขย่งเกงกอย เมื่อเปรียบเทียบกับลำตัวของตะขาบยักษ์ พวกมันดูไม่ผิดอะไรกับมดหรือตัวริ้นไรที่อาศัยตอมเกาะมา

ความน่าเกลียด น่ากลัว และน่าขยะแขยงที่สุด คือภาพที่ทุกคนแลไปเห็นในขณะนี้ ปะปนไปกับความสยดสยองขนอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว

“มันมาด้วยกันยังไงกันนี่ คล้ายๆ มันเป็นพวกเดียวกันงั้นแหละ”

เชษฐาหลุดปากออกมาได้อย่างยากเย็นที่สุด ดังไม่เกินกระซิบ

“เฉยไว้ครับ ดูมันไป...ดูซิว่ามันจะพากันไปไหน”

“รู้สึกว่ามันจะไม่สนใจ หรือรู้ว่าพวกเราแอบกันอยู่ที่นี่”

“ก็ยังทายอะไรไม่ถูกทั้งนั้นครับ ระยะที่เราซุ่มอยู่นี่ มันต่ำไปเสียแล้ว ถ้ามันไหวตัว คงถึงเราแน่จะขยับหนีขึ้นไปอีกก็ไม่ได้เสียแล้ว...”

รพินทร์ตอบ หันขึ้นไปมองทางหนีทีไล่เบื้องบนด้านหลัง อันเป็นส่วนของเชิงเขาที่สูงขึ้นไปอีก เขาคำนวณผิดไปจริงๆ สำหรับระยะหลบซุ่ม เพราะเจ้าสัตว์ร้ายมหึหาที่โผล่ออกมามันมีขนาดเกินความคาดฝัน เมื่อเปรียบเทียบกับงูยักษ์ที่ต่างเผชิญกันมาแล้ว ตะขาบตัวนี้มีขนาดย่อมกว่ามากก็จริง เพราะมันยังไม่ถึงกับเป็นรถไฟทั้งขบวนเหมือนไอ้อสูรดึกดำบรรพ์ตัวนั้น แต่ชนิดและรูปร่างของมันซึ่งประกอบกับขนาดเท่าที่เห็นอยู่นี้ ถ้าหากมีอะไรมากระตุ้นเตือนให้มันสำแดงฤทธิ์เดชเต็มสภาพของมันขึ้น ก็เห็นจะไม่ต้องสงสัย

สำคัญกว่าอะไรก็คือ มันจะต้องประเปรียวว่องไวกว่างูยักษ์ตัวนั้นมากทีเดียว มันจะเพิ่มขึ้นเป็นอัตราส่วน ตามความใหญ่โตมโหฬารของมันและมนุษย์ก็ย่อมมีสภาพไม่ผิดอะไรกับลูกหนูเล็กๆ เท่านั้น

ทั้งหมดได้แต่เฝ้าดู ด้วยอาการอันเป็นอัมพาต แม้แต่ลมหายใจก็พยายามให้แผ่วเบาที่สุด ประหนึ่งจะเกรงว่ามันจะแว่วไปถึงไอ้สัตว์ยุคหินตัวนั้น

มันคลานเลี้ยวลัดมาตามทางด่าน อย่างแช่มช้าเป็นปกติเหมือนเดิม แลไม่ผิดอะไรกับรถไฟเล็กในงานแสดงมหกรรมที่เคลื่อนไปตามราง **ในที่สุด ก็โผล่สุดช่วงออกมาให้เห็นตลอดทั้งหัวและหาง ซึ่งกะว่าอยู่ในราว 20 กว่าเมตร**

ทรวดทรงสัณฐานของมันก็คือตะขาบเราดีๆ นี่เอง

เจ้าพวกผีกองกอยมะรุมมะตุ้มแห่แหนมารอบตัวนัวเนียอยู่เช่นนั้น ดูราวกับว่ามันจะเป็นส่วนประกอบของกันและกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพเงียบกริบ ลมก็สงัดหยุดพัด คงได้ยินแต่เสียงเลี้ยงดังซู่ๆ ของตีนนับร้อยๆ คู่เหล่านั้นอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งเสียงก็ดี ภาพที่เห็นก็ดี มันบีบความรู้สึกของคณะผจญภัยทั้ง 11 ชีวิต เหมือนถูกกดจมลงใต้บาดาล ยากที่จะบังคับจิตใจควบคุมสติไว้ได้

รถไฟสีแดงย่อมๆ ขบวนนั้น บ่ายหน้าเข้าหาทางด่านสามแพร่ง มันหยุดชะงักนิดหนึ่งเมื่อเห็นสิ่งแปลกปลอมอันเป็นกองสัมภาระของเหล่ามนุษย์ ที่ทิ้งไว้กลาดเกลื่อนขวางทางอยู่เบื้องหน้า ผงกสั่นหัวตั้งชูขึ้นมา สูงประมาณ 1 เมตร อันผิดแปลกไปจากธรรมชาติของตะขาบเล็กสามัญ แต่เป็นอาการเช่นเดียวกันกับงู มีเสียงพ่นลมฟู่เบาๆ ออกจากปาก ใบไม้แห้งและฝุ่นเบื้องหน้า ปลิวกระจายว่อนออกไปเล็กน้อยเหมือนถูกพัดลมย่อมๆ เป่า แล้วก็ค่อยๆ เคลื่อนอย่างระมัดระวังเข้าไปทางกองสัมภาระเหล่านั้นส่ายหัวค้อมๆ มองๆ ใช้ปลายหนวดที่โอนเอนไปมาแตะสัมผัส เหมือนจะคลำดู หรือมิฉะนั้นก็สูดกลิ่น หัวใจของทุกคนเต้นแรงขึ้นไปอีก

“มันคงรู้ว่านั่นไม่ใช่สิ่งอันเป็นธรรมชาติของป่า และคงได้กลิ่นของเรา!”

เชษฐาพูดอย่างไม่มีเสียง นอกจากริมฝีปากที่ขมุบขมิบอยู่ข้างซอกหูของจอมพราน

เจ้าพวกผีกองกอย ส่งเสียงร้องแหลมแซ่สนั่นขึ้น พรึบเดียวก็กระจายหายเข้าพุ่มไม้ไปหมด พร้อมกัน ก็ปรากฏเสียงขู่คำรามฟู่ฟ่อ สัตว์ยักษ์ตีนยุ่มย่ามตัวนั้น พุ่งตัวปราดปรากฏเสียงดังตูมสนั่นลงมากลางด่าน ลำตัวของมันหมุนคว้างไกวแกว่งอย่างรวดเร็วไปรอบด้านอย่างสำเหนียกรหัสศัตรู พุ่มพงข้างเคียงถูกลำตัวของมันฟาดแหลกกระจุยกระจายเป็นแปลง

อาการเคลื่อนไหวของมันในครั้งนี้ เป็นไปอย่างรวดเร็วว่องไวเกินความคาดหมาย ผิดกับที่เห็นในครั้งแรก หน้ามือเป็นหลังมือ มันม้วนตัววาดแว้งอยู่บนเนินฟากตรงข้ามนั้น แล้วชูคอผงาดร่าขึ้นส่ายไปมาเหมือนจะค้นหากลิ่น เคลื่อนมาข้างหน้า ถอยไปเบื้องหลังและหมุนไปรอบๆ ฝุ่นคลุ้งตลบไปหมด แลเห็นเขี้ยวโง้งขนาดเขาควายขยับอยู่เป็นจังหวะพร้อมทั้งเสียงพ่นลมออกจากปากอย่างดุร้ายตลอดเวลา อากาศอันสว่างอยู่นั้นก็ดูจะมืดมนอนธการลงในทันที

ขณะจิตหนึ่งที่ทุกคนถูกอำนาจความตระหนกสะกดให้กลายเป็นหิน รพินทร์ ไพรวัลย์เล็งศูนย์กล้องเวเธอร์บี .460 ที่ประทับพร้อมอยู่แล้วบนซองไหล่ จับไปที่ระหว่างกลางของเขี้ยวสองอันที่อ้าร่าอยู่ สติสัมปชัญญะของเขาพร้อมมูลอยู่เหมือนเดิม

“อย่าเพิ่งยิง จนกว่ามันจะพุ่งขึ้นมา!”

เขาร้องสั่งทุกคน แต่ช้าไปเสียแล้ว หางเสียงของจอมพรานถูกกลบด้วยกัมปนาทสนั่นหวั่นไหวของไรเฟิลกระบอกหนึ่ง มันคือ .375 แม็กนั่มของมาเรีย ฮอฟมัน ผู้ซึ่งไม่สามารถจะคุมสติได้อีกต่อไป

เป้าหมายของลูกปืน จะเป็นส่วนใดของเจ้าตะขาบยักษ์ก็เหลือที่จะเดา แต่เท่าที่เห็น ส่วนคออันชูร่าของมันผงะไหวไปเล็กน้อย แล้วพริบตาเดียวกันนั้นเอง มันก็ฟาดตัวอีกครั้ง พุ่งด้วยอาการ

กระโจนมาเบื้องหน้า ซึ่งเป็นชายเนินที่คณะทุกคนหลบตัวแข็งอยู่ เลื้อยพรวดพราดสวนควันปืนเข้ามาแทบจะดูไม่ทัน

วินาทีดับจิตนี้เอง ปืนอีก 11 กระบอก ก็ระเบิดประสานกันขึ้นหูดับตับไหม้ ท่ามกลางเสียงร้องเอะอะโวยวาย ฟังไม่เป็นภาษา เป็นการยิงอย่างอิสระ และเป็นการเคลื่อนไหวเพื่อเอาชีวิตรอดชนิดตัวใครตัวมัน อย่างน้อยที่สุดก็ชั่วขณะหนึ่งของสถานการณ์อันคับขันขีดสุดนี้

เพราะกระสุนนัดแรกของแหม่มสาวนั้นเอง ทำให้ .460 ของพรานใหญ่ที่กัมปนาทติดตามออกไป พลาดจากจุดสำคัญที่เล็งไว้ก่อนแล้วอย่างน่าเสียดายที่สุด และภายหลังที่เขาลั่นมันออกไปแล้ว ก็ไม่สามารถบอกได้เหมือนกันว่าถูกเข้าที่ใดหรือไม่ เพราะจังหวะเหนี่ยวไกเป็นจังหวะที่มันลดหัวพุ่งขึ้นใส่เสียก่อนแล้ว

เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน ยิงเข้าจุดเดียวกันหมด คือกลางลำตัวค่อนไปทางหาง ซึ่งมันไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย นอกจากจุดชนวนแห่งความเกรี้ยวกราดดุร้ายของมันให้เพิ่มทวีขึ้น ส่วนกลุ่มกระสุนของพรานพื้นเมืองก็เด็ดเฉพาะขาของมันให้ขาดปลิวกระเด็นออกไปเพียง 5 – 6 ขา

ร่างอันใหญ่โตยาวเหยียด สะบัดกวัดแกว่งเป็นพายุใต้ฝุ่นกระทบก้อนหินที่งอกอยู่เสียงสนั่นหวั่นไหว แล้วพลิกกลิ้งหงายท้องไปชั่วพริบตาเดียว ก็ม้วนกลับขึ้นมาทรงตัวได้อีก เลื้อยพรวดๆ ขึ้นมาอย่างรวดเร็วด้วยความโกรธแค้น

ทั้ง 11 คน กระโจนออกจากที่อย่างจวนตัว เผ่นไปคนละทิศละทางไม่เป็นขบวน แล้วตัวเองก็เสียหลักตีลังกากลิ้งหลุนๆ ลงไปเบื้องล่าง ไชยยันต์กระโดดบังหินก้อนใหญ่ วิ่งอ้อมมาอีกด้านหนึ่ง แหย่ปากกระบอก .600 ไนโตรฯ เข้าไปที่ลำคอของมันขณะที่แว้งตัวเข้าใส่เชษฐาผู้กำลังกระชากลูกเลื่อนอยู่ แล้วกดตูมออกไปทั้งสองลำกล้องพร้อมกัน มันผงะหัวแกว่งไปเท่าๆ กับที่ตัวเขาเองก็ถูกแรงสะท้อนถอยหลัง ถีบหงายท้องกลิ้งตามมาเรียไปทางลาดนั้นอีกคนหนึ่ง ไรเฟิลหลุดจากมือกระเด็นไปไม่รู้ทิศทาง

ดารินผละหันหลัง วิ่งหนีไปตามแก่งโขดหิน ในขณะที่ส่วนหัวของมันส่ายพราดๆ ตามหลังมาห่างเพียง 4 – 5 วา พี่ชายผู้ล้มลุกคลุกคลานอยู่ริมซอกหิน ก็กระหน่ำลูก 500 เกรนของแม็กนั่มแอฟริกันอัดเข้าให้ที่ลำตัวของมันอีก

ส่วนรพินทร์วิ่งกระโจนขึ้นไปบนยอดหินก้อนใหญ่ พยายามจะมองหาส่วนหัวอย่างหมายมั่น เขายังไม่สามารถสังเกตได้ถนัด นอกจากลำตัวอันแดงเถือกที่พันพาดไปมาอยู่ในระหว่างพุ่มไม้และก้อนหินรอบด้าน พอได้ยินเสียงร้องหวีดของน้องสาวนายจ้าง ซึ่งยังไม่รู้อนาคตจะเป็นเช่นไร ในมุมบังของก้อนหินอีกลูก ก็จำใจต้องกดลูกปืนเข้าใส่กลางลำตัวเท่าที่พอจะเห็นได้ถนัด โดยหมายเล็งไปยังส่วนที่น่าจะเป็นที่ตั้งของกระดูก (ถ้ามันมี) ซึ่งก็ยังบอกไม่ถูกว่า มันจะอยู่ในระดับไหน

เสียงกระสุนแรงสูงอันมีอำนาจยิ่งยงที่สุด กึกก้องขึ้นปานฟ้าผ่า ฝุ่นจากก้อนหินใต้ลำตัวของมันแตกกระจาย ด้วยอำนาจหัวกระสุนที่แล่นเจาะทะลวงผ่าน เขาก็หงายหลัง ตกลงไปจากยอดก้อนหินนั้นเป็นคนที่สาม เพียงแต่ว่าสติดีพอที่จะไม่ยอมปล่อยอาวุธหลุดมือ และหล่นลงมาติดหมอบกระแตอยู่ทีพงไม้ ไม่ถึงกับร่วงเลยลงไปเบื้องล่าง

อำนาจของ .460 นัดนั้นเอง สั่นสะเทือนมันได้อย่างมากที่สุดเหนือกว่าทุกบาดแผล ศีรษะของมันก็ชูร่อนขึ้นมาให้เห็นพร้อมกับเขี้ยวที่อ้ากว้างตระหง่านเงื่อมคร่อมอยู่เหนือก้อนหินบนศีรษะของเขา

ระยะนี้เอง มันเป็นเป้าหมายอันฉนัดฉนี่ที่สุด ซึ่งฝ่ายมนุษย์ที่กระจัดกระจายสู้พลางหลบพลางอยู่ในขณะนี้จะมองเห็นได้ แต่ทุกคนก็อยู่ในสภาพที่ตะเกียกตะกายหนีแทบจะตั้งตัวไม่ผิด

ดารินนั้น หลบเข้าไปในโพรงหินแคบๆ ขดตัวอยู่ในนั้น ไรเฟิลของหล่อนหลุดจากมือไปเมื่อไหร่ไม่ทราบ เกิด เส่ย จัน บุญคำ และคะหยิ่น แล่นลงเนินไปแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้หนีเอาตัวรอด พวกนั้นหันกลับขึ้นมาสาดกระสุนใส่เป็นประทัดแตก จากมุมต่างๆ ปากก็ตะโกนเสียงหลง ฟังไม่ได้ศัพท์ว่าพูดอะไรมั่ง มีส่างปาคนเดียวที่ไต่หนีขึ้นสูง และหมดโอกาสที่จะช่วยยิงได้ เพราะกำลังตะกายแง่หินชันอยู่

ไชยยันต์หายไปทางไหนยังไม่มีใครรู้

ส่วนมาเรียพอตั้งตัวติด ก็พุ่งไปยังก้อนหินใหญ่ริมทางด่านเบื้องล่าง แล้วที่นั่น...แหม่มสาวปล่อยลูกกระสุนมาอย่างมีสมรรถภาพที่สุด หล่อนยิงอย่างรวดเร็วติดต่อกันขึ้นมาได้ถึงสามนัด ซ้อนจาก .375 ในมือทุกนัด เจาะเข้าบริเวณก้านคอ ได้ยินเสียงหัวกระสุนที่ทะลวงผ่านเนื้อของมันไปอย่างฉนัด พร้อมทั้งสะเก็ดเศษเนื้อที่ปลิวกระเด็นว่อนออกไป แต่ลูกปืนของหล่อนมันมีหน้าตัดเล็กเกินไป ไม่สามารถที่จะกดส่วนหัวของมันให้ราบทรุดลงมาได้ นอกจากส่ายร่ามองหาเหยื่ออย่างโกรธแค้นอยู่เช่นนั้น!

ขณะนี้จึงมีอยู่เป็นสามคนเท่านั้น ที่อยู่ใกล้จมูกมัจจุราชมากที่สุด คือรพินทร์ ผู้แอบๆ บังๆ รอจังหวะอยู่ที่โคนก้อนหินใหญ่ด้านล่าง จ้องเพื่อจะหาโอกาสโผล่ออกไปปล่อยกระสุนนัดสุดท้ายของเขา ซึ่งถ้าหยุดมันไม่ลง ก็หมายถึงว่าเขี้ยวของมันย่อมถึงตัวเขาอย่างแน่นอน

อีกคนหนึ่งก็คือเชษฐา ผู้คลานใจหายใจคว่ำอยู่ในพุ่มไม้เหนือมันขึ้นไปเล็กน้อย โอกาสรอดของเขา อยู่ที่มันยังไม่ทันจะหันมาเห็น และคนสุดท้ายก็คือดาริน ซึ่งมุดเข้าไปอยู่ใต้ซอกหินใหญ่ใกล้ๆ ตัวมัน อย่างไรก็ตาม ปากทางเข้ามันเป็นซอกแคบเกินกว่าที่ส่วนศีรษะของมันจะโผล่ล้ำเข้าไปได้

ตะขาบใหญ่ลดหัววูบลงต่ำ หลีกหลบจากห่ากระสุนที่มาเรียและพวกพรานพื้นเมืองสาดประดังขึ้นมาอย่างอื้ออึง และดูเหมือนจะหาทางใคร่ครวญระหว่างศัตรูอันเป็นมนุษย์สามคน ที่ล้มลุกคลุกคลานอยู่ใกล้มันที่สุดในขณะนี้ มันสะดวกที่จะขย้ำใครเป็นเหยื่อก่อน รพินทร์ตะโกน

สุดเสียง เรียกดารินและเชษฐาเพื่อจะสอบดูว่า ทั้งสองราชสกุลพี่น้องอยู่ในสถานการณ์เช่นไร เพราะเขาไม่สามารถจะมองเห็นได้ เชษฐาได้ยิน แต่ก็ไม่กล้าจะให้เสียงตอบออกไป นอกจากหมอบซุ่มสงบนิ่ง กลั้นใจกลัวว่าเสียงของเขาจะเรียกไอ้ตะขาบยักษ์ให้เหลียวมาพบ ซึ่งเขาไม่มีทางจะหาที่หลบกำบังให้ปลอดภัยที่ใดได้เลยในพงไม้เล็กๆ เช่นนี้ แต่เสียงแหลมของดาริน ร้องตอบมาเกือบฟังไม่ได้รู้เรื่องว่า

“ฉันอยู่นี่ อยู่ใต้ก้อนหินใหญ่ลูกนี้!”

“คุณชายล่ะ?”

“ไม่เห็น นั่นคุณอยู่ตรงไหน?”

“บังอยู่โคนหินด้านล่าง ลูกเดียวกับคุณหญิงนี่แหละ กำลังมองหาส่วนหัวของมัน ยิงที่อื่นหยุดมันไม่ได้!”

บอกยังไม่ทันขาดคำ พรานใหญ่ก็ผละหลังตาเหลือก หัวอันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัวของไอ้ยักษ์เขี้ยวโง้งโผล่ราบเรียดกับก้อนหินใหญ่ลูกนั้นขึ้นมาอย่างแช่มช้า ลักษณะค่อยๆ เลื้อยหย่อนลงมาจากยอดที่กำบังหลบของเขา ประจันหน้ากันในระยะใกล้อย่างถนัดชัดเจนที่สุด ห่างเพียงไม่เกิน 5 วาเท่านั้น

รพินทร์แว้งปากกระบอกไรเฟิลเข้าใส่อย่างเร็วที่สุด เท่าที่กำลังจะมีอยู่ เหนี่ยวไกตูมแล้วไม่รอดูผล ทันทีที่ลูกปืนพ้นลำกล้องออกไปก็ทิ้งตัวคว่ำหน้าลงกับพื้น

เสียงมันพ่นลมฟ่า และพุ่งหัวลงมากระทบบริเวณซอกที่เขายืนอยู่ดังสนั่นหวั่นไหว คมเขี้ยวที่หนีบเข้าหากัน กระทบกับแง่หินกร้วมได้ยินถนัด ช้ากว่านั้นอีกพริบตาเดียว...ร่างของเขาก็มีหวังขาดสองท่อนเหมือนถูกกรรไกรยักษ์หนีบ

อย่างไม่คิดชีวิต จอมพรานผู้บัดนี้ไม่ได้ห่วงถึงอะไรอีกแล้ว นอกจากชีวิตของตนเอง ตะกายกระเสือกกระสนลากตัวเข้าไปใต้ซอกหินก้อนนั้น ซึ่งมีระดับสูงกว่าพื้นเพียงศอกเดียว ไรเฟิลประจำมือหล่นอยู่ตรงนั้นเอง เขาได้ยินเสียงมันขู่อย่างโกรธแค้นสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครั้ง ร่างกายอันใหญ่โตปานราหู บังมืดมิดอยู่ตรงบริเวณช่องแคบจำกัดนั้น ดูเหมือนมันพยายามจะส่ายหัวในลักษณะชะโงก ล้วงตามเข้ามา แต่ติดขัดที่ขนาดอันใหญ่เท่าซุงของตัวมันเอง ลอดเข้ามาได้แต่หนวดสองเส้นที่ใหญ่เท่าเชือกมนิลา กระดิกกุนกระทบขาเขา

รพินทร์กัดฟันกลิ้งตัวกระดืบหนีให้ลึกเข้าไปอีก แล้วก็รู้สึกว่ามีมือของใครคนหนึ่งคว้าไหล่ของเขา ช่วยฉุดลากให้ลึกเข้าไปใต้โพรงแคบนั้น

ม.ร.ว. หญิงดาริน วราฤทธิ์ ผู้นอนหลบตัวสั่นเทาอยู่ก่อนแล้ว โดยมุดเข้าไปหลบอยู่คนละด้านกับเขาแต่แรก โพรงใต้หินใหญ่ก้อนนั้น...เป็นช่องทะลุถึงกัน ขณะที่เขากำลังตะเกียกตะกายมุดหนี เป็นเวลาเดียวกับที่หล่อนคืบลึกจากด้านตรงข้ามเข้ามาถึงพอดี หล่อนจะร้องบอกอะไรกับเขาก็ฟังไม่ได้ศัพท์ ท่ามกลางความใจหายใจคว่ำอลหม่านขีดสุดนี้ เบื้องนอกก็แซ่สนั่นไปด้วยเสียง

ปืนปานจะถล่มป่า กลบสรรพสำเนียงใดๆ หมดสิ้น พรรคพวกจะกระจัดกระจายอยู่ที่ไหนบ้างไม่รู้ได้ แต่ก็ช่วยซัลโวซัดกระหน่ำกันมาอย่างอุตลุต

"ตายแน่ รพินทร์ เราไม่มีทางจะเอามันอยู่!..."

พอจะจับกระแสความได้เลาๆ จากเสียงร้องของดารินที่สำลักกรอกช่องหูเขา

รพินทร์พลิกตัวจากท่าที่นอนหงายมาเป็นคว่ำอย่างรวดเร็วตะโกนสุดเสียง

"ส่งปืนสั้นให้ผม!"

ราชสกุลสาวยัดเยียด .357 ในมือของหล่อนให้ จอมพรานรับมากำไว้แน่น แขนอีกข้างหนึ่งโอบคร่อมกายหญิงสาวไว้ กดให้นอนราบนิ่งอยู่กับพื้น สอดส่ายสายตาออกไปจากช่องใต้หินนั้น แล้วซัดเปรี้ยงออกไปเท่าที่จะมองเห็นส่วนของมันปรากฏบังช่องอยู่ เปรียบไม่ผิดอะไรกับเข็มหมุด ที่เจาะตำทิ่มผ่านเนื้อ ยุยั่วให้มันยิ่งทวีความดุร้ายขึ้นขีดสุด

ร่างอันใหญ่โตนั้น...ถอยวูบ...หายลับไปจากช่องที่มองเห็นอยู่นั้น อีกอึดใจเดียวก็มาโผล่ล่อหน้าให้เห็นถนัดอยู่ทางช่องหินด้านตรงข้าม แสดงว่ามันเบนหัวอ้อมมาอีกทาง จ้องที่จะเล่นงานเหยื่อสองคนที่ซุกหลบอยู่ใต้หินก้อนนั้นให้ได้ โดยไม่หันไปสนใจกับใครอื่นอีกทั้งสิ้น ชะรอยจะได้กลิ่นแน่ชัดและมองเห็นถนัดกว่าคนอื่นๆ

มันดันหัวเข้ามาพร้อมกับเสียงขู่คำรามในลักษณะเดิม ดารินร้องออกมาสุดเสียงอย่างขวัญหาย หลับตาแน่นด้วยความสยองใจ พรานใหญ่โอบรัดร่างหล่อนไว้แน่น กระชากหดตัวให้หนีลึกไปทางด้านตรงข้าม กลิ้งขลุกขลักจวนตัวกันอยู่ในซอกต่ำแคบๆ นั้น ปลายหนวดอันน่าขยะแขยงสองเส้น ส่ายดุกดิกเหมือนงวงปลาหมึกยักษ์ ยื่นแหย่เข้ามาห่างจากกายทั้งสองที่หมอบตัวคู้กอดกันแน่นอยู่เพียงฝ่ามือเดียวเท่านั้น ปลายเขี้ยวอ้ากว้างแล้วหนีบเข้าหากัน เสียงกรอดๆ แกว่งไกวเรียดดินให้เห็นอยู่ซึ่งๆ หน้า มันพยายามที่จะเสือกลอดมุดหัวเข้ามาให้ได้ ดันหัวชนก้อนหินจนลั่นคึ่ก

รพินทร์เปลี่ยนปืนสั้นมาถือไว้ในมือซ้าย เพราะไม่สามารถจะใช้มือขวาได้ถนัดโดยการโผล่เข้ามาให้เห็นของมันทางด้านนั้น แต่แล้วก่อนที่เขาจะปล่อยกระสุนอันลำบากยากเย็นนัดนั้นออกไปได้นั่นเอง ก็ได้ยินเสียง .458 จากเชษฐาเบื้องนอกระเบิดกึกก้อง

ระยะอันใกล้ชิดที่มันล่อหัวเข้ามาเผชิญหน้าอย่างมุ่งร้ายหมายขวัญอยู่ในขณะนั้น ทำให้ได้ยินเสียงหัวกระสุนอันทรงพลัง แล่นเข้าปะทะส่วนใดส่วนหนึ่งบริเวณหัวของมันอย่างถนัด แล้วคว้านทะลวงผ่านออกไปกระทบหินแฉลบคร่างเฟี้ยวบาดหัวใจ สะเก็ดหินบริเวณนั้นแตกกระจุยเป็นฝุ่นพร้อมๆ กับของเหลวเป็นเมือกข้นบางชนิดจากร่างกายของมันที่กระเด็นเป็นฝอย เข้ามาถูกกายเขากับดาริน ราวกับใครเอาวุ้นเหลวๆ มาสาด

สิ่งที่เห็นในพริบตาต่อมาของบรรยากาศที่เปรียบไม่ผิดอะไรกับฟ้าถล่มนี้ ทำให้รพินทร์ต้องอุทานลั่นออกมาด้วยความยินดี มองเห็นความหวังขึ้นทันที

ส่วนปลายยาวประมาณหนึ่งศอกของเขี้ยวอันแหลมโง้งของมัน หักสะบั้นเหมือนมีอะไรมาเด็ดขาดตกอยู่ตรงปากโพลงห่างจากเขาเพียงวาเดียว พร้อมๆ กับส่วนหัวที่สะบัดวูบหายไป

“คุณชายยิงเข้าหัวมันแล้ว!..”

เขาร้องออกมาอย่างลืมตัว ความหวังอันมืดมน เริ่มแจ่มใสเห็นลู่ทางขึ้น

“หลบอยู่ในนี้ก่อน ผมจะออกไปทางด้านโน้น!”

พร้อมกับละล่ำละลักบอก พรานใหญ่ใช้ข้อศอกคืบลากตัวออกไปทางช่องที่เขาหลบเข้ามาครั้งแรกโดยเร็ว เสียงดารินตะโกนลั่นเตือนมาแต่เขาไม่สนใจ พอโผล่ออกมายืนได้ ก็ล้มลงคว้าไรเฟิลที่ตกอยู่ขึ้นส่งนัดใหม่เข้ารังเพลิง กระโดดไต่ขึ้นไปบนก้อนหินย่อมๆ อีกลูกหนึ่ง แล้วก็เห็นภาพอย่างถนัดอีกครั้ง ท่ามกลางเสียงโวยวายของพรรคพวกรอบด้าน

มันกำลังเลื้อยส่ายคดเคี้ยวอยู่ไปมา พุ่งเข้าไล่เชษฐา ผู้วิ่งกระเจิงไปตามไหล่ตะพักด้านเหนือขึ้นไป อำนาจของกระสุนหลายต่อหลายนัดที่เจาะพรุนอยู่ตามร่างกายในขณะนี้ ทำให้การเคลื่อนไหวเชื่องช้าลง และที่สำคัญที่สุด...เขี้ยวหักไปข้างหนึ่งเสียแล้ว ทำให้มันไม่สามารถจะขบขยี้เชษฐาได้ แต่ก็ยังพุ่งตามอย่างเจ็บแค้นอาฆาต หลายต่อหลายครั้งที่มันเสือกหัวเข้าถึงเชษฐา แต่สวรรค์เข้าข้างเขาแท้ๆ ที่มันไม่สามารถจะใช้เขี้ยวอันเป็นอาวุธสำคัญที่สุดของมันได้ นอกจากที่อเข้าใส่เช่นนั้น

รพินทร์กลั้นหายใจ ยกปืนขึ้นเล็งอย่างประณีตที่สุดในเป้าหมายถนัดถนี่ที่เขาเพิ่งจะได้โอกาสนี้ แตะกากบาทศูนย์กล้องฉับเข้าไปที่บริเวณหัวของมัน เยื้องสูงขึ้นไปทางส่วนปลายด้านหน้า ใกล้เคียงกับลูกนัยน์ตา แล้วเหนี่ยวไก

ตูม!

ร่างของจอมพรานที่ยืนอย่างหมิ่นเหม่บนยอดโขด หงายผึ่งลงมาจ้ำเบ้า แต่ภาพอันประทับตราตรึงอยู่ในความรู้สึกของทุกคน ปรากฏขึ้นพร้อมกัน

ไอ้ยักษ์ที่กำลังเสือกตัวรุกไล่หัวหน้าคณะอยู่ พลิกหงายท้องผึ่งราวกับมีมืออันทรงพลังมาจับหงายขึ้น แล้วกลิ้งกลับหน้ากลับหลังในลักษณะอันเกร็งแข็งทื่อ ปะทะซุ้มไม้และโขดหิน ร่วงลงไปทอดกายยาวเหยียด หัวซบติดดินแน่นิ่งอยู่ยังทางด่านเบื้องล่าง คงมีแต่ส่วนปลายหางเท่านั้นที่สะบัดกวัดไหวตีดินอยู่พึ่บพั่บ แล้วค่อยๆ ช้าลงเป็นลำดับ ท่ามกลางความตะลึงงันของทุกคน ที่มีสภาพเหมือนตายแล้วเกิดใหม่

กว่าจะเรียกหา และสำรวจตรวจตรากันให้ครบหน้าทั้ง 11 คน ก็กินเวลาอยู่ครู่ใหญ่ ทุกคนอยู่ในอาการสะบักสะบอมทุลักทุเลกันไปหมด และพากันเป็นใบ้ไปชั่วขณะ พูดอะไรไม่ออก สีหน้าของแต่ละคนซีดจนเขียว แม้กระทั่งพรานใหญ่เอง ผู้มั่นคงที่สุดเหนือกว่าทุกคนในคณะ

ไชยยันต์เจ็บมากกว่าทุกคน เพราะกลิ้งลงมาปะทะหินอย่างแรงจนถึงกับจุกนอนนิ่งไปชั่วขณะ ระหว่างที่คนอื่นๆ โรมรันอยู่กับมันอย่างถึงเลือดถึงชีวิต เส่ย กับจัน เป็นคนช่วยกันฉุด

ประคองเขาออกมาจากซอกหินที่หล่นลงไปนอนแอ้งแม้งอยู่ ภายหลังจากที่ตะขาบยักษ์หมดฤทธิ์เดชลงไปแล้ว

ส่วนดารินบอกไม่ถูกว่า **.300** เวเธอร์บีของหล่อนตกหายไปที่ไหน บุญคำต้องไต่ขึ้นไปหาและเก็บมาให้ หลังจากสำรวจดู ปรากฏว่าหล่อนยิงออกไปได้เพียงสองนัดเท่านั้น น้อยกว่าทุกคน ...เพราะจวนตัวเสียก่อน รพินทร์ก็เสื้อขาดยับเยิน เลือดซิบไปทั้งตัว มีส่างปาคนเดียวที่แทบจะไม่มีบาดแผลอะไรเลย เพราะหนีอย่างไม่ยอมสู้ ซึ่งทุกคนก็ให้อภัยเพราะรู้นิสัยของเจ้าพรานต่องสู่ดีอยู่แล้ว

พักใหญ่หลังจากนั้น ทั้งหมดก็เข้ามายืนมุงพิจารณาดูที่ตะขาบยักษ์ ด้วยใจอันห่อเหี่ยวหมดเรี่ยวแรง

“ชิบหาย ไอ้แงซาย ไอ้กะล่อน เสือกบอกได้ว่าตัวเท่าฝากระดานเรือน ที่แท้ตัวเท่าซุงทั้งต้น”

ไชยยันต์ผู้ยังยืนกุมท้อง จุกเสียดอยู่ สบถอุบอิบ หน้าตาเหยเกแทบไม่เป็นผู้เป็นคน ขณะนี้ทุกส่วนของมันสงบนิ่งเป็นดุษณีไปแล้ว แสดงว่าตายสนิท กระสุน .460 แม็กนั่มของรพินทร์นัดสุดท้าย พุ่งเข้าระเบิดเป้าหมายสำคัญอย่างแม่นยำทะลุกลางศีรษะระหว่างตาทั้งสอง ผ่านเลยออกเบื้องล่างตัดสมอง ด้วยอำนาจทำลายอันเฉียบขาดยิ่ง สำหรับบริเวณลำตัวส่วนอื่นของมันไม่ต้องพูดถึง แม้จะถูกลูกปืนที่ช่วยกันระดมยิงเข้าใส่แทบจะตลอดทั้งตัว แต่ความใหญ่โตของมันทำให้แทบจะค้นหาร่องรอยไม่พบ นอกจากเศษขา 5 – 6 อันที่กระเด็นขาดหล่นอยู่

“ก็ไหนพวกเราไม่มีใครเชื่อยังไง ตอนที่เขาบอก คราวนี้เจอของจริงด้วยสมใจไหมล่ะ”

ดารินว่า เสียงยังไม่วายสั่น มาเรียใช้ปลายลำกล้องไรเฟิลของหล่อนแหย่กระทุ้งไปที่ลำตัวของมัน เหมือนจะยังไม่แน่ใจว่า ตนเองได้ฝันไปหรือเปล่าในสิ่งที่เกิดขึ้น พูดอะไรไม่ออกอยู่ตามเดิม เชษฐาเปิดกระติกบรั่นดีขึ้นดื่มเสียหลายอึกเพื่อดับความรู้สึก แล้วส่งต่อไปให้พรานใหญ่

“ผมนึกว่าไม่ใครก็ใครพวกเราต้องตายกันบ้างแล้ว โชคดีเหลือเกินที่ทุกคนปลอดภัย” หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นหอบๆ

“ก็มีหวังมากทีเดียวครับ ถ้าไม่ใช่เพราะคุณชายยิงเขี้ยวมันหักไปข้างหนึ่งเสียก่อน กระสุนนัดนั้นของคุณชาย...มีความหมายที่สุด”

“ผมเห็นมันกำลังล้วงหัวเข้าไปใต้ก้อนหินลูกที่น้อยซุกตัวเข้าไปหลบอยู่ ตอนนั้นก็เดาไม่ถูกเหมือนกันว่าน้อยเป็นอย่างไรบ้างแล้ว เห็นหัวมันก็ไม่ถนัดนัก ยิ่งสุ่มส่งเดชเข้าไปอย่างนั้นเอง เห็นมันผงะซบหัวนิ่งไปอึกใจ นึกว่าอยู่แล้ว ที่ไหนได้ พอเงยขึ้นมาได้ มันก็กวดไล่ผมเลย คงจะกระทบเขี้ยวอย่างเดียวเท่านั้นไม่ได้ถูกสมอง”

เชษฐากล่าวพร้อมกับถอนใจยาว เอื้อมมือไปลูบคลำไรเฟิลอันเป็นสมบัติตกทอดมาจาก ดร.ฮอฟมัน สามีผู้วายชนม์ของมาเรีย ซึ่งขณะนี้ยังถืออยู่ในมือของพรานใหญ่อย่างพอใจ

“ไม่เสียแรงเลย...ที่คุณอุตส่าห์หอบหิ้วเจ้าเวเธอร์บีกระบอกนี้มาด้วย ไม่ได้มันพวกเราเห็นจะแย่กันไปตามๆ กัน เพิ่งจะมาเห็นประจักษ์เอาตอนนี้เอง”

“ผมเชื่อว่าตั้งแต่ขนาด .375 ขึ้นไป ก็ยังพอไหวครับสำหรับเจ้าสัตว์ตัวนี้ ขอเพียงให้เจาะเข้ากลางสมองเท่านั้น ส่วนมากพวกเรายิงพลาดไปถูกส่วนอื่นของมันหมด...”

แล้วเขาก็ใช้ปลายลำกล้องปืน ชี้ให้ดูบาดแผลเหวอะหวะเป็นรูพรุนที่ก้านคอของมัน

“ความจริงเมย์ยิงได้ดีมาก เจาะคอทุกนัด แต่ต่ำไปนิด ถ้าเล็งให้สูงกว่านี้ มันจะเสยใต้คางทะลุออกสมอง ไอ้ยักษ์นี่คว่ำไปนานแล้ว ลักษณะของสัตว์ที่ไม่เคยชินมาก่อน ทำให้กะกันไม่ถูกว่าจุดไหนเป็นจุดสำคัญที่สุดของมัน”

“ฉันไม่เคยเห็นตัวอะไรที่รูปร่างอย่างนี้ แล้วใหญ่โตเท่านี้มาก่อน เคยเห็นคล้ายๆ กัน แต่ตัวมันยาวแค่คืบเดียวเท่านั้น”

นักนิรุกติศาสตร์คร่างออกมา

จากการซักไซ้สอบสวนภายหลังนาทีมัจจุราช ความจึงปรากฏจับตัวต้นเหตุได้ว่า คะหยิ่นเป็นคนทำก้อนหินกลิ้งหลุดลงไปเพราะความตื่นเต้นตกประหม่า พวกพรานพื้นเมือง ยกเว้นส่างปาคนเดียวช่วยกันรุมด่าเจ้านักเลงโตหล่มช้างอื้ออึงไปหมด

“มึง! ไอ้คะหยิ่น ตัวดีนัก มึงเกือบทำให้พวกเราตายกันหมดทุกคน”

บุญคำเตะพลั่กเข้าให้ที่ก้น คะหยิ่นยิ้มแห้งๆ ไม่ได้โต้ตอบอะไรทั้งสิ้น ได้แต่พึมพำสบถสาบานอยู่ในลำคอคนเดียว

“ใครเป็นคนยิงขึ้นก่อนกันนี่ ฉันแว่วเสียงรพินทร์ร้องบอกว่าไม่ให้ยิง ยังไม่ทันจะขาดเสียงเลยก็โครมเข้าให้แล้ว”

ไชยยันต์หันไปถามทุกคน เพราะเหตุการณ์ฉุกเฉินอลหม่านขีดสุดนั้น ทำให้ไม่สามารถจะรู้ได้ว่าอะไรเป็นอะไร

“ฉันเองแหละ ต้องขอโทษด้วย ถ้าฉันเป็นต้นเหตุให้ทุกคนเดือดร้อน ฉันระงับความตกใจไว้ไม่ได้ ตอนที่มันชูหัวร่อนขึ้น ทำท่าคล้ายจะรู้ว่าพวกเราหลบซ่อนอยู่ที่นี่”

มาเรียสารภาพอ่อย

“ก็ดีแล้วที่คุณยิงนัดแรกนั้นออกไป ถึงอย่างไรพวกเราก็อยู่เหนือลม ไม่วินาทีใดก็วินาทีหนึ่ง มันก็ต้องค้นกลิ่นได้และพุ่งเข้าใส่แน่...”

รพินทร์กล่าวขึ้นเพื่อให้แหม่มสาวคลายกังวล

“ที่ผมห้ามไว้แต่แรก ก็เพียงแต่หวังไว้ว่ามันอาจไม่ได้กลิ่นเรา แล้วเลื้อยผ่านไปเสีย โดยถือมติว่าหลบเสียดีกว่าที่จะเผชิญหน้า ความจริงพวกเราน่าจะเสียชีวิตกันไปแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะมันเป็นสัตว์สายตาสั้น อาศัยเพียงสูดกลิ่นเท่านั้น”

“ไปยังไงมายังไงกันนี่...”

ไชยยันต์ยังอยู่ในอาการตื่นเต้นมึนงงไม่สร่าง

“ทำไมถึงมีไอ้ผีกองกอยฝูงนั้น ไต่ขั้วเยี้ยล้อมหน้าล้อมหลังมันมาด้วย”

คำถามนั้น คือข้ออัศจรรย์ใจพิศวงสำหรับทุกคน ซึ่งรพินทร์ก็ไม่สามารถจะตอบได้เช่นกัน

“บางที มันอาจเป็นสัตว์ประเภทที่หากินร่วมกัน แบบนกเอี้ยงเลี้ยงควายก็ได้ครับ มีควายหากินอยู่ที่ไหน เรามักจะเห็นนกเอี้ยงป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้เคียงเสมอ บางทีก็เกาะประจำอยู่บนหลังควาย คอยหาตัวเหลือบไรกิน เจ้าผีกองกอยกับตะขาบยักษ์ตัวนี้ก็คงอยู่ในลักษณะอย่างเดียวกัน เพียงแต่เรายังเดาไม่ถูกว่ามันมีผลประโยชน์อะไรแลกเปลี่ยนกันเท่านั้น อีกอย่างหนึ่งที่เห็นเมื่อตะกี้ก็รู้สึกคล้ายๆ กับว่า พวกผีกองกอยจะคอยทำหน้าที่นำทางให้ไอ้สัตว์ตีนมากตัวนี้”

“น่าจะจริงอย่างที่คุณสันนิษฐาน”

หัวหน้าคณะเห็นด้วย แล้วแหงนหน้ามองไปยังต้นพริกที่มีรอยทิ้งกินลูกและยอดอ่อนหลงลงมาเกลื่อนกระจายอยู่ยังพื้น พึมพำต่อมาว่า

“น่าแปลกมาก มันมาเก็บกินพริกนี้นี่เอง”

“จะให้เข้าใจยังไงกันนี่ ที่เราบ่ายหน้ามาทางนี้ ก็โดยการตามทิศทางที่พวกผีกองกอยทำไว้ให้ แล้วจู่ๆ มันก็ไปนำทางไอ้ตะขาบยักษ์สวนทางเข้ามาหาเรา มันจะหลอกให้เรามาตายหรือยังไง”

ไชยยันต์ใช้สมองอย่างเต็มที่ พยายามอ่านรูปการ ทุกคนพากันนิ่งงันไปครู่หนึ่ง รพินทร์จึงว่า

“อ่านยากเหลือเกินครับ ว่าอะไรมันเป็นอะไร ถูกแล้วที่เราเดินทางมาทางด้านนี้ ก็โดยร่องรอยที่พวกมันทำไว้เหมือนต้องการจะให้ตาม แต่ลักษณะที่พวกมันนำทางตะขาบยักษ์สวนมามันก็ไม่น่าจะมีเจตนาอะไรที่เกี่ยวข้องกับพวกเราเลย ดูเหมือนพวกมันฝูงนั้นจะไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่าเราหลบกันอยู่ที่นี่ ถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว มันควรจะนำตะขาบให้ตรงเข้าใส่เราทันทีที่มาถึง พวกมันมารู้สึกตัวและตกใจหนีไป ก็เพราะคะหยิ่นทำหินหล่นลงไปนั่นเอง”

“มันคงจะเป็นคนละพวกกับไอ้ตัวหัวหน้าที่แงซายปล่อยไป และนำทางให้เราตามมา ไอ้ผีกองกอยจะต้องมีอยู่หลายฝูง”

บุญคำสอดมา

ไม่มีใครกล้าที่จะแสดงความเห็นอย่างใดอีกทั้งสิ้น เพราะมันเป็นปัญหาอันสุดที่จะคาดคะเนได้

ขณะนั้น ดารินกับมาเรีย ซึ่งช่วยกันตรวจดูลักษณะส่วนหัวของมันอยู่อย่างพิเคราะห์ค้นหา ก็ร้องเรียกทุกคนมาด้วยเสียงอันตื่นเต้น เมื่อต่างพรูเข้าไป นักมานุษยวิทยาสาวก็ใช้ลำกล้องปืน ชี้ให้ดูที่เขี้ยวทั้งคู่ของมัน ซึ่งข้างหนึ่งถูกลูกปืนเชษฐาเด็ดขาดไปครึ่งหนึ่ง อีกข้างยังอยู่เรียบร้อย

“มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษหรือ น้อย?”

ทั้งสามชายพากันจ้องงง ยังนึกไม่ออกว่าดารินมีจุดสนใจอะไรถึงกับร้องเรียกมา และผู้ถามคือไชยยันต์

“พิจารณาให้ดีซิ ไม่รู้หรอกหรือว่ามีอะไรผิดปกติบางอย่างที่เขี้ยวของมันนี่ มันผิดไปจากเขี้ยวของตะขาบธรรมดา”

ดารินกล่าวโดยเร็ว เชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์มองหน้าราชสกุลสาว แล้วพยามยามจ้องสำรวจอีกครั้ง

“ก็นอกจากความใหญ่โตมโหฬารขนาดยักษ์ของมันแล้ว ไม่เห็นมีอะไรผิดปกตินี่น้อย”

พี่ชายกล่าวมาต่ำๆ ขมวดคิ้ว

“ถ้างั้นทุกคนก็มองข้ามความจริงไปเสียอย่างหนึ่งแล้ว...”

หล่อนว่า มองไปทางรพินทร์ผู้ยังงงๆ อยู่

“คุณล่ะ นายพราน คุณเห็นอะไรอย่างที่ฉันเห็นอยู่หรือเปล่า”

พรานใหญ่สั่นหน้าอย่างสารภาพ

“ผมยังนึกไม่ออกครับ ว่าคุณหญิงหมายถึงอะไร”

“ก็พิษของมัน อย่างที่ตะขาบควรจะมียังไงล่ะ!”

หล่อนบอก

“ทุกคนไม่เห็นหรอกหรือว่า เขี้ยวของมันทั้งสองข้างนี่ ไม่มีรูของน้ำพิษ ผิดไปจากเขี้ยวตะขาบธรรมดา มันเป็นเขี้ยวลักษณะปิดตันคล้ายเขี้ยวสัตว์สี่เท้าธรรมดา ไม่มีร่องรอยหรือท่อระบายน้ำพิษตรงปลายเขี้ยวเลย อาวุธสำคัญที่มันจะใช้ฆ่าศัตรู จะต้องไม่ได้อยู่ที่พิษอย่างเด็ดขาด แต่จะอยู่ที่ความแหลมคมของเขี้ยวสำหรับใช้หนีบ หรือคีบแบบกรรไกรเท่านั้น ไอ้ตะขาบตัวนี้มีเขี้ยวก็จริง แต่ไม่มีพิษ”

ทั้งหมดลืมตาโพลง และเพิ่งจะมองเห็นความจริงตามคำพูดของหญิงสาว หล่อนช่างสังเกตและละเอียดสมกับที่เป็นแพทย์ และนักศึกษาชาติพงศ์มานุษยวิทยา

จริงของหล่อน เขี้ยวอันใหญ่โตมโหฬารประหนึ่งเขาควายป่าของตะขาบยักษ์คู่นั้น ไม่ปรากฏว่ามีรูหรือน้ำพิษอยู่ตรงบริเวณปลายเขี้ยวทั้งสองเลย ลักษณะของเขี้ยว มีฟันจักแหลมคมเหมือนฟันเลื่อย หรือมิฉะนั้นก็ปากของปลาฉนากอยู่โค้งด้านใน เพื่อสำหรับจะห้ำหั่นหรือตัดเท่านั้น การใช้เขี้ยวเป็นอาวุธ ย่อมเป็นไปในแบบเดียวกับก้ามปูนั่นเอง

“จริงของนายหญิง เขี้ยวของมันไม่ใช่เขี้ยวพิษ!”

บุญคำร้องขึ้นอย่างตื่นเต้นประหลาดใจขีดสุด

“คุณหญิงถี่ถ้วนมากครับ ผมยอมรับว่ามองข้ามความจริงข้อนี้ไปเสีย...”

รพินทร์กล่าวขึ้นเบาๆ ขณะที่ก้มลงสำรวจอย่างถี่ถ้วน

“แต่มันจะมีพิษหรือไม่มี ก็ไม่ทำให้มันร้ายกาจสำหรับเราน้อยไปกว่าที่เห็นอยู่นั่นหรอก เขี้ยวอันแหลมคม ใหญ่โตราวกับใบเลื่อยขนาดนี้ ถึงแม้จะไม่มีพิษ แต่ถ้าหนีบถูกเข้าก็ขาดสองท่อนทันที ความใหญ่โตมโหฬารของมัน ทำให้มันไม่จำเป็นจะต้องใช้พิษเข้าช่วยเลย แบบเดียวกับงูยักษ์ตัวนั้น”

ความน่าเกลียดน่ากลัวของลำตัวมัน ทำให้ทุกคนไม่กล้าที่จะเข้าแตะต้องใกล้ชิดนัก ยกเว้นบุญคำกับคะหยิ่นซึ่งร่ำๆ จะทดลองแล่เนื้อมันออกมาย่างไฟ เชษฐาห้ามไว้

“อย่าอุตริดีกว่า เราไม่รู้ว่ามันจะมีอันตรายเป็นพิษอะไรหรือไม่ ถ้าขืนตะกละ สวาปามเนื้อมันเข้าไป”

“โธ่! กุ้งบก นายใหญ่ เนื้อหวานอย่าบอกใคร ถ้าหากมันเป็นตะขาบจริงๆ ไม่ใช่สัตว์อย่างอื่นที่รูปร่างดันมาคล้ายตะขาบเข้า” ตาพรานเฒ่าบอกอ่อยๆ

“ถ้างั้นบุญคำก็กินเข้าไปคนเดียวเถอะ” ดารินว่า

พักกันพอหายเหนื่อย และคลายความตื่นเต้นลงบ้างแล้ว พรานใหญ่ก็เร่งให้ทุกคนผละออกจากที่นั่นโดยเร็ว ขณะนั้นเย็นลงมากแล้ว อากาศในดงทึบเต็มไปด้วยขุนเขา เริ่มขมุกขมัวลงทุกที

“รีบไปให้พ้นจากที่นี่เถอะครับ อย่างน้อยที่สุด ก็หาที่พักสำหรับคืนนี้ให้ห่างจากซากไอ้นี่ออกไปหน่อยดีกว่า”

“ผมก็ว่ายังงั้นแหละ อยู่ใกล้ๆ มันรู้สึกไม่ค่อยเข้าทีอย่างไรพิกล”

ไชยยันต์พูดแผ่วเบา ห่อไหล่ลงอย่างแสยงใจ เชษฐาเงยหน้าขึ้นสังเกตท้องฟ้าอย่างหนักใจ รู้ดีว่าอย่างมากเดินกันได้เพียงไม่เกิน **2** ชั่วโมงข้างหน้าก็ต้องหยุดพักแล้ว เพราะมันใกล้ค่ำเข้ามาเต็มที **และเขาก็ยังทายไม่ถูกว่ารพินทร์จะยึดหลักในการออกเดินทางต่อไปด้วยอะไร ร่องรอยของแงซายหรือไอ้ผีกองกอยตัวหัวหน้าจะทิ้งไว้ให้เห็นอีกหรือไม่ ในช่วงระยะเวลาก่อนจะมืดลงในค่ำคืนนี้**

พรานใหญ่คงยึดเส้นทางด่าน ซึ่งทอดลึกลงไปสู่ก้นหุบนั้น นำขบวนคืบหน้าต่อไปอย่างรีบเร่ง ท่ามกลางภูมิประเทศอันไม่น่าไว้วางใจ ภยันตรายลี้ลับเกินความคาดฝัน ซึ่งจะจู่โจมออกมาเมื่อใดก็ได้ทั้งสิ้น

เถาวัลย์และต้นไม้บางชนิดเริ่มมีลักษณะแปลกประหลาดพิสดารขึ้น บางต้นงอตะปุ่มตะป่ำเป็นตาไม้ผิดรูปทรง ทำให้มองดูเหมือนใบหน้าของภูตปิศาจที่แสยงดักหลอกหลอนอยู่ เถาวัลย์ใหญ่บางชนิดก็มองไม่ผิดอะไรกับภาพสัตว์ประหลาดที่ไม่เคยเห็นกันมาก่อน

คณะนายจ้างเห็นจอมพรานชักมีดโบวี่ออกมาจากซองซึ่งเห็นเหน็บหลังอยู่ บากฟัน หรือมิฉะนั้นก็ลิดกิ่งเหมือนทำเครื่องหมายไว้เป็นระยะๆ สายตาก็พุ่งปราดไปทุกซอกทุกพง เมื่อแรกเขาเดินเคียงไปกับเชษฐา และไชยยันต์ผู้เร่งฝีเท้าเข้ามาเคียงข้าง แต่แล้วพอครึ่งชั่วโมงให้หลัง ขณะที่แสงเริ่มจะน้อยลงไปทุกทีนั้น ก็ทิ้งระยะนำลิ่วไปเบื้องหน้า โดยที่ทั้งสองไม่สามารถจะเร่งฝีเท้าขึ้นไปได้ทัน แม้จะพยายามสักเท่าใด และนายจ้างทั้งคู่ก็เข้าใจได้ว่า รพินทร์ต้องการจะล่วงหน้าสำรวจร่องรอยไปคนเดียวก่อน บางขณะก็ลับตาหายไปเมื่อบังเหลี่ยมมุมของหนทางอันรกครึ้มนั้น

มีอยู่ช่วงหนึ่ง ภายหลังจากเห็นหลังไวๆ ของพรานใหญ่ลับมุมหินผาใหญ่เบื้องหน้า ทั้งสี่และพวกลูกหาบ เร่งสุดสืบตามรอยของเขาไป แต่พอถึงหินก้อนนั้น มองไม่เห็นเงาของรพินทร์เสียแล้ว เวลาล่วงไปนานจนชักเอะใจผิดปกติ เชษฐาจึงกู่เรียกขึ้น เสียงของเขาก้องไปทั้งดงทึบอันเงียบสงัดนั้น

มีเสียงกู่แว่วๆ ลอยมาจากเบื้องหลังของทุกคน!

เชษฐากับไชยยันต์ อันเป็นคู่แรกที่สาวเท้าเร่งร้อนสวบๆ ไปหน้าขบวน หยุดชะงักกึกมองหน้ากับมาเรีย และดารินเหลียวหน้าเหลียวหลังอย่างลังเล ในขณะที่พวกลูกหาบทั้งสามคู่พลอยชะลอฝีเท้า

“เอ๊ะ! ยังไงพิกลแฮะ รู้สึกว่าเสียงกู่ตอบจะมาจากเบื้องหลังเรานะ หูฉันฝาดไปหรือเปล่าก็ไม่รู้”

ไชยยันต์กระซิบแผ่วต่ำ ขมวดคิ้ว

“ฉันก็ได้ยินอย่างนั้นเหมือนกัน คล้ายๆ เขาจะเดินวกอ้อมไปอยู่ด้านหลังเราอั้นแหละ”

“ลองเรียกดูอีกครั้งซิคะ พี่ใหญ่ น้อยก็ว่ามันดังมาจากข้างหลังที่เราผ่านกันมาแล้ว”

เชษฐากู่อีกครั้ง

ขาดเสียงของเขา ก็มีเสียงกู่จางๆ ตอบมาอีกครั้ง คราวนี้ดูเหมือนจะอยู่ในป่ารกครึ้มเหนือเชิงเขาใหญ่ฝั่งขวามือ ทั้งหมดเริ่มงงหนักขึ้น มองหน้ากันเองอยู่ไปมา ไชยยันต์จึงกู่อีกเป็นครั้งที่สาม

สัญญาณตอบก็แว่วไปอยู่ทางด้านซ้าย อันเต็มไปด้วยหุบเหว

“เอาละซิ ชักไม่เข้าทีแล้ว...”

หัวหน้าคณะพึมพำ ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก การโต้เถียงเริ่มเกิดขึ้น เพื่อนของเขายืนยันว่าดังมาจากด้านขวา อันเป็นทางขึ้นเขาแยกไปทางด่านที่เดินกันมา มาเรียกับดารินแน่ใจว่าต้องมาจากเบื้องหลัง ส่วนพวกพรานพื้นเมืองบางคนบอกว่าอยู่ในขอบเหวที่ต่ำลงไปทางซ้าย

มันบ่งความหมายชัดว่า ต่างได้ยินไม่ตรงกันเลย ท่ามกลางเงาป่าที่สลัวรางตะคุ่มๆ ยากจะกำหนดสิ่งใดได้ชัด

“จะให้แน่ ยิงปืนเรียกกันดีกว่า”

ไชยยันต์ทนกระสับกระส่ายอยู่ต่อไปไม่ได้ เงยปากกระบอกไรเฟิลในมือขึ้น แต่เชษฐาคว้าแขนห้ามไว้

“อย่า! ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้ว อย่าเพิ่งใช้เสียงปืนพร่ำเพรื่อ”

“อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ถ้าว่าตาพรานใหญ่ของเรา เดินหายไปลักษณะเดียวกับแงซาย ยิงปืนเรียกตามที่ไชยยันต์ว่าเถิดค่ะพี่ใหญ่ จะได้รู้ชัดว่ามันเกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า”

ดารินโพล่งออกมาอย่างประหวั่นใจ

“เขาไม่ควรเดินผละทิ้งขบวนของพวกเราไปอย่างนั้นเลย”

มาเรียพึมพำอย่างกังวลขึ้นอีกคนหนึ่ง

ระหว่างที่เชษฐายืนกัดริมฝีปากอย่างตัดสินใจอยู่นั้น ตาพรานเฒ่าบุญคำก็ทิ้งหาบเดินเข้ามา

“เดินไปตามทางด่านนี่แหละ นายใหญ่ อย่ามัวแต่กู่เรียกหรือฟังเสียงอยู่เลย เชื่อบุญคำเถอะ พรานใหญ่เดินอยู่ข้างหน้าเรา ไม่ได้แยกไปทางไหนอย่างที่สงสัยหรอก ขืนกู่เรียกแล้วคอยฟังเสียงมันจะไปกันใหญ่...”

พร้อมกับพูดเคร่งขรึม แกชี้ให้ทุกคนดูไปยังยอดของเล็บเหยี่ยวเกี่ยวไก่ ที่โผล่ยื่นล้ำทางด่านออกมาจากริมพง มีรอยถูกมีดฟันขาดเป็นเครื่องหมายไว้กิ่งเล็กๆ อันแสดงให้เห็นว่าจอมพรานผ่านล่วงหน้าไปแล้ว ตามเส้นทางเบื้องหน้า

“เขาอาจพบร่องรอยอะไร แล้วเดินอ้อมไปอยู่ในทิศทางเบื้องหลังเราแล้วก็ได้”

ไชยยันต์แย้งมาอย่างสองจิตสองใจ ตาพรานเฒ่ายิ้มเครียดๆ สั่นหน้า

“ไม่หรอก นายทหาร ถ้าพรานใหญ่ย้อนไปอยู่ด้านหลังเรา เขาจะต้องให้สัญญาณบอกมาให้รู้ตัว นี่ไม่มีเสียงอะไรจากเขาเลย”

“ก็เสียงที่เราได้ยินกู่ตอบเมื่อตะกี้นี้ยังไงล่ะ”

“ในป่า บางขณะถ้าเรากู่ออกไปร้อยครั้ง อาจมีเสียงตอบมาร้อยครั้ง รอบด้านไปหมด นั่นคือสิ่งที่จะชักนำให้เราหลงเตลิดไปใหญ่ พรานใหญ่เองก็เคยเตือนเรื่องนี้ไว้แล้ว นายทหารจำไม่ได้หรือ อย่ากู่เรียกเมื่อแน่ว่าอยู่ในที่คับขันในป่า แน่ใจทางไหน ก็เลือกไปทางนั้น มั๊ะ! บุญคำนำเอง”

ว่าแล้ว แกก็ยกหาบที่คู่อยู่กับจันขึ้นใส่บ่า ออกเดินนำหน้าขบวนไป ถึงแม้จะมีความลังเลคลางแคลงใจเช่นไร คณะนายจ้างทุกคนก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะคัดง้างใดๆ บุญคำได้ เพราะเมื่อปราศจากรพินทร์เสียแล้ว บุญคำย่อมจัดว่าเป็นพรานอาวุโสที่ควรแก่การไว้วางใจได้เหนือกว่าทุกคน ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอึมครึม เดินไปพลางก็ใช้มีดหมอของแกเหวี่ยงสับไปตามกิ่งไม้ทุกระยะ อาการเดียวกับที่ต่างเคยเห็นรพินทร์ทำไว้ก่อนแล้ว

และก็จริงดังว่า พอไต่ขึ้นมอเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง เชษฐาผู้มีสายตาอันคมไวและถี่ถ้วน ก็เห็นก้นบุหรี่ก้นหนึ่งตกอยู่ริมทางยังไม่ทันดับ ส่งควันกรุ่นอยู่บางๆ เหมือนรพินทร์จะเจตนาทิ้งไว้เป็นหลักฐานให้เห็น เขาก็สะกิดให้ผู้ร่วมคณะอีกสามคนดูพร้อมกับกระซิบ

“ใช่แล้ว ถูกของบุญคำ รพินทร์อยู่ข้างหน้าเรา แล้วก็ไม่ห่างออกไปนัก”

ไชยยันต์กลืนน้ำลายฝืดๆ หันไปมองดูหน้าเพื่อนสาวทั้งสอง ซึ่งมีสีหน้าอันบอกไม่ถูก แต่ต่างก็ไม่กล่าวคำใดอีกในสิ่งพิลึกพิลั่นอันหาคำตอบไม่ได้นั้น

ขณะขึ้นสู่ยอดเนินก็บรรจบกับด่านช้างขนาดใหญ่ หนทางเดินโล่งเตียน พอจะสังเกตเห็นอะไรได้ในระยะไกลและกว้างขวางขึ้นท่ามกลางป่าหินที่งอกตะปุ่มตะป่ำทั่วๆ ไป ต่างก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อมองลงไปเห็นร่างของจอมพรานครึ่งนั่งครึ่งยืน รอคอยอยู่ก่อนแล้วที่หินหมู่หนึ่งใต้ร่มเงากอไผ่ แต่ละปล้องของไผ่กอนั้นใหญ่ขนาดเสาเรือนหน้าแปด ยาวเป็นวาๆ ก่อนจะถึงแต่ละข้อ ใบก็อวบใหญ่ขนาดใบพาย

“รออยู่ที่นี่นายแล้วหรือ ผู้กอง”

ไชยยันต์ถามโดยเร็ว ทันทีที่ก้าวเข้ามาถึง

“ครู่ใหญ่นี่เองครับ”

“เราก่เรียกคุณ ได้ยินหรือเปล่า?”

“ได้ยินครับ แล้วผมก็กู่ตอบออกไป”

“คุณเดินนำหน้าเรามาโดยตลอดรึ? อ้อมแยกไปทางด้านไหนบ้างหรือเปล่า?”

ดารินจ้องหน้า ซักต่ำๆ

“ผมก็เดินมาตามทางด่านเส้นนี้แหละ ไม่ได้แยกออกนอกเส้นทางไปไหนเลย”

ไชยยันต์ถอนหายใจเฮือก ยิ้มปร่า

“เกือบบรรลัยแล้วไหมล่ะ เราได้ยินเสียงกู่ตอบจากคุณก็จริง แต่มันไม่ได้ดังอยู่ทางด้านที่คุณควรจะอยู่เลย ประเดี๋ยวมันดังมาจากข้างหลัง ประเดี๋ยวซ้าย – เดี๋ยวขวา วุ่นไปหมด เกือบจะตามผิดทางเสียแล้ว ดีแต่บุญคำนำทางมา คราวหลังอย่าแยกล่วงหน้าไปก่อนเลย ไปพร้อมๆ กันดีกว่าเพื่อความปลอดภัย”

ใบหน้าของพรานใหญ่เย็นกระด้าง ปราศจากความรู้สึกขณะที่ตอบเรียบๆ ว่า

“ผมเห็นว่ามีบุญคำอยู่ด้วย ก็เลยไม่ได้ห่วงอะไร ผมต้องการล่วงหน้าดูลู่ทางมาก่อน มันมีปัญหาหนักใจเกิดซ้อนขึ้นอีกอย่างหนึ่ง นอกเหนือจากการเดินทางโดยปราศจากจุดหมายไม่รู้อนาคตของเรานี่”

“อะไรหรือ?”

“น้ำ! เรามีสำรองกันมาชั่วระยะวันต่อวันเท่านั้น ภายในรอบ 48 ชั่วโมงของการเดินอย่างไม่รู้อนาคต ไม่รู้เป้าหมายแน่นอน ถ้าเราไม่พบแหล่งน้ำที่ใช้ดื่มกินกันได้เลย จะยุ่งกันใหญ่”

ทุกคนพากันอึ้ง เมื่อได้ยินคำพูด เพราะเพิ่งจะมานึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้เอง เชษฐากวาดตาไปรอบๆ

“ภูมิประเทศแถบนี้มันเป็นยอดเขา เต็มไปด้วยหุบและแอ่ง ผมคิดว่าเราไม่น่าจะหาแหล่งน้ำได้ยากไม่ใช่หรือ?”

จอมพรานก้มลงใช้มือกอบฝุ่นอันแห้งมาจากพื้นขึ้นมาโปรย

“มันจะเป็นอะไรไม่ทราบ รู้สึกว่าฝนจะไม่ได้ตกในบริเวณแถบนี้มานับเป็นแรมเดือน แหล่งน้ำซับ หรือแอ่งพุ อาจพอค้นหาได้บ้าง แต่ก็เสี่ยงอันตรายมาก ผมตรวจดูแล้ว ป่าแถบนี้เต็มไปด้วยว่านและใบไม้ที่เป็นพิษ สังเกตได้จากที่เราไม่เห็นร่องรอยของสัตว์ใดๆ เลย แม้พวกนกนับตั้งแต่เรากรำกันมาทั้งวัน”

“มีทางแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างไรบ้างไหม?”

หัวหน้าคณะหยั่งเสียง รพินทร์ล้วงผ้าขนหนูออกมาเช็ดเหงื่อบนใบหน้า และสั่นศีรษะ

“อับจนเข้าจริงๆ ก็เห็นจะต้องหาดูตามปล้องไม้ไผ่หรือไม่ก็เถาวัลย์น้ำ แต่มันก็ต้องแล้วแต่ภูมิประเทศ และก็ช่วยได้เพียงแค่ประทังตายเท่านั้น ที่ผมเรียนให้ทราบนี้ ก็เพื่อจะให้เตรียมตัวคอยรับสถานการณ์ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป น้ำเป็นเรื่องสำคัญที่สุดของเรา ซึ่งจะต้องประหยัดที่สุด...”

พลางเขาก็พยักหน้าไปยังกระบอกไม้ไผ่ขนาดใหญ่ ที่ห้อยติดมากับหาบของเกิดและเส่ย

“นอกจากในกระติกที่ติดตัวเราอยู่แต่ละคนแล้ว ก็ยังมีน้ำกองกลางสำรองอยู่นั่นอีกกระบอกเดียว ประมาณแกลลอนหนึ่ง ผมกะว่าพรุ่งนี้ก็คงหมด”

“เอาละ เป็นอันว่าพวกเราทุกคนยอมรับรู้สภาพนี้...”

เชษฐาพยักหน้ารับคำมา

“ว่าแต่เรื่องเฉพาะหน้าของเราเถอะ ได้ร่องรอยอะไรเพิ่มเติมบ้างไหม?”

รพินทร์ยังไม่ตอบอะไรก่อนในขณะนั้น แต่หันไปออกคำสั่งกับคนของเขา ใช้ให้ไปเก็บเห็ดโคน ดอกโตขนาดชามกะละมังย่อมๆ ซึ่งขึ้นอยู่ที่ขอนไม้ใหญ่หลังกอไผ่ ที่เขาพบและหมายตาไว้ก่อนแล้ว เพื่อเอาติดตัวไปเป็นเสบียงด้วย พวกนั้นพอรู้ที่หมายก็พากันวิ่งไปช่วยกันเก็บโดยเร็วอย่างดีใจ ระหว่างที่พรานพื้นเมืองสนใจเก็บเห็ดโคน เขาก็พยักหน้ากับเชษฐา เดินนำไปยังด่านช้างที่ขวางทางอยู่เบื้องหน้า ชี้ให้ดูตรงพื้นอันจับหนาไปด้วยฝุ่นตอนหนึ่ง

คณะนายจ้างทุกคนมองเห็นเข้าก็อุทานออกมาเป็นเสียงเดียว

มันเป็นรอยเท้าคน ย่ำปรากฏไว้บนพื้นอันเต็มไปด้วยฝุ่นนั้น มั่งหน้าไต่ทางขึ้นไปตามหนทางอันลาดขึ้นไหล่เขา รอยนั้นปรากฏอยู่ขาดๆ หายๆ แต่ก็พอจะสังเกตได้ชัด

“ชัดเลยผู้กอง เจ้าแงซายผู้ลึกลับของเรา!”

ไชยยันต์คราง

“ล่วงหน้าไปนานสักเท่าไหร่แล้วนี่”

“หยกๆ นี่เองครับ ก่อนหน้าผมจะมาถึง อย่างมากก็ไม่เกิน 5 – 6 นาที”

“ฮ้า!” ทั้งสองร้องลั่นขึ้น ลืมตาโพลง

“สังเกตดูที่เศษฝุ่นที่ติดอยู่บนพื้นใบไม้แห้งนั่นซิครับ ถ้าไม่ห่วงว่าจะต้องรอคณะทั้งหมด ผมรับรองว่าผมตามทันแงซายก่อนจะมือสนิทค่ำนี้ ก่อนหน้านั้น มันจะอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ แต่หยกๆ เดี๋ยวนี้เอง มันเดินนำเราอยู่เบื้องหน้า ตามด่านช้างเก่าๆ สายนี้แหละ ผมอยากจะเรียนถามความเห็นว่า จะยอมให้ผมตามมันไปโดยลำพังซึ่งจะพบตัวเร็วขึ้น หรือเราจะตามกันไปทั้งขบวน ซึ่งแน่ละ ต้องช้าแน่”

ภายหลังจากนิ่งคิดอยู่วิบตาเดียว เชษฐาก็ตัดสินใจ

“เราตามด้วยกันทั้งหมดนี่แหละ รพินทร์ อย่าแยกกันเลย มันอันตราย อีกอย่างหนึ่งก็มืดเต็มทีแล้ว ผมคิดว่าถึงอย่างไร เราก็มีหวังที่จะได้พบแงซายแล้ว”

“ถูกต้อง! เราไปพร้อมกัน เกิดอะไรขึ้นก็ขอให้ได้รู้เห็นด้วยกัน”

ไชยยันต์เสริมมาโดยเร็วอีกคนหนึ่ง

พรานใหญ่ไม่กล่าวอะไรให้เสียเวลาอีก ในภาวะนี้ดูเขาจะเป็นคนที่พูดอะไรง่ายที่สุด ตะโกนสั่งความกับคนของเขาให้เคลื่อนที่ ตนเองพร้อมกับคณะนายจ้างทั้งสี่ ผู้ซึ่งขณะนี้เต็มไปด้วยความคล่องแคล่วฉับไว ลืมความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าโดยสิ้นเชิง เมื่อแว่วข่าวแงซาย ต่างเร่งฝีเท้าเดินรุดไปตามทางด่านช้างอย่างรีบเร่งร้อนใจ

ไม่มีใครปริปากคำใด นอกจากทำเวลาอย่างเดียว

รพินทร์ ไพรวัลย์ แกะรอยที่เห็นๆ หายๆ เหล่านั้นไปเต็มฝีเท้าของเขา และอีกสี่คนที่เคยชินกับการเดินชนิดนี้เสียแล้ว สาวระยะติดหลังมาแทบจะไม่ยอมหายใจ ร่างอันแกร่งของจอมพรานเห็นลิ่วๆ ไม่ผิดอะไรกับสัตว์ป่า

สองเนินติดต่อกัน ตามหนทางอันโล่งเตียนกว้างใหญ่ราวกับรถแทรกเตอร์ทำไว้นั้น พอลับปลายเนิน ระยะทอดยาวเหยียดเป็นเส้นตรงลงไปสู่มาบและเห็นหนทางเบื้องหน้าไกลโล่งออกไป รพินทร์ก็ชะงักร้องออกมา

“ดูนั่น!”

ห่างออกไปประมาณ 150 เมตร **ท่ามกลางเงาสลัวคลุมเครือของไพรทะมึนสองฟากทาง ร่างตระหง่านสูงใหญ่ของมนุษย์คนหนึ่ง กำลังดุ่มเดินไต่ไปทางเบื้องหน้ากลางด่านช้างด้วยอาการเป็นปกติ อัตราเคลื่อนที่สม่ำเสมอ แต่ก็รวดเร็วอย่างน่าฉงน**

“แงซาย!”

รพินทร์เร่งฝีเท้าขึ้นอีกจนเกือบจะเป็นวิ่ง พร้อมกับกู่ตะโกนเรียกออกไปสุดเสียง เชษฐา ไชยยันต์ และใครต่อใครอีกหลายคน ก็ช่วยกันเรียกโหวกเหวก แต่ร่างนั้นไม่มีอาการสำเหนียกสนใจ ไม่มีแม้แต่จะเหลียวกลับมามอง

จอมพรานสลัดไรเฟิลอีกกระบอกหนึ่งสะพายอยู่บนบ่าทิ้งลงกับพื้น ร้องบอกให้บุญคำช่วยเก็บไว้ให้ คงถืออยู่ในมือเพียงกระบอกเดียวเพื่อตัดน้ำหนัก แล้วก็ออกวิ่งกวดตามสุดฝีเท้า คณะนายจ้างทั้งหมดก็แล่นตามไปด้วย โดยทิ้งให้พวกลูกหาบล้าอยู่เบื้องหลัง

ภาพของแงซายลับเหลี่ยมหินผา ตามรูปโค้งของแนวด้านที่อ้อมไหล่เขาตอนหนึ่ง... หายไปจากสายตาที่เฝ้าจับมอง อีกหลายกลั้นใจต่อมา ฝ่ายติดตามที่วิ่งกวดมาก็บรรลุบริเวณนั้นด้วยอาการหอบ...

ต่ำลงไปเบื้องล่าง ลิบลิ่วอยู่ในระหว่างโขดหินสองฝั่งอันงอกอยู่รอบด้าน ร่างนั้นปรากฏให้เห็นอีกครั้ง คราวนี้เดินลงเขา รักษาระยะทิ้งห่างประมาณ 200 เมตรเช่นเดิม รพินทร์เงยลำกล้องไรเฟิลขึ้นกระดิกไก ปล่อยกระสุนแตกสนั่นหวั่นไหวขึ้นฟ้า กังวานซ่าไปหมด ไชยยันต์ก็ระเบิด .600 ไนโตรฯ ของเขาออกไปอีกนัด เป็นการเรียกด้วยเสียงปานฟ้าถล่ม

เปล่า!...แงซายคงเดินรุดหน้าไปเช่นนั้น เห็นลิ่วๆ และดูเหมือนว่าจะห่างออกไปเป็นลำดับ

ทิ้งหมดวิ่งตามลงไปอีก มาหยุดพักอยู่ที่บริเวณพื้นราบตอนหนึ่ง อันมีลักษณะเหมือนจะเป็นชานบันไดธรรมชาติ มองเห็นหลังภายใต้เสื้อกะเหรี่ยงสีดำนั้นอย่างถนัด โดยไม่มีอะไรบังพริบตานั้นเอง พรานใหญ่ก็ยกปืนขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ศูนย์บ่ายลงไปยังภาพที่เห็น และโดยฉับพลันดารินผู้กำลังอ้าปากหอบอยู่ก็ถลันเข้าชน

“นั่นคุณจะทำอะไร?” เสียงหล่อนดังลั่น

“ผมจะลองยิงปืนไปให้ใกล้เคียงกับตัวมันที่สุด!”

“มันอาจพลาดไปถูกเขา!”

“รับรองว่าไม่ให้ถูก ผมต้องการเรียกให้มันรู้สึก ต้องการดูปฏิกิริยาจากมัน ขณะที่ลูกปืนเฉียดใกล้ที่สุด”

“ถ้างั้นฉันยิงเอง”

ดารินพูดในอาการกระหืดกระบอก ประทับ .300 แม็กนั่มขึ้น มือของหล่อนสั่นเพราะความเหนื่อย ศูนย์กล้องขยายสี่เท่าสั่นวูบวาบไปมา เดี๋ยวเห็นเสื้อด้านหลังของแงซาย เดี๋ยวก็เห็นก้อนหินที่หล่อนหมายยิง อันอยู่เยื้องไปเบื้องหน้าของร่างเจ้าคนใช้ชาวดงพเนจรที่กำลังงุดๆ ไปคล้ายตามควายหาย เหงื่อออกท่วมใบหน้าและร่างกายของนักมานุษยวิทยาสาวจนโชกแล้วหลับตาสั่นหน้าร้องแหบแห้งว่า

“ฉันยิงไม่ได้! มือสั่นไปหมด เมย์ ช่วยยิงเรียกที อย่าให้พรานใหญ่ยิง เขาอาจฆ่าแงซายเสีย โดยอ้างว่าเป็นอุปัทวเหตุ”

มาเรีย ฮอฟมันวาดปากกระบอก .375 ของหล่อนที่ถือชูอยู่แล้ววูบลง พริบตาเดียว ก็แผดตูมสะท้านสะเทือนขึ้น

จากภาพที่ทุกคนพากันจ้องมองอยู่ หินข้างๆ ตัวของแงซายผู้กำลังเดินอยู่แตกกระจายเป็นฝุ่นขาวมัว เห็นอย่างถนัด ระยะห่างออกไปจากร่างนั้นเพียงวาเดียว

ปราศจากผลใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น ร่างนั้นเหมือนไร้ชีวิตจิตใจหรือความรู้สึกสำนึก ไม่ได้หยุด ไม่ได้สะทกสะท้านหรือรับรู้กับลูกไรเฟิลแรงปะทะสองตัน ที่ระเบิดโขดหินใกล้ๆ ตัวแตกละเอียดเป็นฝุ่นนั้น นอกจากก้มหน้าก้มตาเดินอย่างเดียว

มาเรียกระชากปลอกเก่าทิ้งอย่างรวดเร็ว ส่งนัดใหม่เข้ารังเพลิงอีกครั้ง เสียงเชษฐาตะโกนเตือนลั่นมาว่า

“ระวัง! อย่าเล็งให้ใกล้ตัว สะเก็ดหินหรือเศษหัวลูกปืนอาจกระเด็นไปถูกเข้า”

แหม่มสาวซัดเปรี้ยง กึกก้องออกไปเป็นนัดที่สอง

คราวนี้มันแล่นข้ามหัว เลยไปกระทบกับกิ่งไม้ที่ทอดขวางหน้าห่างออกไป 7 – 8 ก้าว กิ่งขนาดเกือบเท่าขาอ่อน หักลิ่นเปรียะได้ยินมาอย่างถนัดราวกับถูกขวานจาม แล้วก็หักพับ ฟาดครืนลงขวางทางเดิน

เจ้าองครักษ์พิเศษของดารินคงเดินรุดหน้าลุยหายเข้าไปในกองกิ่งไม้ใบตรงหน้า ที่หักหล่นลงมาขวางทางด่านนั้น ท่ามกลางความตะลึงงันของทุกคน

“ห่ะ! มันไปยังกะหุ่นยนต์หรือไม่ก็รถแทรกเตอร์”

ไชยยันต์สบถ

“นั่นไม่ใช่แงซาย อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ใช่วิญญาณของเขาที่สวมอยู่ในร่างนั้น” เชษฐาพูดเร็วปรื๋อ

“เอายังไงดีครับ เห็นหลังกันอยู่แค่นี้เอง แต่เราหยุดมันไม่ได้”

“ตามต่อไปจนถึงที่สุด!”

หัวหน้าคณะบอก แล้วกระโดดลงไปตามแง่หินอันลาดชันลงไปเบื้องล่างนั้นเป็นคนแรก ทุกคนก็เคลื่อนที่อีกครั้งอย่างถึงไหนถึงกัน เพราะแรงบันดาลใจจากภาพที่เห็นกันอยู่กับตาเบื้องหน้า...

แงซายอยู่ห่างออกไปเห็นหลังกันแค่นี้เอง ด้วยท่าทีที่ผิดวิกลเต็มไปด้วยปริศนา ยุยั่วให้บุกบั่นกวดตามอย่างไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น

เมื่อต่างมาถึงตำแหน่งที่มาเรียยิงกิ่งไม้หักลงมาขวางทางด่านไว้ เงาของเจ้าคนใช้ชาวดงที่อันตรธานไปจากคลองจักษุเสียแล้ว หนทางเบื้องหน้ายังโล่งยาวพอที่จะมองเห็นได้ไกลได้อยู่เช่นนั้น แต่ก็มองไม่เห็นวี่แววใดๆ ทั้งสิ้น หลังจากภาพครั้งสุดท้ายที่ต่างเห็นมันฝ่ากิ่งใบของไม้ที่หักลงมาขวางหน้าเข้าไป บริเวณนั้นเต็มไปด้วยก้อนหินสูงๆ ต่ำๆ ใหญ่น้อยเรียงรายอยู่หนาแน่น ล้วนซอกมุมลับตา สองฟากทางเป็นตีนเนินสองลูกที่ลาดเข้ามาบรรจบ

รพินทร์ตรวจหารอยตีนไปยังเส้นทางด่านที่เลื้อยรุดเหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด ไชยยันต์แยกออกไปยังป่าหินฝั่งซ้ายมือ ในขณะที่เชษฐาก็เดินตรวจไปฟากตรงข้าม เพราะสงสัยว่ามันอาจหลบแฝงตัวอยู่ตามหลังก้อนหินที่ใดที่หนึ่งใกล้เคียง ทิ้งให้ดารินกับมาเรียยืนงงอยู่กลางด่านเพียงสองคน

เมื่อต่างตะโกนซักถามกันก็ได้ความว่า ไม่ว่าจะเป็นพรานใหญ่ เชษฐา หรือไชยยันต์ ต่างก็ค้นไม่พบร่องรอยอะไรทั้งสิ้น

“พับผ่าซิ เหมือนกับว่ามันติดปีกบินไปงั้นแหละ!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เอ็ดขึ้นอย่างสุดสงสัย

รพินทร์ยืนงง หันไปรอบๆ แล้วเดินย้อนกลับมายังตำแหน่งที่มาเรียยิงกิ่งไม้ขาดหล่นลงมาขวางทางด่าน แต่แล้วขณะที่เขากำลังก้มๆ เงยๆ อยู่นั่นเอง ก็ต้องสะดุ้งเฮือกขึ้นทั้งตัวด้วยความตกใจที่เกิดขึ้นกะทันหัน

เสียงร้องลั่นไม่เป็นภาษาดังขึ้น จำได้ว่าเป็นเสียงของไชยยันต์ผู้แยกตรวจออกไปทางฝั่งซ้ายของทางด่าน ตามติดมาด้วยเสียงเอ็ดอึงโวยวาย ฟังไม่ได้ศัพท์ของดารินและมาเรีย ที่แซ่ประสานขึ้นพร้อมกันอย่างตระหนกขีดสุด พร้อมกับไรเฟิล .600 ไนโตรฯ ก็ระเบิดกึกก้องปานหูดับ แซ่ประสานกับปืนในมือของหญิงสาวทั้งสอง ผู้ซึ่งมองเห็นเหตุการณ์คับขันเฉพาะหน้า ที่เกิดขึ้นกับเพื่อนชายอันอยู่ไม่ห่างออกไปนัก

พรานใหญ่กับเชษฐาแผ่นพรวดจากทั้งสองด้าน เข้ามาเห็นภาพพร้อมๆ กัน ชนิดหัวใจแทบหยุดเต้น

ไชยยันต์กำลังกระโดดตัวลอย ผงะถอยหลังอย่างไม่คิดชีวิต ล้มลุกคลุกคลานอยู่ในหมู่โขดหินเตี้ยๆ ที่งอกอยู่ขรุขระเบื้องหลังของเขา แถบของอะไรชนิดหนึ่งสีแดงคล้ำ กว้างประมาณ 1 ฟุต ยาวร่วม 3 วา กำลังพุ่งปราดๆ ฉวัดเฉวียนเลื้อยไล่ตามหลังอดีตนายทหารปืนใหญ่มาติดๆ อย่างรวดเร็ว ทันทีที่แลปราดไปเห็น...มองไม่ผิดอะไรกับถ่านไฟที่เคลื่อนไหวได้ ไชยยันต์ตะเกียกตะกาย หนีมาตามพื้นหินขรุขระนั้น เขาอาจเชื่องช้าไปสำหรับวินาทีวิกฤตินี้ อันเนื่องมาจากมือข้างหนึ่งยังไม่ยอมทิ้งปืน ถือติดมาด้วย

กระสุนนัดแรกที่แผดระเบิดขึ้น คือกระสุนที่ปล่อยออกไปสกัดกั้น แต่แน่ละ คงพลาดเป้าหมายเพราะความรีบร้อนตกใจและจวนตัว

ดารินกับมาเรีย เผ่นกระจายกันออกไปคนละทาง และคงจะช่วยระดมยิงด้วยอาการตะลีตะลานไม่แพ้กัน นักมานุษยวิทยาหลังจากยิงนัดแรกแล้ว ปืนก็หลุดจากมือตกอยู่กับพื้น เพราะการโดดหนีอย่างขวัญบิน กระโจนตัวเปล่าลิ่วขึ้นไปผวาพลิกหน้าพลิกหลัง เลี้ยงตัวอยู่บนยอดเนินสูงระดับเอว ส่วนมาเรียแล่นออกนอกด่าน พรวดหนีเข้าไปฝั่งขวาซึ่งเชษฐากำลังวิ่งสวนเข้ามา ไรเฟิลยังติดมือของหล่อนอยู่ ในขณะนี้กำลังสลัดปลอกอย่างเร็วที่สุดเท่าที่หล่อนจะทำได้ ตะโกนเสียงหลงบอกอะไรฟังไม่รู้เรื่อง

หัวหน้าคณะโลดลิ่วเข้ามาพร้อมกับปืนเตรียมยิง แต่ก็เสียงจังหวะที่ชนมาเรียเสียก่อน หล่อนบังทางปืนของเขาในวินาทีอันฉุกละหุกขีดสุดนั้น เท่าๆ กับที่ยังมองเป้าหมายไม่ถนัด ส่วนรพินทร์ก็ลั่นไกไม่ได้ เพราะมุมนั้นบังหินก้อนใหญ่ เขาจึงกระโจนพ้นออกมาอีกด้านเพื่อให้เห็นถนัดขึ้น

ระยะเวลาชั่วแมลงเล็กๆ กระพือปีกบินของความขลุกขลักอันนี้ มันสายไปเสียแล้วสำหรับไชยยันต์ผู้เคราะห์ร้าย!

เจ้าสิ่งนั้น...พุ่งเข้ามาถึงขาด้านหลังของเขา ซึ่งกำลังตะกายลนลานหนีอยู่ ทุกคนเห็นในสายตาอันตื่นตะลึงแทบจะช็อคนั้นว่า ส่วนหัวของมันงับติดอยู่กับขากางเกงของไชยยันต์บริเวณเหนือเข่าขึ้นมาเล็กน้อย

ไชยยันต์ร้องสุดเสียง หันกลับมาฟาดด้วยพานท้ายไรเฟิล มันหลุดกระเด็นห่างตัวออกไป พร้อมกับปืนก็ร่วงหลุดไปจากมือของเขา **อดีตนายทหารหนุ่มแล่นผวาโซเซอย่างคนที่หมดสติ ปากอ้ากว้าง แต่ไม่มีคำใดหลุดออกมาจากลำคอของเขาอีกต่อไป แม้แต่คำเดียว!**

มันม้วนแว้งตัวเป็นเลขแปด แล้วก็พุ่งปราดเข้ามาอีกอย่างดุร้ายหมายชีวิต

จังหวะนี้เอง มาเรีย ฮอฟมัน เพิ่งได้เป้าหมายที่ถนัดกว่าครั้งแรก หล่อนระเบิด .375 ออกไปอย่างรวดเร็วฉับพลันที่สุดด้วยสัญชาตญาณ พอมันแผดตูม เจ้าสิ่งนั้นก็เหมือนถูกปัดกระเด็นออกไปจากที่เดิม กลางลำตัวฉีกขาด เหมือนติดอยู่ร่องแร่ง มันดิ้นตวัดเป็นสิงคลีแล้วเบนทิศจากเหยื่อ พยายามจะลากตัวเองบ่ายหน้าเข้าหาซอกหินเบื้องหน้าเพื่อจะผละหนี ส่วนที่ค่อนไปทางหัวยังว่องไวรวดเร็วอยู่เหมือนเดิม แต่ส่วนท่อนปลายที่เกือบจะถูกตัดแบ่งกลาง เป็นอุปสรรคถ่วงทำให้ไม่สามารถจะเลื้อยไปได้เร็วนัก

ดารินกำปืนสั้น .357 แม็กนั่มประจำตัวที่กระชากขึ้นมาถือไว้ก่อนแล้ว ทันทีที่ไรเฟิลพลัดมือไป หล่อนก็กระหน่ำติดตามสนั่นหวั่นไหวถี่ยิบ 2 – 3 นัด แล่นเข้ากระทบส่วนหัวและบริเวณก้านคอ ส่งลำตัวอันยาวเหยียดนั้นให้กระเด็นพลิกคว่ำพลิกหงายไปด้วยอำนาจของลูกปืนแรงสูงที่แล่นเข้ากระทบ หล่อนยิงจนหมดโม่ และมันก็ซบหัวแหลกเหลว กองนิ่งอยู่ริมซอกหินตรงนั้นเอง กระดิกริกๆ อยู่แต่เพียงปลายหางและตีนยุ่มย่ามบางส่วนเท่านั้น แล้วก็นิ่งอย่างเฉียบขาดเมื่อมาเรียซ้ำนัดที่สาม หล่อนยิงไปยังบริเวณหางที่เห็นกระดิกดิ้นอยู่นั้น เด็ดมันขาดกระเด็นออกจากลำตัว

รพินทร์ตกใจต่อเหตุการณ์นั้นจนแทบสิ้นสติ เขาตะโกนเรียกชื่อไชยยันต์ออกมาสุดเสียง ถลันเข้าถึงตัวอดีตนายทหารปืนใหญ่เป็นคนแรก พอคว้าแขนได้ ร่างของไชยยันต์ทรุดเข่าฮวบลงจอมพรานทิ้งปืน หิ้วปีกไว้ได้อย่างรวดเร็ว ก่อนร่างนั้นจะหล่นลงกับพื้น ซ้อนต้นคอไว้ในอ้อมแขน เขย่าตัวร้องเรียกถี่ๆ อยู่เช่นนั้น ในขณะที่อีกสามคนเผ่นพรูเข้ามามุงล้อมรอบตัวด้วยความตระหนกเหลือที่จะกล่าว

ใบหน้าของไชยยันต์ซีดเผือด ตาเบิกโพลง อ้าปากค้างอยู่เช่นนั้น ดูเหมือนเขาจะพยายามพูดอะไรออกมา แต่แล้วก็ผงะแน่นิ่งไปในอ้อมแขนของพรานใหญ่

"เร็ว! ช่วยกัน คุณไชยยันต์ถูกมันกัด!"

รพินทร์ร้องเร็วปรื๋อ วางศีรษะราบลงกับพื้น กระชากผ้าขาวม้าที่เคียนเอวออก กระโดดเข้ามัดโคนขาด้านซ้ายข้างที่ถูกกัดนั้นอย่างรีบร้อน ท่ามกลางความตกตะลึงทำอะไรไม่ถูกของดาริน มาเรียผวาเข้าประคองศีรษะขึ้นวางพาดไว้กับตัก

เชษฐาสติดีเยี่ยมเท่าๆ กับพรานใหญ่ ไม่ได้ปล่อยเวลาแห่งความตายนี้ผ่านไปแม้แต่พริบตาเดียว ตรงเข้าช่วยรพินทร์กับมาเรียอย่างทันควัน ดึงมีดพับสปริงจากเข็มขัดกระสุนออกมาแหวะกระชากขากางเกงของเพื่อนผู้เคราะห์ร้ายขาดออกเพื่อให้มองเห็นบาดแผลได้ถนัด

ระหว่างที่รพินทร์ผูกรัดโคนขาของคนเจ็บในลักษณะขันชะเนาะ มีดารินคนเดียวที่หมุนตัวคว้าง ทำอะไรไม่ถูกสักอย่าง นอกจากส่งเสียงเรียกเพื่อนชายเอ็ดอึงอยู่เช่นนั้น หล่อนมาได้สติเมื่อเสียงพี่ชายตะโกนเตือนมาว่า

"น้อย! ไปตามพวกนั้น ให้เอาเครื่องเวชภัณฑ์มาเร็วที่สุด"

หล่อนผวาออกวิ่งสวนทางด่านอย่างกระเจิดกระเจิง บ่ายหน้าไปยังด้านที่พวกลูกหาบตามหลังมา พอพ้นบริเวณกลุ่มโขดหิน ก็เห็นอีกหกคนกำลังวิ่งแข่นกันลงมาอย่างไม่คิดชีวิต ทิ้งสัมภาระลงหมด คงมีแต่ปืนติดมือมาเท่านั้น เพราะได้ยินเสียงปืนที่ระเบิดแซ่สนั่นก็กก้อง อันหมายถึงเหตุร้ายขึ้น บุญคำกับเส่ยวิ่งนำหน้าขบวนใกล้เข้ามาก่อนคนอื่นๆ ดารินก็แล่นสวนเข้าไปหา ร้องตะโกนสั่งความสุดเสียง ละล่ำละลักแทบฟังไม่รู้เรื่อง

"ไปเอาหีบหมอมาก่อน เร็วที่สุด!"

กว่าบุญคำกับเส่ยจะฟังรู้เรื่อง ก็ต้องตะโกนซ้ำๆ อยู่อีกหลายประโยค ทั้งคู่หันกลับ ห้อแน่บไปตามคำสั่งของหล่อนอย่างสุดแรงฝีเท้าและกำลังที่มีอยู่ ทั้งๆ ที่ยังไม่ทราบว่าเกิดอะไรขึ้น คงมีแต่เกิด จัน คะหยิ่นและส่างปาอีกสี่คน ซึ่งแล่นตามกันมาเบื้องหลังที่เข้ามารุมล้อมหล่อน

"เกิดอะไรขึ้น นายหญิง?" จันร้องถาม

"ตะขาบใหญ่!"

หล่อนบอกอย่างยากเย็น ตกประหม่างันงกไปหมด

"มันกัดนายทหาร"

เกิด คะหยิ่น และส่างปา พรวดลิ่วไปยังตำแหน่งที่เกิดเหตุ คงเหลือแต่จัน ซึ่งยืนเป็นเพื่อนหล่อนอยู่กลางทาง เพื่อรอบุญคำกับเส่ยที่ย้อนกลับไปยังกองข้าวของที่ทิ้งไว้ อึดใจเดียวทั้งคู่ก็หิ้วหีบเวชภัณฑ์วิ่งลงมายังครึ่งทางที่ดารินรออยู่ พอสมทบได้ก็รุดไปยังร่างของไชยยันต์ ซึ่งขณะนี้นอนสนิทนิ่งอยู่ท่ามกลางวงล้อมของพรรคพวกที่กำลังจ้าละหวั่นกันอยู่

บาดแผลจากรอยเขี้ยวทั้งสอง ปรากฏที่ขาซ้ายเหนือเข่าขึ้นมาเล็กเป็นรูสองรู ห่างกันประมาณ 4 นิ้ว รอยเขี้ยวขนาดเขี้ยวหมามันฝังทะลุผ้าของกางเกงหนาเข้าไป ลักษณะดูจะไม่ลึก อันแสดงถึงว่าขบเขี้ยวลงมาอย่างไม่ถนัดนัก แต่บริเวณปากแผลเขียวอื๋อ และเลือดที่ไหลซึมออกมาเพียงเล็กน้อยนั้นเป็นสีดำคล้ำ บอกให้ทราบถึงพิษร้ายที่ซึมซาบเข้าไปในสายเลือด แม้จะเป็นการกัดอย่างฉากๆ ก็ตาม

ดารินเปิดหีบเครื่องเวชภัณฑ์ของหล่อนออกมาอย่างรวดเร็ว มือไม้สั่นเทาไปหมด พยายามข่มสติไม่ให้ตื่นเต้นตกใจจนเกินไปนัก ทุกคนสีหน้าซีดคล้ำด้วยความวิตกกังวลเหลือที่จะกล่าว มาเรียพยายามเขย่าปลุก เรียกชื่ออยู่ตลอดเวลา แต่ไม่มีอาการกระดิกกระเดื้ยใดๆ จากคนเจ็บทั้งสิ้น ตาปิดสนิท ลมหายใจรวยๆ

รพินทร์ก้มหน้าก้มตาอยู่กับการบีบเค้นบริเวณใกล้เคียงกับบาดแผล รีดเลือดให้ไหลออกมาทางรอยแผลของเขี้ยวนั้น เชษฐาเปิดกระติกบรั่นดีออกจะกรอกปากเพื่อน แต่น้องสาวผู้กำลังเอาเครื่องฟังหัวใจใส่หูเหลือบเห็นเสียก่อน ร้องห้ามโดยเร็วพร้อมกับคว้าข้อมือไว้

“อย่าค่ะ พี่ใหญ่ แอลกอฮอล์จะกระตุ้นให้ระบบสูบฉีดโลหิตแรงขึ้น เท่ากับช่วยให้พิษมันแล่นเร็วขึ้นอีก!”

เชษฐาชะงัก

“เอาไฟจี้ตรงปากแผลเถอะนาย พิษมันจะได้ชะงักอยู่ตรงบาดแผล”

บุญคำร้องบอกเร็วปรื๋อแทรกขึ้น คว้าก้านไม้ขีดออกมา แต่พรานใหญ่ผลักอกแกออกไปเสียก่อนอย่างไม่เห็นด้วย ดารินจับชีพจรแล้วฟังหัวใจ หน้าของหล่อนคล้ำเครียด ทุกคนจ้องจับมาที่แพทย์หญิงนักมานุษยวิทยาเป็นตาเดียว อึดใจ หล่อนก็เงยหน้าขึ้นกล้ำกลืนความรู้สึกบางชนิดลงทรวงอกอย่างยากเย็น เสียงแหบพร่า

“ช็อค! สลบไปเสียแล้ว พิษของมันร้ายกาจ เฉียบพลันอย่างที่สุด”

“ทำอะไรสักอย่างหนึ่ง น้อย! ไชยยันต์จะต้องไม่ตาย!”

มาเรียพูดเสียงสั่น

ดารินหันไปค้นกระเป๋าเวชภัณฑ์อย่างรีบร้อนแข่งเวลาอีกครั้ง พร้อมกับบอกมาว่า

“ฉันมีเซรุ่มรวมมาด้วย แต่ไม่รับรองว่ามันจะช่วยได้หรือเปล่า ขอให้สุดแล้วแต่สวรรค์เถอะ พิษแล่นซึมเข้าสายเลือดเขาในขณะนี้มันร้ายแรงยิ่งกว่าจงอางเสียอีก”

ทุกคนเงียบกริบ และนิ่งเป็นท่อนหิน เมื่อดารินดูดเซรุ่มจากหลอดเข้าเข็ม แล้วฉีดเข้าไปใต้ผิวหนังของไชยยันต์ เมื่อถอดเข็มออก แพทย์หญิงราชสกุลสาวก้มหน้าหลับตานิ่ง หยาดน้ำใสๆ ไหลซึมเป็นทางลงมาที่ร่องแก้ม

เชษฐา มาเรีย ก็ตะลึงงัน ทั้งหมดลืมทุกสิ่งทุกอย่างลงชั่วขณะ พะวงวิตกขีดสุดอยู่กับเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่อุบัติขึ้นอย่างเดียวเท่านั้น ทั้งสี่คนที่อยู่ร่วมในเหตุการณ์ และเห็นวินาทีสุดท้ายอันสยดสยอง ซึ่งเกิดขึ้นกับไชยยันต์อย่างถนัดชัดเจนที่สุด

เจ้าตะขาบตัวนั้น จริงอยู่ถึงแม้มันจะมีขนาดย่อมลงมา มีส่วนกว้างเพียงฟุตเดียว และยาวประมาณสามวา ซึ่งเปรียบเทียบกันไม่ได้กับไอ้มหายักษ์ตัวเท่าซุง ที่เผชิญกันมาก่อนเมื่อ 2 – 3 ชั่วโมงที่แล้วก็ตาม แต่มันก็เป็นพันธุ์ตะขาบยักษ์อยู่นั่นเอง และ **เจ้าตัวย่อมๆ ขนาดนี้แหละ พิสูจน์ออกมา ณ บัดนี้ว่า...มันมีพิษอย่างร้ายกาจ ไชยยันต์ถูกกัดเพียงไม่ถึงชั่วกลั้นใจ วิ่งไปได้เพียงแค่สามสี่ก้าวเท่านั้น เขาก็ล้มลง โดยไม่มีโอกาสจะพูดคำใดออกมาได้อีกเลยแม้แต่คำเดียว**

และสภาพที่เห็นอยู่ในขณะนี้ ตายมากกว่าเป็น!

คนอื่นยังคุกเข่ามุงล้อมอยู่รอบร่างของนายทหารหนุ่ม รพินทร์กัดกรามแน่น ลุกขึ้นมายืนคอตก เขาบอกความรู้สึกไม่ถูกในยามนี้ ประสาททุกส่วนชาดิกไปหมด อึดใจต่อมาก็เดินเข้าไปพิจารณาดูที่ซากของเจ้าวายร้ายแห่งดงมหากาฬ ลูกหลานของไอ้ยักษ์ที่เขาพิชิตม้วยมาณ์ไปก่อนแล้วตัวนั้น ตาหรี่ซึมลง

ซากอันแสนที่จะน่าเกลียดน่ากลัวของมัน ม้วนงอก่องอขิงตายอย่างสนิท ลูกไรเฟิลของมาเรียเฉือนลำตัวของมันแทบจะขาดออกเป็นท่อนๆ แต่ก็เฉียบขาดประกาศิตที่สุด คือกลุ่มกระสุนปืนสั้น .357 ของดาริน ที่พุ่งเข้าขยี้หัวอันเป็นจุดรวมของประสาท เขี้ยวของมันใหญ่ขนาดเขี้ยวหมูป่า งอโค้งแหลมเข้าหากัน เป็นสีเหลืองจัด ส่วนปลายอันเรียวแหลมมีสีดำคล้ำ เมื่อเขี่ยตรวจดู ก็มองเห็นท่อน้ำพิษตรงปลายเขี้ยวทั้งสองอย่างถนัด ไม่ผิดอะไรกับเขี้ยวงู มันต่างไปกับเจ้าตัวใหญ่ยักษ์ที่ไม่มีรูระบายน้ำพิษ

พอเงยหน้าขึ้น ก็พบเชษฐาและมาเรีย มาหยุดยืนหน้าคล้ำอยู่เบื้องหลังใกล้ๆ ต่างได้แต่มองดูหน้ากัน พูดอะไรไม่ออกอยู่เป็นครู่

“คุณหญิงว่ายังไงบ้างครับ?”

เชษฐากัดริมฝีปาก มองเห็นชัดว่าเขากำลังใช้อำนาจกำลังใจอันบึกบึนแข็งกร้าว ต่อต้านกับอำนาจความรู้สึกอันยากที่จะบรรยายได้ สั่นหน้าช้าๆ

“น้อยไม่พูดอะไร แต่พวกเราทุกคนก็อ่านออกว่าความหวังของไชยยันต์น้อยเหลือเกิน...”

เสียงของหัวหน้าคณะขาดห้วนลงไปเพียงแค่นั้น เดินเข้ามาใช้เท้าที่สวมทอป เตะซากตะขาบดงอย่างปราศจากความหมาย รพินทร์หันไปทางเมย์

“คุณเห็นเหตุการณ์ตอนนั้นไม่ใช่รึ มันเกิดขึ้นยังไง?”

มาเรียกระเดือกน้ำลาย

“ฉันกับน้อยยืนอยู่ด้วยกันกลางด่าน ได้ยินเสียงไชยยันต์ร้องอย่างตกใจ หันไปก็เห็นมันโผล่ออกมาจากซอกโขดหินใหญ่นั้น พุ่งเข้าใส่เขา เขายิงออกไปนัดหนึ่ง แล้วผละหนี มันเลื้อยไล่เป็นพัลวัน ฉันกับน้อยยิงออกไปคนละนัดพร้อมกับหนีแยกกันไปคนละทางอย่างที่เห็นแล้วนั่นแหละ ทั้งสามนัดชุดแรกของเรา ไม่ถูกมันเลยสักคนเดียวเพราะความรีบร้อน และยิงไม่ถนัดเพราะ

มันเลื้อยเรียดคดเคี้ยวอยู่กับพื้น โขดหินกำบังคอยขวางกั้นไว้ก็มีมาก ไชยยันต์เป็นคนที่ใกล้มันที่สุด”

“มันคงจะซุ่มอยู่ในซอกหินก่อนแล้ว ขณะที่คุณไชยยันต์เดินเข้าไปใกล้”

รพินทร์กล่าวแผ่วเบากับหัวหน้าคณะ

“เพื่อนของเราโชคร้ายเหลือเกิน...”

ราชสกุลหนุ่มครางเสียงเครือ

“เราช่วยกันปราบไอ้ตัวใหญ่นั่นได้แล้วหยกๆ มานี่เอง ใครจะนึกว่าในที่สุดพวกเราคนหนึ่ง ก็ต้องลำบากกับไอ้ตัวลูกหลานตัวเล็กๆ ของมัน เจตนาของมันเหมือนจะคอยซุ่มเล่นงานเราอยู่แล้ว ไชยยันต์ช่วยกว่าเพื่อนที่หลวมตัวเข้าใกล้ เหตุการณ์คับขันครั้งนี้ ทำให้ผมมืดมนไปหมด คิดอะไรไม่ถูกแล้ว จะทำกันยังไงดีนี่ เห็นขนาดตัวของมันแล้วเปรียบเทียบกับเซรุ่มเข็มกระจิ๋วหลิวของน้อย ผมก็หมดอาลัยตายอยาก”

พรานใหญ่หันกลับไปมองยังร่างของไชยยันต์ ซึ่งมีดารินนั่งประสานมือทั้งสองข้างอยู่บนอก จ้องซึมอยู่แล้วถอนใจโดยไม่รู้สึกตัว เขาอยากจะพูดอะไรปลุกปลอบนายจ้าง แต่ก็พูดอะไรไม่ออก ของมันก็เห็นชัดกันอยู่แล้ว

อากาศในหุบก็มืดมนลงไปอีก จนไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ไกลนัก แสงสว่างกำลังจะลับฟ้าไปทุกที อีกไม่กี่นาทีมันก็จะมืดสนิท และทุกสิ่งทุกอย่างมันก็จะสะดุดชะงักลงเพียงแค่นี้ พร้อมทั้งเส้นตายของไชยยันต์ ซึ่งสวรรค์เท่านั้นที่จะบอกได้ ชะตาของเขาจะถึงฆาตแล้วหรือยัง

ทั้งสามเดินกลับมายังร่างอันสลบไสลของไชยยันต์อีกครั้ง เหตุการณ์เฉพาะหน้ามันบีบบังคับให้ต้องพักเรื่องอื่นไว้หมดสิ้นลงเพียงแค่นี้ นอกจากปัญหาฉุกเฉินอันหมายถึงความเป็นความตายของบุคคลในคณะที่เกิดขึ้น

“เราต้องหยุดพักกันที่นี่ก่อนแล้วครับ”

จอมพรานบอก แล้วก็สั่งให้คนของเขาไปช่วยกันลำเลียงสัมภาระข้าวของที่ทิ้งไว้มาจัดเตรียมที่พักแรมชั่วคราวอย่างปัจจุบันทันด่วนขึ้นทันที ตรงบริเวณที่เกิดเหตุนั่นเอง โดยไม่สามารถจะขยับขยายเลือกที่เหมาะสมใดๆ ได้อีก ทุกคนแยกย้ายกันทำงานอย่างแข่งกับเวลา หาไม้ฟืน ปัดกวาดจัดที่พักและก่อไฟขึ้นรายรอบ ร่างของไชยยันต์ถูกแบกมาวางนอนราบสงบนิ่งอยู่บนผ้าพลาสติกที่ปูพื้น บริเวณอันเตรียมไว้เป็นที่นอน ต่างลืมความหิวโหยหรือคิดที่จะหุงหาใดๆ ทั้งสิ้น พากันก่อไฟโชติขึ้นทั้งสี่ทิศ ก็ลงนั่งกอดเข่าเจ่าจุกเฝ้ามองดูอาการของคนเจ็บ บรรยากาศทั้งคณะเต็มไปด้วยความอับจนต่อปัญญาและสลดหดหู่

ดารินคอยตรวจสอบอาการเต้นของหัวใจ และชีพจรอยู่ตลอดเวลา สีหน้าของหล่อนสะท้อนให้ทุกคนที่ล้อมดูอยู่เงียบๆ พอจะอ่านอาการของไชยยันต์ได้ถูกต้องว่าตกอยู่ในสภาพเช่นไร

ครั้นแล้ว ความมืดก็ครอบงำป่าไว้อย่างสนิท นอกจากเสียงไฟที่กินไม้อยู่ในกอง รอบด้านเป็นความเงียบสงัด ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงจักจั่นเรไร หรือแมลงเล็กๆ สักตัวเดียว ใบไม้ก็ไม่กระดิก ทว่า**ในความเงียบอันลี้ลับเต็มไปด้วยเลศนัยนี้ ทุกคนย่อมจะสัมผัสได้จากประสาทว่ามีดวงตาของอะไรชนิดหนึ่ง แอบแฝงคอยจับมองดูในเงามืดรอบๆ ตัว มันเป็นดวงตาแห่งมรณภัยที่รอคอยจังหวะของมันอยู่ ซึ่งจะสำแดงให้ปรากฏออกมาในรูปใดก็สุดที่จะเดาได้**

เสียงใครคนหนึ่งถอนใจเฮือกออกมาเจือสะอื้น และใครคนนั้นก็คือดาริน วราฤทธิ์ ผู้ตลอดเวลานั่งกุมข้อมือคนเจ็บไว้ เมื่อหล่อนเงยหน้าขึ้นอย่างเซื่องซึม ทุกคนเห็นใบหน้านั้นซีดราวกับศพ

“น้อย!”

เสียงพี่ชายอุทานแหบพร่า เหมือนจะถาม เขยิบตัวเข้าไปจนชิด

“ชีพจรอ่อนลงทุกที...” หมอดารินพูดเกือบจะไม่มีเสียง “เห็นจะหมดหวังเสียแล้วล่ะค่ะพี่ใหญ่”

“หมายความว่า เซรุ่มสกัดพิษไม่อยู่งั้นรึ?”

คราวนี้เสียงของหัวหน้าคณะ เกือบจะตะโกนก้อง น้องสาวกัดริมฝีปากแน่น ต่อสู้กับความรู้สึกภายในขีดสุดที่จะไม่ให้ระเบิดเสียงร้องไห้โฮออกมา

“มัน...มันเหมือนจะไม่มีความหมายเลยค่ะพี่ใหญ่ อาจเป็นเพราะเซรุ่มที่ผิดประเภทกับพิษของมัน หรืออาจเป็นเพราะปริมาณพิษอันมากมาย ซึ่งทำให้มีฤทธิ์ได้เหนือกว่า”

พร้อมกับพูดกระท่อนกระแท่นยากเย็น ดารินจับแขนของคนเจ็บชูขึ้นแล้วปล่อยลง แขนข้างนั้นทิ้งผลือยลงในลักษณะอ่อนปวกเปียก เหมือนซากที่ปราศจากลมหายใจ แล้วราชสกุลก็สิ้นความอดกลั้นลงในทันทีนั้น หันหลังให้ร่างของคนเจ็บ มือทั้งสองปิดหน้าปล่อยเสียงสะอื้นออกมาดังๆ

อาการของหมอดาริน ทำให้ทุกคนนั่งตัวเย็น ใจฝ่อลงเหลือนิดเดียว เชษฐายกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับ ไม่สามารถเอ่ยคำใดออกมาในวาระนั้น รพินทร์เองก็ตะลึงตะไล เบิกตาโพลงจับอยู่ที่ร่างของคนเจ็บ เขามารู้สึกตัวเมื่อฝ่ามือของมาเรีย ฮอฟมันวางลงมาที่ท่อนแขนอันประสานกอดเข่าอยู่ แล้วกำแน่นพร้อมกับเสียงกระซิบ

“คุณควรจะทำอะไรสักอย่าง ไพรวัลย์ ฉันเชื่อเหลือเกินว่ามันจะต้องมีวิธีใดวิธีหนึ่งแก้ไขภาวะคับขันอันนี้ได้ ลองคิดดูให้ดี ไม่มีอิทธิพลร้ายกาจของป่าใดที่จอมพรานผู้ยิ่งใหญ่อย่างคุณจะแก้ไม่ตกหรอก”

แววตาอันกร้านเกรียมแห้งผากคู่นั้น แลสบแหม่มสาวอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา สั่นหน้าช้าๆ

“ผมสารภาพว่าอับจนต่อปัญญาจริงๆ เมย์ ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร ขนาดเซรุ่มเอาไม่อยู่ก็หมดสิ้นกันแล้ว ผมช่วยได้แต่เพียงในด้านป้องกันและพิทักษ์ภัยให้เท่านั้น และในครั้งนี้เป็นคราว

โชคร้ายขีดสุดของคุณไชยยันต์ เพราะเหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างกะทันหันเกินกว่าที่ผมจะป้องกันไว้ได้ ส่วนในด้านแก้ไขนั้น ผมไม่มีความสามารถจนนิดเดียว เพราะผมไม่ใช่หมอ”

มาเรียอึ้งไปครู่ นัยน์ตาสีเขียวเข้มฉายแสงวาวอย่างใช้ความคิด ชนิดที่ไม่ยอมอับจนต่อปัญญาอย่างง่ายๆ หล่อนเป็นนักต่อสู้โดยสายกำเนิด ไม่เสียแรงสืบเชื้อสายมาจากพรานใหญ่ปราศจากแววทอดอาลัยท้อแท้

“มันจะช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบาขึ้นได้บ้างไหม สมมติว่า เราจะแหวะปากแผลให้กว้างออกไป ปล่อยให้เลือดไหลมากๆ ออกมาทางบาดแผลนั้น ซึ่งอาจเป็นการถ่ายพิษออกเสียบ้าง”

“ถ้านั่นเป็นวิธีที่ถูกต้อง ผมคิดว่าหมอดารินคงจะทำเสียแล้ว อย่าลืมว่าเธอเป็นศัลยแพทย์ด้วยตัวเอง”

เขาตอบอย่างระมัดระวัง

ทันใดนั้น คะหยิ่นก็คลานเข้ามา เอ่ยขึ้นด้วยเสียงห้าว ทำลายความเงียบงันของทุกคนขึ้นว่า

“คะหยิ่นมียาแก้พิษยางน่อง ถ้าพรานใหญ่เห็นด้วย คะหยิ่นจะลองเอายาแก้พิษยางน่องดูดพิษตะขาบที่แผลของนายปืนโต”

คำพูดของอดีตนายบ้านหล่มช้าง ทำให้ทุกคนหันขวับมาเป็นตาเดียวอย่างเพิ่งนึกขึ้นมาได้ เริ่มจะมองเห็นแสงสว่างแห่งความหวังขึ้นบ้างจากความมืดมนทุกด้าน

“เออ จริงซินะ นี่พวกเราลืมกันเสียงอย่างสนิททีเดียว จัดการเร็ว คะหยิ่น บางทียาของเจ้าอาจช่วยชีวิตนายปืนโตขึ้นมาได้”

เชษฐาพูดมาเร็วปรื๋อ จอมพรานหันไปตบไหล่เจ้านักเลงโตหล่มช้าง พร้อมกับพยักหน้าเป็นความหมายอนุญาตมาอีกคน คะหยิ่นจึงกระวีกระวาดดำเนินการเยียวยาตามแบบฉบับแก้พิษยางน่องของมันในทันทีนั้น ท่ามกลางล้อมดูและภาวนาเอาใจช่วยของทุกคน

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น บาดแผลรอยเขี้ยวตะขาบดง ที่บริเวณขาของไชยยันต์ก็ถูกพอกไว้ด้วยว่านดูดพิษ อันเป็นลักษณะเดียวกับที่ได้เคยช่วยชีวิตส่างปาไว้แล้ว จากพิษธนูชุบยางน่องของสางเขียว แล้วต่างก็เฝ้ารอคอยเวลาอันจะเป็นเครื่องพิสูจน์ ด้วยหัวใจเต้นระทึกกระวนกระวาย

บุญคำจุดธูป 15 ดอก บานบานศาลกล่าวต่อเจ้าไพรตามคติของแก ปักไว้ที่เนินปลวกลูกหนึ่ง มาเรียสวดมนต์วิงวอนพระเจ้า ส่วนเชษฐาและดาริน ระลึกถึงอำนาจพระพุทธคุณ อาราธนายึดเป็นที่พึ่งในยามคับขันอับจน

แต่ละนาทีผ่านไป มันเชื่องช้าเสียเหลือประมาณในความรู้สึกของทุกคนยามนี้ ต่างนึกคิดกันไปสารพัด ทว่าเป้าหมายย่อมไปรวมจุดอยู่ที่ภาวนาขอให้ไชยยันต์รอดปลอดภัยจากหัตถ์มัจจุราชที่เอื้อมเข้ามากุมอยู่ในขณะนี้ แล้วก็หวนนึกไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ด้วยความพรั่นพรึงสะดุ้งใจเร้นลับ

“เรากวดตามหลังแงซายมาหลัดๆ”

หัวหน้าคณะพึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง แววตาเหม่อลอย

“ทันทีนั้น มันก็หายไปอย่างลึกลับโดยไม่มีร่องรอย แล้วไอ้สัตว์ร้ายน่าเกลียดที่สุด ก็พรวดพราดออกมาเล่นงานไชยยันต์เหมือนจะเตรียมรอคอยอยู่แล้ว มันแปลว่าอะไรกันนี่”

ไม่เพียงแต่เชษฐาเท่านั้น แม้รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็กำลังขบคิดใคร่ครวญอยู่ในปัญหาลี้ลับข้อนี้อยู่เช่นกัน

“เหตุบังเอิญประจวบเหมาะ หรือว่าแงซายล่อเราให้เข้าไปสู่ความตาย”

มาเรียเปรยลอยๆ แทรกความเงียบงันขึ้นอีกคนหนึ่ง

“แล้วแงซายล่ะ หายไปไหน พวกเราจึงไม่ได้คิดว่าเขากลายร่างเป็นตะขาบตรงเข้าทำร้ายไชยยันต์ไม่ใช่หรือ ซากของมันอันแสดงถึงว่าเป็นอินทรีย์ของสัตว์ ยังเป็นพยานหลักฐานทิ้งให้เห็นอยู่นั่น” ดารินเอ่ยแผ่วเบามาบ้าง

ทุกสิ่งมันแฝงเงาอยู่ในปริศนาอันเต็มไปด้วยความคลางแคลง และสยองใจ

รพินทร์ ไพรวัลย์ นิ่งเงียบ ไม่เอ่ยคำใดออกมาทั้งสิ้น นั่งเหยียดเท้า หลังพิงก้อนหิน ตามองเวิ้งว้างออกไปสู่ความมืดของป่าใหญ่เบื้องหน้า เหมือนจะเข้าฌาน ปลุกเรียกวิญญาณของป่าดงพงไพรให้เข้ามารวมจุดและเฉลยรหัสของมันออกไปด้วยตบะของจอมพรานผู้ยิ่งยง

ปัจจุบันทันด่วนนั้นเอง เขาก็ตื่นจากภวังค์สะดุ้งพรวดพราดขึ้นเพราะเสียงร้องแหลมของดาริน ซึ่งสดับไม่ได้ว่าหล่อนร้องออกมาเช่นไร ทว่าความหมายของมันอยู่ในทางร้ายมากกว่าทางดี

พรวดเดียวพรานใหญ่เผ่นเข้าไปถึงร่างของไชยยันต์ ซึ่งดารินกำลังลืมตาโพรงจ้อง โดยกุมมือของคนเจ็บไว้ มาเรียก็กระโจนเข้ามาพร้อมกัน

จากแสงไฟในกองใกล้ๆ และจากตะเกียงแบตเตอรี่ที่เชษฐาเปิดทิ้งไว้ ใบหน้าขาวซีดของอดีตนายทหารปืนใหญ่ บัดนี้เปลี่ยนมาเป็นสีม่วง มองเห็นอย่างถนัด ไม่เพียงแต่หน้าเท่านั้น ร่างกายส่วนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน มันดูเหมือนจะค่อยๆ คล้ำมืดลงไปทุกขณะ

นั่นคือ สัญลักษณ์แห่งมฤตยู!!

“ไชยยันต์!”

เชษฐาตะโกนสุดเสียง ผวากอดร่างของเพื่อนร่วมตายไว้

ดารินเป็นลมหน้ามืด ร่วงฟุบลงไปเกือบจะฟาดกับแง่หิน หากแต่มาเรียตวัดแขนรับไว้ทัน ส่วนรพินทร์ ไพรวัลย์ตัวแข็งประหนึ่งถูกสาปให้เป็นท่อนหิน

หัวใจเหมือนจะหยุดเต้นลงไปในบัดนั้น...